GRIGORE CONSTANTINESCU

REZISTENTA ARMATĂ ANTICOMUNISTĂ DIN SUDUL MUNTILOR FĂGĂRAS

PITESTI - MMXVII

Părinţilor mei,
preot Ioan şi Justina Constantinescu,
surorii mele, prof. Iuliana Preduţ-Constantinescu,
tuturor eroilor acestei rezistenţe istorice,
pentru uriaşul lor tribut de sânge şi de suferinţă
pe altarul credinţei
şi al libertăţii neamului românesc !…

GRIGORE CONSTANTINESCU

REZISTENŢA ARMATĂ ANTICOMUNISTĂ DE PE VERSANŢII SUDICI AI MUNŢILOR FĂGĂRAŞ

PITEŞTI – 2006

A B R E V I E R I

IR- ***Istoria României*** = Bărbulescu Mihai, Deletant Dennis, Hitchins Keith, Papacostea Şerban, Teodor Pompiliu **–** *Istoria României*, Editura Enciclopedică, Bucureşti,1998

L- ***Luptătorii*** = Ioana-Raluca Voicu-Arnăuţoiu **–** *Luptătorii din munţi. Toma Arnăuţoiu. Grupul de la Nucşoara. Documente ale anchetei, procesului, detenţiei,* Editura Vremea, Bucureşti, 1997

P- ***Povestea*** = *«Povestea Elisabetei Rizea din Nucşoara* urmată de **M-*Mărturia*** = *Mărturia lui Cornel Drăgoi»,* culese şi editate Irina Nicolau şi Theodor Niţu, cu o prefaţă de Gabriel Liiceanu, Editura Humanitas, Bucureşti, 1993

S- ***Sentinţa*** = Vasile Novac – *Sentinţa nr. 11 din 12 februarie 1962 a Tribunalului Militar de Regiune Bucureşti în deplasare la Garnizoana Piteşti*, în „Experimentul Piteşti", vol. I, Fundaţia culturală „Memoria", filiala Argeş, Piteşti, 2003.

SEMNIFICAŢIA CUVÂNTULUI «BANDIT»

*„**Comuniştii** apar ca* **bandiţi legalişti**. *Ca orice bandiţi, ei înjură, bat, torturează, omoară, numai că, pentru cele mai teribile atrocităţi, ei au* **legi**. *Dinţii se smulg în numele poporului, iar **„bandiţi"** şi „duşmani ai poporului" sînt cei schingiuiţi, şi nicidecum călăii. Pentru judecătorii-bandiţi, pentru anchetatorii-bandiţi, pentru gardienii-bandiţi, pentru toţi aceştia şi pentru crimele lor – nu există legi…* **Ei** *sînt legea şi ei comit crimele în numele legii lor.".* Gabriel LIICEANU [P–-10]

Context social-istoric

Instaurarea regimului comunist în România prin forţa armatelor sovietice „eliberatoare”, suprimarea oricăror libertăţi democratice, promovarea în societate a principiilor „etice” totalitariste ale luptei de clasă: «Sprijină-te pe ţărănimea săracă, aliază-te cu ţărănimea mijlocaşă şi luptă împotriva chiaburimii !» au adus, în peisajul politic românesc postbelic măcinat de contradicţii interne, o atmosferă insuportabilă pentru valorile tradiţionale autentice, mai ales, după abolirea, prin ucaz sovietic, a monarhiei şi „făurirea statului democrat-popular”.

Promovând, în viaţa socială, principiile „luptei de clasă”, ideologii regimului totalitar au declanşat o campanie de teroare împotriva tuturor celor pe care îi considerau – potrivit preceptelor comuniste – „elemente duşmănoase burghezo-moşiereşti”, privându-i de mijloacele de existenţă, prin naţionalizarea întreprinderilor, confiscarea tuturor marilor proprietăţi funciare, epurarea aparatului administrativ şi a armatei etc.

„Noua aristocraţie” birocratică selectată conform criteriilor partinice îşi formează un sistem feroce de reprimare, preluând „creator” şi „adaptând la condiţiile specific româneşti” vasta experienţă a profesioniştilor tutelari din Imperiul sovietic.

Intensificarea măsurilor represive, utilizarea celor mai perfide mijloace de înăbuşire a oricărui semn de revoltă, iniţierea unei vânători sistematice a „duşmanilor poporului” aveau să genereze o stare de spirit sufocantă, o reacţie motivată de opoziţie faţă de un sistem care bulversa normele de convieţuire statornicite de-a lungul istoriei în societatea românească.

Apariţia unor forme organizate de respingere a fenomenului totalitar comunist constituie o consecinţă firească a profundelor resentimente provocate de o ideologie şi de o practică socială străine autenticului spirit naţional.

În acest context social-istoric, rezistenţa armată organizată, de către oponenţii unui regim odios, pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş reprezintă, prin intensitatea operaţiunilor iniţiate, prin durata considerabilă a activităţii grupului (1948-1958) şi prin aria geografică extinsă, una dintre manifestările anticomuniste de amploare din România. În confruntarea inegală cu aparatul represiv al statului comunist, au căzut eroic la datorie numeroşi fii ai plaiurilor muscelene, menţinând, prin exemplul lor, nestinsă, flacăra vie a speranţei în reîntronarea idealurilor de libertate pe pământul sfânt al patriei.

A consemna sine ira et studio acţiunile partizanilor din Munţii Argeşului şi Muscelului înseamnă a face o cronică obiectivă a luptei lor decise împotriva flagelului comunist. A scrie despre eroii care s-au jertfit în această confruntare cu duşmanii libertăţii poporului român înseamnă a dăltui, în conştiinţe, istoria.

Deceniul rezistenţei anticomuniste în zona nordică a judeţelor Argeş şi Muscel se declanşa în primăvara anului 1948, după instaurarea Republicii Populare Române, prin abdicarea forţată de la tron a M. S. Regelui Mihai I.

Teroarea roşie înăbuşise în sânge pe principalii oponenţi ai guvernului comunist condus de Petru Groza impus poporului român de către ocupanţii sovietici, la 6 martie 1945. În cursul alegerilor frauduloase din 19 noiembrie 1946, au fost suprimaţi politicieni de seamă ai partidelor istorice care se bucurau de un prestigiu imens în masa electoratului român.

Agresivitatea criminală a comuniştilor în Argeş

Agresivitatea bestială a comuniştilor se va manifesta în Argeş, prin organizarea unor acţiuni concertate de intimidare a opoziţiei democrate, în special, a membrilor de frunte ai Partidului Naţional Ţărănesc [P.N.Ţ.], partid care avea, în zonă, o aderenţă populară imensă, datorită remarcabilei activităţi organizatorice a liderului său, învăţătorul Ion Mihalache, originar din Topoloveni-Muscel. Simbol al rezistenţei anticomuniste, P.N.Ţ. trebuia lichidat fără cruţare, în optica Partidului Comunist Român „importat" din U.R.S.S., deoarece polarizase interesul electoratului român, manifestându-se ca un apărător constant al ţărănimii, principalul segment social al populaţiei din Muscel şi Argeş.

Momentul declanşării acţiunii criminale de intimidare a electoratului din zonă a fost fixat în cursul fazei preliminare a campaniei pentru alegerile generale din 19 noiembrie 1946.

Prevederile legale în vigoare condiţionau susţinerea, în faţa preşedintelui Tribunalului din Piteşti, a candidaţilor în alegeri de către circa 50-60 de cetăţeni cu drept de vot. În acest scop, la 9 august 1945, conducerea P.N.Ţ. Argeş a fost convocată, la Piteşti, pentru fixarea celor 7 candidaturi afectate judeţului în Parlament, obţinându-se, în prealabil, asigurarea ministrului de interne Teohari Georgescu că vor fi protejaţi împotriva unor acte agresive.

Nu este exclus ca însuşi ministrul de interne comunist să fi organizat mârşava acţiune de reprimare a membrilor adunării P.N.Ţ., întrucât, la 9 august 1945, „circa 200 de bătăuşi, înarmaţi cu răngi, cuţite şi pistoale", provenind din zonele petrolifere ale Dâmboviţei, instruiţi şi coordonaţi de un asasin, Dorobanţu – promovat, ulterior, ca director al penitenciarului din Aiud – vor ataca, în centrul oraşului Piteşti şi în incinta Tribunalului Argeş, pe susţinătorii candidaţilor P.N.Ţ., omorând doi dintre aceştia şi rănind grav alţi 16, fără ca măcar un singur criminal să fie identificat şi condamnat pentru crimele lor abominabile.

S-au înregistrat scene apocaliptice, bestialitatea agresorilor fiind de neimaginat. Deşi s-au refugiat în incinta tribunalului, delegaţii au fost asasinaţi şi maltrataţi în prezenţa unor slujitori ai ordinii publice, înmărmuriţi ei înşişi de groază. A

fost ucis mişeleşte, prin împuşcare din spate, Mihai Gheorghe care se refugiase împreună cu secretarul general al P.N.Ţ. Argeş, avocatul Nicolae Penescu, şi alţi doi delegaţi, în biroul preşedintelui Tribunalului din Piteşti.

Nicolae Penescu, care încercase să fugă, sărind pe fereastră, a fost lovit cu răngile, iar învăţătorului Amzărăscu I. Constantin din Gliganu-Deal i-au fost zdrobite fluierele picioarelor şi braţul drept cu ciocanele.

Învăţătorul Tică Popescu, călcat în picioare de agresorii comunişti şi rostogolit pe scările tribunalului, a decedat la spital, unde fusese dus abia după şase ore de la atacul bestial ordonat împotriva delegaţilor P.N.Ţ.

Incidentul criminal de la Piteşti are – în relatarea studentului Cornel Drăgoi – conotaţii semnificative, tulburătoare prin implicarea sa directă în desfăşurarea evenimentelor: *„În 1946, prin august, pe la 9 august cred, cînd ţărăniştii s-au dus la tribunalul din Piteşti ca să depuie listele de candidaţi pentru alegerile din noiembrie '46, au fost urmăriţi de o bandă de terorişti fabricată de partidul comunist şi condusă de un oarecare – atunci oarecare – Dorobanţu. Mai tîrziu, a ajuns ofiţer de miliţie şi comandant de penitenciar. Ziua-n amiaza mare, i-au urmărit pe fruntaşii ţărănişti care s-au refugiat în Tribunal. Unul dintre ei a intrat chiar în cabinetul primului preşedinte. Atunci învăţătorul Popescu, dintr-o comună de lîngă Piteşti, a fost împuşcat, omorît în Tribunal, iar avocatul Gheorghe Mihai, originar din comuna Vîlsăneşti, judeţul Argeş, a fost împuşcat pe lumină, între Tribunal şi Administraţia Financiară. Port pe umeri, şi pe stîngu' şi pe dreptu', sîngele lui Gheorghe Mihai pe care l-am dus… Am fost unul dintre tinerii care l-au dus la groapă. Ei au fost primele victime de la noi şi al treilea a fost, în '47, Gheorghe Şuţa din Domneşti, unchiul Elisabetei Rizea. Oricum, trebuie spus că judeţul nostru era judeţul lui Mihalache. Aici majoritatea erau ţărănişti. Mihalache fusese învăţător. Făcuse Şcoala Normală din Câmpulung, fusese coleg cu bunicul meu dinspre mamă, Gheorghe Burlănescu. Şi, pe lângă învăţător, Mihalache mai fusese şi ofiţer în rezervă. Decorat… nu ştiu, mi se pare că avea „Mihai Viteazul". Făcuse primul război mondial alături de ţărani şi şi-a dat seama că pentru ţărani trebuie făcut ceva. De aceea, a înfiinţat Partidul Ţărănesc. Din Topoloveni, făcuse un sat model, o grădină."* [M-p.107-108].

În ciuda acestei odioase acţiuni de intimidare, P.N.Ţ. s-a prezentat în alegeri, înregistrând sufragii cvasigenerale. Rezultatele votării au fost, însă, falsificate în mod grosolan de către comunişti. Evocând bestiala manevră comunistă, în articolul «Drumul spre Nucşoara a trecut prin Piteşti – 9 august 1945 – o zi de doliu pentru P.N.Ţ.», autoarea, Vera Maria Neagu, care a consemnat tristul eveniment, „după relatările uneia dintre victime", menţiona, în final: „Eroii din fierbintea vară a anului 1946 au fost primii care au declanşat în Argeş lupta împotriva comunismului, o luptă continuată în munţi, cu sacrificii şi dăruire totală, de luptătorii de la Nucşoara. O luptă încununată de izbândă abia prin jertfa eroicului tineret român, în decembrie 1989.".

Lichidarea partidelor istorice

Judeţe îngemănate prin poziţia geografică, dar şi prin rolul lor dominant în orientarea politică a ţării, Muscelul – fief al Partidului Naţional Ţărănesc – era locul de obârşie al conducătorului incontestabil al ţărăniştilor in vechiul Regat, institutorul Ion Mihalache din Topoloveni, iar Argeşul – zona de origine a Brătienilor, ctitori şi lideri ai Partidului Naţional Liberal, oponenţii ţărăniştilor în sistemul tradiţional al democraţiei româneşti interbelice.

Ei înşişi vor sfârşi „neclintiţi în credinţa lor” în temniţele comuniste, după ce li se vor înscena procese odioase de către puterea comunistă.

Condamnarea conducătorilor partidelor istorice a fost urmată de operaţiunea banditească a lichidării liderilor locali ai formaţiunilor politice tradiţionale, de promovare a nonvalorilor în coordonarea administraţiei locale şi zonale, principalul criteriu de „selecţie” fiind ataşamentul necondiţionat faţă de politica economică şi socială promovată de partidul unic, calchiată după modelul sovietic, propaganda comunistă apreciindu-l la superlativ drept „cel mai uman” şi raportându-l constant la un blamat sistem capitalist în „descompunere”.

Într-o asemenea conjunctură politică, în condiţiile consolidării statului represiv, s-a iniţiat o furibundă campanie de lichidare a tuturor oponenţilor politici din România, în special, a celor care începuseră să se organizeze în scopul înlăturării prin luptă a regimului comunist.

Premise ale Rezistenţei armate anticomuniste

Unul dintre factorii declanşatori ai acţiunii de rezistenţă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş l-a constituit „vânătoarea” susţinătorilor regimului monarhic, după detronarea, de către regimul comunist, a M.S. Regelui Mihai, la 30 decembrie 1947.

Naţionalizarea principalelor mijloace de producţie, preluarea pământurilor moşiereşti, epurarea armatei de elementele „contrarevoluţionare”, introducerea sistemului draconic al cotelor urmărind pauperizarea păturii celei mai active din agricultură constituie repere sociale care au alimentat ura justificată împotriva noului regim totalitar „democrat-popular”.

Coordonatorul Rezistenţei armate anticomuniste

Colonelul Gheorghe Arsenescu a fost „coordonatorul incontestabil al organizaţiei de rezistenţă armată anticomunistă din Munţii Făgăraş” cunoscute sub numele de «Haiducii Muscelului». Născut la 31 mai 1907, în oraşul Câmpulung-Muscel, în familia căpitanului Ion Arsenescu – unul dintre eroii bătăliei cruciale de la Mărăşeşti din timpul Războiului pentru întregirea neamului –, Gheorghe Arsenescu va îmbrăţişa cariera militară a tatălui său, distingându-se în lichidarea mişcării legionare din Capitală de la 21 ianuarie 1941, când, în calitate de comandant al unei unităţi de tancuri, a apărat de insurgenţi importante instituţii de stat care urmau să fie ocupate de către aceştia, în cursul acţiunii sângeroase de preluare a puterii de stat. Declanşarea „războiului sfânt” împotriva ciumei roşii îl va afla în primele linii ale operaţiunilor militare de pe frontul de est, unde pleacă la cerere, coordonându-şi unitatea militară încredinţată, în calitate de căpitan, şi, ulterior, de maior, ca şef de stat major al Diviziei a 2-a Vânători de Munte. În cursul luptelor din zona Munţilor Caucaz, a fost rănit. După o scurtă spitalizare, se reîntoarce pe front, spre a fi alături de ostaşii săi, deşi ar fi putut reveni în ţară. Pentru capacitatea sa organizatorică, pentru spiritul de sacrificiu manifestat pe frontul din est, a fost decorat cu: „Steaua României clasa a III-a”, „Vulturul german” [1941] şi propus la „Ordinul Mihai Viteazul”, în 1942. După încheierea războiului, a intrat în viaţa politică, devenind membru al Partidului Naţional Liberal şi, apoi, unul dintre coordonatorii acestuia în oraşul Câmpulung-Muscel. Înscenându-i-se un proces perfid, Tribunalul Judeţean Muscel îl condamnă penal, în anul 1947, la 4 luni de închisoare corecţională, pentru sabotaj economic. Instaurarea comunismului în România îl determină pe colonelul Gheorghe Arsenescu, în urma sugestiei deputatului P.N.L din Muscel, Nicu Enescu, să se preocupe de organizarea rezistenţei armate anticomuniste în zonă, în noiembrie 1947.

Acesta a fost preludiul epopeii eroice declanşate, sub conducerea sa, pe plaiurile Munţilor Muscelului, împotriva sistemului comunist, contra căruia luptase în timpul „războiului sfânt” de întregire a patriei sfârtecate prin răpirea Basarabiei şi Bucovinei de Nord de către Uniunea Sovietică.

Profesorul Apostol – „un apostol al libertăţii”

O acţiune similară fusese iniţiată în aria argeşeană a Topologului, în primăvara anului 1948, de către gruparea de partizani a profesorului de la Liceul I. C. Brătianu din Piteşti, Dumitru Apostol.

În componenţa grupului, sunt incluşi „contrarevoluţionarii”: Ghelmeci Ştefan, Moldoveanu Ion, Diaconescu Nicolae, Dumitrescu Grigore, Predescu Gheorghe,

Dincuţă Ion, Preda Alexandru, Matei Gheorghe, Ionescu Nicolae, Purcărea Ion, State Ileana. Coordonarea acţiunilor rezistenţei armate anticomuniste implica o permanentă legătură cu Grupul de partizani de pe Topolog condus de profesorul Dumitru Apostol.

Din dispoziţia colonelului Gheorghe Arsenescu, misiunea de intermediere cu acesta a revenit partizanilor Ion şi Vasile Săndescu, care au organizat întâlniri bilaterale, la periferia oraşului Câmpulung (în zona Gruiului) şi la Suslăneşti, informându-se reciproc „asupra potenţialului militar şi uman, precum şi asupra acţiunilor viitoare, în cazul izbucnirii unui război" între puterile occidentale şi Uniunea Sovietică. Speranţele în iminenţa acestui conflict armat alimentau înseşi speranţele partizanilor în victoria finală a Rezistenţei armate anticomuniste din zona sudică a Munţilor Făgăraş.

Sentinţa Tribunalului Militar al Regiunii a II-a Militare nr. 107 din 19 mai 1959 preciza că ***„banda teroristă condusă de legionarul Apostol Dumitru a avut strânse legături cu altă bandă teroristă, iniţiată în vara aceluiaşi an de către Arsenescu Gheorghe, acesta din urmă acţionând în zona Dragoslavele"***, [Dosar 1220/59; cf. L–694-707], iar Sentinţa nr. 11 din 12 februarie 1962 a Tribunalului Militar de Regiune Bucureşti confirma, de asemenea, existenţa unor ***„legături pe linia activităţii criminale cu banda condusă de Apostol Dumitru, până în 1949, când aceasta a fost depistată de către organele de stat".*** Referindu-se la sfârşitul tragic al profesorului erou anticomunist Dumitru Apostol, un alt erou al rezistenţei anticomuniste, studentul Cornel Drăgoi din Nucşoara, consemna: *„Organizaţia lui avea centrul în dreptul comunei Şuici. Profesorul a fost condamnat la 25 de ani de închisoare sau de muncă silnică pe viaţă, dar, în primăvara lui '50, într-o zi, a fost scos din închisoare, dus în marginea comunei Şuici şi împuşcat.".*

Grupul de rezistenţă armată anticomunistă din nord-estul judeţului Muscel

Disponibilizat din armată, colonelul Gheorghe Arsenescu, care fusese implicat în două procese de sabotaj economic, se refugiază, de teama unei arestări iminente, la Schitul «Negru Vodă»-Cetăţuia, amplasat pe monticolul care domină valea râului Dâmboviţa, în zona comunei muscelene Cetăţeni. Greu accesibil, spaţiul de intensă meditaţie religioasă al schitului pare ferit de ochii de Argus ai Securităţii, întrucât stareţul micului aşezământ monahal, arhimandritul Pimen Bărbieru, prezintă garanţii morale excepţionale, nutrind vădite simţăminte patriotice şi o repulsie relevată, prin predicile sale, faţă de comunismul ateu.

1948, vara– În aceste locuri, din iniţiativa colonelului Gheorghe Arsenescu, în casa fraţilor Ion şi Gheorghe Purnichescu, industriaşi din satul Cetăţenii din Vale, se organizează Consiliul coordonator al Grupului de rezistenţă armată

anticomunistă din zona de nord-est a judeţului Muscel, a cărei arie de acţiune include localităţile: Cetăţeni – Dragoslavele – Rucăr.

Coordonarea militară a activităţii grupului a revenit colonelului Gheorghe Arsenescu – care avea misiunea procurării armamentului necesar înarmării aderenţilor la mişcare; aprovizionarea cu alimente urma să fie asigurată de către fraţii Ion şi Gheorghe Purnichescu, iar Nicolae Enescu devenea avocatul de legătură cu elementele din conducerea fostelor partide politice istorice – P.N.Ţ. şi P.N.L. – precum şi cu legaţiile ţărilor capitaliste din capitala României.

Conferind actului de constituire a formaţiunii de partizani o solemnitate evidentă, colonelul Gheorghe Arsenescu concepe textul unui jurământ faţă de neam, faţă de ţară şi de rege, pe care participanţii l-au rostit şi l-au semnat în biserica rupestră, în prezenţa arhimandritului Pimen. S-au legat prin jurământ să fie devotaţi cauzei eliberării României de sub totalitarismul comunist: colonelul Gheorghe Arsenescu, industriaşii Ion şi Gheorghe Purnichescu, Nicolae Enescu, avocatul Ion Constantinescu, locotenentul rezervist C. Greculescu, stareţul Pimen Bărbieru.

Jurând, pe cruce, în faţa tricolorului regal al României, colonelul Gheorghe Arsenescu a evocat, participanţilor la această solemnitate, crezul său patriotic: *„Nu m-a făcut ţara ofiţer de paradă, m-a făcut ofiţer ca să lupt şi să mor pentru ea !… Trebuie, mai întâi, să murim noi, iar, pe urmă, să vină alţii şi să ne scape… Să fluture tricolorul nostru românesc pe crestele Carpaţilor !… Aş putea să plec mâine din ţară, dar numai trădătorii îşi părăsesc ţara la vreme de restrişte !…”.*

Recrutarea de membri a constituit un obiectiv imediat, de o maximă responsabilitate, pentru ca gruparea să nu poată fi penetrată de informatori ai administraţiei comuniste de stat. Au aderat, iniţial, la mişcarea antitotalitaristă oameni de o incontestabilă probitate morală ale căror interese materiale fuseseră profund afectate de măsurile excesive de fiscalitate adoptate de statul „democrat-popular”, printre care: Longin Predoiu, Vasile Săndescu, Gheorghe Hachentzelner.

Sub conducerea directă a colonelului Gheorghe Arsenescu, se amenajează, în zona Muntele Roşu, adăposturi pentru oameni şi provizii.

Acţiunea de recrutare în gruparea de partizani continuă. Prin intermediul lui Longin Predoiu, vor adera la cauza stipulată în jurământ: Zichil Ion, Zichil Gheorghe, Alexandrescu Alexandru, Burtea Toma, Burtea Dumitru, Negoescu Maria, Catrinu Alexandru şi alţii.

În organizaţie, se vor încadra personalităţi din zonă care îşi manifestau profunde sentimente anticomuniste: Petre Cojocaru – căpitan, Gheorghe Chiriţă – farmacist, Ion Andreescu – căpitan, Radu Rosetti – inginer, Longin Predoiu – mic proprietar, Gheorghe Hachentzelner, Ion Greculescu, Vasile Şuicescu, Ion şi Vasile Săndescu.

Preocupat permanent de asigurarea cu armament şi cu muniţie a mişcării, colonelul Gheorghe Arsenescu, care se bucura de o reputaţie incontestabilă în rândul ofiţerilor activi din regimentul muscelean, procură, prin mijlocirea unor cadre militare active sau în rezervă (Andreescu Ion, Şuicescu Vasile, Cojocaru Petre, Ivan Alexandru, Budulucă Gheorghe), un miniarsenal format din: „7 pistoale automate, 2 puşti mitraliere, 3 pistolete, 2 arme ZB, o puşcă semiautomată cu muniţia respectivă şi 50 de grenade”.

1948, octombrie– Grupul de partizani din Muntele Roşu se dispersează, întrucât condiţiile climaterice deveniseră precare continuării acţiunilor proiectate în comun. Esenţial era ca retragerea temporară în locurile convenite de către partizani să fie sigură, pentru a nu se prilejui, prin eventuala arestare a unora dintre ei, denunţarea, în urma torturilor, şi a celorlalţi membri ai grupului.

Miniarsenalul procurat grupului de către colonelul Gheorghe Arsenescu a fost depozitat în condiţii extreme de siguranţă la domiciliul lui Gheorghe Ciolan din Suslăneşti. Considerându-se că oferă condiţii suficiente pentru propria sa siguranţă, colonelul Gheorghe Arsenescu s-a stabilit împreună cu Alexandru Alexandrescu în Câmpulung-Muscel, la locuinţa lui Petre Cojocaru, din strada Mărăşeşti, nr. 19. În această perioadă, activitatea continuă cu intensitate, legăturile cu membrii grupului fiind asigurate permanent prin intermediul lui Gheorghe Miron şi Gheorghe Hachentzelner.

Coordonatorul mişcării de rezistenţă preconizează constituirea unui grup subversiv în rândurile armatei din zona Muscel, care să se organizeze logistic pentru preluarea puterii în oraşul Câmpulung, în eventualitatea declanşării războiului. Misia aceasta extrem de dificilă a revenit maiorului Ion Dumitrache, care, dând curs solicitării colonelului Arsenescu, s-a preocupat de „colectarea armamentului şi muniţiei” necesare participării la operaţiunile de amploare preconizate.

Grupul format din şapte ofiţeri şi subofiţeri din Câmpulung-Muscel şi-a definitivat strategia de preluare a puterii în oraş, strategie care viza ocuparea instituţiilor fundamentale ale puterii politice locale (Prefectura judeţului Muscel, Primăria oraşului Câmpulung), precum şi a punctelor strategice, printre care se afla şi Uzina electrică. Fixarea de către liderul rezistenţei armate anticomuniste din Muscel, colonelul Gheorghe Arsenescu, a unor obiective precise, urmărind, în esenţă, preluarea puterii politice în oraşul Câmpulung reprezenta, pentru justiţia comunistă total aservită regimului impus de la Moscova, proba incontestabilă a scopului final al rezistenţei armate anticomuniste: înlocuirea regimului totalitar şi eliberarea de sub ocupaţia sovietică, în eventualitatea victoriei posibilei coaliţii occidentale într-un război împotriva Uniunii Sovietice, atât de sperat de imensa majoritate a poporului român.

Credibilitatea de care beneficia în rândul partizanilor colonelul Gheorghe Arsenescu se fundamenta pe asigurările insistente ale acestuia că este membru activ

al Comandamentului general al grupurilor de partizani din România cu centrul la Bran, iar perspectiva imediată a războiului i-ar fi fost confirmată din surse sigure: legaţia Statelor Unite ale Americii şi legaţiile altor state occidentale la Bucureşti, cu care pretindea că are contacte periodice.

1949, martie – „Descoperit de către organele de stat, grupul subversiv constituit din rândurile militarilor" a fost lichidat, iar „membrii acestuia au fost deferiţi justiţiei şi condamnaţi". [S- 143].

Tribunalul Militar Bucureşti, sector I condamnă la moarte, prin Sentinţa nr. 1164 / 1951, pe maiorii **DUMITRACHE IOAN** şi **MIHĂILESCU NICOLAE**, „pentru că erau afiliaţi Grupului colonelului Gh. Arsenescu şi îi furnizau arme". Sentinţa a fost executată în ziua de 11 mai 1951, consemnându-se chiar şi ora: 0^{45}". [Fond Tribunalul Militar Bucureşti, Registrul Execuţii Penale 1951, secţia I, f. 213-214].

Insuficienta coeziune moral-politică a membrilor grupării Arsenescu a constituit pentru securiştii români – „elevi" conştiincioşi ai experimentaţilor NKVD-işti sovietici – o pradă uşoară, formaţiunea din nord-estul judeţului Muscel fiind lichidată după numai câteva luni.

Consideraţi drept „elemente duşmănoase regimului democrat-popular din R.P.R." – conform unei practici prestabilite de către justiţia comunistă – membrii Grupului de rezistenţă anticomunistă din nord-estul judeţului Muscel erau etichetaţi ca „duşmani ai poporului", pe baza criteriului absolut subiectiv al unei presupuse, uneori, apartenenţe politice: *legionari* (Banu Constantin, Hachentzelner Gheorghe, Săndescu Vasile, Şuicescu Vasile), *foşti industriaşi şi membri P.N.L.* (Purnichescu Ion, Purnichescu Gheorghe, Vasilescu Sever), *moşieri şi deputaţi P.N.L.* (Enescu Nicolae şi Constantinescu Ion).

Tribunalul Militar Bucureşti, Secţia II-a, prin Sentinţa nr. 1471 din 9 noiembrie 1951, condamna pe:

„PURNICHESCU GHEORGHE – de ani 36, născut la 6 mai 1916, în comuna Cetăţeni, de profesiune fost industriaş, care mai fusese condamnat în lipsă pentru sabotaj", pe fratele acestuia,

„PURNICHESCU IOAN – de 40 ani, născut la 3 iulie 1911, în comuna Cetăţeni, de profesiune fost industriaş, condamnat, de asemenea, în lipsă pentru sabotaj" şi pe

„PURNICHI IOAN – în etate de 46 ani, născut la 26 octombrie 1905, în comuna Cetăţeni" învinuiţi „pentru crima de uneltire contra ordinei sociale p.p. de art. 209 C.P. comb. cu D.L. 856/1938, comb. cu art. 464 pct. 2, 3 şi 8 C.P. comb. cu art. 3 şi 5 din Leg. 16/1949".

Interesant de menţionat că, printre martorii lipsă, propuşi de către acuzaţi, se aflau: Longin Predoiu, Gheorghe Hachentzelner, Cojocaru Aristotel, Ivan Alexandru, Pimen Bărbieru şi Ion Gh. Purnichi – implicaţi ei înşişi în mişcarea de rezistenţă din

nord-estul judeţului Muscel. [Dosar 1238, vol. 5; cf. L–305]. Inculpaţii erau acuzaţi, printre altele, că:

~„au iniţiat, s'au organizat şi au activat în organizaţia subversivă de tip fascist, politică şi paramilitară, aflată în Muntele Roşu, sub conducerea lui Arsenescu;

~ au urmărit prin această activitate de uneltire contra ordinei sociale, să răstoarne prin violenţă regimul nostru democrat, la un moment pe care ei l-ar fi găsit prielnic;

~ au purtat şi s'au servit în acest timp, de arme şi muniţiuni militare. Au fost organizaţi milităreşte şi cu grade militare;

~ cu intenţiune criminală au comis aceste fapte, deoarece au ştiut prin felul cum au activat clandestin în munţi şi prin comunele învecinate că săvârşesc astfel acte ilicite, dar n'au ţinut cont de aceasta şi urmărind în finalitatea acţiunilor lor să uneltească cât mai mult posibil contra regimului nostru democratic, au săvârşit fapta.” [Dosar 1238, vol. 5; cf. L–308-309].

Constituirea Grupării de partizani «Haiducii Muscelului»

Locotenentul Toma Arnăuţoiu, originar din comuna Nucşoara, judeţul Muscel, se întâlneşte, în secret, în aprilie 1948, la domiciliul socrului său, Nicolae Niţu, cu: Ion Chirca, Aurel Chirca, Gel Chirca şi dezertorul Ion Chirca, întrucât fusese căutat, la locuinţa sa, de către organele de stat, pentru a fi arestat. El se ascunsese împreună cu preotul Ion Drăgoi şi învăţătorul Alexandru Moldoveanu, care, de asemenea, erau urmăriţi, la o surlă din apropierea localităţii.

În cursul întâlnirii, s-a convenit ca dezertorul Ion Chirca să construiască, în punctul «Izvorul Grosului» pe valea Râului Doamnei, o baracă de refugiu, plata lucrării, în bani şi alimente, fiind asigurată de Nicolae Niţu şi Toma Arnăuţoiu.

În aceeaşi perioadă, Toma Arnăuţoiu stabileşte cu şeful aprovizionării de la Legaţia americană din Bucureşti, Ion Drăgoi, fost căpitan în Regimentul 3 Roşiori, unde se cunoscuseră, ca, în situaţia în care va fi în pericol de a fi arestat, să se refugieze în sediul legaţiei; însă, nu după mult timp, spre stupefacţia sa, află că Ion Drăgoi fusese arestat şi se afla închis în Penitenciarul Jilava.

Decembrie– Informat despre arestarea unor membri ai Grupului rezistenţei armate anticomuniste din nord-estul judeţului Muscel şi despre inventarierea şi rechiziţionarea fermei sale de către organele administrative locale, colonelul Gheorghe Arsenescu pleacă incognito din Câmpulung-Muscel şi se stabileşte în Bucureşti, pentru a nu putea fi uşor depistat de către organele de urmărire. Continuând acţiunile anticomuniste, colonelul Gheorghe Arsenescu organizează – potrivit Sentinţei nr. 107/19 mai 1959 – întâlniri conspirative la domiciliul său, la industriaşul Niţu Nicolae şi moşierul Dumitrescu Ion-Lazea, unde participă, în

afara acestora, şi unele „elemente contrarevoluţionare” etichetate de către forţele represive drept „legionari” (Ardei Gheorghe şi Vişoianu Iosif) sau „ofiţerul deblocat, fiu de chiabur”, Toma Arnăuţoiu. În cadrul acestor întâlniri conspirative, conform acuzaţiilor formulate de către justiţia comunistă în sentinţa menţionată, s-a decis: ***„constituirea unei bande teroriste, stabilind ca în ea să fie recrutate elemente ostile regimului, banda să aibă un caracter militarizat, membrii recrutaţi urmând să fie înarmaţi şi instruiţi pe reguli militare, în vederea întreprinderii de acţiuni teroriste în scopul instaurării prin violenţă a unei dictaturi militare fasciste. Pentru organizarea bandei şi instruirea militară a membrilor, au hotărât ca să-şi desfăşoare activitatea în zona muntoasă din jurul comunei Nucşoara, raion Curtea de Argeş”***. [Dosar 1220/59; cf. L–20-21]. Exceptând deliberat invectivele Securităţii, relatarea evenimentelor, pe baza unor mărturii ale participanţilor, facilitează perceperea desfăşurării exacte a acestora.

1949, ianuarie– Potrivit depoziţiei sale în cursul anchetei, colonelul Gheorghe Arsenescu întâlneşte întâmplător, în Bucureşti, pe Gheorghe Ardei – proprietarul Fabricii de tăbăcărie din Domneşti-Muscel, care dispăruse de la domiciliul său din Domneşti, după actul naţionalizării întreprinderilor din 11 iunie 1948, precum şi pe avocatul Ion Dumitrescu-Lazea, pe care îl cunoscuse în perioada aplicării convenţiei de armistiţiu, şi căruia îi fusese expropriată moşia din Teleorman, dobândită de el prin căsătorie. [Dosar 1238, vol. 37; cf. L– 50]. Colonelul Arsenescu îi informează despre activitatea desfăşurată în cadrul Grupului de rezistenţă armată anticomunistă din nord-estul judeţului Muscel, dezvăluindu-le sistemul de aprovizionare cu alimente şi armament, modul de amenajare a bordeielor, dar şi acţiunea de reprimare prin împuşcare a informatorului Petre Diaconescu, „care divulgase organelor de stat locul unde se ascundeau fugarii Ion şi Gheorghe Purnichescu”, pe care colonelul va reuşi să-i salveze transportându-i, din locul unde se ascunseseră, în Muntele Roşu, datorită semnalării iminenţei arestării acestora de către fostul şef al Siguranţei din Câmpulung-Muscel, Petre Alexiu. [Dosar 1238, vol. 53; L–24].

Februarie 15– Colonelul Gheorghe Arsenescu este vizitat la domiciliul său din Bucureşti, de Gheorghe Ardei şi de Ion Dumitrescu-Lazea însoţiţi de locotenentul Toma Arnăuţoiu, care îi confirmă că ştia „că fusese ofiţer de stat major, din relatările unui frate mai mare, ofiţer activ de cavalerie decedat pe frontul de est”. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–26]. Toma Arnăuţoiu îl informează pe colonelul Arsenescu despre pregătirile efectuate „încă din toamna anului 1948, pentru organizarea unui grup de fugari în zona comunei Nucşoara, pentru ca, în primăvara anului 1949, să aibă unde să se refugieze”. Nominalizând posibilii membri ai grupului, el va furniza interlocutorului său unele elemente de individualizare a acestora: „Toma Arnăuţoiu – locotenent de rezervă, Alexandru Moldoveanu – învăţător din comuna Nucşoara, satul Sboghiţeşti, căpitan în rezervă, decorat cu ordinul «Mihai Viteazul», Ion Drăgoi – preot din comuna Nucşoara, Cornel Drăgoi – student, fiul preotului –, Virgil Marinescu,

învăţător din satul Secături, comuna Nucşoara, împreună cu doi fii ai săi: Ion – student, iar Alexandru – elev la liceu, prieteni buni cu Toma Arnăuţoiu, precum şi Iosif Vişoianu, zis Fifi, nepotul lui Gheorghe Ardei”.

Argumentele invocate de Toma Arnăuţoiu pentru organizarea imediată a Grupului de rezistenţă armată anticomunistă în zona montană a comunei Nucşoara se rezumau la: existenţa unei barăci cu capacitate de adăpostire pentru circa 20 de persoane, inclusiv, pe timp de iarnă; posibilităţile certe de aprovizionare cu alimente şi de înarmare a membrilor din surse proprii; seriozitatea şi personalitatea fiecăruia din grupul enunţat garantate de gradele militare, ordinele primite şi profesiunile avute, dar şi perspectiva arestării unora dintre aceştia „urmăriţi de către organele de stat” ca participanţi la rebeliunea legionară din ianuarie 1941 (Vişoianu Iosif) sau arestaţi anterior pentru deţinere de armament (elevul Marinescu Alexandru) etc. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L– 27-28].

Cu toate insistenţele lui Gheorghe Ardei, Ion Dumitrescu-Lazea şi Toma Arnăuţoiu adresate colonelului de a prelua conducerea grupului, invocându-se, printre altele: experienţa sa militară ca fost ofiţer de stat major, activitatea de coordonare a Grupului de pe Muntele Roşu, capacitatea de a conduce apărarea grupului în eventualitatea previzibilă a declanşării unor operaţiuni represive de către Securitate, Gheorghe Arsenescu refuză, atunci, propunerea, pretextând că intenţionează să se stabilească în Bucureşti şi „să-şi ia un serviciu”. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–25].

Februarie 25/26– Gheorghe Ardei, Ion Dumitrescu-Lazea şi Toma Arnăuţoiu, împreună cu Nicolae Niţu şi Iosif Vişoianu, revin la domiciliul din Capitală al colonelului Gheorghe Arsenescu. Pentru a-l determina să accepte conducerea grupului de la Nucşoara, Nicolae Niţu reia argumentele invocate de ginerele lui, Toma Arnăuţoiu, angajându-se, printre altele, să pună la dispoziţia grupului moara sa, pentru aprovizionare pe timp îndelungat cu mălai, exprimându-şi, în acelaşi timp, convingerea că „mai multe elemente din Nucşoara şi din alte localităţi din împrejurimi se vor alătura”. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–31]. Gheorghe Ardei îl recomandă pe Iosif Vişoianu drept „un element curajos, hotărât în luptă, disciplinat, întrucât a făcut studii de specialitate militară în Germania”, „garantând absolut” pentru el.

Obiectivele întâlnirii au fost sintetizate în depoziţia lui Iosif Vişoianu: „constituirea unei organizaţii subversive, înarmarea membrilor ei, recrutarea de elemente ostile regimului democrat-popular şi plecarea în Munţii Făgăraş, unde trebuia să întreprindem acţiuni violente de răsturnare a regimului democrat-popular din R.P.R.” [Dosar 1238, vol. 37; cf. L–51]. Colonelul Gheorghe Arsenescu ezită, însă, din nou, să accepte rolul dificil de conducător al mişcării.

În varianta «Toma Arnăuţoiu», întâlnirea iniţială ar fi avut loc într-o bodegă din Bucureşti situată la colţul străzii Bucovina cu strada Virgiliu, unde colonelul Arsenescu l-a chemat să-l cunoască şi să-l pună în gardă pentru a participa la o eventuală acţiune anticomunistă, convenindu-se, de comun acord, ca Toma Arnăuţoiu să devină şef al

organizaţiei de pe Râul Doamnei, iar reuniunea ultimă, la care au participat toţi cei nominalizaţi anterior, s-ar fi desfăşurat în cizmăria din strada Dorobanţi a unuia Predescu, originar din Câmpulung-Muscel. La întâlnirea conspirativă, ar fi participat şi fraţii Predescu.

Depoziţia lui Petre Arnăuţoiu confirma constituirea, la Bucureşti, a „bandei contrarevoluţionare" în componenţa enunţată, precum şi legăturile colonelului Gheorghe Arsenescu cu Legaţia Franţei în R.P.R., legaţie care ar fi promis „câteva milioane de lei pentru subvenţionarea activităţii subversive a organizaţiei contrarevoluţionare proiectate". O posibilă legătură cu Legaţia americană din Bucureşti se asigura prin ginerele lui Gheorghe Ardei, care era medic al acesteia. [Dosar 1238, vol. 37; cf. L–49]. «Gruparea din Bucureşti» ar fi fost organizată şi cu contribuţia Mariei şi Didinei Iorgulescu, probabil, membre ale familiei foştilor proprietari ai casei lui Iancu Arnăuţoiu din Nucşoara.

Februarie, ultima zi, ora 22^{30}– Subofiţerul Grigore Miron îl vizitează pe colonelul Gheorghe Arsenescu la domiciliul acestuia din Bucureşti, din strada Jan Texier, anunţându-l că Alexandru Alexandrescu şi Vasile Săndescu au fost arestaţi de Securitate şi că, în urma declaraţiilor lor, colonelul va fi, cu certitudine, arestat.

Martie 1– Deplasându-se împreună cu Grigore Miron în strada Vasile Lascăr, nr. 18, la domiciliul lui Nicolae Niţu, unde se afla şi Toma Arnăuţoiu, contactează telefonic pe Gheorghe Ardei şi Ion Dumitrescu şi, în prezenţa acestora, invocând situaţia gravă survenită, declară că este decis să plece imediat numai cu Toma Arnăuţoiu la Nucşoara, pentru ca dispariţia lor să nu bată la ochi unor eventuali agenţi ai Securităţii, urmând ca ceilalţi să vină ulterior la Nucşoara. Colonelul Gheorghe Arsenescu şi locotenentul Toma Arnăuţoiu se deplasează la Gara de Nord, cu o motocicletă pusă la dispoziţie de Ion Dumitrescu-Neluş, pentru a lua trenul spre Curtea de Argeş.

De acolo, cu o maşină de ocazie, merg până la Muşăteşti, iar, în continuare, spre Brădet, pe jos, ajungând noaptea la domiciliul preotului Victor Popescu, unchiul lui Toma Arnăuţoiu. Călătoria a decurs nu fără emoţii, întrucât, în gara Curtea de Argeş, au sesizat „prezenţa organelor de stat".

Ascunzându-şi adevărata identitate, colonelul Gheorghe Arsenescu s-a recomandat, sub numele de „doctor Demetrescu", preotului Victor Popescu şi fiului acestuia, dr. Daniel Popescu, la care au rămas peste noapte. La Brădet, au redactat textul unor telegrame, prin care anunţau, celor din Bucureşti, sosirea în zonă. Textele erau codificate, pentru ca securiştii să nu intercepteze mesajele transmise. O telegramă se adresa „Dlui Gheorghe Predescu, Calea Dorobanţi, 119: „Sosit bine", Muţă Diaconescu, str. Sf. Vineri, 27 Piteşti", iar cealaltă: „Dlui Nicolae Catrinoiu, str. Leonte, nr. 16: „Vino tata imediat", Alex. Spiridon, Râurilor 16, Piteşti". Dr. Daniel

Popescu le promisese să expedieze telegramele din Piteşti, însă, nu a dat curs solicitării oaspeţilor.

Colonelul de Securitate Nedelcu, care a intrat, mai târziu, în posesia textului telegramelor, solicita D.G.S.P. identificarea destinatarilor, menţionând că adresele expeditorilor sunt false. Informaţiile fuseseră, probabil, smulse prin tortură de el şi căpitanul I. Cârnu, semnatarii adresei, la 11 mai 1949, de la învăţătorul arestat Iancu Arnăuţoiu.

În noaptea următoare, furişându-se pe potecile dealului Secăturilor, au sosit în Nucşoara, unde au înnoptat în casa lui Iancu şi Laurenţia Arnăuţoiu, părinţii lui Toma, colonelul prezentându-se amfitrionilor sub identitatea reală.

Întrucât sosirea celorlalţi din «Grupul de la Bucureşti» întârzia extrem de mult, temându-se că telegramele fuseseră interceptate, cei doi s-au decis să trimită imediat, în Capitală, pe Iancu Arnăuţoiu.

Martie– Colonelul Gheorghe Arsenescu şi Toma Arnăuţoiu se stabilesc iniţial la domiciliul lui Iancu Arnăuţoiu, dar, ulterior, din motive de extremă precauţie, de teama depistării lor, se ascund timp de aproximativ două săptămâni în casa mai izolată a lui Petre Arnăuţoiu, şi a soţiei sale, Victoria, care acceptă ea însăşi, la propunerea colonelului, să facă parte din organizaţie. Colonelul Gheorghe Arsenescu îi solicită lui Petre Arnăuţoiu să aducă, pentru înarmarea grupului, armamentul ascuns într-o claie de fân la proprietatea sa din Câmpulung-Muscel (40 puşti ZB, circa 10.000 de cartuşe pentru pistoale şi puşti mitralieră), dar Petre Arnăuţoiu refuză, considerând operaţiunea în sine extrem de riscantă. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L-44].

Orice mişcare suspectă: „apariţia organelor de stat în comună" este supravegheată de către Maria Plop, „fată în casă" la familia Petre Arnăuţoiu. [Dosar 1238, vol. 37; cf. L–47]. Se stabilise, chiar, un consemn pentru semnalarea unor asemenea „apariţii", Maria Plop urmând să strige: „Neluţ", pentru a le atrage atenţia celor din interiorul locuinţei şi „Doru", în caz de pericol extrem, pentru ca partizanii să se ascundă… Doru şi Neluţ erau prenumele copiilor lui Petre Arnăuţoiu şi ai soţiei sale, Victoria.

Printr-un intens proces mediatic în rândul posibililor partizani, autoritatea colonelului Gheorghe Arsenescu va fi considerabil consolidată, colonelul plasându-se în centrul rezistenţei armate anticomuniste din zona Subcarpaţilor Meridionali, alături de fostul general Dragalina care, chipurile, ar comanda gruparea subversivă din Munţii Olteniei, de la Jiu la Olt; el însuşi coordonând grupurile subversive dintre Olt şi Prahova, zonă în care acţionează şi „legionarul" Apostol, conducător al „bandei de legionari" de pe valea Argeşului.

La domiciliul lui Petre Arnăuţoiu, iau legătura cu: dezertorul Ion Chirca, preotul Ion Drăgoi, care aderă la mişcare, invocând, printre altele, faptul că fiul său, studentul Cornel Drăgoi, este „urmărit de organele de stat pentru activitatea politică subversivă

desfăşurată în facultate", precum şi cu învăţătorul Virgil Marinescu, care evoca „neplăcerile cu organele de stat, întrucât i s-a făcut perchiziţie şi i s-a descoperit armament". Învăţătorul Virgil Marinescu garanta el însuşi pentru recrutarea în organizaţie a lui Ion Păţitu zis Mierlă, fost primar legionar, şi a unei rude a acestuia, Ion Săndoiu zis Iancu, pe care, de altfel, îi va prezenta colonelului, pe un izlaz comunal, în punctul Berila. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–63].

O familie de intelectuali cu un imens tribut de sânge

Familia învăţătorului Iancu şi Laurenţia Arnăuţoiu din Nucşoara a dat un îngrozitor tribut de sânge în lupta pentru apărarea ţării şi, implicit, a libertăţii neamului. Ei înşişi îşi vor sfârşi viaţa în închisorile comuniste, fiii lor, Toma şi Petre, vor fi condamnaţi la moarte şi executaţi, iar cel mai mare dintre fii, Neluţ, murise în timpul celui de-al doilea război mondial, în condiţii neobişnuite. Ofiţer în escadronul de cavalerie condus de maiorul Săvoiu, „se specializase, potrivit acestuia, în deminarea terenurilor pe câmpul de luptă, într-un asemenea grad, încât, de călare, scotea sabia şi cu ea smulgea mina şi o arunca". Soarta i-a fost ostilă, însă, expertului în deminări, întrucât, obţinând, pentru rezultatele sale excepţionale, permisia de a veni acasă, „pe când mergea pe jos spre aeroport, fiindcă urma să plece cu avionul în ţară, a călcat pe o mină care l-a făcut zob." A fost avansat, post-mortem, la gradul de căpitan.

Anton – cel de-al treilea fiu (după Toma), a fost elev la Şcoala militară de ofiţeri, în perioada în care elevii acesteia au fost băgaţi, în zilele de 24-25 august 1944, pe linia frontului de la podul Băneasa, pentru apărarea Bucureştiului. Rănit de două schije de brandt care i-au afectat ambii plămâni, Anton s-a îmbolnăvit de tuberculoză. Internat în Sanatoriul Moroieni, unde l-au prins evenimentele din 1949, când s-a declanşat Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, el nu a fost, din această cauză, implicat efectiv în mişcare.

Gruparea de partizani «Haiducii Muscelului» în acţiune

Colonelul Arsenescu, Toma Arnăuţoiu şi Ion Chirca se deplasează, la 13 martie, în punctul «Izvorul Grosului» din Muntele Şuţu. În prealabil, discută despre intenţia lor într-un consiliu de familie format ah-hoc din: Iancu şi Laurenţia Arnăuţoiu, Petre şi Victoria Arnăuţoiu, la care participă şi Maria Plop, ce se bucura de o încredere totală din partea acestora. [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–59]. La «Izvorul Grosului», în baraca amenajată de Ion Chirca, se iau măsuri urgente de aprovizionare cu alimente şi armament. Astfel, de la domiciliul lui Nicolae Niţu, se aduc, de către Ion Chirca, „alimente, o armă semiautomată rusă şi câteva sute de cartuşe".

Aprilie 1 – Aflând, de la Iancu Arnăuţoiu, că, la Câmpulung-Muscel, s-au făcut mari arestări în legătură cu organizaţia colonelului Arsenescu, acesta a devenit brusc îngrijorat, informaţia fiind de natură să accelereze plecarea sa în munţi. Pregătirea retragerii în munţi se definitivase deja, întrucât Iancu Arnăuţoiu cumpărase o cantitate suficientă de alimente (15 kg de şuncă, 15 kg de brânză şi 30 kg mălai).

Pe 7 aprilie, după opinia lui Iancu Arnăuţoiu, colonelul Arsenescu şi Toma Arnăuţoiu au plecat în munţi, spre cabana fostului proprietar Ion Dumitrescu zis Lăzoiu din Câmpulung-Muscel.

A fost, desigur, o pistă falsă, întrucât, potrivit adresei nr. 1/ 137239 din 11 mai 1949, „în zona raziilor făcute de organele D.R.S.P. Piteşti, s-a constatat că sus-numiţii n-au trecut pe acolo şi nici nu s-au adăpostit prin împrejurimi". În schimb, în cabana fostului proprietar Mucenic Comândăşescu de pe Muntele Căpăţâna, învecinat cu Muntele Fâlfâiescu, „s-au găsit resturi de mâncare proaspătă de circa 5 zile". Pentru Securitate, era evident că, „de vreme ce n-au ieşit pe munte ciobanii cu oile", în cabană, fuseseră, cu siguranţă, partizani. [Dosar 1238, vol. 14; cf. L–247].

Apar, însă, evidente disensiuni sub raportul organizării practice a rezistenţei. Colonelul Gheorghe Arsenescu pleda pentru o recrutare masivă, imediată a „elementelor contrarevoluţionare" în munte, spre „a fi instruite pentru întreprinderea unor acţiuni violente împotriva regimului comunist". În acest sens, el cere învăţătorului Virgil Marinescu, pe care îl recrutase, prin intermediul Victoriei Arnăuţoiu, „să închidă şcoala din Secături şi să vină în munţi". [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–59].

Toma Arnăuţoiu considera, dimpotrivă, că este oportun, pentru faza incipientă de organizare a mişcării, ca aderenţii să rămână la domiciliile lor, semnalul de grupare în munţi urmând să fie dat în momentul în care declanşarea preconizatului război între puterile occidentale şi Uniunea Sovietică va deveni iminentă.

Acţiunea de recrutare în organizaţie se intensifică. În afara «Grupului de la Bucureşti», vor deveni membri „nedispersaţi" ai „bandei": Aurel Chirca, Gel Chirca, Nae Milea, Ana Simion, Marina Chirca, Nicolae Adămoiu, Virgil Marinescu, Ecaterina Marinescu, Ion Preda, Cornel Drăgoi, Elisabeta Rizea, Luca Şuţa, Laurenţia C. Samoilă, Constantin C. Samoilă, Elena Rizescu-Văduva, Tincuţa Năstase, Victoria Arnăuţoiu, Constanţa Matei, Constantin Matei, Aurelia Matei – potrivit interogatoriului luat, la Securitatea din Piteşti, lui Toma Arnăuţoiu. [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–60]. Colonelul Gheorghe Arsenescu a recrutat, de asemenea, pe: Ion Păţitu, Nicolae Păţitu, Iancu Săndoiu, Nicolae Chirca şi Gheorghe Chirca. Petre Arnăuţoiu, care era membru „nedispersat" al organizaţiei, se va deplasa în Domneşti, pentru a recruta ca membri pe fraţii Luca şi Gheorghe Şuţa. Aceeaşi misiune de recrutare a unor noi aderenţi este încredinţată lui Ion Chirca şi Victoriei Arnăuţoiu. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–65].

Recrutarea Mariei Plop

Includerea în mişcare a Mariei Plop – singura femeie din gruparea de partizani care a activat în tot cursul rezistenţei din munţi – are o poveste aparte… În aprilie 1949, a doua zi de Paşti, la o serbare, Victoria Arnăuţoiu îi spune Mariei despre un bilet adus de Ion Chirca, prin care i se cerea să se ascundă vreme de două săptămâni, pentru a nu fi anchetată de către organele de stat despre dispariţia celor care plecaseră în munţi… [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–202].

Maria Plop este de acord, mai ales că, în prima zi lucrătoare de după Paşti, Petre Arnăuţoiu – căutat de Securitate la domiciliu, este anunţat cu greu de soţia lui, „pe când se afla la plug, la părinţii săi", şi este nevoit să doarmă „ascuns o noapte într-o grădină". [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–202].

Seara, Victoria Arnăuţoiu o trimite pe fată cu un pachet cu alimente la soacra acesteia, Laurenţia Arnăuţoiu, care va băga, în pachet, un ghem de lână şi ace „pentru confecţionat ciorapi", cerându-i Mariei să ducă pachetul la un nuc din grădină, unde o aştepta Ion Chirca. Dezertorul a îndemnat-o să meargă cu el, să ducă pachetul partizanilor.

Maria Plop a fost, fără să ezite o clipă, de acord. Către miezul nopţii, au ajuns împreună la Bahna Rusului, unde au găsit pe: colonelul Arsenescu, Toma Arnăuţoiu, Aurel Chirca, Gigi Chirca, Nicu Chirca, Petre Arnăuţoiu, Maria Jubleanu. Ultimii doi fugiseră împreună în munţi, deoarece şi Maria Jubleanu era urmărită de către „organele de stat".

Întrebată, la anchetă, ce a determinat-o să intre în „bandă", Maria Plop a declarat că dorea ca „alături de ei, să acţioneze împotriva regimului comunist din R.P.R."… [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–203].

Prin ordin de zi, colonelul Gheorghe Arsenescu îl numeşte pe Toma Arnăuţoiu – „şef al organizaţiei", pe Ion Chirca – responsabil cu probleme operative, iar pe Titu Jubleanu – şef al aprovizionării cu alimente.

Ucidere în torturi pentru un tratament medical

După constituirea formaţiunii de partizani şi retragerea în munţi, în prima parte a lunii iunie 1949, colonelul revine împreună cu Toma Arnăuţoiu la Nucşoara, stabilindu-se, pentru câteva zile, la domiciliul soţiei lui Petre Arnăuţoiu, Victoria.

Deoarece Toma Arnăuţoiu s-a îmbolnăvit grav, Victoria Arnăuţoiu pleacă imediat la Câmpulung-Muscel, pentru a procura medicamentele necesare şi apelează la oficiantul sanitar din Nucşoara, Nicolae Şufan, să i le administreze în cea mai mare taină. Colonelul nu apare, pentru a nu fi deconspirat…

Ulterior, Nicolae Şufan va fi arestat şi învinuit că tratase un „bandit” şi nu informase organele de urmărire, pentru a fi capturat…

În timpul anchetelor extrem de violente, la Postul de miliţie Nucşoara, la Sboghiţeşti, a fost bestial torturat: „I s-au ars mâinile şi picioarele cu jar de către Traian Proveanu şi Ion Mălureanu, (care nu făceau parte din personalul miliţiei), la Câmpulung şi Piteşti, unde a decedat”. [L–191].

Benone Milea – „un cal troian” al Securităţii

Exasperat de refuzul autorităţilor de a i se permite, în 14 iunie 1948, înscrierea la examenul de ofiţeri de jandarmi într-o şcoală din Bucureşti, sub pretextul că tatăl său, Nicolae Milea, fusese destituit din funcţia de pădurar şi încadrat în categoria socială de chiaburi, Benone Milea – absolvent al Liceului comercial – apelează la serviciile sublocotenentului Tatu şi ale colegului acestuia, Costică Apăvăloaie, pentru a obţine o dovadă de la Securitate, din care să rezulte că are o „purtare” ireproşabilă în comună. Securiştii au condiţionat eliberarea adeverinţei solicitate de furnizarea unor informaţii privind „banda lui Arsenescu şi Chirca”; i-au cerut să determine pe o hartă „gurile de plai care urcă în munţi”, în special, cele spre Colţii Cremenii. Sublocotenentul Tatu i-a sugerat „să se facă fugit din comună şi să intre cu orice risc” în legătură cu partizanii. [Dosar 1238, vol. 13; cf. L–68].

Contactând, la 20 aprilie, pe soţia lui Aurel Chirca, aceasta l-a dus la Nel Chirca, dar dezertorul l-a primit cu suspiciune, indicându-i să se adreseze Victoriei, soţia lui Petre Arnăuţoiu. Victoria l-a însoţit până la casa învăţătorului Iancu Arnăuţoiu, unde, Benone Milea – pretextând că este „urmărit de Miliţie şi, de aceea, vrea să fugă în munte” – a fost acceptat în rândul membrilor fugari ai organizaţiei şi a depus jurământul, în faţa colonelului Gheorghe Arsenescu, în prezenţa partizanilor: Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu şi Nel Chirca. [Dosar 1238, vol. 13; cf. L–69].

Jocul dublu în care s-a angrenat Benone Milea a început, aşadar: informator al Securităţii şi membru al formaţiunii de partizani din Munţii Făgăraş. Milea Benone devine, astfel, „membru al bandei în poziţia de fugar”, înarmându-se doar cu un pistolet Walter de cal. 9 mm, deşi Nicolae Milea procurase, anterior, partizanilor o puşcă mitralieră ZB cu 20 de cartuşe. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–65].

Aprovizionarea cu alimente

Aprovizionarea cu alimente a partizanilor implica, printre altele, folosirea, pe cât posibil, a resurselor alimentare familiale. Astfel, pădurarul Nicolae Milea, care „mergea sus, la munte, cu mâncare pentru fiul său, Benone”, admis în gruparea de partizani, „a adus alimente de mai multe ori”, după cum preciza în procesul-verbal redactat, în urma cercetărilor din 28 mai 1950, la Piteşti, un locotenent major din cadrele Direcţiunii Generale a Securităţii Poporului.

Extinderea reţelei de aprovizionare implica recrutarea, în acest proces, a unor familii cunoscute care prezentau garanţia că nu vor deconspira rezistenţa din munţi. Acelaşi Nicolae Milea va declara că a procurat pentru partizani: 70 kg mălai de la Luca Petrică şi 3 ddal porumb de la Stăncescu Gheorghe. Cea mai importantă sursă de aprovizionare cu mălai a constituit-o, însă, Exploatarea forestieră de la Izvorul Surlei, unde erau angajaţi fraţii dezertorului, Aurel şi Gheorghe Chirca.

Un oltean în gruparea de partizani

Originar din Şipotu, judeţul Gorj, Constantin Popescu zis Moangă, era un chiabur tânăr de numai 34 de ani, proprietar a peste 80 de pogoane teren arabil. Făcuse parte dintr-o organizaţie contrarevoluţionară din Oltenia nimicită în faşă de Securitate. Se pare că venea din gruparea generalului Carlaonţ din Vâlcea.

În casa lui Iancu Arnăuţoiu, în mai 1949, a cunoscut pe colonelul Gheorghe Arsenescu, în prezenţa fraţilor Arnăuţoiu, a preotului Ion Drăgoi, a lui Benone Milea şi Ion Chirca. În aceeaşi noapte, a urcat la munte împreună cu partizanii care coborâseră la Nucşoara, iar, după numai patru zile, a fost primit în organizaţie, depunând jurământul în faţa colonelului, care i-a acordat gradul militar de sergent major şi numele conspirativ „Moangă”. Neaducând armament, a fost dotat cu o armă Z.B. şi 10 cartuşe din rezerva de armament a partizanilor. [Dosar 1238, vol. 16; cf. L–281].

Jurământul organizaţiei «Haiducii Muscelului»

Mai 10– Colonelul Gheorghe Arsenescu decide, prin ordin de zi, nu întâmplător, desigur, ca, de sărbătoarea „Regatului României”, „toţi membrii să depună jurământ pentru a lupta cu arma în mână până la sacrificiul vieţii, în vederea răsturnării regimului democrat-popular din R.P.R.” Moment solemn în procesul de integrare a aderenţilor la mişcarea de rezistenţă, depunerea jurământului constituia un preambul al „botezului focului” acceptat de viitorul membru al Organizaţiei de partizani «Haiducii Muscelului».

Jurământul de credinţă stabilea obiectivul final al mişcării: „salvarea Patriei şi a neamului din ghearele fiarelor comuniste-bolşevice şi de sub jugul greu al ruşilor”, relevându-se, astfel, caracterul profund anticomunist şi antisovietic al organizaţiei; stabilea opţiuni monarhiste incontestabile: „credinţă Majestăţii Sale Regele Mihai I, Regele tuturor românilor”; adeziunea la „Guvernul liber al Patriei” şi, implicit, nerecunoaşterea guvernului sprijinit de forţele sovietice de ocupaţie. Dificultatea acţiunilor întreprinse impune respectarea de către aderenţi a unor reguli tipice unei stări de război, o disciplină fermă, care implica „supunerea şi ascultarea fără murmur şi

fără şovăire a şefilor haiducilor”. Aderentul era avertizat, ab initio, că „în caz de trădare sau de călcare a jurământului” vor fi ucişi atât el, cât şi membrii familiei sale. Formula finală releva caracterul creştin, antiateist al organizaţiei de partizani. Potrivit mărturisirii colonelului Gheorghe Arsenescu, „formula de jurământ” – redactată pe structura textului-şablon oferit de jurământul militar – fusese stabilită de comun acord cu „principalele elemente care au contribuit la organizarea bandei: Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Virgil Marinescu, preotul Ion Drăgoi şi Ion Chirca”. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–84-85].

Textul Jurământului partizanilor este edificator, pentru precizarea obiectivelor mişcării de rezistenţă armată anticomunistă din arealul sudic al Munţilor Făgăraş:

«În numele lui Dumnezeu Atotputernicul şi pe Sfânta Cruce, eu,............... , jur să mă fac haiduc, de bună voie şi nesilit de nimeni, pentru a lupta la salvarea şi eliberarea Patriei şi neamului din ghearele fiarelor comuniste-bolşevice şi de sub jugul greu al ruşilor.

Jur credinţă Majestăţii Sale Regele Mihai I, regele tuturor românilor;

Jur credinţă Guvernului liber al Patriei;

Jur supunere şi ascultare fără murmur şi fără şovăire şefilor haiducilor;

Jur să ucid fără milă şi fără cruţare pe toţi străinii şi ticăloşii care ne-au trădat şi vândut Patria şi neamul şi au adus dezastrul ţării;

Jur să nu mă despart de fraţii mei de luptă decât după victoria finală. În caz de trădare sau de călcare a jurământului, să fiu ucis atât eu cât şi întreaga mea familie. Aşa să-mi ajute Dumnezeu !» [Dosar 1238, vol. 2; cf. L–83].

Momentul depunerii jurământului este evocat, în declaraţiile lor, printre alţii, de Eugeniu Chirca şi Benone Milea. Primul a jurat „în faţa lui Gheorghe Arsenescu, cu o mână pe puşcă şi o mână pe cruce”, iar celălalt confirmă că „a fost luat într-o cameră, pentru a depune jurământ, în faţa lui Gheorghe Arsenescu, Toma Arnăuţoiu şi Nel Chirca: „În mâna stângă, mi-a dat o cruce, iar mâna dreaptă am pus-o pe arma lui Nel Chirca. Întâi, m-a pus să mă închin, apoi Arsenescu zicea înainte şi eu după el. După rostirea jurământului, m-a pus de am sărutat crucea şi arma lui Nel Chirca”. [Dosar 1238, vol. 13; cf. L–92].

Iunie 17, seara– Colonelul Arsenescu, Toma Arnăuţoiu şi Ion Chirca s-au deplasat la domiciliul lui Gheorghe Rizea, unde, în prezenţa partizanilor: Victoria şi Petre Arnăuţoiu, Elisabeta şi Gheorghe Rizea, Alexandru Moldoveanu, Ion Drăgoi, Benone Milea, Luca şi Gheorghe Şuţu, se reiterează obiectivele mişcării, precizându-se modalităţile de participare a membrilor la realizarea acestora. Astfel, se stabileşte ca învăţătorul Alexandru Moldoveanu „să contribuie la aprovizionarea cu material şi informativ, precum şi la recrutarea unor elemente de sprijin”. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–86].

Deoarece aveau preocupări negustoreşti, fraţii Luca şi Gheorghe Şuţa urmau să rămână la domiciliul lor din Domneşti pentru sprijinirea materială a activităţii partizanilor. Ei solicită ca, în eventualitatea recrutării altor membri, să formeze un grup

separat de partizani în Domneşti, însă, în cadrul organizaţiei «Haiducii Muscelului». Propunerea a fost acceptată. A urmat depunerea jurământului „pe cruce şi pe pistol, de la fiecare în parte, rostind, de asemenea, fiecare şi, apoi, semnând textul jurământului. Rostirea a fost făcută de fiecare individual, iar semnăturile s-au depus pe verso fiţuicii cu textul jurământului”. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–87].

Solemnitatea depunerii jurământului, potrivit evocării studentului Cornel Drăgoi, s-a derulat, ulterior, în aceeaşi casă a lui Gheorghe Rizea, procesiunea fiind rezervată: lui, Lucreţiei Rizea şi lui Gheorghe Rizea care nu acceptaseră, pentru moment, să plece în munţi. După cum menţiona, în «Mărturia» sa, Cornel Drăgoi, *„Tomiţă Arnăuţoiu a scos dintr-un tub de cartuş de armă de vânătoare, o hârtie de pe care doctorul Craiu (Arsenescu) ne-a citit jurământul şi noi l-am repetat, cu o mână pe o cruce mică de lemn pe care o aveau la ei, şi cu cealaltă mână pe pistolul pe care îl ţinea Tomiţă, pe care Arsenescu îl numea «căpitan».* Întrucât Cornel Drăgoi este contrariat de avansarea în grad a prietenului său, locotenentul deblocat Arnăuţoiu, colonelul Gheorghe Arsenescu consideră oportun să-i explice că el *„are dreptul să dea grade până la gradul de maior”.* [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–89].

Cornel Drăgoi va avea, de atunci, un nume conspirativ: «Dragoş», Laurenţei Rizea i se atribuie numele «Cătălina», iar lui Gheorghe Rizea, pe cel de «Veveriţă».

Cu acest prilej, colonelul Arsenescu, supralicitând propria sa imagine, după ce reafirmă scopul final al mişcării, declară că el este *„comandantul organizaţiei din întreg judeţul Muscel, că are, prin părţile Câmpulung-Rucăr, o organizaţie de peste opt sute de oameni şi că, în fiecare judeţ, există o organizaţie asemănătoare condusă de către un ofiţer de stat major, pentru a forma cadrele ce vor conduce oamenii care vor porni* – era sigur ! – *cu miile contra comuniştilor, când americanii ne vor da arme şi se va înnegri cerul de avioane”.* Din păcate, doar iluzii generate de o propagandă asiduă, difuzată în eter de posturile de radio occidentale.

Toma Arnăuţoiu a fost numit comandant al organizaţiei de partizani care „acţiona în sectorul Valea Râului Doamnei, Vâlsan şi râul Bratia până în zona Berevoeşti”. [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–93]. Printr-un alt ordin de zi semnat de colonelul Arsenescu, membrilor formaţiunii de partizani li se acordau grade militare. Astfel, Toma Arnăuţoiu a fost înaintat la gradul de căpitan, Ion Chirca – devenea locotenent, Titu Jubleanu – sublocotenent, Petre Arnăuţoiu şi Benone Milea – plutonieri T.R., Nicolae Chirca şi Gheorghe Chirca – sergenţi, iar Constantin Jubleanu – caporal.

Bilanţul recrutării de „membri fondatori ai bandei în poziţie de fugari” înregistra, potrivit Sentinţei nr. 107, „15 inşi”. O problemă de stringentă actualitate a Rezistenţei o constituia procurarea armamentului necesar înarmării partizanilor. Colonelul Gheorghe Arsenescu trimite, la Câmpulung-Muscel, pe: Marina Chirca, Aurelia Costea şi Nicolae Milea pentru aducerea în munte a armamentului ascuns, din dispoziţia sa, la Viorica Georgescu: „două pistoale automate Deimler Puch, două

pistolete de buzunar puse în port la o centură şi muniţia respectivă, un pistolet rachetă cu două rachete", precum şi medicamente (1000 bucăţi sulfamide şi două sticle de alcool medicinal) şi un radio portativ. De la Ecaterina Săndescu, soţia lui Vasile Săndescu, care fusese arestat, preluarea „celorlalte materiale depozitate" la persoanele menţionate, intermedierea preluării materialelor consemnate fiind efectuată prin Margareta Pâslaru, „mătuşa colonelului". [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–70-71].

Grupului membrilor în „poziţie de fugari" recrutaţi în organizaţie până în luna iunie 1949: Arnăuţoiu Toma, Arnăuţoiu Petre, Chirca Ion, Chirca Eugen, Chirca Gheorghe, Chirca Lina, Jubleanu Titu, Jubleanu Constantin, Jubleanu Maria, Plop Maria, Costea Aurelia, Milea Benone şi Popescu Constantin li s-au alăturat: Sorescu Ion, Adămoiu Nicolae şi Tefeleu Constantin. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–70-74].

Colaboratori şi susţinători ai Rezistenţei devin, în aceeaşi perioadă: Lemnaru Vasile din Slatina-Nucşoara, Samoilă Constantin zis Tică din Nucşoara, Ştirboiu Constantin zis Grebănuşi şi Poenăreanu Grigore – ultimul pactizând, în cele din urmă, cu diavolul, prin predarea partizanilor „organelor Securităţii" şi, odată cu aceştia, a reţelei Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş.

Organizarea paramilitară a Rezistenţei

Organizarea paramilitară a formaţiunii de partizani concepută astfel de către colonelul Gheorghe Arsenescu implica iniţierea unor şedinţe de instrucţie tactică, de tragere şi de instrucţie de luptă.

Instruirea membrilor a fost efectuată personal de fostul ofiţer de stat major, în cursul unor şedinţe privind: descrierea şi cunoaşterea armamentului din dotare; orientarea în teren; folosirea terenului în luptă; salutul militar; prezentarea militarului în faţa superiorului etc. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–96].

S-a stabilit formarea unei structuri de tip paramilitar: grupe de luptă, pluton, un comandant, un serviciu de aprovizionare cu alimente şi armament şi un serviciu de recrutare a elementelor ostile regimului democrat-popular din R.P.R. [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–94].

Paza locului de staţionare temporară a partizanilor era asigurată printr-un serviciu de gardă, santinelele schimbându-se prin rotaţie.

Pregătirea politică asigurată de coordonatorul grupului urmărea inocularea în conştiinţele partizanilor a ideii iminenţei izbucnirii unui război între puterile occidentale şi Uniunea Sovietică, a cărui principală consecinţă va fi distrugerea sistemului comunist în ansamblu, iar, în particular, eliberarea României de sub ocupaţia Armatei Roşii, moment pentru care se impunea o pregătire asiduă a fiecăruia dintre partizani.

Prin ordin de zi semnat de colonelul Arsenescu, a fost înfiinţată Organizaţia subversivă «Haiducii Muscelului», cu sediul în Muntele Şeţu. Se asigura, de către

secretarul organizaţiei, Petre Arnăuţoiu, o evidenţă a tuturor membrilor dispersaţi şi nedispersaţi ai acesteia.

La sfârşitul lunii mai 1949, imprimându-se un caracter aplicativ cursurilor, s-a efectuat o tragere la ţintă, pe Muntele Şeţu, cu armamentul din dotare, sub coordonarea colonelului Gheorghe Arsenescu.

Surse iniţiale de procurare a armamentului şi echipamentului militar

Asigurarea cu armament şi echipament militar a partizanilor a fost facilitată de relaţiile existente, stabilite în cadrul Centrului Teritorial Muscel, între colonelul Arsenescu – fostul comandant al acestei unităţi – şi subordonaţii săi, care, după ce şeful lor a fost deblocat în anul 1947, au continuat să fie activi în unitatea militară musceleană.

Organizarea militară iniţiată de către fostul comandant al Rezistenţei armate anticomuniste din Munţii Muscelului a constituit, pentru cadrele militare de nădejde din Centrul Teritorial Muscel, un context propice de a-şi demonstra fidelitatea faţă de persoana colonelului Arsenescu şi, implicit, pentru acţiunea sa fermă împotriva regimului comunist instaurat prin forţă, pe care militarii de carieră nu-l puteau agrea, întrucât promovase, în conducerea unei armate de elită, nonvalori recrutate din rândurile „faimoaselor" divizii de panduri «Horia, Cloşca şi Crişan» şi «Tudor Vladimirescu» constituite, pe teritoriul Uniunii Sovietice, din prizonierii români care aderaseră la principiile comuniste ale luptei de clasă împotriva burgheziei şi moşierimii din România.

Astfel, fostul său subordonat, plutonierul activ Pavel Nicola, cu care fusese asociat într-o afacere comercială, va procura de la plutonierul major Petre Bunel, ofiţer cu îmbrăcămintea la Centrul Teritorial Muscel, „două foi de cort, două raniţe şi două prelate" [Dosar 1238, vol. 16; cf. L–270], iar, prin intermediul său, plutonierul Florian Voicescu, ofiţer cu armătura la aceeaşi unitate, va pune la dispoziţia organizaţiei înfiinţate de colonel în munţi „un pistol mitralieră Oriţa cu un încărcător şi cartuşe, o baionetă Z.B., un pistol Walter cal. 7,65 şi cartuşe".

Pavel Nicola va contacta, la sugestia colonelului Arsenescu, pe plutonierul major Dumitru Vasile, ofiţer cu îmbrăcămintea la Batalionul 27 Vânători de Munte, pentru procurarea de bocanci şi îmbrăcăminte militară.

Din dispoziţia colonelului Arsenescu, partizanii Aurel Chirca şi Aurelia Costea au avut misiunea extrem de dificilă de a transporta în munte, la Bahna Rusului: trei pistoale mitralieră, o ladă cu muniţie, două pistoale mici şi un pistol de rachetă preluate, prin intermedierea Margaretei Pâslaru din Câmpulung-Muscel, de la Constantin Georgescu, unde armamentul fusese ascuns de Maria Krasniski, în iulie

1949. Ulterior, Margareta Pâslaru, mătuşa colonelului Arsenescu, va trimite rezistenţei şi un aparat de radio tip valiză, prin aceiaşi emisari ai colonelului.

Sprijin militar

Acasă, la domiciliul părinţilor Anei Simion din cătunul Slatina, un grup de partizani format din: colonel Arsenescu Gheorghe, Arnăuţoiu Toma, Arnăuţoiu Petre, Chirca Ion şi Milea Benone s-a întâlnit, în seara zilei de 18 iunie, între orele 21-24, cu Nicola Pavel sosit din Câmpulung-Muscel, în prezenţa unor participanţi la mişcarea de rezistenţă: Milea Nicolae, Milea Ana, soţia sa, Chirca Aurel şi soţia acestuia, Chirca Marina. Pavel Nicola a dat colonelului „un rucsac civil, o pereche de bocanci de tip militar, îmbrăcăminte şi alimente". Fostul subordonat al colonelului Arsenescu asistă la depunerea jurământului cu mâna pe cruce de către două dintre femeile care participau la întâlnire: „Jur credinţă Regelui Mihai I, că voi apăra patria până la sânge şi nu voi divulga secretele organizaţiei".

Anticipând o anume stare de spirit defavorabilă unităţii rezistenţei din munţi pe care o organizase, colonelul Gheorghe Arsenescu solicită, într-o convorbire separată, lui Pavel Nicola, depistarea unui loc sigur în apropiere de Măţău, unde urma să se ascundă în caz de forţă majoră.

Revenit cu Nicola în grup, asistă la cavalcada de „afirmaţii duşmănoase la adresa orânduirii democrat-populare" ai căror protagonişti înfocaţi erau, de această dată, soţii Milea, satisfăcuţi că fiul lor, Benone, participă activ la rezistenţa armată, participare ce va fi, de altfel, confirmată, în zorii zilei următoare.

Benone Milea se „bucura", însă, de un statut special, putându-se deplasa nestingherit în zonă. Astfel, de Rusalii, fiind zi de târg la Domneşti, el şi-a vizitat sora şi a contactat pe Tatu Gheorghe şi pe Apăvăloaie Constantin de la Biroul de Securitate Domneşti, cu care avea, după cum susţinea, „relaţii prieteneşti", pretextând că aceştia nu intuiau că el este participant activ la acţiunile iniţiate de Gruparea de partizani «Haiducii Muscelului».

Deşi fuseseră informaţi de către Aurel Chirca şi Gel Chirca despre prezenţa masivă a armatei la Bahna Rusului, precum şi a organelor de Securitate de la Biroul Securităţii din Domneşti în Slatina, colonelul Arsenescu nu a fost de acord cu propunerea de a se retrage imediat în munţi, întrucât urma să aibă loc o întâlnire cu fraţii Şuţa, opinând să rămână în continuare pe raza comunei Nucşoara. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–123].

În acest context, a organizat, totuşi, întâlnirea menţionată cu Pavel Nicola, fără să ţină seamă de avertismentul informatorilor săi. După întâlnirea din casa Anei Simion, Pavel Nicola este condus în noapte de către Nicolae Milea la autobuzul de Câmpulung, care staţiona la Sboghiţeşti, întrucât plutonierul intenţiona să fie prezent, dimineaţa, la serviciu.

Grupul de partizani se deplasează la casa din Nucşoara a lui Iancu Arnăuţoiu, cu intenţia de a rămâne peste noapte. Deoarece casa avea multe camere, partizanii s-au separat: colonelul Arsenescu, care era răcit, s-a culcat singur, pentru a-şi pune compresă; Toma şi Petre Arnăuţoiu s-au retras, de asemenea, în camere separate, iar Ion Chirca şi Benone Milea au dormit împreună, în altă cameră.

Prima confruntare armată cu Securitatea

Prezenţa unor ostaşi ai Securităţii în curtea casei lui Iancu Arnăuţoiu este sesizată iniţial de către Petre Arnăuţoiu, care, extrem de agitat, îl avertizează pe colonel. Constatând el însuşi, după ce a privit pe fereastră în curte, existenţa unor militari care încearcă să încercuiască imobilul, colonelul Arsenescu i-a dat ordin lui Petre Arnăuţoiu să îi trezească şi pe ceilalţi partizani. Cu experienţa sa de ofiţer din componenţa statului major, a conceput pe loc un plan eficace de contracarare a acţiunii de capturare organizate de către „echipa operativă a organelor de stat". [Dosar 1238, vol. 52; cf. L–106].

Armamentul de care dispunea, în acel moment, grupul se reducea la „un pistol automat „Deimler-Puch" – blocat, însă, de un glonte rămas pe ţeavă !, două pistoale: un Walter de cal. 9 mm şi un T.T de cal. 7,62 mm (colonelul Arsenescu), un automat „Deimler-Puch" (Petre Arnăuţoiu), o puşcă militară Z.B. (Benone Milea) şi o puşcă militară semiautomată de fabricaţie sovietică (Ion Chirca).

Deschiderea focului asupra celor care forţau uşa de la intrarea secundară în casă a fost plănuită în detaliu de către colonelul Arsenescu: foc simultan, deosebit de eficient, atât asupra intruşilor în clădire, cât şi asupra celor din afară care încercaseră să pătrundă în interior pe o fereastră.

Conform dispoziţiilor colonelului Arsenescu de a „riposta cu foc de armă" imediat ce securiştii se vor afla în faţa uşii, după ce colonelul a deschis brusc uşa, retrăgându-se în spate alături de Petre Arnăuţoiu, concomitent, Ion Chirca şi Benone Milea au tras asupra celor doi securişti, care n-au avut posibilitatea să replice, fiind, totalmente, surprinşi. *„Numai şeful Biroului de Securitate Domneşti, anume Apăvăloaie, a reuşit să tragă un foc de pistol, însă fără ţintă."* [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–125].

Constatând că, în urma focului concentrat, fuseseră împuşcaţi doi ostaşi ai Securităţii, iar alţii fugiseră, colonelul Arsenescu a încercat să părăsească, prin uşa din faţă, clădirea, împreună cu Toma Arnăuţoiu care rămăsese izolat în camera sa. Un foc de pistol tras de un securist mascat de zidurile casei îl răneşte pe Toma Arnăuţoiu în muşchiul piciorului stâng.

Întrucât unul dintre cei doi securişti nu fusese împuşcat mortal, *„Ion Chirca* – potrivit interogatoriului luat colonelului Arsenescu – *l-a asasinat cu un sadism şi o cruzime nemaiîntâlnită, aplicându-i mai multe lovituri de baionetă.".*

Sub presiunea anchetei, Benone Milea amplifică duritatea manifestată de dezertor faţă de ostaşul rănit care îi implora să nu i se curme viaţa: *„Nel Chirca i-a înfipt baioneta de două sau trei ori în piept, apoi, l-a sucit pe spate şi i-a mai înfipt-o şi în spate o dată sau de două ori*”. Agent mascat al Securităţii, Benone Milea declară că *„Nel Chirca l-a împuns cu baioneta pe dl. Costică Apăvăloaie, pe care el îl cunoscuse personal, luându-i pistolul”.* Dezertorul a „capturat” cele două pistolete Parabellum cu care erau dotaţi securiştii ucişi.

Încercând să iasă basma curată din această sângeroasă încleştare cu Securitatea şi pentru a-şi dovedi fidelitatea faţă de cei care îl angajaseră ca agent, Benone Milea improvizează scene incredibile chiar şi pentru anchetator. Astfel, după cum susţine, la avertizarea că sunt încercuiţi, *„am sărit din pat şi m-am dus la uşă să ies afară, (dar) am fost somat de Nel Chirca să mă întorc înapoi, iar, în timpul tragerii, eu am vrut să trag în Arsenescu, dar nu l-am nimerit, deoarece era întuneric în cameră de praf şi fum… În timpul când eu am tras, el s-a întors şi mi-a luat arma din mână, dându-mi un pumn peste gură”.* Atitudinea aceasta, inventată de el, a colonelului ar motiva, chipurile, o presupusă izolare a sa de grup şi, implicit, nerealizarea obiectivului de a-i preda pe partizani Securităţii. Excesiv de cooperant cu anchetatorii, Benone Milea va susţine că *„Toma Arnăuţoiu, când l-a văzut jos pe dl. Apăvăloaie, a luat pistolul de ţeavă şi a dat cu el în dl. Apăvăloaie, înjurându-l, pentru ce l-a luat* (arestat, n.n.) *pe Iancu Arnăuţoiu”.* Toma Arnăuţoiu declară, probabil, pentru a se disculpa de uciderea celor doi gradaţi, că, la ieşirea din camera unde rămăsese izolat, a dat cu cizma în plutonierul major şi în sergent, pentru a constata, astfel, dacă sunt morţi.

La ieşirea din casă, partizanii sunt întâmpinaţi cu focuri de armă din direcţia casei Mariei Iorgulescu, dar Ion Chirca a replicat imediat, trăgând o rafală, „postul de acolo renunţând la luptă”. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–126].

Aşadar, în dimineaţa zilei de 19 iunie, la ora 5,30, grupul de partizani format din: colonelul Gheorghe Arsenescu, căpitanul Toma Arnăuţoiu, locotenentul Ion Chirca şi plutonierii T.R. Petre Arnăuţoiu şi Benone Milea, care se aflau în misiune de aprovizionare cu armament şi alimente la Nucşoara, este surprins, în casa învăţătorului Iancu Arnăuţoiu, unde partizanii se odihneau, intenţionând să plece înainte de apariţia zorilor.

O grupă de şoc a Securităţii experimentată în astfel de acţiuni de reprimare a luptătorilor pentru libertate forţează intrarea în casă. Sentinţa nr. 107 sintetizează, într-o manieră tipic securistă, modul în care au decurs ostilităţile: ***„Fiind forţaţi să se predea, au tras cu armele prin uşă, împuşcând mortal pe plutonierul major Apăvăloaia Constantin şi rănind grav pe plutonierul Lungu Florea, pe care apoi i-au sfâşiat cu baionetele şi le-au zdrobit capetele cu lovituri de pistol.”*** [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

Relatarea derulării evenimentelor de către un partizan „dispersat”, el însuşi implicat ca „obiectiv” în „vânătoarea” perfidă organizată de Securitate, studentul Cornel

Drăgoi din Nucşoara prezintă, evident, girul autenticităţii redate sub forma unei naraţiuni proaspete în memoria celui care va semna o zguduitoare **«Mărturie»** despre crimele săvârşite de către torţionari în procesul de lichidare a Rezistenţei anticomuniste din sudul Munţilor Făgăraş:

„Prima confruntare a fost duminică, 19 iunie 1949, consemnează Cornel Drăgoi, *când ei au organizat o grozavă pieptănare a munţilor noştri… Au adus batalioane de vânători de munte de la Făgăraş, pe ăştia de la Câmpulung, de la Găeşti şi toţi membrii birourilor de Securitate din zonele Câmpulung, Piteşti, Curtea de Argeş, Domneşti, Râmnicu-Vâlcea şi de dincolo de Braşov. Câteva mii de oameni. Dimineaţă, erau întinse aparate, telefoane până în vârf şi peste tot. Şi grupul de comandă era colea la colţ, la o sută de metri. Adică la Arnăuţoiu. Ei au făcut, totuşi, o chestie cu cap. S-au împărţit în grupuleţe de patru, cinci soldaţi şi unu, doi subofiţeri sau ofiţeri – locotenenţi, maximum căpitani –, ca să controleze pe la casele „bandiţilor”… O echipă din astea a venit şi a controlat şi la curtea lui Arnăuţoiu. Clădirea era bună, rezistentă, frumoasă, bine făcută şi avea gratii la ferestrele de la parter, un parter înalt. Nu se putea nici ieşi, nici intra. Avea o intrare principală în faţă şi, în spate, o altă intrare cu terasă. Sub terasă, nişte firide. Mai era o platformă şi un zid de bolovani şi, dedesubt, beci. S-au suit cu o scăriţă şi au descoperit că ei erau înăuntru, în cameră. I-au văzut. Se spune că cineva le-a spus că sânt acolo. Şi cine era acolo ?… Erau Arsenescu, Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Benone şi Dezertoru* (Ion Chirca, n.n.). *Toţi cinci !… Grupul era condus de doi plutonieri. Dumnezeu să-i ierte cu toată prostia din capul lor, cum şi-au închipuit ei, că nu erau din ăia, anchetatori, erau din trupe, cum au putut ei să-şi închipuie că pot să-i prinză pă ăştia acolo ?… Au spart uşa din spate. Au intrat într-un hol interior, lung, lung, larg, şi împingeau cu umerii în uşa camerii în care erau ăia acolo. Ce-o fi fost în capul lor nu pot să pricep. Că Arsenescu a zis: tu stai aici, aici, tu stai aici !… Când oi deschide uşa, trageţi !… Şi el a pus mâna pe clanţă şi, cu cizma în uşă, a deschis uşa brusc. Ăştia au tras şi ăia au picat jos. Simplu ca bună ziua… Benone Milea, ca să-şi demonstreze loialitatea faţă de Arsenescu – unul dintre ei mai mişca, şi el a băgat baioneta… Cei de afară au început să tragă. Asta nu era o problemă pentru Arsenescu, pentru prezenţa de spirit a lui Arsenescu !… N-am văzut în viaţa mea, nici în romane, un om cu atâta prezenţă de spirit… Asta e ştiut de toată lumea de aici. Arsenescu trăgea ba pe sus, ba pe la jumătate, aşa, la ieşirea din faţă, şi pă stânga şi pă dreapta, iar Dezertoru, pă brânci, târâş printre picioarele lui, a ieşit afară. Ăia se uitau la mâinile lui, aşa… Pă sus, a tras încolo, a tras încoace, să libereze latura asta, şi când au sărit amândoi în picioare şi au luat-o roată aşa, nu mai ştiau ăia pă unde să fugă. Pârâiau gloanţele… Erau nişte stupi acolo jos, au sărit să-şi rupă gâtul pă peretele ăla de-acolo şi s-a terminat. I-a strigat şi pă ăilalţi din casă şi, nu ştiu, unu’ dintre soldaţi, când a văzut că începe pârâiala, s-a băgat într-o firidă de aia de sub verandă, veranda din spate. S-a ascuns de frică. Totuşi, n-a fost aşa fricos, că*

în momentul în care a auzit că ăia de afară îi strigă pe ăia dinăuntru… Deci, a ieşit Arsenescu, a ieşit Dezertoru… A ieşit Benone, a ieşit Petrică… Nu ieşea Toma Arnăuţoiu. Şi îl strigau: hai Merene, hai Merene, pseudonimul lui Toma era căpitanul Mereanu, cică, hai Merene, hai Merene ! şi el a ieşit tot prin spate. Ăsta de dedesubt, când a auzit paşi, a ieşit şi… norocul lui Tomiţă că ăsta n-avea decât pistol 7,65. Totuşi, s-a băgat între stâlpşorii ăia de la verandă şi a tras şi el cum a putut, cu mâna tremurândă sau cum o fi tras, şi l-a împuşcat în picior… Şi duşi au fost la munte !… "

Replierea partizanilor a fost, însă, extrem de dificilă, implicând străpungerea încercuirii armate. *„Se zice că atunci când au trecut prin pădure, încolo, prin Valea Căpriorii,* menţionează, în «Mărturia» sa, Cornel Drăgoi, *a ieşit armata de la râu şi comandantul Regimentului 30 l-a cunoscut pe Arsenescu, da' s-a făcut că nu-l vede. Şi nu-i de mirare, că îi avusese subalterni…"*

Părăsirea în grabă a casei, prin curtea interioară, spre grădina cu pomi şi retragerea spre munţi se derulează cu extremă precauţie şi într-o linişte cvasitotală, asemenea unor secvenţe tragice dintr-un film mut. Dispuşi în flanc câte unu', în ordinea următoare: colonelul Arsenescu, Benone Milea, care purta în spate raniţa dată de Pavel Nicola, Petre Arnăuţoiu, Toma Arnăuţoiu şi Ion Chirca, încheietor de grup, având misiunea de a supraveghea; Toma Arnăuţoiu – în dreapta direcţiei de mers, iar Petre Arnăuţoiu şi Benone Milea – în stânga. [Dosar 1238, vol. 52; cf. L–114]. Folosind la maximum terenul, pe care îl cunoşteau perfect, partizanii evită contactul direct cu trupele supranumerice ale armatei şi se salvează în imensitatea codrilor.

Ceaţa deasă, tactica „măturării" pădurii limitrofe, prin cercetarea „pe metru pătrat", nesincronizarea acţiunii grupelor de soldaţi, teama de un inamic despre care li se spusese că ştie să folosească terenul generau permanent o stare de psihoză a morţii greu controlabilă în rândul armatei. Orice foşnet din codru părea o sursă iminentă de primejdie şi, fără vreo comandă, soldaţii declanşau, în acea direcţie, un foc disperat. Deoarece la vest de satul Sboghiţeşti, Ion Chirca observase prin binoclu prezenţa unor militari în zona lor de deplasare, se decid să meargă spre nord de satul Slatina. Dincolo de Faţa Iazului, în punctul Căprioarele, colonelul Arsenescu l-a pansat pe Toma Arnăuţoiu. Mergând spre pădure, lângă Lacul Iuda – nume predestinat, parcă, trădării !, Ion Chirca se desparte de grup, cu intenţia de a-şi lua soţia care „venise pe acasă", convenind să se întâlnească, în Gruiul Negru, cu partizanii care staţionau acolo, într-o baracă. Deplasându-se spre est, după aproximativ un kilometru, au observat, de asemenea, militari înşiraţi de-a lungul unei văi.

Grupul se reorientează pe direcţia nord. Sub acoperirea unui teren împădurit, şi-au continuat retragerea „în pas repede", spre munţi, prin punctul Stâlp. La trecerea pârâului Izvorul care nu îngheaţă, colonelul a alunecat şi a căzut în apă, lăsându-şi, acolo, pistolul mitralieră cu toc şi pelerina de ploaie. Arma va fi recuperată, mai târziu,

de Aurel Chirca şi va fi predată, prin dezertor, colonelului Arsenescu. Constatând prezenţa altor militari, partizanii se feresc, merg spre Brechi, prin grădina lui Gheorghe Jubleanu, unde Benone Milea, invocând greutatea raniţei date colonelului de către plutonierul Pavel Nicola, o aruncă. Continuându-şi calea spre obiectivul fixat, au depistat, în direcţia spre care se deplasau: pârâul Bahna Rusului, „grupuri de militari răspândiţi în trăgători" şi, atunci, au decis să meargă, prin pădurea Suhara, spre Gruiul Negru – Piscul Lung, unde ajung cu dificultate, odihnindu-se între orele 8 şi 17. Prin Piscul lui Dănilă, grupul coboară spre râul Cernat, pe care l-au trecut cu greu, fiindcă apa era foarte mare, prin Hârtopul Plăişorului, către Râul Doamnei. Observând, din nou, militari care întindeau un fir telefonic, s-au ascuns într-un hăţiş, până spre înserat.

Apoi, formaţia de partizani se deplasează, sub protecţia întunericului, spre Şipotul lui Brânzan, traversând Râul Doamnei, şi urcând pe Izvorul Balaurului, unde au staţionat până în dimineaţa zilei următoare…

În 20 iunie, ora 11, după circa 3 ceasuri de mers pe o potecă, au ajuns la Izvorul Grosului, la baraca unde erau aşteptaţi de: familia Jubleanu (Titu, Maria şi fiul lor, Constantin), Eugen Chirca, Maria Plop, Aurelia Costea-Berevoianu, Constantin Popescu-Moangă, Ion Chirca şi soţia sa, Elena.

Retragerea partizanilor din Nucşoara spre punctul terminus: tabăra din Izvorul Grosului s-a efectuat în condiţii înspăimântătoare, pe care, de altfel, le evocă, pentru propriile trupe, Securitatea: „teren extrem de accidentat, ploaie continuă, ceaţă, ninsoare şi frig", în «Darea de seamă a Direcţiei Generale a Securităţii Poporului nr. 075489/ 29.6.1949».

Acestor cumplite condiţii, li se adaugă, evident, teama obsedantă de a nu fi prinşi. Revenirea fără pierderi a partizanilor la punctul Izvorul Grosului reprezenta un motiv de satisfacţie pentru cei care se salvaseră din încercuire şi îşi îndepliniseră obiectivul de a procura alimente şi armament.

Acţiunile simultane ale forţelor de Securitate

Amploarea acţiunii de reprimare a mişcării de partizani concepute de către Securitate este relevată, sub raport tactic-operativ, în «Darea de seamă asupra acţiunii efectuate în zilele de 19-22 iunie 1949, în regiunea de nord-vest a judeţului Muscel, pentru prinderea bandei de terorişti condusă de fostul lt. colonel Arsenescu» înregistrată sub nr. 075489/29 iunie 1949, la Direcţia Generală a Securităţii Poporului. [L–101-103].

Potrivit acestui important document oficial al Securităţii „Poporului", care „poseda informaţiuni sigure că, în partea de est a Muntelui Colţii Cremenii, s-a stabilit un grup de circa 16 indivizi printre care ar fi câţiva fugari politici din regiunea muntoasă şi trei femei, organizaţi şi conduşi de fostul lt. col. Arsenescu", s-a raportat forurilor

superioare, solicitându-se „concursul trupelor M.A.I.”. Conform planului conceput în detaliu la Bucureşti de „încercuire şi curăţire” a muntelui menţionat, trupele afectate operaţiunii „au fost instalate pe bazele de plecare în marş” către obiectivul fixat, deplasarea urmând a se efectua pe 5 direcţii, în seara de 18-19 iunie 1949.

Comandamentul operativ instalat la est de satul Slatina din Nucşoara a iniţiat măsuri imediate constând din:

1-instituirea unui „cordon format din grupe de ostaşi complect înarmaţi pentru bararea căilor de acces cu scopul de a reţine pe toţi cei care ar încerca ieşirea din sat sau pe cei care ar încerca trecerea în sat venind de la munte”; 2-formarea a 3 echipe de câte 6 inşi, cărora li s-au stabilit diverse misiuni:

„Echipa 1-a condusă de sublocotenentul de Securitate Tatu Gheorghe de la B. Sec. Domneşti-Muscel însoţit de 5 subofiţeri din R.S.B. – percheziţionarea şi arestarea preotului Ion Drăgoi şi a fiului acestuia, Cornel Drăgoi, student, fugit din Bucureşti, deoarece aceştia „ţin contact cu cei de pe munte, ştiindu-le ascunzişurile, îndrumează alte persoane către munte”.

Echipa a 2-a condusă de plutonierul major de Securitate Apăvăloaie Constantin din R.S.B. avea „misiunea de a aresta pe soţia individului Arnăuţoiu Petre fugit în munte”, întrucât „întreţinea contactul şi aproviziona pe cei din munte”.

Echipa a 3-a condusă de căpitanul de Securitate Constantinescu, însoţit de şeful postului de miliţie şi un miliţian „pentru a invita pe secretarul organizaţiei de bază respective” care fusese sfătuit de preotul Drăgoi „să se lase de partid şi să plece în munte”.

Darea de seamă menţionată reprezenta, în esenţă, un bilanţ al operaţiunilor executate conform planului stabilit de către temuta Direcţie Generală a Securităţii Poporului…

Bilanţ tragic, însă, pentru Securitate !…

Deşi cordonul de siguranţă condus de sublocotenentul Stănescu din R.S.B. fusese instalat în teren, în dimineaţa zilei de 19 iunie, la ora 5, iar echipele constituite acţionaseră conform planului, începând de la ora 5,30, echipa nr. 1 nu reuşeşte să captureze pe preotul Drăgoi, deoarece acesta, sesizând mişcarea de trupe, reuşise să dispară; arestează, însă, pe studentul Cornel Drăgoi ascuns în lacul din centrul satului, unde se „băgase complet în apă”.

Echipa nr. 2, abătându-se de la obiectivul iniţial: arestarea Victoriei Arnăuţoiu, care domicilia în casa soţului ei amplasată la extremitatea aşezării, „trecând prin faţa casei lui Ion Arnăuţoiu, care fusese arestat, s-a oprit aici”, întrucât plutonierul major Apăvăloaie intenţiona să discute „cu servitoarea proprietarului, care îi mai dădea informaţii asupra fraţilor Arnăuţoiu”.

Forţând uşa, întrucât nu li se deschisese, trei subofiţeri au intrat în hol, unde „au fost atacaţi pe neaşteptate de 4 indivizi necunoscuţi, în care plutonierul major

Apăvăloaie şi sergentul major Lungu au fost omorâţi, al treilea reuşind a ieşi din hol şi împreună cu ceilalţi 3 au părăsit curtea fugind la comandament (circa 3 km) unde au anunţat cele întâmplate".

Versiunea Securităţii include şi referiri la dispariţia „banditilor" în direcţia muntelui. Aceştia, încercând să străpungă cordonul de baraj format din grupa a 3-a, au fost întâmpinaţi de rafalele unei puşti mitraliere, trăgătorul observând, în semiîntunericul dimineţii, „4 bandiţi / indivizi" venind spre el, care, „nefiind nimeriţi, au reuşit a fugi şi a scăpa, unul din ei lăsându-şi numai mantaua de ploaie". Incidentul de la „străpungerea cercului" nu va fi, însă, confirmat de către partizani în cursul anchetelor la Securitate.

O misiune îndeplinită integral va fi raportată exclusiv de echipa nr. 3, întrucât acesteia i se confirmă încercarea de racolare de către preotul Ion Drăgoi a secretarului de partid, care, spre a-şi dovedi loialitatea faţă de „cauza comunismului", îi ajută pe securişti „la procurarea de cai necesari operaţiunii".

Strategia adoptată de conducerea Securităţii privind capturarea partizanilor continuă. În aceeaşi zi, 19 iunie 1949, la ora 7 dimineaţa, trupele batalionului afectat operaţiunii de încercuire şi scotocire a Muntelui Colţii Cremenii (în document, eronat consemnat: Colţii Gemenii !) se dispersează pe cinci direcţii din: Lereşti, Zărneşti, Slatina spre Şeţul, Slatina pe Râul Doamnei, Slatina spre Plăişorul, având ore diferite de plecare, dar aceeaşi ţintă finală: Munţii Colţii Cremenii, pentru ca operaţiunea de încercuire completă să fie încheiată în dimineaţa zilei de 20 iunie 1949, la ora 6, după care urma să înceapă „operaţiunea de scotocire". În tot acest timp, operaţiunea de capturare a partizanilor efectuată de către trupele de Securitate continua cu febrilitate, desfăşurându-se conform planului stabilit iniţial la Bucureşti, în Direcţia Generală a Securităţii Poporului. Colonelul de Securitate M. Nedelcu raporta, astfel, superiorilor săi, la 29 iunie 1949, realizarea încercuirii complete a zonei încă din ziua de 20 iunie, la ora 6 dimineaţa. Operaţiunea „scotocirii" „foarte anevoioasă, din cauzele menţionate, nu a dat nici un rezultat, găsindu-se numai 6 tuburi de cartuşe de armă ZB la locul unde fusese semnalată prezenţa" partizanilor. Această operaţiune se va încheia în aceeaşi zi, la ora 12, fiind urmată de marşul spre Slatina, unde se afla Comandamentul, marş terminat efectiv în seara zilei de 21 iunie 1949.

Călăuza Securităţii spre locul unde se presupunea că s-ar ascunde partizanii, potrivit informaţiilor oferite de agenţii plătiţi ai acestei odioase instituţii, a fost baciul de la stâna din Muntele Colţii Cremenii, I. Rotaru, originar din Pietroşani. „Ridicat" de securişti, acesta, „pentru a evita anumite mărturisiri, şi-a spintecat abdomenul (!) şi chiar după 24 ore a recunoscut să spună nimic (sic !), fiindu-i frică de partizani, întrucât a depus jurământul". Torturarea baciului a fost inimaginabilă, de vreme ce autorul raportului, colonelul M. Nedelcu, încearcă să o ascundă într-o frază încâlcită, dominată, însă, de scena de infern a „spintecării abdomenului" călăuzei. Operaţiunea

de „scotocire" s-a derulat la 22 iunie 1949, din zorii zilei până la ora 11, în zona satelor Slatina şi Nucşoara, unde Securitatea era convinsă că ar fi ascunşi partizanii implicaţi în evenimentele din casa lui Iancu Arnăuţoiu. A fost arestată soţia lui Petre Arnăuţoiu, care, cercetată la Direcţie, „după multe insistenţe care au durat 3 zile, a acceptat să-şi calce jurământul", recunoscând implicarea sa în Rezistenţă…

În ce au constat „insistenţele" de trei zile ale torţionarilor „Securităţii Poporului" nu este greu de imaginat !…

Convinse, totuşi, că partizanii se mai află în „regiunea cercetată", organele de Securitate procedează la o acţiune verificată ca fiind extrem de eficientă: „lansarea de noi informatori în zonă şi constituirea unui grup de 12 ofiţeri şi subofiţeri „dintre cei mai destoinici" din Direcţie, pentru „muncă informativă", considerând că „pătrunderea organelor noastre în acea zonă era imposibilă", din cauza aglomerării potecilor montane de către muncitorii de la exploatările forestiere, care coborau, sau urcau la munte, sâmbăta şi duminica.

Anchetând, la 20 iunie 1949, ora 6 dimineaţa (!), cazul uciderii celor doi subofiţeri ai Securităţii în casa lui Iancu Arnăuţoiu din Nucşoara, căpitanul Ioan Cârnu din cadrul Direcţiei Generale a Securităţii Poporului confirma, printr-un proces-verbal, că „organele noastre primiseră informaţia că bandiţii: Gh. Arsenescu, Ion Chirca, Toma Arnăuţoiu, Petrică Arnăuţoiu şi Benone Milea din banda teroristă subversivă condusă de Arsenescu, din Munţii Muscelului, coborâseră din munte la locuinţa lui Arnăuţoiu, pentru a-şi procura alimente".

Nominalizarea integrală a partizanilor nu lasă nici un dubiu că informaţia furnizată de agenţii din comuna Nucşoara fusese întru totul exactă… Dar ceea ce surprinde, într-adevăr, este menţiunea din procesul verbal, potrivit căreia „organele noastre au format o echipă sub comanda plutonierului major Apăvăloaie compusă din tovarăşi din trupele M.A.I., echipă ce a trecut la operaţia de arestare şi trecând în casă prin intrarea din spate, au fost întâmpinaţi cu focuri de armă automată, rănind mortal doi subofiţeri".

Aşadar, acţiunea de „scotocire" a casei Arnăuţoiu nu a fost întâmplătoare, ci avea un obiectiv precis: „operaţia de arestare" a partizanilor, matinala grupă de securişti sperând, probabil, să-i surprindă în somn. [Dosar 1238, vol. 15; cf. L–15].

Elogierea curajului partizanilor; avansarea în grad

Iunie 20– În tabăra din Izvorul Grosului, colonelul Gheorghe Arsenescu iniţiază măsuri excepţionale: se stabileşte efectuarea cu rigurozitate a serviciului de pază, prin rotaţie, din 3 în 3 ore, într-un punct fix, atât ziua cât şi noaptea, de către toţi membrii grupării. Ideea părăsirii imediate a taberei sugerată de unii dintre partizani a fost respinsă de colonel, motivându-se că locul era, pentru moment, sigur, iar Toma

Arnăuţoiu nu s-ar fi putut deplasa din cauza rănii de la picior. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–133].

Participanţii la confruntarea armată cu Securitatea din casa lui Iancu Arnăuţoiu redau pe larg desfăşurarea acesteia celor prezenţi. Colonelul Arsenescu observă că „îndeosebi, Chirca Ion şi Benone Milea căutau ca fiecare, în mod separat, să-şi asume faptul de a fi asasinat pe cei doi militari”. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–134].

Iunie 21– Existenţa unei perfecte structuri organizatorice de tip militar în grupul de rezistenţă a impus relevarea spiritului de sacrificiu al comandoului, prin atribuirea unor grade militare componenţilor acestuia.

În şedinţa extraordinară organizată cu toţi membrii grupării, colonelul Arsenescu a elogiat comportarea participanţilor la acţiunea din 19 iunie, remarcând, în special, pe Petre Arnăuţoiu. Prin ordin de zi, colonelul Arsenescu avansează pe Arnăuţoiu Toma la gradul de maior, pentru că „a fost rănit în luptă”, iar pentru „curajul dovedit în acţiune”, pe: Chirca Ion – la gradul de căpitan; Milea Benone – la gradul de sublocotenent; Arnăuţoiu Petre – la gradul de plutonier. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–134]. Cele două pistolete capturate la Nucşoara de la militarii ucişi au fost repartizate drept recompensă: unul lui Ion Chirca şi celălalt, lui Benone Milea.

Iunie, post 21– De comun acord, se adoptă un nou mod de organizare a «Grupării de partizani (haiduci) de pe Râul Doamnei», constituite din trei subgrupări: gruparea ***Nucşoara*** condusă de Arnăuţoiu Toma, având, în componenţa ei, pe: Arnăuţoiu Petre, Jubleanu Titu, Jubleanu Constantin, Jubleanu Maria, Plop Maria, Popescu Constantin şi Costea Aurelia; gruparea ***Slatina*** condusă de Chirca Ion, formată din: Chirca Gheorghe, Milea Benone, Chirca Eugen şi Chirca Elena; gruparea ***Domneşti***, în care urmau să fie încadraţi, în afara fraţilor Şuţa, adepţii mişcării de rezistenţă din Domneşti şi împrejurimi „dispersaţi” în teritoriu.

Suspectat de partizani că, în acest mod, renunţă prea uşor la conducerea grupării, colonelul Arsenescu a invocat existenţa unei presupuse organizaţii a forţelor de partizani din Argeş, Muscel şi Dâmboviţa, al cărei comandament, din care, chipurile, făcea parte, s-ar fi aflat la Fundata, lângă Bran, unde ar acţiona o grupare de circa 200 de persoane condusă de un maior. Afirmaţiile acestea fără suport real ar fi avut, în opinia sa, rolul de a le întări moralul „nu prea satisfăcător” după confruntarea de la Nucşoara cu Securitatea, pentru a le da impresia partizanilor că nu sunt singuri în această luptă împotriva comunismului. Cât despre sine, a afirmat că, după organizarea grupului de la Nucşoara, se va deplasa la Bran, însoţit de unii dintre membrii Rezistenţei, în scopul contactării grupărilor similare de partizani, în vederea iniţierii unor acţiuni comune mult mai eficiente. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–135].

O măsură considerată oportună de către colonel a fost interzicerea momentană a deplasării partizanilor în comuna Nucşoara. Informaţii despre acţiunile Securităţii proveneau de la surse sigure: pădurarul Nicolae Milea şi Aurel Chirca. Deoarece fiul lui Ion Chirca, Gheorghe, nu fusese deconspirat organelor de urmărire

ca partizan, s-a decis ca el să-şi reia lucrul la Exploatarea forestieră din Izvorul Surlei, alături de unchii săi: Aurel Chirca şi Gheorghe Chirca zis Gel.

Iunie 29– După însănătoşirea lui Toma Arnăuţoiu, s-a hotărât părăsirea taberei, mai ales că, la construirea barăcii, lucrase şi Adriana Chirca, fiica dezertorului, care ar fi putut divulga, sub presiunea Securităţii, amplasamentul acesteia. Pentru ca deplasarea spre o baracă din Muntele Plăişor – construită de acelaşi Ion Chirca – să nu fie incomodată prin transportarea unor obiecte inutile, au fost îngropate, printre altele: o puşcă de vânătoare Iriling, caietul colonelului cu „ordinele de zi", veselă şi lenjeria de prisos". [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–138].

În apropierea Izvorului Surlei de pe versantul estic al Râului Doamnei, au amenajat un bordei provizoriu, în care partizanii s-au adăpostit doar câteva zile, aprovizionându-se de la exploatarea forestieră cu circa 70 kg de mălai sustrase de către şefii de lucrare Aurel şi Gel Ghirca şi transportate în raniţe de Eugen Chirca, Benone Milea şi Constantin Jubleanu. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–136]. Teama de a nu fi descoperiţi de ciobanii care păşunau oile unei stâne de pe Muntele Şeţu i-a determinat să plece spre Izvorul Breabănului, unde au construit o baracă, în intenţia de a rămâne acolo un timp mai îndelungat.

În pofida pericolului iminent de a fi depistaţi şi arestaţi, Toma Arnăuţoiu, Ion Chirca şi Titu Jubleanu se deplasează la Nucşoara, reuşind să reia legătura cu membrii dispersaţi ai rezistenţei: Nicolae Milea, Marina Chirca, Elena Lemnaru, sora dezertorului, şi Aurel Chirca. La stâna din Băsăcanul de pe raza comunei Nucşoara, află veşti despre cei dragi. Întâlnesc, fără să vrea, pe Ion C. Belu zis Neaţă din Nucşoara. Acesta le promite alimente pe care se angajează să le ascundă într-un loc convenit, dar nu se ţine de cuvânt. Reveniţi la Izvorul Breabănului, comunică partizanilor numele celor arestaţi în Nucşoara, precum şi pe cele ale unora dispăruţi de la domiciliu, pe care Securitatea urmărea să-i aresteze: Laurenţia Arnăuţoiu, preotul Ion Drăgoi şi Gheorghe Rizea. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–139].

Iulie 5– Alertaţi de către Aurel Chirca despre intenţia organelor de stat de a efectua o operaţiune de „scotocire" în zona Izvorului Surlei, partizanii părăsesc tabăra, pentru a se stabili în stâncile de la Izvorul Drăghina Mare, dar, spre stupefacţia lor, partizanele din grup sunt descoperite întâmplător de trei femei de la stâna din Muntele Drăghina Mare care căutau răşină: Valeria Comşa din satul Sboghiţeşti şi două corbence necunoscute. Deoarece una dintre acestea a încercat să fugă, Ion Chirca „a tras un foc de armă, iar fugara s-a predat". Sub ameninţarea că, dacă vor divulga Securităţii prezenţa partizanilor, vor avea de suferit, acestea au fost lăsate să plece, dar, temându-se că, totuşi, vor vorbi, partizanii au mers în continuare pe golul Muntelui Plăişor, Drăghina Mare, Drăghina Mică, staţionând până în dimineaţa următoare în Piscul cu Litigiu, situat între munţii Drăghina Mică şi Spinarea.

Urmăriţi, se pare, efectiv, de ghinion, dar şi de cinci persoane „îmbrăcate în uniformă civilă asemănător”, în momentul în care una dintre ele a strigat lui Ion Chirca să se oprească, fiindcă are să-i comunice ceva, acesta a tras un foc de armă spre urmăritor, auzind, apoi, „un văetat” – semn că-l împuşcase. Urmărirea a încetat imediat…În drum spre Muntele Căpăţâna, dincolo de Valea Rea, afluent al Râului Doamnei, întâlnesc pe cumnatul dezertorului, Vasile Lemnaru din satul Slatina, care pescuia. El îl va informa pe Petre Arnăuţoiu că, după arestarea Victoriei, copiii fuseseră luaţi spre a fi îngrijiţi de mama acesteia, Ecaterina Năstase din Corbi.

Odiseea descoperirii unui loc propice adăpostirii pe o durată mai mare de timp de eventualii urmăritori continuă… După ce au stat o zi şi o noapte pe Muntele Căpăţâna, au trecut Zârna, afluent al Râului Doamnei, spre Izvorul cu Întunericul din Muntele Mezea, unde, iarăşi, ar fi încercat să se stabilească, dacă nu ar fi apărut un brigadier însoţit de trei-patru bărbaţi şi femei, care i-au observat, partizanii fiind nevoiţi să revină în Muntele Căpăţâna, în apropierea Muntelui Netotu, unde au poposit două zile…

Procurarea de alimente începe să devină obsesivă. Partizanii pescuiesc în Zârna şi Brătila, merg la stânele din Netotu şi Brătila, unde îi cunoşteau pe ciobani, şi aduc ceva brânză; profită de absenţa muncitorilor care confecţionau bile pentru şiţă la izvorul din Muntele Oticu şi iau „circa 80 kg mălai, nişte brânză uscată şi carne conservată” dintr-o baracă. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–141].

Iulie 12– Convinşi că muncitorii „bilari”, constatând lipsa alimentelor, vor anunţa Securitatea, părăsesc în grabă Muntele Căpăţâna.

Titu Jubleanu cere „învoire” colonelului Arsenescu să-şi ducă soţia la o rudă apropiată şi de încredere din Brădet, Ion Dudaş, Maria Jubleanu fiind, probabil, tracasată de drumurile nesfârşite prin munţi, în căutarea unui adăpost sigur. Obţinând aprobarea şefului recunoscut al partizanilor, Titu, Maria şi fiul lor, Constantin, pleacă spre Brădet, stabilind să menţină legătura cu grupul, prin Aurel şi Marina Chirca. După câteva zile, însă, contrariaţi de întârzierea revenirii în grup a lui Titu Jubleanu, partizanii: Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu şi Ion Chirca se deplasează în Nucşoara, la domiciliul lui Constantin I. Samoilă, rudă cu Jublenii. Acolo, sunt informaţi că „legionarul” Ion Sorescu intenţionează să-l contacteze pe colonelul Arsenescu. Stabilesc data şi locul întâlnirii, la care urma să vină şi Elisabeta Rizea, pentru a i se da misia de aprovizionare cu alimente. Revenind în tabără, ei comunică în detaliu colonelului Arsenescu demersurile întreprinse în cursul deplasării, acesta fiind de acord în totalitate cu ele. Un prim rezultat concret al deplasării la Nucşoara: Nicolae Adămoiu aduce cu caii la baracă circa 80 kg mălai… Deoarece cunoştea locul unde se aflau partizanii, i se dă misiunea de a-i anunţa personal în eventualitatea organizării de către Securitate a unor acţiuni vizând capturarea lor.

Următoarea deplasare la Nucşoara a grupului format din: colonelul Arsenescu, Toma Arnăuţoiu şi Ion Chirca, în punctul Ştubeu, s-a soldat cu recrutarea în mişcarea de rezistenţă a lui Constantin I. Samoilă şi a lui Ion Sorescu. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–143].

Între timp, Toma Arnăuţoiu se întâlneşte separat cu Elisabeta Rizea, Constanţa Matei şi studentul Ion V. Marinescu [Dosar nr. 1238, vol. 51], la Locul Ţiganului, primei încredinţându-i-se sarcina de a lua legătura cu morarul Olivotto Argillo de la moara din Nucşoara a lui Nicolae Niţu, pentru a-i cere să macine o cantitate de 10 duble de mălai, pe care partizanii urmau să o ridice la o dată stabilită. Morarul acceptă, dar „sesizează organele de stat".

Elisabeta Rizea este „cercetată" cu brutalitate de torţionari, însă, nerecunoscând nimic, a fost pusă în libertate, reuşind, apoi, prin Ion V. Marinescu, să-l trimită pe Nicolae Adămoiu, pentru a-i pune în gardă pe partizani să nu meargă la moară, întrucât aceasta este controlată de armată. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–144].

Partizanii intenţionează să se mute în punctul Roatele, dar, pe traseu, sunt observaţi de doi văcari din Bădeşti şi, din această cauză, sunt nevoiţi să revină în tabăra de la Zimbru din proximitatea satului Slatina. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–144].

Iulie, sfârşit de lună– La marginea eleşteului lui Jubleanu zis Motor, colonelul Arsenescu, Toma Arnăuţoiu şi Ion Chirca, în prezenţa partizanilor: Benone Milea, Eugen Chirca şi Constantin Popescu, se întâlnesc cu Nicolae Milea, Constantin Tefeleu şi Nicolae Adămoiu care le aduc ţigări şi alimente. Tefeleu Constantin zis Haracliu, care se ascunsese o perioadă de 2-3 ani, în timpul războiului, în munte, îi informează că noul şef al miliţiei din Nucşoara, plutonierul Ion Ionescu, cu care se împrietenise, deţine un aparat de radio Nora şi un sac de pânză cu 57 de cartuşe care i-au aparţinut colonelului – materiale căutate şi de fraţii Marinescu, pe care plutonierul le găsise în casa lui Iancu Arnăuţoiu. El îi informează, de asemenea, despre efectivele militarilor prezenţi pe raza comunei Nucşoara. Constantin Tefeleu le deconspiră datele exacte ale efectuării transportului de alimente cu cai la lucrarea din Muntele Spinarea, sugerându-le să le ţină calea, pentru a le „captura", partizanii urmând să completeze, în schimb, nişte bonuri, „pentru ca el să aibă descărcarea" alimentelor sustrase. Constantin Tefeleu le indică, de asemenea, o sursă de aprovizionare: exploatarea I.P.E.I.L. de la „Izvorul Porcului", care nu era păzită. [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–177]. La insistenţele lui Ion Chirca, colonelul Arsenescu îi promite lui Constantin Tefeleu să-l accepte în tabăra din munte, în eventualitatea depistării lui de către Securitate, ca susţinător al partizanilor. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–74]. Din plantaţia „Zimbru", unde au stat până la 28 iulie 1949, Toma Arnăuţoiu a plecat împreună cu colonelul Arsenescu pentru a-l întâlni, la Izvorul Bogdanului, pe Nicolae Adămoiu, care le adusese cu calul 60 kg de mălai. [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–177].

Incidentul din Muntele Drăghina

Sentinţa nr. 107 inserează, în suita impresionantă a acuzelor individuale şi colective aduse partizanilor, participarea ***„inculpatului Popescu Constantin împreună cu Milea Benone şi alţii la atacul terorist îndreptat împotriva unui grup de femei care lucrau la plantaţia silvică din Muntele Drăghina şi împotriva cărora au tras focuri de armă, ameninţându-le cu moartea lor şi a membrilor familiilor lor, în cazul în care vor denunţa organelor de stat prezenţa bandei în acel loc”***. [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

1949, iulie, început de lună– Gruparea de partizani formată din: colonelul Arsenescu, Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Ion Chirca, Benone Milea, Eugen Chirca, Maria Plop, Constantin Popescu, Titu Jubleanu, Aurelia Costea, Maria Jubleanu, Constantin Jubleanu şi Elena Chirca participă la amenajarea unei barăci care nu mai fusese locuită de mult timp, pentru a fi folosită ca adăpost provizoriu, în punctul Izvorul Drăghinei din Muntele Drăghina. De-abia amenajaseră baraca, simţindu-se chiar în siguranţă, când, spre surprinderea lor, au observat în pădure, prin apropiere, patru femei, pe care le vor identifica ulterior: Ana I. Mogoiu de 20 de ani din Corbi, Maria I. Raştiu, Maria D. Mucenic de 23 de ani din Corbi şi Eugenia Comşa din Sboghiţeşti.

Prima dintre ele va relata Securităţii împrejurarea în care au întâlnit pe partizani: fiind trimise de brigadierul Achim să caute răşină pentru Ocolul silvic, au dat peste un foc în mijlocul pădurii, unde era o baracă, în uşa căreia, a apărut soţia dezertorului Chirca. Femeile au fost somate cu pistoalele de Aurelia Costea şi Maria Plop. Din baracă, „au ieşit: Toma Arnăuţoiu, Nel Chircă cu băiatul, Petrică Arnăuţoiu, băiatul lui Titu Jubleanu, Benone Milea şi un domn căruia îi spuneau doctor”, declară Ana I. Mogoiu… Doctorul era, de fapt, colonelul Arsenescu, numit conspirativ de partizani: „doctor Craiu” sau „doctor Dumitriu”… Declaraţia Anei Mogoiu este asemănătoare cu cele date de femeile care au contactat, fără să vrea, pe partizani. După ce Nel Chirca a tras un foc de armă spre a le intimida, partizanii „au venit spre noi, ne-au pus în genunchi şi am jurat că nu vom spune nimănui despre ei, ameninţându-ne că ne vor tăia limba şi degetele să nu mai putem scrie şi vorbi, după care ne-au dat drumul”. [Dosar 1238, vol. 9; cf. L–195].

Dintre toate, Eugenia Comşa a fost, se pare, cea mai înfricoşată, cea mai slabă de înger… Ea a văzut, în plus, cum „Aurica (Aurelia Costea) s-a trântit în iarbă jos şi a început să plângă”, cum Benone Milea, care avea asupra sa, o „sabie”, le-a notat într-un carnet, ameninţând că, dacă trădează, vor fi omorâte atât ele, cât şi părinţii lor…

Benone Milea, în efortul său constant de a se disculpa, în cursul anchetelor, va poza, dimpotrivă, în „înger”, referindu-se la atitudinea lui în timpul incidentului de la

Drăghina, declarând, la Securitate, că „Arsenescu a spus să li se taie limbile şi degetele, ca să nu poată spune sau să scrie ceva. Toţi ne-am rugat de el, spunând că sânt nevinovate !…” [Dosar 1238, vol. 13; cf. L–194].

Incidentul care va căpăta proporţii hiperbolice în sentinţă confirmă, printre altele, că siguranţa pe care partizanii credeau că o oferă adăpostul de acolo fusese iluzorie.

Şi, iarăşi, sunt siliţi să ia calea codrilor, afundându-se cât mai adânc în inima de piatră a munţilor. Ion Chirca este, însă, un excelent ghid prin hăţişurile pe care le cunoştea ca-n palmă. Se indică un punct, pentru moment, terminus: Colţii lui Marian din Muntele Drăghina Mică. [Idem].

După ce s-a întunecat bine, au pornit pe plai cu bagajele în spate către Drăghina Mică. La hotarul cu Muntele Spinarea, au coborât spre pădurea de brazi, unde au înnoptat…

În zorii zilei următoare, trecând printr-o tăietură de brazi, zăresc şase persoane venind spre ei. Partizanii se retrag în pădure. Ion Chirca, rămas singur, îi somează pe necunoscuţi, care se culcă după tulpinile de brad.

Chirca trage printre buturi, rănind pe unul care strigă: „Fugiţi, fraţilor, că ne omoară !…”

De acum şi Colţii lui Marian devin nesiguri, partizanii optând pentru o altă locaţie: Munţii Căpăţâna…

Noiembrie 13– Apropierea cu paşi repezi a iernii îi determină pe partizani să acţioneze ferm pentru asigurarea unor rezerve de alimente.

În acest scop, formaţiunea compusă din: Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Titu Jubleanu, Maria Jubleanu şi Maria Plop „atacă” lucrarea silvică din Muntele Basa. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–175]. În baraca destinată lucrătorilor, au găsit numai pe paznicul Gheorghe Ciocan din Nucşoara, pe care îl cunoşteau. Acesta le-a făcut, la cererea lor, mâncare, dar neavând ce le da, partizanii s-au decis să „atace” lucrarea silvică din Muntele Zănoguţa, unde era şef Gheorghe Păţitu din satul Brădet. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–176]. Maria Plop şi Maria Jubleanu sunt lăsate la stâna din Zănoguţa, în care nu se mai afla nimeni, întrucât, acolo, fusese răvăşitul oilor…

Noiembrie 15– După abandonarea bordeiului de rezervă din Muntele Dobroneagu, partizanii folosesc temporar, până la 15 noiembrie 1949, un alt adăpost din Muntele Dobroneagu, când, „intervenind unele situaţii neplăcute”, s-au mutat în alt loc. Între timp, unul dintre susţinătorii morali şi materiali ai partizanilor, Ion Săndoiu, a fost arestat, dar, pentru că, în cursul anchetei, a avut tăria să nege orice relaţii cu mişcarea de rezistenţă, a fost eliberat. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–175].

Bordeiul din Muntele Dobroneagu

În adăpostul din Muntele Dobroneagu, au fost vizitaţi de Alexandru V. Marinescu, care, „după trei zile, s-a reîntors în comuna Nucşoara". În Muntele Dobroneagu, familia Jubleanu îşi va construi un bordei separat, într-un pisc, la circa o jumătate de kilometru de bordeiul comun. [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–200].

Nicolae Păţitu-Mierlă şi fratele său, Ion Păţitu-Mierlă, le comunică partizanilor că organele Securităţii au arestat pe: Virgil Marinescu, Ecaterina Marinescu, Iancu Săndoiu şi Ion Sorescu.

Din precauţie, pentru ca fraţii Mierlă să nu fie depistaţi de Securitate ca informatori ai Rezistenţei, legăturile cu aceştia sunt temporar întrerupte. Filiera informativă va fi asigurată de Mioara Pantelemon şi Nicolae Adămoiu din Nucşoara.

Arestările din comună îi determină, însă, să părăsească bordeiele construite în Muntele Dobroneagu…

Recrutarea unui viitor delator

La începutul lunii iunie, Ion Chirca întâlneşte, la Colţul Bulii din extremitatea satului Nucşoara, pe Grigore Poenăreanu, originar din satul Poenărei, comuna Corbi, care fusese contactat de Toma Arnăuţoiu – cunoştinţă mai veche a acestuia, întrucât erau „colegi de liceu şi camarazi de excursii în Făgăraş".

Grigore Poenăreanu oferă câteva pachete de ţigări şi, printr-o scrisoare, îşi exprimă intenţia de intra în organizaţie, în caz de pericol – propunere acceptată de Toma Arnăuţoiu, întrucât el putea fi „o sursă bună de aprovizionare" a partizanilor, având, ca fiu de boiernaş, „o situaţie materială foarte bună". [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–78].

Măsuri represive ale autorităţilor comuniste

Autorităţile locale total aservite regimului comunist întreprind măsuri excepţionale împotriva „elementelor arestate" din Nucşoara. Astfel, imobilul lui Iancu Arnăuţoiu va deveni sediul Postului de Miliţie Nucşoara, „earăşi vitele şi livezile şi celelalte bunuri sunt bunul poporului; uşile casei lui Petrică Arnăuţoiu au fost sigilate, earăşi vitele ale comunei şi averea" – informa agramat, prin adresa 1266/ 26 VIII. 1949, pe superiorii săi, sublocotenentul Gheorghe Tatu de la Biroul de Securitate Domneşti. [Dosar 11251.FD, vol. 1; cf. L–249].

Divizarea grupării de partizani

Sentinţa nr. 107 inserează, în contextul derulării momentelor semnificative din istoria Rezistenţei armate anticomuniste din Munţii Făgăraş – momentul divizării grupării de partizani. Reconstituind, cu extremă dificultate, prin compararea datelor furnizate de către cei anchetaţi în cursul interogatoriilor, perioada de disoluţie a grupării de partizani, se constată unele inadvertenţe determinate de interese personale, probabil, dar şi de tendinţe de supraestimare a rolurilor lor în conducerea organizaţiei, implicit, de diversitatea caracterelor membrilor iniţiatori ai mişcării de rezistenţă…

Potrivit declaraţiei colonelului Arsenescu, „motivul despărţirii «bandei» în două grupări": una condusă de către Toma Arnăuţoiu şi cealaltă de Ion Chirca l-ar fi constituit sustragerea de către dezertor a unei arme de vânătoare care a aparţinut lui Toma Arnăuţoiu, precum şi a muniţiei aferente. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–150].

Toma Arnăuţoiu invocă, însă, alte motive relevând, de fapt, principalul mobil al separării grupurilor: „Arsenescu Gheorghe lucra prea deschis şi nu conspira gazdele sau celelalte elemente de sprijin. Tot timpul spunea că a început războiul în Balcani şi că, în curând, va fi liber, nevrând să ia măsuri de aprovizionare pentru iarnă. Nu avea nici un fel de consideraţie faţă de ceilalţi membri ai bandei, cât şi faţă de gazdele sau legăturile pe care le avea. Arsenescu Gheorghe intenţiona tot timpul să plece la Câmpulung-Muscel, să se despartă de noi, lucru care m-a făcut să plec eu mai întâi şi să mă despart". [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–160].

Toma Arnăuţoiu insinuează chiar că „Arsenescu Gheorghe mi-a propus mie personal ca să lăsăm pe ceilalţi membri ai bandei să se descurce singuri şi să mă duc cu el la Câmpulung-Muscel". [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–160].

Colonelul Arsenescu nu conturează un profil moral tot atât de discreditant camaradului său de luptă…

Se pare, însă, că separarea de colonel era urmărită cu obstinaţie de Toma Arnăuţoiu, „uns" ca şef al grupării Nucşoara de către cel pe care îl va blama la interogatorii…

Disensiunile din interiorul grupării de partizani relevă comportamente nu dintre cele mai amiabile. Lipsa de sinceritate este învăluită în păienjenişul unor motivaţii de o credibilitate pusă sub semnul îndoielii…

„I-am prezentat lui Arsenescu Gheorghe lucrurile în aşa fel, încât să înţeleagă că facem aceasta, pentru a fi mai uşor atât în privinţa aprovizionării, cât şi a cazării" – va declara Petre Arnăuţoiu, un „autentic cronicar" al mişcării de rezistenţă armată anticomunistă din Munţii Făgăraş, din păcate, într-o „cronică" – constituită ad-hoc din suita de declaraţii obţinute, prin teroare, în temniţa Securităţii de la Piteşti.

Recunoscând că relaţiile dintre „fraţii Arnăuţoiu şi familia Jubleanu – pe de o parte, şi Arsenescu Gheorghe şi Chirca Ion – pe de altă parte, se înrăutăţiseră", pentru a se evita „sesizarea" imediată de către colonel a intenţiei de separare manifestate de grupul Arnăuţoiu, componenţii grupului invocă necesitatea de a-şi crea noi surse de aprovizionare „altele decât cele existente", la care, generoşi, renunţau în favoarea celorlalţi, şi că, în acest scop, se deciseseră să-şi construiască un bordei propriu pe Vâlsan, în pădurea „Cucute", angajându-se ferm că ei „vor continua să acţioneze împreună cu cei pe care îi părăseau". Nici colonelul Arsenescu n-ar putea fi „acuzat" de o totală sinceritate faţă de gruparea „separatistă"... Potrivit declaraţiilor sale din cursul interogatoriilor, colonelul era obsedat, în acel timp, de posibilitatea retragerii definitive din gruparea de partizani în raionul Muscel, demersul pentru găsirea unei ascunzători sigure fiind încredinţat unui om de nădejde, plutonierului Pavel Nicola – gând nemărturisit, însă, camarazilor săi...

O evocare în succesiunea temporală a separării grupurilor clarifică poziţiile celor doi faţă de unitatea mişcării de rezistenţă din Munţii Făgăraş.

Se confruntă două principii: colonelul Arsenescu pledează pentru o acţiune imediată împotriva regimului totalitar, pe când Toma Arnăuţoiu este preocupat fundamental de aprovizionarea taberei sale cu alimente şi armament...

În accepţia colonelului Arsenescu, acţiunea imediată implica atacarea cetăţenilor din Corbeni care coborau cu brânză de la răvăşitul oilor din Muntele Preotesele, pentru colectarea de alimente, acţiunea în sine constituind, după părerea sa, „o demonstraţie împotriva regimului". [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–159].

Toma Arnăuţoiu promite că, în acest caz, vor acţiona împreună, dar gruparea sa nu va participa la proiectata „colectare de alimente". O atitudine de Ianus – motivată sau nu ! – este relevată şi de acceptarea oriunde, în munţi, a unor întâlniri cu colonelul Arsenescu şi ai săi, dar nimeni din grupul de la Cucute nu trebuia să deconspire acestuia locul exact unde se ascundeau...

Octombrie, în cursul lunii– La Mărul din Gruiul Negru, are loc ultima întâlnire dintre partizanii aparţinând celor două grupări: colonelul Arsenescu, Benone Milea, Constantin Popescu şi Nicu Chirca – pe de o parte, şi Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Titu Jubleanu şi Constantin Jubleanu – pe de altă parte, în prezenţa unor mediatori neobosiţi ai stingerii conflictului: învăţătorul Virgil Marinescu, Iancu Săndoiu şi omniprezentul, în aceste situaţii, Ion Sorescu.

Propunerea de reunire a grupurilor făcută de colonelul Arsenescu este, din nou, respinsă de către Toma Arnăuţoiu. [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–160].

În punctul Zimbru, partizanii se întâlnesc cu fugarul Gheorghe Rizea din Nucşoara. Tot de acolo, colonelul Arsenescu trimite pe Benone Milea şi pe Eugen Chirca la exploatarea forestieră din Izvorul Surlei, pentru a determina pe Gel Chirca şi Aurel Chirca să se integreze imediat în gruparea sa, însă aceştia refuză, motivând că

nu se simt în pericol de a fi arestaţi şi că preferă să rămână în continuare la lucru. Cu această ocazie, revine, însă, în tabără, Gheorghe Chirca, fiul dezertorului.

Iulie 31– În punctul Muşchiosul din Gruiul Negru, Ion Sorescu soseşte însoţit de Marinescu V. Ion şi Marinescu V. Alexandru, fiii învăţătorului Virgil Marinescu din Secături, la întâlnirea perfectată anterior, cu Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu şi Ion Chirca… Este momentul, după opinia lui Petre Arnăuţoiu, când „fiii învăţătorului Marinescu Virgil devin membri ai bandei" (sic !). Tatăl lor intrase în mişcarea de rezistenţă încă din luna mai 1949.

Problema alimentării grupării de partizani era primordială. Ion Sorescu le confirmă că a colectat de la Bojog Gheorghe o cantitate de mălai pentru partizani. Datorită abilităţii lui Ion Sorescu care „îl ţine de vorbă" pe Ion Chirca, fraţii Arnăuţoiu se întâlnesc în secret cu fraţii Marinescu aflaţi la circa 200 m în desişul pădurii, fără ca dezertorul, cu care cei doi avuseseră un conflict serios la o vânătoare comună şi, din această cauză, îl evitau, să bănuiască…

Referindu-se la momentul întâlnirii, Petre Arnăuţoiu remarca „bucuria Marineştilor că ne văd", menţionând că aceştia le-au dat, „ca alimente, două sticle a câte un litru cu miere, pâine şi ţigări". [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–163].

Ei le aduc informaţii proaspete, dar, din păcate, extrem de rele pentru familia Arnăuţoiu: Laurenţia Arnăuţoiu, mama lor, se predase Securităţii, iar, în sectorul Nucşoara, era tot mai vizibilă prezenţa „organelor de stat şi a ostaşilor". [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–163]. Fraţii Marinescu intenţionau să se integreze imediat în mişcare, întrucât „considerau inoportună rămânerea lor la domiciliu", invocând o posibilă arestare. Marinescu V. Alexandru – pe atunci, elev la Liceul «Dinicu Golescu» din Câmpulung Muscel, „se judeca la Judecătoria rurală Domneşti, pentru deţinere de armament, care fusese procurat de fratele său, studentul Ion V. Marinescu". Toma Arnăuţoiu le-a prezentat, însă, disensiunile acute cu colonelul Arsenescu, dar şi tactica adoptată de ei privind împărţirea temporară a formaţiunii de partizani în două grupuri, pentru a face mai uşoară problema aprovizionării şi cazării. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–164]. Stabilesc, de comun acord, să se reîntâlnească în Secături, la domiciliul învăţătorului Virgil Marinescu.

În cursul discuţiilor pe care le-au avut, peste câteva zile, în casa familiei acestuia, Toma şi Petre Arnăuţoiu au fost informaţi despre atitudinea ostilă a unor membri P.M.R. şi a organelor de stat locale faţă de Rezistenţa armată anticomunistă din munţi. Printre protagoniştii unei stări de spirit potrivnice partizanilor, sunt nominalizaţi de către amfitrioni: Băncescu Gh. Ion, Banu I. Gheorghe, Băncescu Ion zis Ciofrângenel, Ionescu Alexandru, preşedintele Comitetului provizoriu, Cojocaru Gh. Ion, Samoilă C. Ion, Sima Ion zis Voican, care pătrunseseră în casa învăţătorului Iancu Arnăuţoiu, unde „au rupt tablourile de pe pereţi şi au luat anumite lucruri". [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–164].

Virgil Marinescu îi informează, de asemenea, că „averea familiei Arnăuţoiu a fost împărţită ţăranilor din comună, de către organele locale, „împroprietăriţii de conjunctură” refuzând să intre imediat în posesia terenurilor, de teamă că partizanii vor reacţiona violent împotriva lor.

În consecinţă, Toma Arnăuţoiu concepe o scrisoare adresată preşedintelui Comitetului provizoriu al comunei Nucşoara, prin care organele locale erau avertizate să nu mai dea concurs Securităţii în acţiunea de urmărire a partizanilor şi, mai ales, să nu-i implice, în acest scop, pe cetăţeni. „Împroprietăriţii” erau ferm asiguraţi că nu vor suferi consecinţe, dacă vor lucra pe terenurile afectate lor. Scrisoarea se încheia cu „ameninţări la adresa regimului democrat-popular din R.P.R.”, cu convingerea că, după răsturnarea regimului comunist, autorităţile vor răspunde pentru toate măsurile luate împotriva familiilor partizanilor şi ale susţinătorilor acestora, fraza finală fiind, de altfel, edificatoare asupra seriozităţii avertismentului: „Rugaţi-vă la Dumnezeu să vă judecăm noi; să nu vă judece alţii !…” [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–174]. Scrisoarea a fost încredinţată lui Ion şi Alexandru Marinescu cu misiunea de a o arunca în curtea Consiliului Popular Nucşoara, spre a preveni, astfel, autorităţile şi pentru a le determina să pună capăt abuzurilor de orice natură împotriva locuitorilor comunei.

Scrisoarea lui Toma Arnăuţoiu adresată autorităţilor comuniste

Scrisoarea lui Toma Arnăuţoiu către autorităţile comuniste din comuna Nucşoara [Dosar 1238, vol. 2; cf. L–233-235] – reprodusă integral, în continuare, relevă causticitatea motivată, de altfel, a stilului autorului ei, dar şi justeţea unor adevăruri atât de tranşant exprimate:

„Domnule Şef Prim,

Mai întâi, țin să te felicit pentru noul post pe care îl ocupi și-ți fac o precizare şi nu are să-ți ție de cald. Ai mare grije şi urmează drumul renumitului dumitale antecedent şi urmați aceiaşi ură şi teroare, arestați lumea nevinovată, înfundați puşcăriile, notați şi tâlhăriți mereu oamenii care v'au deschis ochii etc. etc. Numai, te sfătuiesc să ai mare grije că ceea ce doriți altora, vă va dărui Dumnezeu pe care vă scremeți mereu să-l dați afară din sat, deşi El a plecat de mult dintre voi.

Te mai sfătuiesc să-ți pui şi Dta întrebarea, dacă este legal şi, mai ales, după „Constituția Dvs. Democrată” faptul că țineți închişi, fără vină, oameni bătrâni, care, în orice caz, nu vă puteau face rău, decât să vă crape obrazul de ruşine, gândindu-vă la cinstea şi sprijinul deosebit, care vi l-au arătat totdeauna.

Aud mereu fel de fel de planuri pe care le păziți pentru prinderea noastră şi regret că vă hrăniți cu iluzii deşarte, după cum credeți că o să moşteniți pământul, nedându-vă seama că sunteți foarte aproape de sfârşitul care vă gâdilă la picioare deja.

Ciracii Dvs care circulă pe plaiuri şi prin locurile noastre vă informează ce au văzut, că s'au întâlnit, că am spus, că am făcut şi am dres. Flecăreală muierească care vă va da de cap. Cazuri sunt foarte multe. Câteva exemple: Pădurarul democrat Sile s-a întâlnit cu noi în lună şi a umplut satul de svonuri. Brigadierul democrat Zidaru şi Dejanu ne-au văzut şi au vorbit; te rog să ne crezi că nu avem nimic de discutat cu Dvs astăzi, nici nu facem poezii, nici nu scriem ameninţări, pentru că noi nu vrem să mai trăim, nici pentru ceea ce a fost şi nici pentru ceea ce este. Mersul lumei este mereu în schimbare şi se dirijează după voinţa reală a oamenilor adevăraţi; nu se dirijează nici după interesele personale pe care Dvs le numiţi ale poporului şi nici cu ţeava pistolului în ceafă. Ne-aţi făcut bandiţi şi tâlhari etc. Dacă dta cumva n'ai auzit, Şefule Prim, să-ţi spună savantul rătăcit Ion Băncescu sau Iancu Băncescu care a mai venit la putere pe „una mie ani" sau simpaticul vânător Toma Paşol care a crezut că ne cumpără cu o bucată de slănină sau şatra ţigănească de pe deal, care urlă şi blesteamă pe cei care nu i-au lăsat să moară.

Aşi vrea să ştiu dacă tov. Matei cu Piranda lui când au dus vitele la colhoz, au avut şi instrumentele cu ei.

Ca tâlhari ce suntem, ar trebui să vă facem adesea cântări cu instrumentele noastre, pentru a ne face meseria, dar noi nu facem cântări, decât celor care au cântat sau vor cânta să ia bani de băutură şi desfrâu vânzând viaţă şi sânge de „român".

Noi suntem mândri, cu fruntea senină şi cu sufletul curat că nu am tâlhărit pe nimeni şi nimeni nu ne poate arăta cu degetul că am furat ceva, deşi numai Dumnezeu ştie cu ce am trăit şi mai avem încă destul, pentru a nu ne pângări mâinile cu avutul Dvs, deşi voi toţi v'aţi mânjit, ca câinii la hoit când aţi intrat în gospodăriile noastre.

Câte avem de spus, dar n'am timp de discuţie.

Aveţi grije şi pregătiţi-vă pentru vină. Aveţi elemente destule, începând cu „copoiul Balabusta" Mierlă şi compania de vânători care-i aşteptăm să plece la vânat. Dresaţi-l şi pe marele dascăl din Secături. De ce-l lăsaţi, învăţaţi-l la urmă şi să cunoască planurile că poate le este urât la ceilalţi. Să nu le fie urât că o să le ţinem companie noi. Cobzele noastre abia aşteaptă să-şi cureţe rugina ţinându-vă de urât pe lumea aceasta.

Domnule Secretar Prim, ai grije şi-ţi fă datoria conştiincios, nu uita ajutorul vestiţilor dumitale tovarăşi, care nu visează decât sfârşitul nostru.

Veţi avea surprize mari domnule secretar şi vă asigur că vom discuta prieteneşte, dar după sfânta lege.

Cine are urechi de auzit să audă.

Toma Arnăuţoiu"

Fără comentarii !…

Posturi de pândă ale Securităţii în munţi

Fraţii Arnăuţoiu sunt avertizaţi să nu meargă la casa părintească, fiindcă, în locuinţa din apropierea Elisabetei Rizea, fusese instalat un post de pândă care ţinea sub observaţie continuă casa Arnăuţoilor. Partizanii propun, totuşi, lui Ion şi Alexandru Marinescu, să încerce să recupereze de acolo, deşi operaţiunea era extrem de riscantă, „un aparat de radio-recepţie, un sac de merinde cu muniţie, precum şi nişte otravă" pe care le lăsaseră în beci, când părăsiseră în grabă casa după incidentul din 19 iunie.

Reveniţi în pădurea Cucute, partizanii construiesc „un bordei de locuit şi un altul pentru alimente". [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–165].

Între timp, fraţii Marinescu încearcă să recupereze din beciul casei lui Iancu Arnăuţoiu, materialele indicate de partizani, paza operaţiunii fiind asigurată de Matei Constanţa, din curtea gospodăriei sale.

Însă, în momentul când spărgeau zidul dintre ascunzătoarea lor şi beciul în care se aflau materialele căutate, Matei Constanţa le sesizează sosirea unor persoane străine. Cei doi reuşesc să se retragă neobservaţi…

Persoanele „străine" erau importante „organe de stat": Tatu Gheorghe de la Securitatea Domneşti însoţit de colaboratorii săi care urmau să instaleze postul de miliţie din Nucşoara în chiar casa lui Iancu Arnăuţoiu !…

Deoarece colonelul Arsenescu solicitase lui Ion Sorescu să organizeze o întâlnire cu fraţii Ion şi Alexandru Marinescu în Coastele Plaiului, lângă Vârful Strunga, la o dată stabilită, Toma şi Petre Arnăuţoiu îi sfătuiesc pe aceştia să nu se ducă, întrucât colonelul „intenţiona să-i oprească definitiv în munte"; dimpotrivă, le recomandă „să-şi termine studiile şi, apoi, dacă va fi cazul, să vină în gruparea de rezistenţă din munţi". [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–179].

Totuşi, Ion şi Alexandru Marinescu încearcă să-l contacteze pe colonel, dar tentativa lor eşuează. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–166].

La plecarea din casa învăţătorului Virgil Marinescu, grupul de partizani de la Cucute este însoţit, până la bordeiul în care se ascundeau, de cei doi băieţi ai învăţătorului, pentru ca aceştia să aibă posibilitatea să îi anunţe, în eventualitatea organizării de către Securitate a unor acţiuni de „periere" a zonei. După ce au rămas acolo vreme de opt ore, făcând „politică anticomunistă", fraţii Marinescu s-au întors în Secături.

Familia Marinescu reprezenta, cu certitudine, o sursă sigură, extrem de generoasă în aprovizionarea partizanilor cu: „mălai, caşcaval, miere, cartofi, ţigări, chibrituri" – unele colectate de la „favorizatori". [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–179].

Învăţătorul Virgil Marinescu le sugerase partizanilor să atace „caravana” celor trei baci, printre aceştia, aflându-se şi baciul Nicolae Ticu zis Sorescu din Poenărei, deoarece fusese informat că treceau pe traseul Plaiul Lespezi – Nucşoara, pentru a lua „brânza cuvenită ca drept al muncii acestora”, pe care o transportau la casele lor. Partizanii refuză să efectueze o asemenea operaţiune, considerând că, dacă merg să-şi ia brânza ce le revenea de la oile lor din Muntele Zănoaga, nu au nevoie de un atac care ar fi accentuat, în zonă, starea de adversitate faţă de mişcarea de rezistenţă.

August 22– Procedând în consecinţă, grupul lui Toma Arnăuţoiu merge la stâna din Muntele Zănoaga, unde se aflau şi oile unora dintre partizani, solicitând baciului Gheorghe Dobrescu, originar din Muşăteşti, să le „pună la dispoziţie produsele lactate în cantităţi corespunzătoare” pentru oile pe care le aveau acolo. Iau, de la stână, 36 kg brânză şi 5 kg de urdă, calculând că, de la cele 18 mânzări pe care le aveau în turmă, le reveneau, pentru fiecare, câte două kilograme de brânză. [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–180]. Baciul nu s-a opus, a socotit cât li se cuvenea şi partizanii i-au dat un bon, pentru ca acesta să se poată justifica în faţa organelor de miliţie.

Au fost vizitaţi de fraţii Marinescu, studentul Ion V. Marinescu urmând să plece la Facultatea de Medicină din Cluj, pentru susţinerea unor examene. Ataşamentul lor faţă de Toma şi Petre Arnăuţoiu era motivat, fiindcă se cunoşteau din copilărie, dar mai ales, pentru că, potrivit mărturisirilor din cursul interogatoriilor de la Securitate ale învăţătorului Virgil Marinescu: „teroriştii (sic !) Arnăuţoiu mi-au dat bani să plătesc amenda, bani pe care nu i-am restituit, întrucât fiul meu, Marinescu Alexandru, fusese amendat cu o sumă de bani în procesul de deţinere de armament.” [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–181].

În această perioadă, partizanii din pădurea Cucute au supravegheat calea de acces spre stâna din Gura Dobroneagului, deoarece doreau să intercepteze pe Ion Dudaş, ajutor de baci la stâna menţionată, care ascundea, la domiciliul său din Brădet, pe Maria Jubleanu, pentru a afla dacă situaţia ei este, acolo, sigură. Întâlnesc pe Eugen N. Popescu, pe Verona Popescu, fiica lui Titu Jubleanu, şi pe Constantin Popescu, cu care plănuiesc să meargă la stână, pe căi separate, pentru a se aproviziona cu alimente. [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–178]. Toma Arnăuţoiu rămăsese în Poeni, în aşteptarea fratelui său şi a lui Titu şi Constantin Jubleanu care, găsindu-l, pe Ion I. Păţitu, la stână, culeg informaţii despre situaţia din Nucşoara. Ulterior, ei vor aduce „ceva kilograme de brânză, nişte jintiţă şi mălai” de la stâna din Gura Dobroneagului, unde era baci Nicolae Marinoiu din Sboghiţeşti. Altă dată, Titu Jubleanu ia jintiţă de la Ion Dudaş, care se afla la mutătoarea din Gura Dobroneagului. [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–179]. Tot acolo, îl întâlnesc şi pe Costel Dudaş, fiul ajutorului de baci din Gura Dobroneagului.

Iulie 25– În acest timp, colonelul Arsenescu, însoţit de Ion Chirca şi Aurelia Berevoianu-Costea, se deplasează spre Câmpulung-Muscel. Din Gruiul Popii situat la nord de Berevoeşti, colonelul trimite pe Aurelia Costea în oraş cu un bilet

adresat Margaretei Pâslaru. Aurelia Costea revine împreună cu: Titica Săndescu, Paul Pavel şi Victor Şuicescu, aducând alimente, dar şi informaţii despre iminenţa declanşării războiului împotriva Uniunii Sovietice şi a ţărilor satelite acesteia… [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–178].

Aurelia Berevoianu-Costea pleacă din gruparea de la Gruiul Negru, revenind în satul natal, Sboghiţeşti, cu intenţia de a intra în gruparea lui Toma Arnăuţoiu.

August, sfârşit de lună– Ciobanii I. Rotaru şi Săndoaia Gheorghe zis Gabrian din Muşăteşti întâlnesc întâmplător, în pădurea Cucute, pe Toma Arnăuţoiu şi Titu Jubleanu, pe care nu îi cunoşteau, dar de care s-au temut, fiindcă erau înarmaţi. Ciobanii s-au întors cu oile în Muntele Clăbucet şi au povestit unui brigadier de la Ocolul silvic Domneşti, Zidaru, originar din Bădeşti, care se afla la stână, întâmplarea din pădurea Cucute. Intuind că puteau fi partizani, brigadierul coboară la Nucşoara şi relatează toată povestea şefului postului de miliţie în faţa cooperativei.

Din fericire pentru partizani, o rudă a familiei Marinescu, Elena H. Lemnaru, părând complet dezinteresată, asistă la discuţia lor; se duce, apoi, direct în Secături, anunţând familia învăţătorului Virgil Marinescu despre iminentul pericol care îi aştepta pe cei din pădurea Cucute. Imediat ce s-a lăsat seara, Alexandru Marinescu şi Ion Săndoiu pleacă înarmaţi spre Cucute, avertizându-i pe partizani să părăsească bordeiul, fiindcă fuseseră denunţaţi. Elevul Alexandru Marinescu era înarmat cu un pistolet şi un pistol mitralieră Deimler-Puch, iar Ion Săndoiu cu o puşcă mitralieră Mauser scurtată, fiind, astfel, pregătiţi pentru a trece, alături de partizani, la acţiune, în eventualitatea atacării taberei de către organele Securităţii. În aceeaşi noapte, partizanii, ajutaţi de cei doi, părăsesc bordeiul din pădurea Cucute, luând o parte din alimente şi se stabilesc în punctul Boghiu de pe râul Vâlsan.

Momentul acesta crucial în existenţa grupării de partizani de la Cucute este relatat de către Alexandru V. Marinescu, în „memorialul” său consacrat Rezistenţei din Munţii Făgăraş: *„Îmi aduc aminte cum o «ureche» mai atentă a interceptat ceva din spusele unui pădurar necunoscut către un miliţian despre un cioban… un bordei… nişte indivizi înarmaţi… În mai puţin de o oră, mi-a parvenit ştirea… Intuiam despre ce e vorba, pentru că fusesem acolo, în acel moment, cu ciobanul amintit. Pericolul era mare, un adăpost de-al nostru fusese, deci, descoperit în punctul Cucute, iar ciobanul… vorbise. În câteva ore, Securitatea putea fi acolo…*

Era spre seară şi, împreună cu Ion Săndoiu, am luat armele şi am pornit într-acolo, sperând că vom ajunge înaintea securiştilor. Aşa a fost…

Până la ziuă, eram împreună cu ceilalţi luptători departe de locul devenit extrem de periculos. Când securiştii au ajuns, bineînţeles, după plecarea noastră, n-au mai găsit acolo decât un mesaj scris pe o bucată de hârtie: «Sistemul nostru de informare este mai operativ decât al vostru !»

În acest fel, au ştiut oamenii locurilor să ajute, şi pe această cale, rezistenţa din munţi împotriva duşmanilor libertăţii”…

Acasă, la Ion Săndoiu, partizanii întâlnesc pe Nicolae Păţitu zis Mierlă, frate cu Ion Păţitu, care se oferă să meargă împreună cu fratele său la bordeiul din „Boghiu”, unde se instalaseră, pentru a le duce alimente. Aceştia au stat o zi acolo, purtând „discuţii duşmănoase la adresa regimului comunist” şi oferindu-se să îi sprijine material pe fugari. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–170].

De la Boghiu, Titu Jubleanu şi Iancu Săndoiu plănuiesc atacarea ciobanului Georgică din Muşăteşti şi aduc, din proviziile acestuia, la bordei, alimente şi lână.

De aici, într-una din seri, vor pleca, la Turburea, sat din componenţa comunei Corbeni: Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Titu Jubleanu şi Iancu Săndoiu pentru a o determina pe Ioana Manolescu zisă Nela să ducă, la Bucureşti, o scrisoare adresată de Toma Arnăuţoiu soţiei sale, prin care o chema să vină în munţi, ca membră activă a formaţiunii de partizani. Soacra lui Toma Arnăuţoiu, Roza Niţu, îi va comunica, prin Nela Manolescu, tânărului locotenent, spre deziluzia acestuia, că nu este de acord cu o asemenea propunere extrem de aventuroasă. [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–199].

Partizanii îşi construiesc o baracă, însă, neconvenindu-le distanţa prea mare faţă de satul Secături, se mută în punctul Fata cu Aluni – Piscul Sudului, unde îşi fac un adăpost provizoriu. Pe când se aflau acolo, dezgroapă, pe alocuri, cuiburi de cartofi, intuind că proprietarii locurilor cultivate vor da vina pe porcii mistreţi care mişunau în zonă, şi îngroapă, în locuri numai de ei ştiute, cartofii, astfel, „recoltaţi”.

Septembrie 14– Deşi prezent temporar lângă „fugari”, Ion Săndoiu este extrem de ingenios şi de activ în spinoasa acţiune de aprovizionare cu alimente a partizanilor.

Astfel, observând, dintr-un hăţiş, la Gura Lespezilor, pe Gheorghe Dobrescu, care cobora călare pe un cal de la munte, îl somează cu focuri de armă să lase jos desagii încărcaţi cu alimente şi să plece. Acesta s-a conformat întocmai, fără să-l bănuiască pe cel care acţionase într-un asemenea mod…

Un periplu de trei-patru zile prin stânile din munţii: Lespezi, Zănoaga, Urdea, Valea Lungă, Jepii de Jos, Jepii de Sus, în vederea „procurării” de produse lactate de la ciobanii întârziaţi pe la stâni a fost, din păcate pentru el şi Petre Arnăuţoiu care îl însoţea, un eşec, întrucât nu au mai găsit pe nimeni şi nimic. Imediat după această incursiune în munţi, Ion Săndoiu va reveni la domiciliul său.

La Fata cu Aluni, partizanii sunt descoperiţi de Ioana I. Săndoiu, soţia, şi de Ion I. Săndoiu, fiul lui Ion Săndoiu, dar, considerându-i, din această cauză, persoane de încredere, ei nu-şi pun problema că vor fi divulgaţi Securităţii. Dimpotrivă, cei doi vor participa la mai multe şedinţe organizate de partizani. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–170].

În cursul interogatoriilor de la Securitate, Alexandru V. Marinescu va extinde numărul „membrilor favorizatori ai bandei”, nominalizând, în afara părinţilor şi a fratelui

său, pe următorii „simpatizanţi”: Săndoiu Ion, Sorescu Ion, Păţitu Ion, Păţitu Nicolae, Păţitu Laurenţia, Păţitu Iuliana, Păţitu Dorina. [Dosar 1238, vol. 67; cf. L–171].

Participarea sa la acţiunile partizanilor este motivată prin implicarea directă într-un proces penal privind deţinerea ilegală de armament, proces care îl va determina să fugă de la domiciliu şi să se încadreze efectiv în mişcarea de rezistenţă. [Dosar 1238, vol. 67; cf. L–171].

Separarea definitivă a grupării de partizani

August 1 reprezintă prima bornă cronologică în stabilirea momentului divizării definitive a grupării de partizani, deşi Toma Arnăuţoiu fixează ca „dată a despărţirii de Arsenescu Gheorghe, ziua de 28 iulie 1949”. Obţinând „înţelegerea” colonelului, „separatiştii” au luat o parte din bagaje şi armamentul din dotare:

Toma Arnăuţoiu – o puşcă militară semiautomată şi un pistolet Walter de 9 mm; Petre Arnăuţoiu – o puşcă Mauser şi un pistolet Beretta de 9 mm; Titu Jubleanu – o puşcă mitralieră Mauser şi un pistolet Steyr; Constantin Jubleanu – o carabină militară de fabricaţie italiană şi un pistolet Brauning’s de 6,35 mm.

Traseul deplasării din Gruiul Negru traversa Plaiul Nucşoara – Lespezi, prin punctul Poltonul, până în pădurea Cucute de pe râul Vâlsan, la circa 6 km nord-vest de comuna Nucşoara. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–152].

În pădurea Gruiul Negru, în punctul Izvorul Edului, au rămas, alături de colonelul Arsenescu: Ion Chirca, Eugen Chirca, Benone Milea, Constantin Popescu, Plop Maria.

Au loc întâlniri sporadice, perfectate prin intermediul lui Aurel Chirca sau Nicolae Milea. Grupul lui Toma Arnăuţoiu preia, mai târziu, pe Maria Plop din grupul lui Ion Chirca, lăsată intenţionat, o perioadă, în apropierea colonelului, pentru a deconspira, astfel, intenţiile reale ale acestuia.

Efortul colonelului Arsenescu de conciliere a celor doi protagonişti ai separării mişcării rămâne, însă, fără rezultat: „Am căutat să-l conving să renunţe la arma pe care i-o furase Chirca şi să reunim cele două grupări, însă Toma Arnăuţoiu a refuzat, propunându-mi ca eu să mă alătur grupării conduse de el”. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–148].

O mediere între grupări în scopul reunirii lor, întreprinsă de Ion Sorescu, eşuează. La întrevederea cu Ion Sorescu, colonelul este anunţat că „fraţii Ion şi Alexandru Marinescu, fiii învăţătorului Virgil Marinescu din satul Secături, vor să-l întâlnească”. O primă tentativă, în acest scop, constituie, însă, un eşec total. Pentru a-şi face simţită prezenţa, fraţii Marinescu au tras câteva focuri de armă, fiindcă observaseră nişte siluete în noapte care se retrăgeau. Focurile au fost percepute de colonel ca provenind de la armele forţelor de urmărire ale Securităţii, fapt care l-a

determinat să părăsească în grabă locul unde se perfectase întâlnirea: Coastele Plaiului, vârful Strunga. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–154].

Conflictul dintre partizani este, însă, perceput altfel, în rândurile membrilor „dispersaţi" ai Rezistenţei, care considerau că, în realitate, ar fi un diferend ireconciliabil între Toma Arnăuţoiu şi colonelul Arsenescu, acţionând în consecinţă.

Cu o insistenţă greu de imaginat, asociindu-şi pe învăţătorul Virgil Marinescu, Ion Sorescu reia tentativele de conciliere între grupările separate ale partizanilor. Pentru a aplana conflictul dintre Toma Arnăuţoiu şi Ion Chirca, învăţătorul Virgil Marinescu, intuind că, printre altele, „mărul discordiei" l-ar fi constituit furtul armei de către dezertor, l-a asigurat ferm pe şeful grupării Nucşoara: „Lasă că îţi vom da noi arme câte vrei !", cunoscând, probabil, existenţa unui depozit de armament accesibil, prin el, partizanilor. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–150].

August 1, ora 14– Se identifică un loc favorabil amenajării bordeiului în pădurea Cucute. Seara, la domiciliul învăţătorului Virgil Marinescu, în Secături, „separatiştii" încearcă inutil să motiveze cauzele despărţirii de colonelul Arsenescu, răspunzând evaziv întrebărilor insistente ale amfitrionilor care pledau pentru unitatea necondiţionată a mişcării de rezistenţă. Petre Arnăuţoiu evocă acest moment într-o manieră proprie, încărcată de obiectivitate, dar şi cu accente cumva sentimentaliste: „Marinescu Virgil, care se pronunţa pentru o activitate comună, de mai mare amploare şi în strânsă legătură cu Arsenescu Gheorghe, atât el, cât şi soţia lui, au primit cu durere, aşa s-au exprimat, despărţirea noastră de Arsenescu Gheorghe. Spuneau că „oricum, Arsenescu Gheorghe este colonel de Stat major, are experienţă, şi trebuie să ascultaţi de el !" [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–155].

Întâlnirea perfectată între cele două tabere de Ion Sorescu, cu participarea cumnatului său, pădurarul Gheorghe Mihai zis Sile, în punctul Muşchiosul din Gruiul Negru, s-a derulat pe fondul unor „discuţii neplăcute" provocate de „legionarul" Ion Sorescu, care, exasperat de imposibilitatea de a-i convinge, de necesitatea unităţii, pe partizani, ar fi exclamat: „Ah, unde eşti, Vălimărene, să faci tu ordine !" – aluzie la fostul şef al judeţului Muscel, în perioada guvernării legionare.

În postura de şef de lucrări în munţi, la exploatarea de la Izvorul Surlei, Aurel Chirca, despre care Securitatea nu deţinea probe că ar fi în contact cu partizanii, se putea deplasa cu uşurinţă la Nucşoara, de unde culegea informaţii utile mişcării de rezistenţă…

Astfel, el a adus la cunoştinţă grupului că fiii dezertorului rămaşi acasă fuseseră ridicaţi de către organele de stat, informaţie care l-a determinat pe acesta să-şi manifeste intenţia de a întreprinde, pe cont propriu, acţiuni de pedepsire a autorităţilor locale, pentru a le intimida şi a le determina să-i elibereze copiii. A fost cu greu reţinut de la o asemenea hotărâre luată sub impulsul momentului, colonelul Arsenescu explicându-i că partizanii nu trebuie să riposteze decât în cazul când vor fi

surprinşi şi că trebuie să evite angajările cu trupele de urmărire, „din lipsă de muniţiuni”. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–183].

August 1949– O nouă părăsire a locaţiei a fost determinată de trecerea întâmplătoare pe lângă bordei a doi ciobani cu o turmă de oi, care, probabil, observaseră că ieşea fum de acolo, deşi nu încercaseră să pătrundă în interior.

De aceea, după aproximativ o oră, partizanii şi-au luat bagajele şi s-au mutat la circa 12 km, într-o poiană din pădure, construind un adăpost provizoriu, în apropierea unui izvor de apă, nu departe de exploatarea forestieră de la Izvorul Surlei – o posibilă sursă de aprovizionare cu mălai.

Deplasarea la exploatarea forestieră este, însă, pe cale să declanşeze consecinţe dintre cele mai nefaste pentru existenţa mişcării de partizani.

Observând prin binoclu, în faţa barăcii, un militar, partizanii rămân pe loc şi se adăpostesc în teren, urmărind cu înfrigurare eventuale apariţii de trupe în zonă.

După circa o jumătate de oră, uşa barăcii se deschide şi ies afară încă trei militari care îl escortau pe Gel Ghirca, fratele dezertorului.

Adăpostit după un brad căzut, Ion Chirca are o reacţie de moment: „a luat imediat puşca semiautomată, ţintind să tragă şi să împuşte militarul din faţă şi, apoi, pe ceilalţi”, pentru a-l scăpa pe Gel şi a-l aduce în formaţia de partizani.

Intuind pericolul declanşării ulterioare a unor masive acţiuni de represalii în această arie montană, colonelul, care se afla în imediata apropiere a dezertorului, a pus fulgerător mâna pe arma acestuia, „schimbându-i direcţia de tragere, şi împiedicându-l, astfel, să tragă în militari”. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–185]. Ion Chirca a fost cu greu temperat; el a încercat să smulgă arma din mâna colonelului, dar Benone Milea i-a luat-o în cele din urmă şi a dus-o în pădure.

Partizanii s-au retras, cu extremă precauţie spre bordei, unde îi aşteptau Elena Chirca şi Aurelia Costea, temându-se să nu întâlnească alte patrule de militari.

Întâlnesc, însă, pe Gheorghe Chirca zis Gigi, care, observându-i pe militari, fugise în pădure, cu gândul de a veni la bordeiul partizanilor, în care, de altfel, se va şi adăposti.

Anterior celor întâmplate, în cursul deplasării, partizanii luaseră legătura cu un alt susţinător al mişcării, Nicolae Iacobescu, brigadier silvic, şeful lucrărilor din exploatarea forestieră „Izvorul Surlei”. A doua zi, dimineaţa, colonelul Arsenescu trimite în misiune de recunoaştere pe: Eugen Chirca, Gheorghe Chirca şi Benone Milea la exploatarea forestieră.

La întoarcere, cei trei confirmă inexistenţa unor trupe prin apropiere.

După alte trei-patru zile, deoarece provizia de mălai era pe terminate, aceeaşi formaţie revine la exploatare, de unde se aduc circa 60 kg mălai date de Aurel Chirca şi Constantin Sârboiu zis Grebănuş.

În ziua următoare, într-un loc stabilit, Gel Chirca – pus în libertate de către Securitate – se va întâlni cu grupa de luptători formată din: colonelul Arsenescu, Ion Chirca, Benone Milea, Eugen Chirca, Popescu Constantin şi Gheorghe I. Chirca.

Suspicioşi, temându-se să nu fie o cursă a „organelor de urmărire”, partizanii trimit să recunoască terenul pe cel mai versat dintre ei în asemenea acţiuni, Ion Chirca. Ajuns la stână, acesta a făcut semn că Gel este singur şi, prin urmare, pot veni fără riscuri.

Relatându-le detaliat modul cum a fost arestat şi anchetat, Gel a spus, printre altele, că militarul pe care intenţiona iniţial să-l împuşte dezertorul nu era altul decât maiorul Chicoş, şeful Securităţii din Câmpulung-Muscel, că securiştii îi căutaseră şi pe Aurel Chirca şi pe Gheorghe Chirca, despre care el le spusese că sunt plecaţi la lucru departe, în pădure şi, de aceea, fusese numai el arestat. Negând orice legătură cu partizanii, Gel a fost pus în libertate, după trei zile de anchetă. Remarcând că Gheorghe I. Chirca se află în grup, l-a sfătuit să revină la lucru, în „exploatare”, întrucât nu mai era în pericol de a fi arestat. Tânărul s-a conformat, plecând împreună cu Gel la Izvorul Surlei.

La despărţirea de partizani, Gel le-a promis că le va da, chiar în cursul acelei seri, 60 de kilograme de mălai de la „exploatare”.

Extrem de bănuitor din fire, datorită, probabil, multiplelor încercări la care l-a supus viaţa în lunga sa perioadă de dezertor, Ion Chirca nu pare întru totul convins de veridicitatea dezvăluirilor lui Gel, fiind, mai ales, şocat de mărturisirea acestuia că „organele de stat au avut în anchetă o comportare frumoasă faţă de el” şi, în consecinţă, a propus colonelului ca partizanii să-şi schimbe imediat locul de ascunzătoare din zonă. Colonelul acceptă, dar spirit practic, trimite, spre seară, pe: Benone Milea, Eugen Chircă şi Constantin Popescu să ia, de la Gel, mălaiul promis.

În zorii zilei următoare, partizanii au părăsit bordeiul, plecând – pentru a câta oară !? – spre a căuta ascunzişuri mai sigure în imensitatea Munţilor Făgăraş.

Întâlnire eşuată

Pe filiera: învăţător Virgil Marinescu – Ion Sorescu, se fixează o întâlnire, pe 15 august, între colonel şi fraţii Ion şi Alexandru Marinescu în Gruiul Negru. Întâlnirea va fi, însă, ratată din nou, deoarece nu fusese stabilit consemnul ca ei să tragă focuri de armă, spre a-şi localiza prezenţa.

De aceea, cele trei-patru focuri trase de fraţii Marinescu au fost asociate de către partizani cu o posibilă acţiune de „periere” executată de Securitate şi, în consecinţă, au fugit spre creasta dealului, adăpostindu-se „într-un tranşeu construit încă din timpul războiului din 1916”, unde aveau, astfel, o poziţie excelentă de tragere orientată spre pădurea din care se auziseră focuri de armă. Colonelul rămăsese în

urmă, ajutându-l pe Ion Sorescu – care şchiopa, având un picior de lemn ! – ca să meargă mai repede…

După ce au aşteptat în tranşeu, observând că nu sunt urmăriţi, se despart: Ion Sorescu se îndreaptă spre Nucşoara, iar partizanii – către ascunzătoarea lor din munţi…

Aşadar, colonelul Arsenescu, deşi îşi manifestase dorinţa de a-l aduce pe studentul Ion V. Marinescu în gruparea de rezistenţă, ca aghiotant al lui, [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–179] nu se va întâlni niciodată, potrivit mărturisirii sale, cu fraţii Ion şi Alexandru V. Marinescu. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–188-189].

Septembrie, început de lună– Colonelul Arsenescu pleacă de la bordei, însoţit de Ion Chirca până la Colţul Bulii, unde se desparte de dezertor şi, întâlnindu-l pe Aurel Chirca, merg împreună, pe valea Râuşorului, spre Bughea, la domiciliul familiei Gheorghe şi Maria Micuda.

Acolo, sosesc: Elena Micuda din Câmpulung-Muscel, Maria Nicola şi fratele acesteia, Ion Marinescu. Discuţia secretă dintre colonel şi ultimii doi a avut loc în podul grajdului lui Gheorghe Micuda… Colonelul se arată contrariat de absenţa soţului Mariei Nicola, plutonierul Pavel Nicola, însă, acceptă motivaţia ei, deoarece prezenţa unui militar într-o locuinţă răzleaţă din Bughea n-ar fi rămas neobservată…

Întrucât Maria Nicola era la curent cu stadiul rezolvării, de către soţul ei, a misiunii încredinţate de colonel, încă din 18 iunie 1949, la Slatina, de a i se găsi un adăpost sigur în raionul Muscel, acesta pare satisfăcut de soluţia oferită de Pavel Nicola: o anexă a gospodăriei părinţilor soţiei lui, anexă formată dintr-o hodaie şi un grajd situată în punctul Hodor, lângă pădure, unde Ion Marinescu stătea permanent, ocupându-se cu îngrijirea vitelor din gospodărie. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–210].

Colonelul a fixat, ca dată de revenire la Bughea, ziua de 22 septembrie 1949, „pentru a fi condus la noul loc de ascundere". După plecarea Elenei Micuda, a Mariei Nicola şi a fratelui acesteia, Ion Marinescu, Aurel Chirca îl informează pe colonel că Elena Micuda va reveni în seara aceleiaşi zile împreună cu un „fugar". După circa un sfert de oră, apare însoţită de Gheorghe Mămăligă, pe care colonelul Arsenescu îl cunoştea mai de mult. Aşadar, pe calea de întoarcere spre bordei, colonelul şi Aurel Chirca au un nou „tovarăş de drum", în accepţiunea pozitivă a cuvântului. Sosiţi la bordei, Gheorghe Mămăligă, noul venit, este prezentat succint de către colonel.

În vârstă de 30 de ani, Mămăligă Gheorghe se născuse în comuna Edineţ, judeţul Hotin din Basarabia. Fratele său, Mămăligă Mihai, din comuna Bughea, judeţul Muscel, fusese angajat, după război, ca om de serviciu în gospodăria colonelului Gheorghe Arsenescu, unde Gheorghe Mămăligă a fost, astfel, cunoscut de colonel, în anul 1945. Implicat în comerţul clandestin, el se deplasa în diverse zone cerealiere ale ţării, procurând porumb pe care îl vindea, apoi, Elena Micuda, în zona montană. Reţinut, în repetate rânduri, de către organele de miliţie şi acuzat că practică un

comerţ ilegal, este eliberat condiţionat, fiind avertizat să înceteze asemenea „afaceri”. Persistă, însă. Este prins de „un organ de miliţie”, pe care îl loveşte, pentru a scăpa, reuşind, astfel, să fugă. De teamă să nu fie arestat şi deferit justiţiei, se ascunde la domiciliul fratelui său din Bughea, hotărându-se să intre în mişcarea de rezistenţă din Munţii Făgăraş.

Adeziunea semnată de el la rezistenţa anticomunistă, în 16 octombrie 1949, este revelatoare: „M’am înscris de bunăvoie şi nesilit de nimeni ca haiduc, pentru a lupta la eliberarea şi salvarea Patriei şi neamului. În caz de trădare sau călcare a jurământului, să fiu ucis atât eu cât şi familia neamului meu, până la al noulea neam.” [Dosar 8600.FD, vol. 1; cf. L–212-213].

Gheorghe Mămăligă era înarmat doar cu un pistolet de calibru 6,35 mm, stârnind, din această cauză, reacţiile ironice ale celor care erau, sub acest aspect, excelent dotaţi.

Septembrie 22– Dispariţia de la domiciliul său din satul Secături a elevului Marinescu V. Alexandru a fost determinată de informaţia provenită din surse sigure că este căutat de către „organele de stat” pentru a fi arestat, întrucât era implicat într-o „acţiune penală pentru deţinere ilegală de armament”, procesul fiind în plină desfăşurare. [Dosar 1238, vol. 67; cf. L–204].

Înarmându-se cu un pistol T.T., Alexandru V. Marinescu s-a deplasat în punctul Fata cu Aluni, unde staţionau partizanii, decis să rămână acolo şi să participe împreună cu aceştia la acţiunile preconizate împotriva regimului comunist. Acceptat în grup, va fi dotat cu un pistol automat Deimler-Puch care fusese ascuns în Colţii Boghiului. [Dosar 1238, vol. 67; cf. L–205].

Septembrie 23– Nicolae Păţitu şi Ion Săndoiu informează pe partizani că Ion Păţitu zis Mierlă fusese reţinut de Securitate.

În aceeaşi seară, merg, în formaţia: Petre Arnăuţoiu, Titu Jubleanu, Nicolae Păţitu, Ion Săndoiu şi Alexandru Marinescu, la Ioana Manolescu–Nela din Turburea, comuna Corbeni, de unde iau alimente; pe drum, se întâlnesc cu Ion Florea zis Cârlan din Brădet, în casa căruia, se ascundea Maria Jubleanu.

După ce a fost anchetat la Securitatea din Câmpulung-Muscel, unde nu recunoscuse că ar fi în legătură cu partizanii, Ion Păţitu a fost eliberat. Prima sa grijă era să-i informeze pe aceştia despre o posibilă acţiune de „periere” de către armată a zonei limitrofe comunei Nucşoara, determinându-i, astfel, să-şi caute un adăpost în sectorul Muntelui Dobroneagu.

Octombrie 1– Întâlnirea partizanilor: Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Titu Jubleanu, Constantin Jubleanu şi Alexandru Marinescu, în punctul Băsăcan, cu învăţătorul Virgil Marinescu avea să schimbe, pentru o scurtă perioadă de timp, destinul fiului său, Alexandru, care este convins să revină la domiciliu, întrucât nu era bănuit că ar avea legături cu mişcarea de rezistenţă din munţi şi, mai ales, pentru că,

pe data de 10 octombrie, urma să se prezinte la Judecătoria Domneşti, la procesul în care era inculpat pentru deţinere ilegală de armament. [Dosar 1238, vol. 67; cf. L–206].

La proces, Alexandru V. Marinescu va fi condamnat la doi ani închisoare corecţională, cu suspendarea executării pedepsei. [Idem]

Dar, peste numai trei săptămâni, la 2 noiembrie 1949, sunt arestaţi, la domiciliul lor din Secături, Virgil şi Ecaterina Marinescu, părinţii săi, suspectaţi de legături cu partizanii.

Nefiind acasă, el scapă de arestare şi, pe 3 noiembrie, pleacă, pe căi tainice, în satul Cândeşti-Muscel, unde se ascunde timp de opt zile la sora tatălui său, Victoria Coman, căreia îi prezintă situaţia gravă survenită în Secături. De acolo, scrie studentului Ion V. Marinescu, la Cluj, care soseşte la Cândeşti, şi, împreună, se hotărăsc să fugă în munţi şi să se integreze în gruparea de rezistenţă. [Idem]

Îi destăinuie fratelui său unde ascunsese armamentul pe care l-a avut. Deplasându-se, pe poteci ştiute, spre Secături, Ion V. Marinescu ascunde într-un loc mai sigur puşca Malnihel, pistolul automat Deimler-Puch, ia pistoletul T.T. şi suma de 10.000 de lei, revenind, pe aceleaşi poteci, la Cândeşti.

Se decid, în cele din urmă, să meargă la Cluj, unde stau în gazdă la o văduvă bătrână, doamna Balog, pe strada Amurgului; se mută, apoi, la familia Teorok, dându-se, ambii, studenţi… Acolo, întreţine legături cu colegii de facultate ai fratelui său: Nicolae Drăghici, originar din Giurgiu; Nicolae Constantinescu din Buzău; Ion Popescu din Boişoara – urmărit şi el pentru infracţiuni contra statului – şi, mai ales, cu Ion Samoilă din Domneşti, student în anul I la Facultatea de Medicină din Cluj. [Dosar 1238, vol. 67; cf. L–207]. Tuturor acestora li se destăinuie că este fugar, urmărit de Securitate ca membru al grupării de partizani de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş… Studentul Ion Samoilă l-a pus în gardă pe Ion V. Marinescu, că Securitatea din Domneşti se interesează de adresa sa din Cluj. De aceea, fraţii Marinescu se hotărăsc să fugă din oraşul transilvan şi să se ascundă în munţi, imediat ce va sosi primăvara… Alexandru Marinescu se îmbolnăveşte grav şi este internat în spitalul din Cluj, unde a fost operat de apendicită. În ziua de 2 martie 1950, a fost arestat pe patul de spital. Fratele său, care se afla în acel moment, în incinta spitalului, este anunţat imediat de un prieten şi reuşeşte să dispară…

Acţiunile „represive” de la Cruce

Sentinţa nr. 107 inventează un cap de acuzare extrem de dur, pentru a agrava şi mai mult situaţia partizanilor în cursul procesului, acuzare formulată, astfel, într-o frazeologie marcată de ură şi minciună sfruntată, justificând, în opinia torţionarilor, pedeapsa de condamnare la moarte a capilor mişcării de rezistenţă: ***„Banda teroristă condusă de Arnăuţoiu Toma a pregătit împuşcarea mai***

multor activişti de partid şi de stat din comuna Nucşoara, care desfăşurau diferite activităţi pe teren obştesc sau care erau bănuiţi de membrii bandei că ajutau organele de stat pentru urmărirea lor şi a elementelor de sprijin.

Astfel, în toamna anului 1949, Toma Arnăuţoiu împreună cu Săndoiu Ioan, Marinescu Virgil şi alţii a pregătit asasinarea unor organe de Securitate ce se aflau instalate pentru urmărirea teroriştilor la punctul denumit La cruce şi numai datorită terenului nefavorabil, au renunţat la punerea în aplicare a acestui act terorist". [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

Care este, însă, realitatea desfăşurării episodului evocat ?!… O dezvăluie, sub presiunea infernală a torţionarilor, Petre Arnăuţoiu.

Informaţia obţinută de partizani, prin filiera proprie constituită, în acea perioadă, din: Ion Păţitu, Nicolae Păţitu, Ion Săndoiu, Virgil Marinescu şi Alexandru Marinescu, referitoare la operaţiunea întreprinsă de Securitate în jurul datei de 20 septembrie 1949, în pădurea Cucute era extrem de exactă, întrucât se precizau efectivele, traseul, precum şi instalarea unui post fix de pândă în punctul Băsăcani–La Cruce, format din 6-7 persoane dotate cu armament automat: pistoale şi puşti mitraliere.

Informatorii menţionaţi au propus partizanilor să atace postul de pază al Securităţii, oferindu-se ei înşişi să participe efectiv la acţiunea care „urmărea uciderea celor ce compuneau postul şi capturarea armamentului şi echipamentului militarilor din post". Analizând, însă, consecinţele acestui atac, intuind riscurile la care s-ar fi expus partizanii, prin declanşarea ulterioară a unor masive operaţiuni de „curăţire" a zonei, Toma şi Petre Arnăuţoiu s-au opus…

Astfel, aşa-zisul incident din punctul La Cruce este, evident, o transformare a unei intenţii manifestate de către informatori într-o imaginară acţiune, care a atârnat cu certitudine în agravarea pedepselor partizanilor, deşi postul de pândă creat, dovedindu-şi ineficienţa, va fi desfiinţat de către Securitate. Logica adaptată situaţiei existente i-a determinat pe partizani să nu acţioneze şi nu faptul – precizat în «Concluziile de învinuire, lotul nr. 1; Dosar nr. 9585», redactate la 17 martie 1959, de către căpitanul de Securitate Diţă Gheorghe şi preluate tale-quale în sentinţă, conform cărora partizanii au renunţat la „punerea în aplicare a acestui act terorist, numai datorită terenului nefavorabil". [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–225].

Vânătoare continuă

Prezenţa partizanilor este urmărită fără încetare de Securitate – „ochii şi urechile regimului comunist":

1949, septembrie, noaptea de 11 spre 12– Stâna din Colţul Bulii, la circa 3 km nord de satul nucşorean Slatina… „Şase indivizi înarmaţi, printre care a fost cunoscut dezertorul Chirca Ion, au apărut pe la

orele 24; au pus pe cioban să le facă mămăligă, au tăiat un berbec şi au plecat luând în plus circa 10 kg brânză, pentru care au dat bonuri semnate «Haiducii»; [Dosar 1238, vol. 13; cf. L–231].

Septembrie 16– În curtea localului Comitetului provizoriu al comunei Nucşoara, s-a găsit un plic cu o scrisoare conţinând „o serie de ameninţări adresate celor care îi urmăresc" semnată de Toma Arnăuţoiu;

Septembrie 17– Dezertorul Chirca a trecut singur la circa 5 km nord de satul Slatina, la poalele Muntelui Plăişorul;

Septembrie 29– Trei membri necunoscuţi ai „bandei" au urcat Muntele Plăişorul, „mergând distanţaţi la circa 20 m unul de altul"…

Sunt inserate, cronologic, măsurile luate de Securitatea din Muscel şi rezultatele acestora:

Septembrie 12– Transportarea imediată a 5 funcţionari de la Securitate şi Miliţie la stâna atacată în noaptea de 11/12 septembrie. Rezultate negative;

Septembrie 16– Instalarea, la poalele Muntelui Plăişorul, a 3 posturi de pândă cu câte 12 oameni din personalul Miliţiei şi Securităţii, posturi ridicate la 20 septembrie, rezultatul fiind negativ;

Septembrie, în tot cursul lunii– Intensificarea acţiunii informative şi supravegherea celor bănuiţi de legături cu „teroriştii" de către doi funcţionari ai Securităţii îmbrăcaţi în civil. Rezultat negativ;

Septembrie, 23/24, noaptea– Reţinerea unui număr de 5 bărbaţi şi 6 femei, „dintre cei cari au depus jurământul în luna aprilie, cercetaţi la acest serviciu. Nici un indiciu." [Dosar 1238, vol. 13; cf. L–232].

Septembrie, 24/25, noaptea– Efectuarea, sub conducerea D.R.P., a încercuirii unui adăpost al „bandiţilor"– adăpost care a fost găsit părăsit ! – operaţiunea fiind efectuată în urma informaţiunilor obţinute de acest serviciu". [Idem].

În afara măsurilor menţionate, se preconiza contactarea „unuia dintre fraţii Arnăuţoiu, prin o soră a lor din acest oraş (Câmpulung-Muscel, n.n.) – căsătorită Florea – care şi-a luat angajamentul că va căuta mijlocul să convingă unul din ei, pentru a-şi salva părinţii care sunt reţinuţi". [Dosar 1238, vol. 13; cf. L–233].

Maiorul securist M. Chicoş o avea în vedere pe Elena Ion, soţia profesorului Ion Florea, domiciliată în Câmpulung-Muscel. Aceasta, cu toate că nu a luat legătura niciodată cu fraţii săi, a fost, totuşi, arestată de două ori: iniţial, în 1950, şi, ulterior, în 1958, fiind condamnată, de justiţia „democrat-populară", la 5 ani închisoare corecţională…

Securitatea din Muscel solicita, de asemenea, destinarea unui pluton din Batalionul de Securitate pentru a face instrucţie la Piteşti, Câmpulung sau Domneşti, pluton care, „în maximum 5 ore de la semnalare, să poată fi prezent în locul semnalat

pentru a efectua urmărirea şi nimicirea lor (a partizanilor, n.n.), pluton care să fie dotat cu câini de urmărire". [Dosar 11251.FD, vol. 1; cf. L–239].

Direcţiunea Regională a Securităţii Poporului Piteşti, prin adresa nr. 116/33837 din 29 septembrie 1949, trimite în copie Serviciului Judeţean al Securităţii Poporului Muscel, ordinul D.G.S.P. nr. 116/109801 din 15 septembrie 1949, prin care se solicită „trecerea la lichidarea sistematică a bandelor constituite din fugari politici care dau acţiunilor lor un caracter politic, denumindu-se aşa-zişi «partizani» – aceasta în scopul de a lăsa impresia că dispun de oarecare forţe şi, astfel, să intimideze mai uşor populaţia civilă şi organele locale".

„Eminenţele negre" ale Direcţiei Generale a Securităţii Poporului, constatând „o lipsă totală de organizare a muncii informative", recomandă „indentificarea (sic !) elementelor care compun bandele, avându-se în vedere legăturile de rudenie, prietenii cei mai apropiaţi etc., dintre care se va creia o reţea informativă la satele din poalele munţilor", considerându-se că „elementele constituite în bande au desigur nevoie de aprovizionări şi aceasta se face tocmai în aceste sate".

Se recomanda recrutarea de „informatori din rândul ciobanilor de la stâni, brigadieri silvici, pădurari, paznici de la cabane, vile, ferme etc.". [Dosar 1151.FD, vol. 2; cf. L–242]. Asemenea „indicaţii preţioase", mai ales că erau impuse, nu puteau fi omise din practica de teren a Securităţii zonale…

Incidentul de la Fagul Iorgului

Sentinţa nr. 107 menţionează că ***„în aceeaşi lună, teroriştii Milea Benone, Popescu Constantin, Arsenescu Gheorghe, Chirca Ion, Chirca Eugen, Chirca Gheorghe, Titu Jubleanu şi Săndoiu Ion au atacat, în punctul Plaiul Plăişorului, un grup de circa 100 de cetăţeni din comuna Corbi care se întorceau de la răvăşitul oilor şi pe care aceştia i-au jefuit şi după aceea i-au forţat să strige lozinci contrarevoluţionare".*** [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

Reconstituirea episodului, pe baza declaraţiilor colonelului Arsenescu, a lui Benone Milea şi Arnăuţoiu Toma, dar şi ale unora dintre cei circa o sută de martori, care au fost „victime" ale acestei „manifestări duşmănoase împotriva regimului democrat-popular din R.P.R.": Petre I Dănuleţ şi Petre Giurcă, reprezintă o confirmare în plus a caracterului anticomunist al mişcării de rezistenţă armată din Munţii Făgăraş.

Profitând de „răvăşitul oilor" – moment semnificativ în păstoritul montan, despre care Ion Chirca şi Eugen Chirca aveau informaţii esenţiale de la persoane din satul Corbşori, privind data exactă a acestuia în Muntele Preotesele (14 septembrie 1949), precum şi traseul de întoarcere a proprietarilor de oi, mai ales că „informatorii de ocazie" promiseseră celor doi partizani să le dea „ceva brânză", colonelul Arsenescu şi-a dispus, în ziua respectivă, pe teren, formaţia de partizani astfel, încât,

în eventualitatea infiltrării unor securişti în mulţimea care se întorcea de la răvăşit, partizanii să nu fie luaţi prin surprindere.

Colonelul, dezertorul şi Constantin Popescu-Moangă s-au postat în apropierea unor stânci, pentru a interveni imediat cu foc împotriva eventualilor intruşi, iar Benone Milea şi Eugen Chirca au fost plasaţi într-un loc care oferea o vizibilitate perfectă asupra drumului, cu misiunea de a observa prezenţa unor grupe de militari.

După circa trei ore, cei doi semnalizează cu şepcile apariţia unor cetăţeni călări; apoi, le taie calea, somându-i să le dea o parte din produsele luate de la stână. Aceştia au lăsat circa 30 kg de brânză, pe care partizanii au ascuns-o imediat la răgălia unui brad.

Au sosit, în poiana de la Fagul Iorgului, oamenii cu caii şi măgarii încărcaţi cu brânză. Colonelul, potrivit declaraţiei lui Benone Milea, le-a cerut „să dea fiecare brânză câtă vrea”, ameninţând, însă, că, dacă se opun, „o să o ia el pe toată” !…

În acea clipă, un om a fugit către pădure, iar Ion Chirca a tras un foc după el, pentru a-l speria…

Colonelul Arsenescu „i-a obligat, apoi, să strige «Trăiască Regele !», le-a spus să fugă în pădure şi să nu accepte oameni la înscrierile colective”.

Partizanii ar fi luat, atunci, în afară de brânză şi urdă, „una ţolică şi o căldare”. [Dosar 1238, vol. 13; cf. L–218].

Deşi gruparea lui Toma Arnăuţoiu, care fusese înştiinţată să coopereze la „demonstraţia” de la Fagul Iorgului împotriva regimului comunist şi pentru „colectarea” de brânză, a acceptat iniţial organizarea în comun a acestei acţiuni, nu a participat, datorită disensiunilor tot mai evidente cu gruparea colonelului Arsenescu.

Toma Arnăuţoiu a aflat, însă, că „Arsenescu Gheorghe a ţinut un discurs faţă de cetăţenii din Corbi şi i-a instigat la acţiuni duşmănoase împotriva regimului democrat-popular din R.P.R., aducând o serie de injurii şi calomnii la adresa comuniştilor, obligându-i pe cetăţeni să cânte imnul «Trăiască Regele» şi să joace «Hora Unirii». [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–219].

Mărturia unui „terorizat” în punctul Blănari de la Fagul Iorgului, Dănuleţ I. Petre, confirmă caracterul acţiunii: „După ce am fost jefuiţi, ne-a obligat pe toţi să strigăm diferite lozinci duşmănoase la adresa regimului democrat popular, ne-a obligat să strigăm „Ura” de trei ori şi să strigăm lozinci despre ex Regele Mihai. Sub ameninţarea armelor, am strigat şi aceste lozinci.”.

Un alt „terorizat”, Petre I. Giurcă, declară că „bandiţii au pus o pătură jos, spunându-le să pună fiecare din brânza pe care o au pe pătură, luând brânza cu ei”. [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–223].

Mult mai nuanţat este, însă, raportul Serviciului de Securitate Muscel nr. 1/12035 din 3 octombrie 1949 către Direcţia Regională de Securitate Piteşti – redactat de maiorul M. Chicoş şi sublocotenentul Şt. Marinescu, care, referindu-se la acţiunea de la Fagul Iorgului, menţionează, surprinzător de obiectiv, un element neconsemnat,

însă, în cursul anchetelor: „De remarcat că nu le-a luat toată cantitatea de brânză, iar la unii care aveau mai puţin, nu le-a luat deloc”. [Dosar 1238, vol. 13; cf. L–231].

Securitatea din Câmpulung-Muscel remarca, astfel, umanismul aşa-zişilor „terorişti” sau „bandiţi” !…

Oricum, această consemnare făcută de Securitate invită la o mai profundă meditaţie pe adversarii învederaţi ai Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş…

Complexa „documentare în teren” a Securităţii

Utilizând metode dintre cele mai perfide, Securitatea – care nu putea fi, în nici un caz, acuzată de lipsă de imaginaţie ! – a recurs la culegerea de informaţii în teren, direct de la sursă. Paradoxal, dar strict autentic !… „Un cetăţean îmbrăcat în pantaloni de golf, bocanci în picioare, capul descoperit” apare brusc în spatele lui Eugen Chirca şi Benone Milea care se aflau undeva, pe malul Râului Doamnei, la pescuit.

Era prin 18 sau 20 septembrie 1949… O primă reacţie a partizanilor: pun imediat mâna pe arme. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–225].

Cetăţeanul – care purta la gât un aparat de fotografiat – îi linişteşte; spune că ştie că sunt partizani, că el e inginer şi că e însoţit de doi inşi, care stăteau la distanţă, îmbrăcaţi ţărăneşte, ducând în spate aparate pentru măsurători topometrice. „Inginerul” le spune că şi-a dat seama că sunt partizani din gruparea Arsenescu şi i-a descusut câte elemente fac parte din mişcare şi unde se găsesc în acel moment. [Idem].

Naivi, cei doi partizani n-au dezvăluit, totuşi, locul adăpostului, dar au acceptat să se fotografieze „cu armele în spate”, „fotograful” spunându-le, poate, singurul adevăr !, că fotografiile îi sunt necesare la Bucureşti şi promiţându-le, în schimb, câte „o poză”.

„Inginerul” a insistat să-i însoţească la adăpost, pentru a-i fotografia şi pe ceilalţi partizani.

Eugen Chirca şi Benone Milea i-au răspuns că nu e posibil acest lucru, fiindcă locul lor de staţionare este foarte departe. [Idem].

Ajunşi la bordei, ei redau cu lux de amănunte întâlnirea de pe Râul Doamnei, cu „inginerul”.

Colonelul Arsenescu şi dezertorul i-au „mustrat, pentru că au acceptat să fie fotografiaţi, bănuind că aceste persoane au fost organe de stat” care aveau misiunea de a culege informaţii utile localizării de către Securitate a adăpostului partizanilor…

Incidentul de la Bughea

Septembrie 21-22– În timp ce Ion Chirca şi Eugen Chirca plecaseră, la exploatarea Surlii, după mălai, colonelul îl cheamă pe Gheorghe Mămăligă şi, mergând prin pădure, îi comunică, „sub rezerva cuvântului său că nu va spune celorlalţi” hotărârea irevocabilă de a pleca în zona Câmpulungului, fără să precizeze, însă, locul.

Îl avertizează, apoi, asupra caracterului dezertorului, care nu suportă discuţii contradictorii, devenind, în aceste situaţii, violent.

Gheorghe Mămăligă regretă că a mai venit în munţi şi-l imploră să-l ia cu el. Caută şi găsesc un pretext credibil al deplasării lor la Bughea: Gheorghe Mămăligă trebuia să întâlnească pe Elena Micuda, pentru a-şi lua îmbrăcăminte de iarnă şi să-şi aducă o puşcă mitralieră pe care, chipurile, o avea ascunsă lângă Bughea…

Colonelul fabula pe tema unei întâlniri urgente, la Lereşti, cu inventaţii de el comandanţi ai grupurilor de partizani de la Fundata şi Rucăr, de la care „urma să primească rapoarte cu privire la activitatea desfăşurată de ei şi să le transmită noi ordine”.

Conform înţelegerii, în faţa partizanilor, Gheorghe Mămăligă confirmă veridicitatea celor afirmate de colonel, în susţinerea deplasării imediate a acestuia la Bughea…

Deplasarea la Bughea – după aprecierea partizanilor – era extrem de primejdioasă, întrucât Nicolae Milea îşi prevenise, printr-o scrisoare, fiul, că „legătura de la Bughea a fost descoperită de organele de stat”, informaţia survenind pe filiera: Elena Micuda – Marina Chirca – pădurar, aşa că Aurel Chirca refuză, iniţial, să-l însoţească pe colonel. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–226].

Considerând informaţia „o manevră a lui Ion Chirca” în încercarea de a-l împiedica să plece, colonelul este ferm decis să meargă la Bughea…

În ziua de 21 septembrie 1949, în jurul orei 13, colonelul Arsenescu pleacă împreună cu: Eugen Chirca, Gheorghe Mămăligă şi Constantin Popescu zis Moangă. Despărţirea de dezertor, care ţinea morţiş să-l însoţească şi el pentru a lua legătura cu comandanţii invocaţi şi inventaţi de colonel, a fost extrem de dificilă. Ion Chirca a renunţat numai atunci când colonelul Arsenescu l-a prevenit în mod serios că nu va putea, totuşi, să participe şi el la „întrevederea de la Lereşti”…

Parcurgând traseul cunoscut, partizanii ajung în apropierea domiciliului soţilor Gheorghe şi Maria Micuda din Bughea, la ora 4 dimineaţa, în ziua de 22 septembrie 1949.

Din motive de siguranţă, grupul se divide; Eugen Chirca şi Constantin Popescu rămân în aşteptare la Vârful Ciocanul, urmând să fie anunţaţi să vină în casa

Micuda, după ce colonelul Arsenescu şi Gheorghe Mămăligă vor constata dacă situaţia este într-adevăr cea semnalată de către informatorii partizanilor.

În curtea familiei Micuda, intră colonelul Arsenescu şi Gheorghe Mămăligă. Colonelul îşi dă seama că ceva nu este în regulă, fiindcă atunci când Maria Micuda le-a deschis uşa, soţul ei s-a strecurat afară, fără să spună o vorbă…

Colonelul Arsenescu a pretextat că trebuie să iasă şi ei, dar că vor reveni imediat. Intenţiona să-i aducă şi pe ceilalţi doi partizani rămaşi în Vârful Ciocanul, pentru a-şi recupera din podul grajdului în care se ascunsese la vizita anterioară: un binoclu, şapca şi pistolul automat.

La circa 10 metri de poartă, însă, fără să fie somaţi, rafale de mitralieră trase dinspre poartă şi din fundul grădinii îi determină să se arunce fulgerător la pământ. Târându-se pe un şanţ de scurgerea apei, se strecoară pe sub un gard, şi fug spre potecuţa ce ducea către pădure. Gheorghe Mămăligă fusese rănit în abdomen !…

Avertizaţi de focurile de mitralieră, Eugen Chirca şi Constantin Popescu se mutaseră din zona ştiută. Îi găsesc nu prea departe şi se retrag împreună spre sud, într-un loc ferit, unde colonelul Arsenescu îl pansează pe Gheorghe Mămăligă. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–228].

Apoi, Arsenescu se desparte de cei trei, spunându-le să se întoarcă la bordeiul, unde promite că va reveni după încheierea misiunii.

Pretextând că, deşi este conştient că îşi asumă un risc extrem de mare, fiindcă trebuie să ajungă la „întâlnirea de la Lereşti", colonelul Arsenescu se desparte, totuşi, cu greu, de partizani.

Ştia că nu va mai reveni niciodată pe plaiurile munţilor unde declanşase Mişcarea de rezistenţă armată anticomunistă…

„Începând cu această dată, nu am mai avut nici un fel de legături cu nici unul dintre membrii «bandei» (sic !) ce-şi desfăşurase activitatea în zona muntoasă din împrejurimile comunei Nucşoara" – va confirma, în cursul anchetei din 11 iulie 1961, la Securitate, colonelul Gheorghe Arsenescu. [Dosar 1238, vol. 53; cf. L–229].

Colonelul Gheorghe Arsenescu – o legendă vie în zona Muscelului

Iniţiator şi coordonator incontestabil al Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, colonelul Arsenescu va deveni, încă din perioada de început a dictaturii comuniste, o legendă vie în zona montană a Muscelului…

După dispariţia sa fizică din aria de desfăşurare a activităţii partizanilor, figura colonelului Gheorghe Arsenescu va fi, totuşi, omniprezentă, în inimile celor care mai sperau în căderea comunismului. Circulau, tot mai insistent, ştiri contradictorii despre

curajosul luptător anticomunist care nu mai apăruse pe plaiurile atât de însetate de libertate ale Munţilor Făgăraş.

Toma Arnăuţoiu aflase că, în anul 1950, fusese descoperit de organele Securităţii în comuna Măţău, „ascuns la un anume Marinescu".

Preotul paroh de la Nucşoara, Nicolae Andreescu, susţinea că fratele său, învăţătorul Ion Andreescu zis Leu, din Corbi, nu i-ar fi deschis uşa, prin '51 –'52, deşi îi recunoscuse vocea, când acesta ar fi încercat să-l viziteze…

Preotul Ioan Constantinescu din Poenărei îl va înştiinţa, mai târziu, pe Toma Arnăuţoiu, că un plutonier din Lereşti îl auzise vorbind, prin '55-'56, la postul de radio Belgrad… Se spunea că fusese operat de apendicită într-un spital la Craiova, apoi, operat la un picior în spitalul din Bran…

O fată din Oraşul Stalin (Braşov, n.n.), care fusese închisă în aceeaşi celulă cu Ana Simion, îi vorbise muntencii despre acţiunile curajoase ale colonelului Arsenescu împotriva comuniştilor în regiunea Stalin…

Baciul Nicolae Sorescu din Poenărei ar fi discutat cu un cetăţean din Pietroşani-Muscel, care, prin '57, l-ar fi întâlnit pe o stradă în Bucureşti… Tot în Capitală, colonelul Arsenescu ar fi fost văzut în tramvai, de un frate al Filofteiei Tomeci din Galeş, domiciliat în Bucureşti. [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–230].

Colonelul Arsenescu era, aşadar, omniprezent în visele de libertate ale românilor din zonele montane ale Muscelului şi Argeşului…

În maniera ei proprie, Securitatea împroşca, însă, acest chip viu de luptător pentru libertate, cu tentele întunecate ale denigrării: „Fostul colonel Arsenescu este un element foarte orgolios şi ambiţios, trăgându-se dintr-o familie cu o reputaţie destul de proastă: tatăl său, fost militar, într-un acces de nervi, s-a împuşcat în closet, pentru a spăla, prin aceasta, pata ce plana asupra familiei, deoarece făcuse nişte delapidări"… [Dosar 1125.FD, vol. 1; cf. L–238].

În folclorul atât de puţin cercetat al Rezistenţei, colonelul Arsenescu este asemuit unui haiduc într-o Românie împilată de comunism, un purtător de sfinte idealuri naţionale: *„Munte, munte cetinit, / ca un frate, m-ai păzit / de gloanţele lor mişele, / din hăţişuri, din vâlcele, / spre ţinta inimii mele. // Colonele, colonele, / m-ai purtat pe căi stinghere: / nici pe lună, nici pe soare, / doar sub stele călătoare, / cu gând de eliberare… // Cu dragostea ta de ţară, / ţi-am jurat, în primăvară, / am jurat credinţă-n rege, / am jurat să fie-o lege, / libertatea să n-o lege…"*

Departamentul informativ al Securităţii scotoceşte genealogii până la al nouălea neam. Pe primul plan, sunt rudele cele mai apropiate, dar nu sunt uitate cele care au intrat în familia sa prin alianţă… „Arborele genealogic" al colonelului Gheorghe Arsenescu este o dovadă certă de „documentare" la sânge…

Relaţii despre rude: **Nicolae Arsenescu**, locotenent colonel, ofiţer în Marele Stat Major, domiciliat în Bucureşti – *frate*; **Victoria maior Jacotă**, directoare la fostul Liceu de fete Mangâru din Bucureşti, căsătorită cu maiorul de artilerie Jacotă Cristache

angajat la M.A.I. – *soră*; **Aurel Muşatescu**, colonel din trupele de Securitate Bucureşti, a fost căsătorit cu Viorica, sora colonelului Arsenescu, decedată de 8 ani – *cumnat*; **Mitică Işlicaru**, comerciant în Bucureşti – *unchi*; **Mircea Băltăceanu**, doctor în Timişoara – *vărul soţiei*; **Nae Arsenescu**, fost administrator financiar, pensionar în Bucureşti – *unchi*; **Elena P. Cojocaru** din Câmpulung, căsătorită cu cpt. Cojocaru Petre, arestat, „fiind implicat în banda teroristă” – *soră*; **Gheorghe Buduluca**, fost comerciant din Câmpulung – *socru*; **Valentina Duţeanu**, căsătorită cu „locotenent colonel rezervă Gheorghe Duţeanu, „în prezent, arestat, fiind implicat în banda teroristă” – *verişoara soţiei*; **Didina Vorovenci**, căsătorită cu muncitorul Ion Vorovenci de la Mina Concordia-Muscel, membru P.M.R. – *verişoară*; **Petre Ianotescu**, pensionar P.T.T. din Câmpulung – *văr*; **Florian Işlicaru**, hamal C.F.R. din Valea Româneştilor – *unchi*; **Tache Arsenescu**, funcţionar Administraţia Financiară Câmpulung – *văr*; **Ionel Cârneci**, cizmar din Câmpulung – *văr*. [Dosar 1238, vol. 13; cf. L–250-252].

Recrutarea informatorilor

În acţiunea profesionistă a Securităţii, se folosesc metode însuşite din experienţa temutei instituţii a terorismului comunist din „marea Uniune Sovietică”– K.G.B.-ul, întrucât şefii Securităţii din România fuseseră şcoliţi la Moscova sau trimişi de acolo…

O metodă de aplicare a practicilor acelui „laborator al groazei” este relevată de modul în care a fost racolat ca informator preotul **G.** din comuna Lăicăi (?), căruia, potrivit adresei D.R.S.P. Piteşti nr. 11/36127 din 3 octombrie 1949 către D.G.S.P., personal tovarăşului colonel Dulgheru, „i s-a simulat o arestare şi a scăpat de sub escortă, aceasta în urma prelucrării şi angajamentului luat de el de a se duce ca fugar în bandă şi cu prima ocazie ne va anunţa personal locul precis unde se găseşte banda”.

Urmărind evoluţia informativă a acestui „popă roşu”, Securitatea anunţa „forul superior” că „informatorul a trimis un bilet acasă printr-un cioban ce cobora de la stână, în care îi spune soţiei sale să îngrijească de gospodărie că el se va înapoia în 7-8 zile. Această scrisoare a fost trimisă cu scopul de a ne înştiinţa de prezenţa sa în grup şi timpul aproximativ de reîntoarcere”. [Dosar 11251.FD., vol. 1; cf. L–253].

„Preacucernicul părinte” **G.** „s-a prezentat la soţia lui Vasile Săndescu, arestat, ca făcând parte din banda lui Arsenescu în anul 1948”, spovedindu-se femeii că l-ar fi trimis colonelul să-i procure „cămăşi flanelate, ciorapi, conserve şi făină”, pe care preacuviosul slujitor al diavolului urma să le ridice de la ea, la începutul lunii octombrie…

Inspirând chiar şi Securităţii neîncredere, acest „popă roşu” a fost dublat – evident, fără să ştie ! – de o „informatoare de încredere” care a fost tot timpul pe urmele sale spre acelaşi iad al trădării…

D.R.S.P. Piteşti raportează, sub nr. 116/36507 în 4 august 1950, prin acelaşi colonel M. Nedelcu, că „de către organele noastre sa (sic !) recrutat informatori din rândurile Ciobanilor dela stâni, a pădurarilor dela păduri şi a muncitorilor dela lucrările IPIL, dar până în prezent nu sa (sic !) obţinut rezultate pozitive, pentru a putea fi prinşi”. [Dosar 11251.FD, vol. 1; cf. L–267].

Totuşi, o poziţionare aproximativă a locului de adăpostire a partizanilor fusese determinată în urma „informaţiilor căpătate de la ciobanii care au coborât cu oile din munte”: partizanii nu-şi mai aveau adăpostul pe crestele munţilor, ci coborâseră ei înşişi „în apropiere de satele Nucşoara - Muscel şi Brădet - Argeş, la circa 7 km nord-est Brădet, pe poalele Muntelui Clăbucet”. [Dosar 11251, vol. 1; cf. L–253].

Securitatea în alertă: apariţii „enigmatice” în munţi

Preocupată permanent de anihilarea cu orice preţ a mişcării de partizani din munţi, Securitatea zonală este, în luna septembrie 1950, bulversată de o informaţie-bombă transmisă superiorilor săi, printr-o lungă telegramă, de colonelul securist M. Nedelcu: ***„În noaptea zilei de 12/13 septembrie 1950, au dormit în baraca din Muntele Muşetescu-Lac, un număr de 30 necunoscuţi îmbrăcaţi în uniforme diferite fără epoleţi şi înarmaţi cu pistoale rotative şi cu picior automate. Pe cei 20 muncitori care lucrau la construcţia lacului i-au obligat să doarmă în baraca alăturată, obligându-i să nu iasă afară până dimineaţa. Banda a organizat paza de noapte. Între ei, se vorbea de d-l colonel, adică unul din ei pentru acest grad fără semne. În ziua următoare, au luat plaiul şi au sosit la Cumpăna, unde au cerut să li se servească masa pentru 50 persoane. Consumul a fost făcut de 30 de persoane. A fost achitat cu bani, cât şi ţigările luate de la cantină. Au cerut să li se dea lămuriri cum pot merge până la Muntele Negoiu. Dacă pot merge cu cal. În drum spre Cumpăna, au întâlnit pe supraveghetorul Exploatării Răşinoase Oticu, căruia i-a cerut să le arate drumul spre Cumpăna. Acesta a spus că în dimineaţa zilei de 12 a găsit buşteni din parchetu Oticu semnaţi cu creionul de Chirca. Acestea sunt indicii că ei ar simula o retragere din Munţii Doamnei. Colonel de Sec. M. Nedelcu. Nr. 1/42261 din 19 Sept. 1950.”*** [Dosar 11251.FD, vol. 2; cf. L–262-263].

D.G.S.P.R. Vâlcea expedia D.G.S.P.R Argeş, prin adresa 24/16257, „o copie de o notă informativă din care rezultă că în raionul C-lung, regiunea dvs. s’ar afla circa 50 de bandiţi fugiţi în pădure, în frunte cu fostul colonel Arsenescu.”

Informaţia era şocantă şi se impunea a fi imediat verificată… De aceea, sublocotenentul N. Vasile de la Biroul de Securitate Rucăr l-a „contactat”, în Muntele

Clăbucetul, pe Dumitru Nicolescu pentru obţinerea unor detalii vizând eventuala identificare a membrilor acestui grup masiv de necunoscuţi…

Operativ, Biroul de Securitate Rucăr raporta Serviciului Judeţean de Securitate Muscel, prin adresa nr. 141/ 1971, că „în ziua de 11 Octombrie a.c. am fost informaţi că în Muntele Clăbucet au apărut cca. 30 persoane necunoscute care au interogat pe numitul Dumitru Nicolescu, muncitor forestier din satul Sătic co. Rucăr, care venea spre casă sâmbăta după amiază pe la orele 15 (7 Oct. a.c.)”.

Ce declară „numitul Dumitru Nicolescu”, suprinzându-l, prin ineditul şi bogăţia informaţiilor, pe securist:

„La circa 5 km de Sătic, a fost somat de un grup de 6 persoane străine dintre care 2 erau îmbrăcaţi militari însă fără epoleţi, 2 erau îmbrăcaţi cu cioareci şi bocanci şi 2 erau îmbrăcaţi în haine negre”.

Un grup care, la prima vedere, părea a fi constituit din militari aparţinând unor arme diferite. Dumitru Nicolescu a fost supus de către necunoscuţi unui adevărat rechizitoriu tras parcă la indigo după chestionarele Securităţii, întrebarea finală fiind „dacă este mulţumit de noul regim”…

Trecând testul, rucăreanul a fost condus într-o poieniţă „unde erau circa 30-40 persoane cu raniţe, fără mantăi, înarmaţi cu pistoale automate ruseşti şi cu puşti mitraliere.”.

Necunoscuţii erau „oameni voinici”, îmbrăcaţi diferit: unii cu cizme şi câte o cruce de metal albă la petliţe, alţii în gri, precum şoferii de la Rata, alţii – „ardeleneşte, cu cioareci albi”…

Necunoscuţii, dintre care unii nu ştiau româneşte, îl agasează cu aceleaşi întrebări, după care, scot, dintr-o raniţă, „o pâine coaptă la cuptor de casă ardelenesc, şuncă şi o sticlă de ţuică”, îmbiindu-l să guste…

Rucăreanul refuză politicos. Este invitat să scoată şi el, din traistă, o pâine, pe care ei au „tăiat-o în două, au studiat aluatul şi i-au dat-o să şi-o bage la loc în traistă”…

Ca într-un scenariu prost dintr-un film de aventuri, ei îi arată rucăreanului o fotografie cu Tito – „prietenul nostru din Jugoslavia” – zice unul, fiindcă muncitorul forestier nu l-a cunoscut; apoi, îi declară că ei „nu vor război şi că vor o pace definitivă şi ca pământul să nu-l ia statul şi să-l dea văduvelor de război, invalizilor şi oamenilor săraci”, citindu-i, parcă gândurile muncitorului forestier sărac din Sătic…

Apoi, l-au întrebat care este drumul spre Banat şi s-au despărţit: ei au urcat spre creasta Muntelui Clăbucet, iar el a coborât spre Sătic, acasă…

Informaţia aceasta inedită a început să curgă imediat, cu menţiunea „strict secret”, pe teleimprimatoare, spre organele mai mari ale Securităţii Poporului. [Dosar 11251.FD, vol. 2; cf. L–266].

Partizan pentru o lună

Un nou membru al organizaţiei devine, la 1 octombrie 1949, pentru o perioadă extrem de scurtă de timp, Nicolae Ciolan, în vârstă de 38 de ani, originar din Pietroşani. Depistându-i-se, de către Securitate, un pistol, la domiciliul său, în ziua de 28 august 1949, Nicolae Ciolan se decide să fugă în munţi, la partizani. Dispare de acasă, cercetând asiduu modalitatea de a ajunge la adăpostul acestora din munţi. Abia după o lună de investigaţii, este informat despre locul unde se află partizanii de către sora lui Benone Milea din Domneşti, căsătorită cu Iosif Comăndaşu, funcţionar la I.P.I.L. Câmpulung-Muscel.

În jurul zilei de 1 octombrie, însoţit de aceasta, ajunge la surla din munţi unde se aflau: Elena (Machia), soţia dezertorului Ion Chirca, Nicu Chirca şi Gheorghe Mămăligă, care fusese „rănit în stomac” în cursul confruntării cu trupele de Securitate în comuna Bughea. A doua zi, se deplasează în grup pe Muntele Căpăţâna, iar Ion Chirca şi Benone Milea pleacă la vânătoare, revenind la adăpost după trei zile. Se mută la o altă surlă amplasată la circa 3 km.

Nicolae Ciolan rămâne cu Gheorghe Mămăligă, întrucât Ion Chirca, soţia sa şi Benone Milea pleacă în cătunul Slatina, de unde revin, în 2 noiembrie, fără Benone Milea, care, potrivit spuselor lor, „fusese prins de Miliţie”.

Stratagema dezertorului Ion Chirca de a preda pe partizani Securităţii, în urma unor promisiuni făcute de emisarii acesteia, continuă…

În ziua de 4 noiembrie, Nicu Chirca, Elena Chirca şi Nicolae Ciolan sunt trimişi de dezertor, sub pretextul de a lua mălai de la punctul Surlii, pe un drum fără întoarcere… „Pe drum – după cum va declara Nicolae Ciolan – când mergeam spre Surlii, am fost prinşi toţi trei de Securitate”. [Dosar 1238, vol. 59; cf. L–67].

Trădarea şi dispariţia lui Ion Chirca

„Celebrul dezertor de la Nucşoara, Ion Chirca, a fost foarte util pentru organizaţia noastră, pentru că el cunoştea nu locurile, ci copac de copac, piatră de piatră şi pârâu cu pârâu toţi Munţii Făgăraş” – consemna, în amintirile sale, studentul Cornel Drăgoi.

Direcţiunea Regională a Securităţii Poporului Piteşti informează D.G.S.P., personal pe căpitanul Dumitrescu Nicolae de la S5, prin adresa nr. 5/49017 din 21 XII. 1949, despre acţiunea de racolare a lui Ion Chirca, „născut în anul 1909, în comuna Nucşoara, căsătorit cu 7 copii, sărac, dezertor din 1935, stând numai în munţi, ajutat fiind de fraţii săi, Aurel Chirca şi Gheorghe Chirca”,

care „a fost folosit de banditul Arsenescu, în toate acţiunile sale, începând cu 5 aprilie 1949 şi până la 24 octombrie 1949".

Să fie, oare, 24 octombrie 1949, ziua pactului încheiat cu diavolul de către dezertorul partizan, ziua trădării celor cu care împărţea nesiguranţa bordeielor-ascunzători ?!…

Paharul neîmplinirilor se umpluse pentru el… Colonelul Arsenescu îl părăsise şi ştia că dispăruse şi din cauza lui… Era într-o continuă căutare a unor adăposturi mai sigure…

Avea alături oameni apropiaţi inimii lui: fiul, Nicu, în vârstă de 20 de ani; Lina, soţia, pe care, la 20 octombrie, o trimisese „acasă", fiindcă iarna se apropia cu paşi repezi. De acasă, îi fuseseră luaţi cei 5 copii minori şi duşi la orfelinat. Nu mai ştia nimic de soarta lor !…

Erau alături de el şi oameni necunoscuţi, în care nu avea deplină încredere; mai ales, în Gheorghe Mămăligă adus de colonel înaintea plecării lui din rândul partizanilor. Mai mult, avea pe conştiinţă gradaţii de la Securitate, pe care i-a împuşcat şi, apoi, i-a împuns cu baioneta, „omorându-i definitiv" în ziua de 19 iunie, în casa lui Iancu Arnăuţoiu din Nucşoara… Din 5 octombrie, nu mai ştia nimic de fratele său, Gheorghe Chirca, pe care îl adusese în munţi, angajându-l într-o luptă inegală cu duşmanii, dar şi cu propria viaţă…

Raportul menţionat consemna sec actul trădării: *„În noaptea de 5 oct. 1949, a fost răpit numitul Gh. Chirca, frate cu Ion Chirca, şi în urma prelucrării cu acesta s'a putut sta de vorbă cu dezertorul Ion Chirca. Astfel, tov. maior* ***Marin*** *din cadrele acestei Direcţiuni, prin intermediul lui Gheorghe Chirca, a luat contact cu dezertorul, acesta venind la întâlnire înarmat şi cu pază asigurată din partea fiului său. În urma lămuririi acestuia, şi-a luat angajamentul, în urma căruia ne-a dat pe banditii Constantin Popescu zis Moangă, Ciobanu Nicolae* (corect, Ciolan, n.n.) *şi Benone Milea. În urma acestora, tov. maior Marin a mai luat contact o singură dată cu dezertorul Ion Chirca, care şi-a luat angajamentul că ne dă pe banditul Arsenescu şi celălalt grup format din fraţii Arnăuţoiu, Titu Jubleanu şi fiul său şi Maria Plop. Până în prezent Ion Chirca n'a mai dat nici un semn de viaţă, cât şi fraţii lui, din jurul de 10 nov. 1949, pentru care bănuim că Arsenescu s'a reîntors iarăşi la ei.".*

Aşadar, pactul trădării cu Securitatea „oficiat" între maiorul Marin – probabil, un mediator exersat în asemenea negocieri ! – şi dezertorul Ion Chirca urmărea anihilarea totală a Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, prin predarea, rând pe rând, a tuturor partizanilor… Dezertorul Ion Chirca, dovedindu-şi fidelitatea faţă de un partener care, desigur, îl copleşise cu false promisiuni, adusese deja direct în gura lupului, pe prietenii săi: Constantin Popescu-Moangă, Nicolae Ciolan şi, mai ales, pe Benone Milea, care, deşi încheiase şi el un pact cu diavolul, îl încălcase, temându-se, apoi, de „mânia sfântă a poporului" invocată

constant de către Securitate !… Scăpase din cursa întinsă de vânătorul vânzător Ion Chirca, proaspătul partizan Gheorghe Mămăligă, care fusese rănit în incidentul de la Bughea şi, din această cauză, nu se putuse încă deplasa pe acest drum fără întoarcere… Se pare, însă, că acum, fiind parţial refăcut, îi venise şi lui rândul ! [L-261].

Mărturia Mariei Plop din 25 mai 1958, făcută în timpul interogatoriului la Securitatea din Piteşti, luminează un episod trist din zbuciumata existenţă a partizanilor din munţi.

În luna noiembrie 1949, într-o seară, Nicolae Adămoiu le aduce partizanilor, în punctul Suhara, la o proprietate a sa, un coş cu alimente; apoi, pleacă spre pădure, de unde apare însoţit de Marinica Chirca şi de Gheorghe Mămăligă, care „avea asupra sa raniţa dezertorului Ion Chirca şi două pistoale automate". [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–236].

Prezentat grupului de partizani de către Marinica Chirca, Gheorghe Mămăligă a evocat momente din prezenţa lui în „gruparea Arsenescu" şi a mărturisit că „a împuşcat pe Nel Chirca în Muntele Căpăţâna, bănuindu-l că e trădător". După uciderea dezertorului, el s-a ascuns, timp de o lună, la Marinica Chirca, apoi, la sora acesteia, Ana Luţoiu (Simion). Deoarece Ana fusese arestată, Gheorghe Mămăligă a revenit în adăpostul de la Marinica Chirca.

Fiind primit, aşadar, personal de către Toma Arnăuţoiu, şeful grupării, la insistenţele lui Nicolae Adămoiu şi ale Marinicăi Chirca, Gheorghe Mămăligă – cel care l-a suprimat pe „cooperantul Securităţii" în lichidarea pas cu pas, prin trădare, a mişcării de rezistenţă, va merge împreună cu partizanii la bordeiul acestora din Muntele Dobroneagu. [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–216].

Gheorghe Mămăligă fusese avertizat încă de la intrarea sa în gruparea de partizani, de către colonelul Arsenescu, despre violenţa ieşită din comun a dezertorului, aşa că, atunci când a fost pus în gardă de Vasile Lemnaru că Ion Chirca plănuise să-l asasineze, socotindu-l un intrus în rândul partizanilor, un „om" al colonelului Arsenescu, Gheorghe Mămăligă a fost extrem de circumspect, refuzând sistematic să-l însoţească în căutarea grupării Arnăuţoiu, pe care urmărea, la propunerea Securităţii, s-o lichideze prin trădare…

Probabil, aceeaşi soartă ar fi avut-o şi Gheorghe Mămăligă, dacă nu l-ar fi omorât pe dezertor, în condiţii rămase necunoscute, fiindcă el însuşi va sfârşi ucis în munţi. [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–237].

Numele dezertorului Ion Chirca căpătase, în zona Nucşoarei, aura unei vieţi aventuroase, intersectate de întâmplări pline de neprevăzut, aşa cum, probabil, i-a fost şi sfârşitul…

În adresa nr. 1/8167 din 31 iulie 1949, Serviciul Judeţean de Securitate Muscel realiza, desigur, fără nici o intenţie, un portret cu tentă pozitivă al acestui „haiduc" modern, care *„a umblat fugar prin aceste locuri, teren extrem de accidentat şi împădurit, timp de 14 ani şi care cunoaşte (după spusele locuitorilor) toate*

ascunzişurile ce le oferă pădurea, chiar scorburile !”, motivându-se că, din această cauză, *„nu am putut afla până în prezent locul precis unde numiţii ar putea avea adăpost”.* [Dosar 11251.FD, vol. 1; cf. L–238].

Acelaşi serviciu de Securitate menţiona, însă, că „dezertorul are la activul său o crimă, împuşcând un subofiţer de jandarmi în momentul când a vroit să-l aresteze şi, că, în anul 1943, a evadat de la Penitenciarul Craiova”. [Idem].

Despre dezertor, se dusese vestea că era un excelent ochitor, putând ucide dintr-un singur foc un păstrăv în apele repezi de munte…

Primele arestări în masă

Decembrie 1949, prima zi de Crăciun– Oamenii din Nucşoara se pregătesc să întâmpine sărbătoarea Naşterii Domnului… Dar, înainte de a auzi sunetele clopotelor chemând pe credincioşi la biserică, liniştea nopţii este sfâşiată de sirenele dubelor Securităţii…

Pe teleimprimator, soseşte o veste care confirmă D.G.S.P., personal tov. cpt. Anahescu Matusei, că *„în noaptea de 24/25 XII. 1949, au fost arestaţi următorii indivizi în legătură cu Banda Arsenescu:*

*1). **Aurel Chircă** de ani 34, frate cu dezertorul Ion Chircă, de profesie muncitor la pădure. Acesta în vara anului 1949 a fost omul de legătură al bandei între munte şi C.Lung Muscel lea (sic !) adus acestora armament, bani, îmbrăcăminte etc.*

*2). **Gheorghe Chircă** de ani 36, muncitor la pădure cu 3 pogoane pământ frate cu dezertorul Chirca, acesta din Aprilie 949 până Oct. 949 a sustras mălai şi alimente dela I.P.I. ducându-le la Bandiţi.*

*3). **Gheorghe I. Chircă** de ani 21 muncitor sărac fiul dezertorului Ion Chircă acesta 2 luni de zile a făcut parte efectiv din Bandă.*

*4). **Eugeniu Chircă** de ani 19 necăsătorit fiul dezertorului Ion Chircă membru activ al Bandei din Aprilie 1949 şi până în prezent a luat parte la toate jafurile împreună cu ceilalţi membri ai Bandei.*

*5). **Anica I. Simion** de ani 28 văduvă din Nucşoara Muscel cumnată cu Aurel Chircă aceasta a făcut oficiul de curier între Bandă şi C.Lung de unde le aducea bani alimente şi îmbrăcăminte.*

*6). **Elena I. Chircă** de ani 47 soţia dezertorului Ion Chircă aceasta a stat în bandă din Aprilie 1949 şi până la 24 Oct. 949 a fost folosită ca Bucătăreasă şi spălătoreasă. N’au fost găsiţi Ion Chirca, Gh. Arsenescu şi Gh. Mămăligă. Cercetările continuă asupra celor arestaţi pentru a se stabili locul unde se află cei 3 dispăruţi. Rezultatul cercetărilor îl vom raporta de urmare. 3602 st. 287 27/XII 14,30 Tr. Lisandru.”.*

Pedepsirea exemplară a „duşmanilor poporului”

La 20 decembrie 1950, prin Sentinţa nr. 1183, [Dosar 1743/1950, fil. 663], Tribunalul Militar Bucureşti, Secţia II-a, compus din: locotenent colonel magistrat Mihăilescu Pascal – preşedinte, maior magistrat Lazăr Sava, locotenent major Iordache Constantin, locotenent Roşioru Constantin şi locotenent Naghy Alexandru – membri, „cu unanimitate de voturi, declară culpabili

a) pentru crima de uneltire contra ordinei sociale p.p. de art. 209 partea III-a C.P. pe următorii: 1/ **Popescu Constantin** zis **Moangă** la 25 ani muncă silnică şi 10 ani degradare civilă; 2/ **Chirca I. Gheorghe** – 5 ani muncă silnică şi 10 ani degradare civilă; 3/ **Ciolan Nicolae** – 20 ani muncă silnică şi 7 ani degradare civilă; 4/ **Luca Şuţu** – 7 ani muncă silnică şi 4 ani degradare civilă; 5/ **Chirca Eugen** – 8 ani muncă silnică şi 4 ani degradare civilă;

b) pentru crima de uneltire contra ordinei sociale p.p. de art. 209 partea IV-a C.P. pe următorii: 6/ **Nicola Pavel**, 7/ **Bunel Petre**, 8/ **Voicescu Florian**, 9/ **Chirca Aurel**, 10/ **Marinescu Iosif**, 11/ **Marinescu Ioan**, 12/ **Georgescu Constantin**, 13/ **Marinescu Virgil** – fiecare la câte 10 ani închisoare corecţională, 3 ani degradare civilă şi 10.000 amendă corecţională; 14/ **Vasile Dumitru,** 15/ **Milea Nicolae**, 16/ **Aurica Costea** la câte 8 ani închisoare corecţională, 3 ani degradare civilă şi 8000 amendă corecţională fiecare; 17/ **Damian Vasile**, 18/ **Drăgoi Cornel** – la câte 7 ani închisoare corecţională, câte 3 ani interdicţie corecţională şi câte 5.000 lei amendă corecţională; 19/ **Arnăuţoiu Victoria**, 20/ **Sorescu Ioan**, 21/ **Arnăuţoiu Laurenţia** la câte 6 ani închisoare corecţională, 3 ani interdicţie corecţională şi 4000 lei amendă corecţională fiecare; 22/ **Chirca Elena**, 23/ **Pâslaru Margareta**, 24/ **Marinescu Elisabeta**, 25/ **Stăncescu Gheorghe**, 26/ **Niţu Iosif**, 27/ **Krasniski Maria**, 28/ **Preda Ion**, 29/ **Drăgoi Ioan** – la câte 5 ani închisoare corecţională, 3 ani interdicţie corecţională şi 4000 lei amendă fiecare; 30/ **Chirca D. Gheorghe**, 31/ **Luca Petrică**, 32/ **Samoilă Constantin**, 33/ **Marinescu Alexandru** – la câte 4 ani închisoare corecţională, 3 ani interdicţie corecţională şi 4000 lei amendă; 34/ **Nicola Maria**, 35/ **Cojocaru Elena** – la câte 2 ani închisoare corecţională şi 1000 de lei cheltuieli procedurale; 36/ **Iacobescu Nicolae** – la 5 ani închisoare corecţională şi 4000 lei cheltuieli procedurale”. [Dosar 1238, vol. 13; cf. L–297-299].

Sub raportul numărului anilor de detenţie acordaţi cu „generozitate comunistă” celor acuzaţi şi condamnaţi de justiţia democrat-populară, se constată că aceştia însumează: 65 ani muncă silnică şi 201 ani închisoare corecţională, în total, 266 ani de detenţie în temniţele comuniste, cărora li se adaugă ani grei de interdicţie corecţională.

Analizând, sub raportul provenienţei domiciliare a membrilor mişcării de rezistenţă anticomunistă arestaţi şi condamnaţi în acest lot, se observă că aceştia erau, în ordine numerică, din:

Nucşoara–16: Arnăuţoiu Laurenţia, Arnăuţoiu Victoria, Chirca Aurel, Chirca Elena, Chirca Eugen, Chirca D. Gheorghe, Chirca I. Gheorghe, Costea Aurelia, Drăgoi Cornel, Drăgoi Ion, Marinescu Alexandru, Marinescu Virgil, Milea Nicolae, Preda Ion, Samoilă Constantin, Sorescu Ion; **Câmpulung-Muscel–10**: Bunel Petre, Cojocaru Elena, Damian Vasile, Georgescu Constantin, Krasniski Maria, Nicola Maria, Nicola Pavel, Pâslaru Margareta, Vasile Dumitru, Voicescu Florian; **Măţău–3**: Marinescu Elisabeta, Marinescu Ioan, Marinescu Iosif; **Domneşti–2**: Luca Petrică, Luca Şuţu; **Pietroşani–2**: Ciolan Nicolae, Niţu Iosif; **Bădeşti–1**: Iacobescu Nicolae; **Corbi–1**: Stăncescu Gheorghe; **Şipotu-Gorj–1**: Popescu Constantin-Moangă.

Benone Milea – un trădător trădat

Deţinut în Penitenciarul Gherla, în baza Sentinţei 1471/1951, Benone Milea, solicitând „reducerea la minimum a pedepsei" care era, după aprecierea sa, disproporţionată în raport cu vina „recunoscută", invoca, în favoarea revizuirii procesului său, motive dintre cele mai plauzibile: *„În 1949, Securitatea Piteşti, prin sublocotenentul Tatu Gh. şi slt. Ristoiu mă trimit în munţi, la Arsenescu, pentru a ajuta Securităţii să prindă această bandă."*

Benone Milea consideră că racolarea sa ca agent de către Securitate a fost deconspirată colonelului Arsenescu de Ecaterina Săndescu din Câmpulung; de aceea, el ar fi fost privit tot timpul cu suspiciune de partizani.

Declară că, după trei luni, „reuşind să scape ca să anunţe Securitatea, a fost arestat în comuna Stăneşti". Pe baza „unor declaraţii inexacte, smulse prin forţă şi brutalitate" în cursul anchetelor, de către locotenentul de Securitate Iordache, care *„a folosit metode mai mult decât brutale, determinându-mă*, se plânge deţinutul !, *să dau declaraţii cu totul fanteziste"*, fusese condamnat la 20 de ani muncă silnică…Benone Milea nu-şi dă seama că un trădător poate fi trădat de un altul mai versat decât el, Securitatea fiind convinsă că minţea… Mai mult decât atât, ascundea voit participarea la uciderea celor doi militari în casa lui Iancu Arnăuţoiu…

Solicitase avocaţilor ca „nevinovăţia" sa să fie probată prin audierea în instanţă a – nici mai mult, nici mai puţin ! – „ofiţerilor de securitate, d-nii slt. Tatu şi Ristoiu", ale căror depoziţii nu ar fi dovedit altceva decât că a fost agent al Securităţii infiltrat în mişcare… [Dosar 1238, vol. 13; cf. L–300-302].

Sentinţa nr. 1471/6.XI. 1951 a Tribunalului Militar Bucureşti, Secţia a II-a, deşi consemna pledoariile avocaţilor săi: Ilie Răducanu şi Irina Popescu care susţineau că Benone Milea „fusese utilizat drept călăuză pe munţi, sub ameninţare de banda

Arsenescu" şi că „dacă nu intervenea Toma Arnăuţoiu, ar fi fost împuşcat de colonelul Arsenescu, fiind descoperit ca agent al Securităţii infiltrat în rândul partizanilor" – alegaţie nesinceră, după părerea instanţei, „deoarece, după cum se menţiona în sentinţă, este uşor de ştiut de oricine că mergând prin păduri şi pe mai mulţi munţi, împreună cu membrii organizaţiei, nu se putea să nu poţi dispare sau fugi în pădure, prin abundenţa vegetaţiei, dacă în adevăr ar fi vrut să facă aceasta". [Dosar 1238, vol. 5; cf. L–307].

Se invocă, de asemenea, posibilitatea contrarie: inculpatul i-a condus pe „membrii bandei în munţi pe diferite drumuri ascunse, tocmai în scopul ca aceştia să nu poată fi descoperiţi şi prinşi de autorităţi".

În şedinţa din 13 noiembrie 1951, Tribunalul Militar Bucureşti hotărăşte, „în numele legii", cu unanimitate de voturi, să-l condamne pe Benone Milea la 20 ani muncă silnică pentru „uneltire contra ordinii sociale", achitându-l, însă, „de orice penalitate pentru crima de omor". [Dosar 1238, vol. 5; cf. L–310]. Deocamdată !…

Lupta pentru supravieţuire

În limbajul acidulat de o „sfântă mânie proletară" – aspect lingvistic al luptei de clasă reflectate în actele justiţiei „democrat-populare" –, Sentinţa nr. 107 sintetizează momente din lupta dramatică pentru existenţă a partizanilor care au acţionat pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, întreţinând vie speranţa în libertate a celor umiliţi şi batjocoriţi de pleava societăţii româneşti îndoctrinată cu „idealurile" egalitarismului comunist: ***„Continuându-şi activitatea teroristă, banda condusă de Arnăuţoiu Toma a pregătit şi săvârşit în anii 1949-1951 peste 20 atacuri teroriste, la stânele cooperatiste din Zănoguţa, Mârna, Belciu, Dobroneagu, Drăghina, Spinarea, Pojarna, Căpăţâna, Robiţa, Valea Lungă, Jepii de Sus şi multe altele, precum şi asupra muncitorilor de la lucrările silvice din Munţii Oticu şi Berevoiu, de unde, sub ameninţarea armelor, au jefuit diferite bunuri".*** [Dosar 1220/59; cf. L–694-707]. Secvenţe din această luptă pentru supravieţuire se derulează cu o intensitate sporită sub imperiul dilematicei întrebări shakespeariene: „A fi sau a nu fi !"…

1950, ianuarie–februarie – Iarnă cu zăpadă din belşug… Partizanii din gruparea Arnăuţoiu se adăpostesc în bordeiul de pe Muntele Dobroneagu. Se tem să iasă la vânătoare de căprioare sau de capre negre, care le-ar asigura o hrană consistentă, pentru „a nu lăsa urme pe zăpadă" şi a fi, astfel, depistaţi de patrulele de securişti-schiori care se puteau aventura, în asemenea situaţii, pe munţi…

Martie – Semne vădite de primăvară… Titu Jubleanu şi fiul său, Constantin, coboară în sat, pe 4 martie, aducând de la cumnatul lui, Constantin Samoilă, alimente…

A doua zi, Toma şi Petre Arnăuţoiu, Gheorghe Mămăligă şi Maria Plop pornesc şi ei spre Nucşoara. Veronica Boncescu din Sboghiţeşti îi adăposteşte trei zile şi-i hrăneşte, dându-le, la despărţire, şi mâncare pentru drum… La Steurul, Nicolae Adămoiu din Slatina le aduce mălai şi alimente. Apoi, în formaţie completă, urcă spre Muntele Căpăţâna…

Gheorghe Mămăligă ţine să le arate „Pisica", locul unde l-a împuşcat pe dezertorul Ion Chirca, delatorul partizanilor din gruparea colonelului Arsenescu. Dezgroapă lucruri ascunse de el, rămase de la trădător.

Probă că spusese adevărul !… În baracă, găsesc un bilet scris de Nicu Chirca pentru tatăl său, pe care îl căutase disperat, dându-i întâlnire la lucrarea din Izvorul Surlii. Nu ştia, deci, că fusese ucis…

Partizanii revin la Steurul pentru câteva zile, reluând, apoi, acelaşi drum spinos al libertăţii lor… Se mută la Mârna, unde construiesc un bordei. Reiau legăturile, prin Nicolae Adămoiu, cu Elisabeta Rizea, care vine cu alimente, însoţită de Ion P. Belu, la Brechi.

Gheorghe Mămăligă îşi doreşte o întâlnire în secret, prin Elisabeta Rizea, cu şeful Postului de Miliţie Nucşoara, plutonierul major Ion Ionescu, cu care era bun prieten. Toma Arnăuţoiu se opune. Ar fi extrem de periculos pentru mişcarea de rezistenţă…

Nicolae Adămoiu este, incontestabil, cel mai activ şi cel mai curajos dintre susţinătorii grupului de partizani… El va intermedia întâlnirea cu Marinescu V. Ion, „un membru dispersat al bandei încă din anul 1949", căruia oamenii din sat îi spuneau «doctoru'», pentru că era student la Facultatea de Medicină din Cluj… Doctoru' dispăruse din salonul spitalului clujean unde era internat fratele său, Marinescu V. Alexandru, deoarece ştia că va fi arestat şi el; se ascundea, în munţi, singur într-un bordei, pe care şi l-a construit pe Izvorul Butiei din pădurea Cucute…

Martie 26 – La Fântâna Steurului, Ion V. Marinescu, înarmat cu „o puşcă mitralieră, un pistol automat Deimler şi un pistol rusesc pe care îl luase de la Toma Cujbescu din Nucşoara", se întâlneşte cu partizanii, stabilindu-se la Mârna, împreună cu ei. Doctoru' însoţeşte pe partizani în Muntele Dobroneagu, unde aceştia aveau ascunse alimente, apoi, pleacă prin apropiere să pândească ivirea unor căprioare, spre a le împuşca. Nu singur, ci cu Gheorghe Mămăligă. La întoarcere, scapă ca prin minune de focurile de armă trase asupra lor de Titu şi Constantin Jubleanu, care îi confundaseră cu „ţiganii" – apelativ folosit de partizani pentru oamenii Securităţii… Jublenii luaseră, de la o stână, şiţă, pentru a-şi construi un adăpost „familial" în pădurea Cucute, mai aproape de sat…

De la Gura Dobroneagului, Ion V. Marinescu şi Titi Mămăligă vor aduce şi ei două pachete de şiţă pentru bordeiul proiectat la Mârna.

Schimbul de focuri de la Nucşoara

Aprilie, început de lună — Gheorghe Mămăligă şi Ion V. Marinescu pleacă spre Secături, pentru a lua „alimente, ţigări şi informaţii” de la mama „doctorului”, Ecaterina Marinescu.

Deşi fuseseră avizaţi că, la şeful de post al miliţiei din Nucşoara, care stătea în casa Elisabetei Rizea, se află ofiţeri de Securitate, Gheorghe Mămăligă nu renunţă la ideea de a-l contacta. Îl însoţea, în această acţiune deloc sigură, Ion V. Marinescu.

Episodul va fi relatat în desfăşurarea lui dramatică de către Elisabeta Rizea, martoră oculară la eveniment: *„Şef de post era domnu Ionescu atunci, că, pe urmă a făcut şi el puşcărie… Era doi la masă aici şi ăla de afară a strigat… io eram cu cocoana şefului… Şefu de post era aici, cu dumnealor, cu şefii ăia doi, nu securişti de-ai noştri. Aşa… Îmbrăcaţi civil. N-ai fi zis că e securişti… Eu am auzit de prima dată strigând, da am zis că e unu din sat de acia… Când să ies a treia oară, am auzit uşa încet… A ieşit domnu Ionescu, io în prag. Fusese ei şi mai înainte, da io le spusesem că e securitatea în casă. Şi a fugit. Când a văzut că fuge, poc după el. Marinescu, doctoru, din grădină, pac încoa… Şi io pă pragu uşii. Mi-a spart glonţu peretele. Mi-a sărit var pe faţă… «Mi-a scos ochii !» strig. Ei era cu burta la pământ, securiştii doi şi cu domnu Ionescu. Marinescu a tras ca să apere pe ăla de-a vint încoace… Partizan era ăla de-a venit la poartă, Titi Mămăligă… Şi ăla a tras de l-a apărat, pă al lui şi-a lăsat pistolu lângă gard. Înăuntru, în grădina aia. Că ăsta, când a văzut că ăştia a tras, a tras şi el de acolo. Marinescu… Şi i-a pus pe securişti cu burta la pământ. A stat o oră aşa. Ăla s-a ridicat cu alant şi a plecat la partizanii lor… Da noi am stat.*

După aia, n-a trecut o oră şi jumătate, când a sosit atâtea maşini… Zicea că a devastat postu. Aşa a spus ei. Securitate, armată a venit. Şi m-a întrebat. Io – că nu ştiu nimic, nu ştiu nimic, nu ştiu nimic. -A venit bărbată-tu şi cu popa Drăgoi, că le-a fost ciudă că noi stăm în casă. Şi m-a bătut, m-a bătut… Tot d-ăştia, securişti, nu d-ăştia de-ai noştri. M-a bătut, m-a bătut… M-a bătut şi a plecat. Armata făcea cu Aro uite-aşa, uite-aşa prin grădină… Şi când am văzut că se apleacă jos şi ridică ceva, zic – vai de mine, o fi omorât unu. Auăleu, acu ne împuşcă ! Când colo… noi n-am ştiut, noi n-aveam cum să ştim ce-au luat de jos, că n-aveai cum să ştii, noaptea… Şi tremuram toată. Când m-am dus driept la scorbură – o scorbură de salcie, aşa ziceam noi, căsuţa poştală – a doua zi, să pun bilet, am găsit biletu lor, ca să stai liniştită, că nu sântem morţi nici unu. Ei a scris şi l-a băgat acolo, ca să stau eu liniştită. Şi zicea să le scriu unde m-a lovit. Zicea să mă duc la spital. Ei, când a auzit că io strig «mi-a scos ochii», n-a mai tras. A tras un glonţ şi a plecat. A mai durat un pic, ne-a lăsat. Da tot aşa cu chinuri…”. [P–72-74].

Ion V. Marinescu şi Gheorghe Mămăligă revin la adăpostul de la Mârna, după ce se întâlniseră din nou cu Nicolae Adămoiu şi Ion P. Belu, dar şi cu mama „doctorului”, Ecaterina, soţia învăţătorului Virgil Marinescu, pentru a o linişti după incidentul de la domiciliul şefului de post. Şeful de post Ion Ionescu se împrietenise cu Gheorghe Mămăligă, pe când plutonierul fusese şef al miliţiei la Bughea. Adevărul despre incident va fi ascuns fraţilor Arnăuţoiu, întrucât aceştia se împotriviseră unei întâlniri imediate cu şeful Postului de Miliţie Nucşoara, în care nu aveau suficientă încredere…

De aceea, „doctorul” le-a spus că, în seara zilei de 27 aprilie 1950, fuseseră urmăriţi de 4-5 persoane care au deschis foc asupra lor, în dreptul casei lui Gheorghe Iancu, silindu-i, astfel, să riposteze cu foc de armă. În retragere, şi-a pierdut pistolul T.T. pe care îl avea de la Toma Cujbescu… [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–323].

Minciuna are, însă, picioare scurte… A doua zi, la 28 aprilie 1950, partizanii îl întâlnesc, la Lacul Spetezei, pe Ion P. Belu. Relatarea sa despre implicarea şefului de post Ion Ionescu într-un schimb de focuri la domiciliul Elisabetei Rizea îl va determina pe „doctor” să spună adevărul… De atunci, însă, atmosfera de încredere începe să se deterioreze vădit în gruparea partizanilor. Un prim semn îl va prilejui vânătoarea pe care o proiectaseră împreună. După ce „doctorul” şi Gheorghe Mămăligă au plecat să vâneze, Toma şi Petre Arnăuţoiu împreună cu Maria Plop s-au mutat la circa 1 km spre nord, în pădurea Mârna, unde şi-au construit un bordei pentru alimente şi o vatră pentru locuit, luându-şi partea de bunuri ce li se cuvenea. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–324].

Era un indiciu că ruptura se produsese deja… Miezul discordiei îl reprezenta, însă, intenţia lui Gheorghe Mămăligă susţinută ferm de Ion V. Marinescu de a-l readuce în rândul lor, pe colonelul Arsenescu, pe care era sigur că îl poate depista prin intermediul fratelui său din Bughea…Toma şi Petre Arnăuţoiu se opuneau ideii, întrucât nu-l agreau pe colonel, deşi acesta organizase militar impecabil Gruparea de partizani «Haiducii Muscelului».

Un alt motiv de continue neînţelegeri îl constituia, în optica lui Petre Arnăuţoiu, tendinţa lui Ion V. Marinescu „de a întreprinde acţiuni de mare amploare împotriva regimului democrat–popular”, acţiuni care ar fi implicat riscuri evidente pentru partizani. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–325].

Izolându-se, prin urmare, de Marinescu V. Ion şi Jubleanu Constantin, fraţii Arnăuţoiu continuă să se întâlnească cu unii dintre susţinătorii materiali ai partizanilor: pădurarul Ion Jubleanu din Secături, Nicolae Adămoiu, Maria Chirca şi Ion P. Belu, la Lacul lui Sică, unde „merg să pescuiască”…

O vizitează, la domiciliu, pe Verona Băncescu, iar, cu Elisabeta Rizea, se văd în grădina ei de la Brechi. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–330].

La grajdul acesteia, au fost observaţi întâmplător de Alexandrina Cristoiu, pe care Tuţa Rizii a „cumpărat-o” cu nişte lenjerie, ca să tacă…

Aprilie, a doua jumătate a lunii — Informaţi de către acelaşi Nicolae Adămoiu că, de la o lucrare din Boreţu, unde era muncitor, se pot aproviziona cu „mălai şi alimente”, partizanii nu scapă ocazia; merg acolo, şi, după ce leagă, în spatele barăcii, pe paznic, unul Chelu din Slatina, iau 400 kg de mălai şi 5-6 kg de alimente, depozitându-le într-un bordei pe care îl amenajaseră special pe Izvorul Muşatescului…

O pradă mult mai uşoară, dar şi mai consistentă le-o oferă lucrarea de la Izvorul Porcului din Muntele Zârna, unde paznicul era plecat: 500 kg mălai, 15 kg şuncă, un cocoş şi două găini, pentru care „doctorul” lasă un bilet prin care confirma că a luat bunurile pentru «Partizanii libertăţii»…

Întrucât acolo au găsit broşuri de îndoctrinare comunistă destinate muncitorilor din parchet, le-au dat foc. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–315].

Prada din Muntele Zârna a fost ascunsă într-un alt bordei „la gura izvorului, pe valea Zârnei în Muntele Căpăţâna”.

Mai 28 — Partizanii se întâlnesc, în Vârful Turnului, cu Ion Păţitu, care le-a adus „ceva mâncare”. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–337].

Suspiciuni motivate

Unul dintre informatorii abili ai Securităţii, „Ţigară” – evident un nume conspirativ – semnala, printr-o notă informativă înregistrată sub nr. 114/25.4.1950, că „Banda colonelului Arsenescu şi-a făcut apariţia în regiunea bazinului Râului Doamnei, în zilele de 15-20 aprilie a.c., în punctul de exploatare al Unităţii I.P.E.I.L. Domneşti, parchetele: Boureţu situat pe Valea Rea – Est şi Oticu situat pe valea Zârna – Sud, Izvorul Porcului – Est, limite Est-Sud cu Colţii Cremenii, unde se presupune adăpostul lor”. După ce delimitează extrem de precis aria de acţiune a partizanilor, „Ţigară” menţionează atacurile lor de la parchetele Boureţul şi Oticu, cantităţile de alimente luate de aceştia, întrebându-se dacă nu cumva „Moise Vasile, care conduce ambele parchete de exploatare răşinoase” nu este implicat în aprovizionarea partizanilor: „dacă acest responsabil nu a pregătit intenţionat cantităţile de alimente, ştiind că de sărbători coboară toţi muncitorii din pădure pe ziua de maxim 5 aprilie şi mai reveneau la lucru pe ziua de 17-18 aprilie a.c. Ca atare nu era necesar să transporte la munte până în sărbători cantitate aşa mare de mălai, pe care la Oticu a lăsat-o fără paznic, iar la Boureţu a pus paznic pe un unchi al dezertorului Chirca”…

Întrebări care, desigur, au dat de gândit Securităţii…

„Ţigară” propunea chiar să se facă, la magazia Bahna Rusului, cercetări vizând: 1– care a fost ziua ultimă când a transportat mălai în pădure; 2– ce cantitate a transportat; 3– câţi muncitori erau în pădure la acea dată, conform carnetului de pontaj şi listelor de plată încheiate la 31 martie a.c. pentru aceste parchete”.

Neîndoielnic, „Ţigară” „fuma”, prin logica sa perfectă, toate „eminenţele cenuşii” ale Securităţii… [Dosar 11251.FD, vol. 1; cf. L–317].

Coborând pe Râul Doamnei, partizanii poposesc două zile la Izvorul Mioarelor şi se întâlnesc, la Gruiul Negru, cu Ion P. Belu din Nucşoara, care i-a informat despre anchetele efectuate de Securitate la stânele şi punctele de lucru forestiere atacate de partizani. Ion P. Belu le-a prezentat pe larg „starea de spirit din sat, spunând că toată lumea crede că se va schimba regimul democrat- popular din R.P.R.” [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–315].

Era cât se poate de evident că, la această stare de spirit ostilă puterii comuniste, au contribuit esenţial şi partizanii care dovedeau nesupunere faţă de un regim totalitar, impus cu forţa de statul democrat-popular, prin organele de represiune ale Securităţii.

Această stare de spirit euforică pentru partizani, insuflată de ştirile proaspete aduse de Ion P. Belu, era să-l coste viaţa pe Grigore Ionescu, membru P.M.R. din Nucşoara, apărut brusc la circa 50 m de ei, fără să-i observe, deoarece Ion V. Marinescu şi Gheorghe Mămăligă au intenţionat să-l împuşte, pentru a le da o lecţie celor din sat care „înfierau cu aceeaşi mânie proletară” lupta pentru libertate din Munţii Făgăraş. Raţiunea a învins, însă, impulsul de moment, şi omul s-a pierdut pe căile lui, neştiind ce putea să i se întâmple…

De la Gruiul Negru, partizanii au mers la Mârna; Ion V. Marinescu şi Gheorghe Mămăligă s-au abătut spre casa Ecaterinei Mălureanu, unde au întâlnit-o pe Ecaterina Marinescu, soţia învăţătorului Virgil Marinescu.

Mai — În aceeaşi formaţie, pleacă, pe 3 mai, la Valea Rea, să vâneze capre negre… Apoi, împreună cu familia Jubleanu, au atacat o lucrare de pe Muntele Spinarea, luând: 120 kg mălai, 40 kg şuncă şi caşcaval pe care le-au depozitat în Muntele Fâlfâiescu. [Idem]. Acolo, au găsit pe „un anume Gogu din Stăneşti, care, în 1951, s-a sinucis”. De ce, nu se ştie !…

După ce au recuperat alimentele depozitate, le-au cărat la Izvorul Butiei din pădurea Cucute, unde „au construit două bordeie şi s-au stabilizat”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–316].

Confruntarea din Poiana Vâlsanului

Reluând „firul roşu” al aceleiaşi Sentinţe „sângeroase” 107: ***„La 9 august 1950, pe când Marinescu Ioan şi Jubleanu Constantin se înapoiau de la atacul unei stâni unde au mai fost Jubleanu Titu şi Jubleanu Maria, fiind descoperiţi de organele Securităţii în Muntele Dobroneagu, pe marginea râului Vâlsan, au deschis foc asupra acestora, împuşcând mortal pe lt. major Ghiţă Alexandru şi cap. Băloiu Ioan”.*** [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

În cursul interogatoriului din 7 martie 1959, Tefeleu Luca declară că „Ionescu Grigore din Nucşoara a venit la mine acasă şi mi-a spus că trebuie să merg cu el şi unele organe de miliţie la munte, să pescuim pe valea râului Vâlsan”.

De la postul de miliţie, au plecat „împreună cu locotenentul major Ghiţă Alexandru, cu caporalul Băloiu, alt caporal şi pădurarul Mihai Gheorghe spre munţi”. Incidentul este relatat în detaliu, într-o „desfăşurare” similară celei din raportul slt. Micu.

Însă cele „două persoane suspecte cu răniţi în spate” care au intrat în pădure, ar fi fost, după cum a auzit mai târziu, Jubleanu Constantin şi Mămăligă Gheorghe. [Dosar 1238, vol. 51; cf. L–824].

Ionescu Grigore este mai explicit în relatarea racolării lui de către locotenentul Ghiţă Alexandru. Acesta l-a invitat, în ziua de 6 august 1950, la Sfatul popular Nucşoara, pentru a merge, a doua zi, la pescuit de păstrăvi pe valea râului Vâlsan. „De fapt pe acesta, declară Grigore Ionescu, îl interesa cunoaşterea terenului pe valea râului Vâlsan, în scopul urmăririi bandei”.

El l-a chemat pe Tefeleu Luca, la sugestia miliţianului care îl informase despre acţiune, şi pe pădurarul Mihai Gheorghe zis Sile. [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–825]. Au plecat, în dimineaţa zilei de 7 august, în formaţia: „Tefeleu Luca, Mihai Gheorghe, Ionescu Grigore, locotenent major Ghiţă Alexandru, caporal Băloiu şi caporal Sichiligiu Gheorghe”. [Idem]. Ionescu Grigore şi Tefeleu Luca au pescuit de la Gura Cheii până în Gura Dobroneagului. Între timp, militarii şi pădurarul au mers la stâna din Poienile Vâlsanului.

În apropierea confluenţei izvorului Dobroneagului cu râul Vâlsan, Tefeleu Luca a observat „trei persoane, civili înarmaţi şi i-a atras atenţia. I-a văzut şi el, dar, fiind observaţi de cei trei indivizi, aceştia au dispărut după nişte boscheţi de brad”. [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–826]. Miliţienii au fost sesizaţi imediat şi „au luat poziţie de tragere”. După circa 10 minute, pentru că „indivizii” nu mai apăreau, lăsându-l pe caporalul Sichiligiu Gheorghe cu „misiunea de a ne apăra pe noi”, locotenentul major Ghiţă Alexandru, înarmat cu o puşcă Z.B., şi caporalul Băloiu Ion, care avea un pistol automat, au trecut râul Vâlsan, parcurgând o mică distanţă în direcţia persoanelor semnalate… S-au auzit „două focuri de armă urmate de un ţipăt; după care a continuat cu intensitate schimbul de focuri, care a durat vreo 15 minute. Cei doi terorişti au fost postaţi unul la o lespede de piatră, iar celălalt la un brad situat aproape de aceeaşi piatră”.

După încetarea focului, s-au dus cu caporalul să vadă ce s-a întâmplat miliţienilor. De pe coastă, două persoane îi resping cu focuri de armă. De teamă, renunţă să-i mai caute pe miliţienii care au trecut râul, se întorc la Gura Cheii, unde caporalul Sichiligiu şi Luca Tefeleu rămân să-i aştepte pe cei doi, iar Grigore Ionescu şi pădurarul Gheorghe Mihai merg în sat, direct la postul de miliţie.

A doua zi, pe 8 august, se întorc, în munţi, cu militarii, constatând „împuşcarea mortală a locotenentului major Ghiţă Alexandru şi a caporalului Băloiu Ion”, precum şi că „cel ce se adăpostise la lespedea de piatră fusese rănit, deoarece rămăsese mult sânge”. [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–827].

Surprinzătoare este, însă, pentru clarificarea participării lui Gheorghe Mămăligă la această acţiune de pe Vâlsan şi, implicit, a controversatei sale ucideri, declaraţia lui Tefeleu Luca care, ar fi văzut numai două persoane, în loc de trei !…

Confruntarea de la Poiana Vâlsanului este detaliată în adresa nr. 1430/1950 august 10 a Biroului de Securitate Domneşti-Muscel către Serviciul Judeţean de Securitate Muscel, redactată de sublocotenentul I. Micu: *„Eri 9 august 1950 Lt. Maj. de Miliţie Ghiţă însoţit de 2 miliţieni şi 3 cetăţeni din sat şi anume Luca Tefeleu, Grigore Ionescu şi Mihai Gheorghe, spunându-le că merg la pescuit, în schimb intenţiona să se întâlnească cu un om al său. La punctul arătat mai sus cei trei cetăţeni arătaţi mai sus sau apucat să pescuiască, iar organele Miliţiei au rămas sub pădure, la un moment dat cei ce pescuiau au văzut venind spre ei 2 bandiţi înarmaţi şi cu raniţe în spate dintre care a fost cunoscut Toma Arnăuţoiu şi fiul lui Jubleanu. Pădurarul Mihai Gheorghe a anunţat imediat pe Lt. Maj. Ghiţă care sa postat la teren şi deschizând focul asupra lor se crede că Toma Arnăuţoiu a fost împuşcat mortal.* [Dosar 11251.FD, vol. 2; cf. L–328].

Lt. Maj. de Miliţie Ghiţă probabil văzând aceasta sa ridicat în picioare în care timp alţi bandiţi au tras direct în el împuşcându-l în partea dreaptă a pieptului iar pe caporal în cap.

Doi din civili venind repede la postul de Miliţie Nucşoara de unde sau reîntors cu 10 tovarăşi şi ajungând la faţa locului al 2-lea caporal le-a arătat unde a fost bandiţii şi pe loc sa găsit circa 30-40 tuburi de cartuşe de armă Z.B. şi Manlichel, iar în locul unde a tras Lt. Maj. Ghiţă asupra bandiţilor sa găsit un lac de sânge curs dela bandiţi şi 2 curele de raniţă iar banditul ridicat de ai lor, fapt ce rezultă că în urma căruia bandiţii nau avut timp să jefuiască cele 2 victime”. [Idem]. Raportul agramat al sublocotenentului de Securitate conţine două inexactităţi flagrante: cel identificat a fi Toma Arnăuţoiu era, de fapt, Ion V. Marinescu, fără ca acesta să fi fost împuşcat mortal; rănit uşor în omoplat fusese camaradul „doctorului”, Constantin Jubleanu… Folosirea ca „momeală” a pescarilor recrutaţi dintre consătenii partizanilor, pentru ca aceştia să poată cădea mai uşor în „undiţele” întinse pretutindeni de Securitate, reprezenta o practică a acestui organ represiv de care „fugarii” fuseseră avizaţi. Unul dintre protagoniştii scenei era Ionescu Grigore, pe care, nu întâmplător, „doctorul” voise să-l lichideze cu câtva timp în urmă…

Evenimentul a avut un larg ecou în zona montană a Muscelului bântuită de Securitate. Cornel Drăgoi avea să-l consemneze, mai târziu, în maniera sa personală: *„Prin anii ’50, le mai venise o idee. Luau pescari din sat şi îi puneau să dea la peşte în*

zona montană, pe Vâlsan. La păstrăvi. Ce zice, ăştia se uită cu binoclul şi îi văd pe Luca Tefeleu sau pă Grigore Ionescu şi vin la ei, şi noi îi prindem. Aşa le-a reuşit, într-un fel, figura când a murit bietul Mămăligă…

Acolo, ai noştri i-au văzut cu binoclul, uite măi, hai jos !… Şi au venit. Cum era poziţia: luncă într-o parte şi în alta a râului, adică descoperit şi loc drept. Versant încoace despădurit, versant încolo despădurit. Securiştii erau în partea dinspre sat. Grosul trupei era mai departe. Dar nu aşa departe. În marginea luncii, erau un locotenent major, un căpitan şi un caporal, ascunşi în marginea luncii, în nişte tufişuri. De partea cealaltă, dinspre apus, au început să apară în poiană Tică Jubleanu, după Tică, a apărut şi Mămăligă, pe urmă, Ionel Marinescu… Şi ăilalţi n-au mai apucat să apară în luminiş, pentru că ăştia din partea asta şi-au făcut, probabil, socoteala – măi, bandiţii ăştia nu se mai termină… şi au deschis foc. Dacă îi lăsa să vină mai mulţi, poate că mai era ceva, dar când au văzut că apar unu' câte unu', unu' câte unu', au deschis foc… Când au deschis foc, Tică Jubleanu s-a culcat în spatele unui bolovan nu prea mare. I se vedea o parte din spinare… Mămăligă, săracul, înalt cum era el, a făcut stânga-mprejur, gândind că va putea ajunge înapoi în pădure. L-a izbit un glonţ în ceafă şi acolo a murit Mămăligă… Ionel Marinescu şi ceilalţi au făcut tot stânga-mprejur. Acum, ei au văzut că l-au omorât pe Mămăligă şi trăgeau ca să-l nimerească pe Tică, a cărui spinare se mai vedea dincolo de bolovani. Şi, într-adevăr, l-a zgâriat un glonţ şi a ţipat cât colo. Da' Ionel Marinescu, care era şi un bun ochitor, făcuse liceul militar, s-a dat într-un loc mai nimerit şi cu trei gloanţe, că s-au găsit trei tuburi trase, i-a terminat pe amândoi, şi pe ofiţer şi pe caporal. Asta şi pentru că ei, tot trăgând de acolo, retezaseră buruienile din faţa lor şi acum erau descoperiţi… I-a terminat deci pe amândoi… Când grosul trupei, atrasă de împuşcături, a venit, era prea târziu, pentru că Ionel s-a uitat la spinarea lui Tică şi i-a spus că nu-i decât o zgârietură – nu-i nimic, mă, te pansez eu. Au luat mortul şi duşi au fost." [M-137-138].

Despre incidentul din Poiana Vâlsanului, Toma şi Petre Arnăuţoiu aveau să afle, pe 11 august 1950, de la omniprezentul Nicolae Adămoiu, care fusese luat „împreună cu 20-30 persoane de organele de stat să ajute aceste organe să transporte din punctul Poeni pe râul Vâlsan cadavrele a două victime din cadrele organelor M.A.I., respectiv un ofiţer şi un caporal". [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–326].

În versiunea „ad usum Delphini" a celor doi implicaţi în confruntarea de pe Vâlsan – versiune pentru restul partizanilor reprodusă, în cursul interogatoriilor, de către Petre Arnăuţoiu – apar elemente contradictorii privind desfăşurarea ostilităţilor şi participanţii.

„Întorcându-se în muntele Gura Dobroneagului, Marinescu Ion cu Jubleanu Constantin şi Mămăligă Gheorghe, care mergea la oarecare distanţă mai înaintea soţilor Jubleanu, pe marginea râului Vâlsan, spuneau că au observat un grup de persoane îmbrăcate în haine civile. La un moment dat, acele persoane au dispărut. În

apropierea punctului Poeni, când Marinescu Ion, Jubleanu Constantin şi Mămăligă Gheorghe traversau o poeniţă, au fost somaţi de pe malul celălalt al râului de organele de securitate.

Atunci Jubleanu Constantin care se afla ceva mai în urmă, şi care doar apăruse în capătul poeniţei, s-a adăpostit la un bloc de piatră din apropiere şi a deschis foc asupra organelor respective. Despre Mămăligă Gheorghe spuneau că a fost rănit grav în mijlocul poenii, dar s-a putut retrage până în marginea pădurii, unde a murit, iar Marinescu Ion protejat de focul deschis de Jubleanu Constantin asupra organelor de stat, a reuşit să se retragă într-un desiş de brad de unde a deschis foc.

În continuare, atenţia organelor de stat fiind concentrată asupra locului de unde trăgea Jubleanu Constantin, trăgând numai în acea direcţie, Marinescu Ion a folosit acest prilej şi a reuşit să împuşte mortal două persoane din trei, care compuneau echipa organelor M.A.I. şi, în această situaţie, cel de-al treilea s-a retras. După aceasta, spuneau ei, l-au îngropat pe Mămăligă Gheorghe şi s-au retras din acel loc, Jubleanu Constantin fiind şi el rănit uşor într-un omoplat… Privitor la participarea numitului Mămăligă Gheorghe la acea acţiune, am aflat mai târziu, în 1951, că nu corespunde adevărului, deoarece acesta fusese împuşcat de Marinescu Ion încă din luna iunie 1950. De la locul faptei, Marinescu Ion şi Jubleanu Constantin au mers în Cucute, unde aveau bordeiul”. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–327].

August 12– În punctul Vârtelniţa-Plăişor, fraţii Arnăuţoiu şi Maria Plop se întâlnesc cu Verona Băncescu care le aduce alimente din partea aceluiaşi Nicolae Adămoiu, destinate, de fapt, „muncitorilor de la lucrarea silvică din Muntele Boreţu”. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–326].

Disputarea „competenţelor” torţionarilor

Considerând că „Serviciul judeţean de Secu Muscel” nu dovedeşte suficientă competenţă pentru „a lucra în problema banditilor”, Direcţia Generală a Securităţii Poporului trimite, la 22 aprilie 1959, „pe tov, maior de Miliţie Alimănescu”, un „expert” recunoscut în anchetarea celor implicaţi în mişcarea de rezistenţă…

Afectată de dispoziţiile arbitrare ale emisarului Direcţiei Generale a Securităţii Poporului, prin adresa nr.116/21967, Direcţia Regională a Securităţii Poporului Piteşti semnalează, la 16 mai 1950, „tov. locot. colonel Petrescu” de la forul superior că „maiorul Alimănescu a transferat de la Ţigăneşti şi Priboieni-Muscel pe lt. maj. Ghiţă şi plt. maj. Amuzea veniţi din Bucureşti, înlocuindu-i, la şefia postului, cu un fals ofiţer pe care l-a prezentat org. de secu şi miliţie locale, drept lt. maj. de Miliţie”.

Referindu-se la zona Nucşoara, colonelul de Securitate M. Nedelcu îşi informează superiorii că, deşi căpitanul Cârnu Ioan a dat maiorului Alimănescu sugestii privind „acţiunea informativă”, acesta le-a refuzat, invocând „experienţa” sa în

acţiunile de acest gen pe care le-a coordonat în: Vrancea, Mehedinţi, Tulcea, Suceava etc.

Metodele aşa-zisei „activităţi informative” utilizate de maior scandalizează până şi pe coordonatorii Securităţii zonale, prin „brutalizarea unor elemente reţinute în urma unor informaţii neverificate”. Dintre aceştia, sunt nominalizaţi: „Lemnaru Vasile din Nucşoara, care era şi informatorul Securităţii, Tefeleu Nicolae, Toma Mălureanu, vicepreşedintele Comitetului provizoriu al comunei Nucşoara”, oamenii fiind terorizaţi doar pentru că erau „rude depărtate cu fraţii Arnăuţoiu şi cei din bandă”…

„Calitatea” de informator al Securităţii atribuită lui Vasile Lemnaru reprezenta o invectivă a colonelului Nedelcu, motivând acuzele aduse maiorului trimis de la centru, ca să pună, chipurile, ordine în operaţiunea de informare a securiştilor de la Piteşti; în realitate, Vasile Lemnaru era unul dintre cei mai fervenţi susţinători ai partizanilor şi un informator al lor de toată încrederea…

În adresă, sunt demascate metodele bestiale aplicate de maiorul Alimănescu în torturarea celor interogaţi: *„Cei de mai sus au fost traşi la grindă cu funia, legaţi cu mâinile la spate, după care au fost trimişi în munte după bandiţi”.* [Dosar 11251.FD, vol. 1, p. 520-521; cf. L–319]. Matilda Jubleanu, în vârstă de numai 17 ani, fiica partizanilor Titu şi Maria Jubleanu, *„a fost ridicată şi bătută; mai mult, i s-a dat foc la partea de jos a corpului, astfel, copilul fiind nevoit să spună diferite minciuni, la care a revenit, spunând că nu-i adevărat, ci a spus numai minciuni de frică”.* [Idem].

Metodele utilizate pentru „obţinerea informaţiei” au fost consemnate în semnalarea către Direcţia Generală a Securităţii Poporului, întrucât întreceau ceea ce imaginaseră în materie de tortură torţionarii Securităţii din zonă…

La Brădet-Argeş, plutonierul major Amuzea – omul de încredere al maiorului Alimănescu – „a tras cu funia la grindă”, în ziua de 7 mai 1950, pe Ioan Florea zis Cârlan din localitate, care găzduise, în vara anului 1949, pe Maria Jubleanu, ruda sa. Torturat până la pierderea cunoştinţei, Ioan Florea-Cârlan a divulgat locul unde se ascundeau partizanii, declarând că îl ştia de la Iancu Săndoiu din Nucşoara. [Dosar 11251.FD, vol. 1; cf. L–320].

Imediat, „tov. maior Alimănescu a chemat pe tov. şef al Serviciului de Secu Muscel, care s-a deplasat la Brădet cu încă 6 tov. printre care şi comandantul Miliţiei Muscel, căpitan Stoleru”.

Torturat din nou de organele de Securitate, Ioan Florea-Cârlan confirmă că locul exact al adăpostului este cunoscut numai de Săndoiu. Deoarece plaiul Muntelui Ghiţu se întinde pe circa 15-20 km, s-a propus ca să fie „ghid” spre adăpostul partizanilor Iancu Săndoiu, care lucra ca ţapinar la transportul plutelor de buşteni pe râul Vâlsan. Orgolios, maiorul nu acceptă ideea, temându-se, poate, că alţii vor raporta că meritul prinderii partizanilor le aparţine în exclusivitate lor…

De aceea, trimite, cu Ioan Florea-Cârlan, „un tovarăş al său”, în dimineaţa zilei de 8 mai 1950, la ora 2,30, aceştia fiind urmaţi de un efectiv de 35 de militari de la

Securitate şi Miliţie, sub conducerea maiorului Alimănescu, care îi însoţeau de la distanţă, pregătiţi să intervină în orice moment. Deoarece Ioan Florea-Cârlan dovedea nesiguranţă în depistarea pe teren a adăpostului, maiorul a dispus ca să i se dea „un trenci al său de miliţian şi şapca în cap, precum şi două încărcătoare de pistol mitralieră în mână”. Ioan Florea-Cârlan avea, însă, „vinele sucite şi inflamate” din cauza torturii la care fusese supus şi le-a arătat că nu putea duce în mâini încărcătoarele pistolului mitralieră. El intuise de ce maiorul îi dăduse mantaua şi şapca de miliţian… Ca deschizător de coloană, era o ţintă sigură pentru partizani… Deşi, la ora 10,30, ajung în vârful Muntelui Ghiţu, „informatorul” Ioan Florea-Cârlan „lungeşte drumul, spunând că mai este până la bordei”… Intenţia sa era, ca, într-un loc propice evadării, riscându-şi viaţa, să încerce să fugă, pentru a se salva, astfel, pe sine, dar şi pe partizani…

Şi momentul propice s-a ivit: *„Tov. oprind pe versantul Muntelui Ghiţu pe partea de sud spre satul Corbeni-Argeş, informatorul s-a ridicat de lângă tov. care îl avea în pază şi din mijlocul celorlaţi, a mascat că îşi face necesităţile şi fiind îmbrăcat în uniformă nu a atras atenţia tovarăşilor, crezând că este miliţian. La un moment dat, informatorul şi-a dat drumul într-o prăpastie în munte jos; s-a făcut poteră imediat dar nu a fost găsit”.* [Dosar 11251.FD, vol. 1; cf. L–321].

Acţiunea continuă

1950 iunie — Nedespărţiţi, Ion V. Marinescu şi Constantin Jubleanu pleacă la Cândeşti, la rudele „doctorului” şi, apoi, urcă în munţi, la stâna din Jupâneasa, de unde au luat 10 kg brânză. Trec împreună peste munţii: Păpăul, Iezerul Mic, Iezerul Mare, Oticu, Mezea, Brătila, Ludişoru, Zârna, Urlea. La Urlea, iau bocancii unor turişti adevăraţi. Ajung la Valea Rea, unde stau de vorbă cu Petre Băieţel şi alţi ciobani, trec, apoi, pe Muntele Spinarea, în Plăişor, luând de la stână circa 15 kg brânză. Întâlnesc pe brigadierul Lemnaru cu care discută despre acţiunile Securităţii şi revin, în cele din urmă, la bordeiul din Cucute…

Iulie 14 — O reîntâlnire cu Ion V. Marinescu şi Constantin Jubleanu, la Gruiul Negru, are darul de a atenua animozităţile dintre ei, partizanii locuind o săptămână împreună, în acelaşi bordei construit de Ion Chirca şi colonelul Arsenescu în Coastele Cernatului, în vara anului trecut. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–330].

De aici, merg la Verona Băncescu care le dă „pansamente, sulfamide, o damigeană de vişinată, alimente”.

Întrucât proviziile alimentare sunt pe sfârşite, partizanii plănuiesc în comun să facă imediat incursiuni la stânele din munţii: Păpăul, Groapei, Roşu şi Gruişorul. Formaţia de partizani compusă din: Toma şi Petre Arnăuţoiu, Titu, Maria şi Tică Jubleanu, Ion V. Marinescu şi Maria Plop „atacă” stâna din Muntele Păpăul, unde era baciul Dobrescu din Bădeşti, şi iau o cantitate de 64 kg brânză, mălai şi 200 de ţigări,

pe care Maria Plop şi Maria cu Titu Jubleanu le transportă şi depozitează, într-un bordei din Gura Vărsălatului. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–331].

Toma şi Petre Arnăuţoiu împreună cu Ion V. Marinescu şi Tică Jubleanu „dau lovitura” la stâna din Muntele Groapele, de unde cumpără 40 kg brânză, achitând valoarea ei în bani baciului din Leiceşti-Retevoieşti (sic !).

De la stâna din Muntele Roşu, al cărei responsabil era un anume Vasilescu din Pietroşani, se întorc cu 30 kg brânză şi mălai, pentru care confirmă, cu un bon, luarea lor fără plată.

Rămân peste noapte în stână, coborând, a doua zi, la Gura Vărsălatului, unde îi aşteptau ceilalţi partizani…

După o zi şi o noapte, merg cu toţii la baraca din Jugul Ursului, pentru a îngropa brânza procurată de la stâne.

La stâna din Muntele Zănoaga, se duc doar fraţii Arnăuţoiu cu Ion V. Marinescu şi Constantin Jubleanu. Baciul Gheorghe Dobrescu, originar din Muşăteşti, le dă 10 kg de brânză şi unt, dar şi informaţii privind acţiunile întreprinse de Securitate pentru prinderea lor. În formaţie completă, pornesc pe o potecă spre Muntele Gruişor.

Sunt avertizaţi de doi ciobani din Domneşti: „unul, Jacal, înalt şi blond, celălalt, mai tânăr, scurt şi brunet”, care mergeau cu alimente în Munţii Jepi, că s-au întâlnit cu patrule de militari care îi căutau.

La stâna din Muntele Gruişor, găsesc pe „baciul Ion Doldoran zis Boacă, pe Ion Iarca zis Viperă şi un strungăraş”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–332].

Aici, „recolta” e ceva mai bogată: 105 kg brânză şi nişte jintiţă. Un alt obiectiv: stâna din Muntele Maliţa le va spori provizia de brânză din bordeiul de la Curmătura Maliţei cu 27 kg.

Contactul cu oamenii din munţi este, pentru partizani, generator de speranţe. Baciul Nică Badea, Năstase Berevoianu, Ion Adămoiu, Nichita sau Vasile Tefeleu – toţi din Sboghiţeşti – sunt, pentru moment, punţi de legătură cu comuna natală…

Din adăpostul de la pădurea Mârna, reiau legăturile cu sprijinitorii lor fideli: Nicolae Adămoiu, Ion P. Belu, Ecaterina Marinescu şi Ecaterina Mălureanu. Se schimbă informaţii utile, se transmit ecouri ale atacurilor de la stânele pe unde au fost.

Un nou periplu prin munţii: Clăbucet, Lespezi, Zănoaga, Gruişor, Maliţa pare extrem de favorabil consolidării unităţii zdruncinate a grupului reîntregit al partizanilor. La Curmătura Maliţei, căile li se despart: Titu Jubleanu pleacă împreună cu cele două femei din grup spre Muntele Căpăţâna, iar Toma şi Petre Arnăuţoiu cu Ion V. Marinescu şi Constantin Jubleanu merg, prin: Steiul Fâlfâiescului, Scara, Scărişoara, Galbena, spre Valea Rea, unde „doctorul” urma să primească o armă şi nişte cartuşe de la ciobanul Petre Băieţel… [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–333].

Un cioban poet

La Valea Rea, stau două zile şi o noapte, excelent prilej, desigur, pentru ciobanul-poet Ionel P. Păunaş din Brăduleţ să le recite din baladele sale, în care personajele erau consăteni de-ai lui cunoscuţi partizanilor: *„Îl ştiţi pe Gheorghe Tomeci ? / Şi-a făcut casă pe beci…? / Casa-i casă, beciul– beci… / El e tot Gheorghe Tomeci !…”,* versuri simple, ce ascundeau, însă, în ele, robusteţea caracterului unui om care, deşi se îmbogăţise, rămăsese acelaşi în relaţiile cu semenii săi din Galeş…

Ciobanul-poet se autodefinea într-un soi de caracterizare care nu era departe de adevăr: *„Ionel P. Păunaş – / un băiat tare poznaş / şi, de fete, cam geambaş !”…* Probabil că i-a cântat şi pe ei, pe partizani, în versuri, poate că chiar le-a recitat vreo baladă despre isprăvile lor, dar, de teama Securităţii, se ferea să o spună oricui. O ţinea ascunsă, acolo, în inima lui, unde se născuse…

E timp de vânat capre negre la Galbenele şi „doctorul” cu Petre Băieţel pornesc într-acolo. Fraţii Arnăuţoiu şi Tică Jubleanu se întâlnesc pe plai cu Nae Vasilescu-Păcăneci, care îi cheamă să vină şi la stâna lor.

La bordeiul din Căldarea Gălăşescu, găsesc, a doua zi, pe „Nae Vasilescu-Păcăneci, Gheorghe Ilie şi un copil, Gheorghe Şuţu, toţi din Domneşti”. [Idem].

A doua zi, partizanii fac o tragere la ţintă, în Căldarea Golănescului, probabil, cu arma adusă de Petre Băieţel.

„Turiştii” mascaţi ai Securităţii

Aceeaşi mistificatoare Sentinţă 107, demonstrând un real dispreţ faţă de adevărata cauză a evenimentelor consemnate, va reproduce episodul sângeros din Muntele Gălăşescu într-o manieră specifică alchimiei minciunii preparate în laboratoarele de tortură ale Securităţii: ***„Pregătind noi asasinate, în cursul anului 1950, banda teroristă a hotărât să se deplaseze pe traseul turistic Sâmbăta–Moldoveanu, în scopul de a întreprinde alte acte de teroare.***

După pregătirile făcute, un grup de terorişti formaţi din Arnăuţoiu Toma, Arnăuţoiu Petre, Marinescu Ioan şi Jubleanu Constantin s-a deplasat în muntele Gălăşescu pentru a pune în aplicare acţiunile pornite, iar un al doilea grup de terorişti format din Jubleanu Titu, Jubleanu Maria şi Plop Maria s-a deplasat în muntele Căpăţâna unde au fixat locul de întâlnire.

La data de 2 septembrie 1950, Arnăuţoiu Toma, Arnăuţoiu Petre, Marinescu Ioan şi Jubleanu Constantin au atacat un grup de 5 turişti, dintre care au împuşcat mortal patru turişti. Printre victime se afla un organ al securităţii – plut. Ghervase Pais, muncitorul comunist Neniu Dumitru şi ing. Vente Teodor şi Tiron Maria. După ce teroriştii au comis acel asasinat ei au jefuit cadavrele victimelor luându-le actele şi îmbrăcămintea pe care le

aveau asupra lor. Şi cu această ocazie teroriştii au acţionat cu mult cinism şi ferocitate. Deşi unul din bărbaţi a ridicat la un moment dat mâinile, a fost totuşi împuşcat, iar victima Tiron Maria care a fost la început rănită şi a cerut să i se lase viaţa, a fost şi ea împuşcată mortal.

După asasinarea şi jefuirea cadavrelor, teroriştii au lăsat la locul crimei o fiţuică scrisă de ei prin care elogiau aceste fapte săvârşite şi ameninţau cu noi asasinate.

Apoi cele două grupuri de terorişti s-a întâlnit şi au împărţit bunurile jefuite”… [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

Derularea evenimentului percepută prin prisma partizanilor – posibile victime ale acestei capcane întinse de Securitate – proiectează lumini şi umbre care conturează dramatismul luptei partizanilor din Munţii Făgăraş siliţi să îndure nu numai vicisitudinile vieţii, dar şi vânătoarea continuă întreprinsă cu mijloace dintre cele mai perfide de către Securitate…

Un grup de turişti format din bărbaţi şi femei care se îndreptau dinspre Fereastra Sâmbetei spre Muntele Moldoveanu fusese interceptat, în ziua de 31 august 1950, în jurul orei 13, de Toma Arnăuţoiu şi de ciobanul Nicolae Vasilescu, originar din Domneşti, conducătorul grupului de partizani fiind interesat să constate starea de spirit a populaţiei aflate sub dominaţia comunistă, dar să se informeze şi despre existenţa unor eventuale trupe de Securitate în zona montană.

1950, septembrie 2– În Muntele Gălăşescu, la marginea Căldării Mioarelor, grupul de partizani format din: Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Ion Marinescu şi Constantin Jubleanu în deplasare spre Fundătura Sâmbetei, observă, pe creasta muntelui, cinci persoane venind dinspre cabana Sâmbăta. Presupunând că sunt turişti, grupul de partizani organizează o ambuscadă, cu intenţia de a-i contacta.

Ciobanul Ghiţă Ilie este trimis de către Toma Arnăuţoiu în „cercetare”, pentru a cere, chipurile, o ţigară, întrucât, fiind cu oile la păşunat în zona unde se aflau „turiştii”, nu putea fi suspectat că-i spionează dacă sunt sau nu înarmaţi. „Cercetaşul” observă că „turiştii” au „un pistol mic şi unul mare”, revine la Toma Arnăuţoiu şi-l informează despre acest „amănunt” determinant. Intuind, în urma informaţiei obţinute prin ciobanul Gheorghe Ilie, că ar fi, mai degrabă, o echipă mascată a Securităţii, partizanii iau măsuri de anihilare a oricăror tentative ale „turiştilor” de a-i captura.

Mai ales că acest grup format din patru bărbaţi şi o femeie părea iremediabil „sedus” de magnifica imagine a celui mai înalt vârf al ţării, reparcurgând obsesiv traseul menţionat, pentru ca partizanii, care se aflau într-o misiune de aprovizionare pe Muntele Gălăşescu, să nu sesizeze „obiectivul” real al acestora.

Aşadar, la 2 septembrie 1950, comandoul pare să izbutească în manevra perfidă de a-i „anihila” pe partizanii care au ieşit pe poteca de pe creastă, sperând într-o nouă „comunicare” cu „turiştii” montani…

Ocupând poziţii de tragere, Petre Arnăuţoiu, Ion Marinescu şi Constantin Jubleanu – contrariaţi de întârzierea apariţiei „turiştilor” pe care îi semnalaseră – decid să se desfăşoare în lanţ, urcând, astfel, spre pisc, de unde au observat că grupul

„servea masa într-o groapă a piscului". Somaţi de Ion V. Marinescu să ridice mâinile, „turiştii" ripostează cu foc de arme automate. Pais Ghervase trage mai multe cartuşe, fără ca să lovească vreunul dintre partizani…

Dispunându-se, în teren, pe poziţii diferite: Ion Marinescu– pe pisc, Constantin Jubleanu– la est, Petre Arnăuţoiu– la vest, partizanii deschid un foc concentrat asupra grupului. Din grup, se desprinde Aurel Bârsan care fuge spre sud-est. Constantin Jubleanu aleargă în urmărirea lui… Toma Arnăuţoiu, observându-l, îl somează. Bârsan se predă şi este legat cu mâinile la spate…

Un schimb puternic de focuri care a durat circa 10 minute s-a soldat cu uciderea a trei dintre „turişti" şi rănirea gravă a inginerei Maria Tiron. Pentru a-i curma suferinţele, Ion V. Marinescu a împuşcat-o mortal cu pistolul său Parabelum, deşi ea l-ar fi implorat „să-i lase viaţa"…

Constantin Jubleanu şi Toma Arnăuţoiu apar cu ostatecul Bârsan Aurel, care îi minte că este cizmar din Ileni-Făgăraş, şi, pentru că-l împuşcase pe şeful postului de miliţie din satul său natal, fugise în munţi şi fusese prins, la un bordei din Berivoiu, de către cei patru din grup, pe care îi deconspiră ca fiind oameni ai Securităţii… Povestea părând extrem de convingătoare, Bârsan Aurel a fost eliberat, deşi Ion V. Marinescu insistase ca ostatecul să fie împuşcat, intuind că le ascundea adevărul.

Şi, nu se înşelase !… În «Schiţa privind locul săvârşirii actului terorist de pe muntele Gălăşescu» redactată de Securitate, se precizau gradele militare ale „turiştilor": toţi cei cinci erau plutonieri majori ai Securităţii, lista fiind deschisă chiar de Bârsan Aurel, urmat de: Pais Ghervase, Neniu Dumitru, Venter Teodor, Maria Tiron. Ultimii doi erau ingineri „pare-mi-se din Ministerul Comerţului Exterior", precum menţiona, în «Procesul verbal de interogatoriu din 4 februarie 1959», unul dintre participanţii la acţiunea din Muntele Gălăşescu, Petre Arnăuţoiu, care fusese în posesia actelor de identitate ale „turiştilor". „Turiştii-securişti" erau dotaţi cu armament superior: „două pistoale automate Schmaiser, 28-30 cartuşe, două pistolete Ceska de 7,65, înarmate amândouă şi lipsind şi cartuşe din încărcătoare"– probă indubitabilă pentru partizani asupra caracterului „paşnic" al turismului lor montan. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–336].

Capturând cele patru raniţe încărcate cu alimente şi haine, partizanii merg la stână şi îi informează pe ciobanii Nicolae Vasilescu şi Gheorghe Ilie, despre deznodământul întâlnirii lor cu „turiştii", rugându-i să coboare la Sâmbăta, pentru a afla Securitatea că „persoane necunoscute au atacat un grup de turişti şi i-au împuşcat". [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–343].

Bârsan Aurel, securistul laş ce s-a predat fără să lupte, „cizmarul contrarevoluţionar", va apărea, în calitate de martor al Securităţii, în procesul intentat ciobanilor Gheorghe Ilie şi Nicolae Vasilescu, care au adăpostit şi hrănit, între 29 august şi 3 septembrie 1950, pe partizanii implicaţi în uciderea „turiştilor", proces regizat de Tribunalul Militar din Oraşul Stalin, la 15 martie 1951. De altfel, sentinţa

Tribunalului Militar inserează informaţia: „Plut. de sec. Bîrsan Aurel fiind lăsat liber de bandiţi a coborît îndată de pe munte în com. Ucea-Făgăraş aducînd la cunoştinţă telefonic organelor securităţii cele întîmplate”.

Actul de acuzare, extrem de abil redactat, menţionează, printre „turişti”, doar „un organ al securităţii, plutonierul Ghervase Paiş”, ceilalţi fiind, potrivit aceleiaşi surse, „muncitorul comunist Neniu Dumitru, inginerul Vente Teodor şi Tiron Maria”.

Tribunalul Militar al Regiunii a II-a subordonat total odiosului regim comunist îi va acuza pe partizani pentru jefuirea cadavrelor de „acte şi de îmbrăcăminte” !…

Nici un cuvânt, însă, despre capturarea unor arme care au intrat în „arsenalul” Rezistenţei !…

„Nevinovaţii turişti − menţionează memorialistul Alexandru Marinescu − *erau înarmaţi până în dinţi !…”.*

Veridicitatea constatării nu poate fi contestată, întrucât, în însăşi sentinţa pronunţată în cazul Mariei Plop, se consemnează: *„Inculpata a primit spre folosinţă un pistol automat capturat cu ocazia atacului de pe muntele Gălăşescu”* − indiciu cert că sursa „turistică” de armament a fost apreciabilă, de vreme ce partizanii au oferit un asemenea tip de armă chiar şi unei femei din grup, iar preotul Nicolae Andreescu din Poenărei, potrivit sentinţei, *„a primit de la bandiţi lucruri jefuite ca: ceasuri de mână Doxa, binoclu şi multe alte obiecte”* provenind de la atât de dotaţii „turişti” din munţi…

După identificarea victimelor, partizanii ascund o parte dintre obiectele care au aparţinut acestora sub nişte pietre, în Cheile Gălăşescului, ieşind, apoi, prin Fereastra Sâmbetei, spre Urlea.

La bordeiul sterparilor din Hârtopul Leaotei, au întâlnit patru-cinci ciobani din Corbşori cu care au luat masa împreună, partizanii povestindu-le despre întâlnirea cu „turiştii” din Muntele Gălăşescu.

Trecând peste Muntele Boureţu, au ajuns în Muntele Căpăţâna, unde erau aşteptaţi de: Titu Jubleanu, Maria Jubleanu şi Maria Plop, cărora le-au relatat pe larg întâlnirea cu securiştii-turişti, deznodământul ei, dându-le fiecăruia obiecte care au aparţinut victimelor confruntării cu Securitatea din Muntele Gălăşescu: lui Titu şi Mariei Jubleanu – câte o pereche de ghete, iar Mariei Plop – obiecte de îmbrăcăminte. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–361].

În ziua următoare, au plecat, luând nişte mălai pe care îl depozitaseră la Izvorul Porcului şi, trecând prin munţii: Spinarea, Preotesele, Gruişorul, Zănoaga, Lespezi, Clăbucet, au ajuns la Mârna, unde îl întâlnesc întâmplător pe Ion Doniacu din Nucşoara, care „căuta iarbă pentru oi”…

Omul era revoltat pe autorităţi, din cauza înăspririi cotelor şi „se manifesta duşmănos faţă de regimul comunist”.

Susţinătorii devotaţi ai partizanilor sunt, şi acum, alături de ei… Nicolae Adămoiu le aduce alimente şi le cumpără, din banii lor, zahăr şi tutun. Ion P. Belu intermediază, prin Elisabeta Rizea şi fiica acesteia, Laurenţia, procurarea unui aparat

de radio Braun de la un fervent susţinător al mişcării de rezistenţă, economistul Nicolae Ionescu, originar din Domneşti. [Idem].

Se continuă, în acelaşi timp, aprovizionarea de la stânele din munţi. Petre Arnăuţoiu, Constantin Jubleanu şi Ion V. Marinescu merg la stâna din Poienile Vâlsanului, unde împuşcă un porc de 60-70 kg.

Reacţia imediată a Securităţii

Serviciul Judeţean de Securitate Muscel cere, la 16 noiembrie 1950, Biroului de Securitate Domneşti, prin adresa nr. 116/19563, să dispună „măsuri urgente pentru a face investigaţii amănunţite” despre implicarea ciobanilor: Gheorghe Ilie zis Vacă, Vasilescu Nicolae şi Petre Nicolae zis Băieţel din Domneşti-Muscel, Măriuţ V. Ion zis Berechetoiu din Corbi-Muscel şi Bratu I. Dumitru din Brăduleţ-Argeş în uciderea „turiştilor” din Muntele Gălăşescu.

Semnatarul ordinului, torţionarul căpitan Ion Cârnu, era interesat, în mod special, dacă Gheorghe Ilie fumează, ştiind că el ceruse o ţigară „turiştilor” – pretext pentru a-i spiona dacă deţin sau nu armament… În acest caz, gradul de vinovăţie al ciobanului era mult mai mare, pentru că acesta declarase că nu fumează şi, deci, susţinea, în apărarea sa, că nu avea de ce să ceară o ţigară… Amănuntul i se părea semnificativ şi atârna considerabil în stabilirea pedepsei…

Prin Sentinţa nr. 415, pronunţată în şedinţa publică din 30 martie 1951, Tribunalul Militar al Oraşului Stalin acuza pe ciobanul Gheorghe Ilie pentru „crima de favorizare a infractorilor”, iar pe Vasilescu Nicolae şi Petru Nicolae, pentru „crima de favorizare a infractorilor prin omisiunea denunţării”, condamnându-i pe ultimii „la câte un an închisoare şi câte 4000 lei cheltuieli de judecată”. [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–360].

Penetrarea cordonului de Securitate

Septembrie 5-6 — În istoria Grupării de partizani «Haiducii Muscelului», se prefigurează o nouă tactică extrem de periculoasă: aprovizionarea cu armament şi alimente din zona limitrofă sudică a comunei Nucşoara, situată în spatele perimetrului controlat permanent de Securitate.

Era un act, cumva, demenţial să te strecori, printre cordoanele de militari, spre o sursă sigură de aprovizionare cu muniţie, act determinat, însă, de epuizarea cartuşelor pe care le procuraseră cu extremă dificultate.

Momentul iniţial al acestei acţiuni este redat într-o relatare ce sfidează orice logică a precauţiei care le guvernase, totuşi, lupta în munţi. Partizanii par să se simtă mai în mediul lor şi acţionează cu extrem de puţină prudenţă.

Astfel, Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Ion V. Marinescu şi Titu Jubleanu trec, în noaptea de 5 septembrie – când Securitatea era în alertă după recentul

incident din Muntele Gălăşescu ! – prin chiar centrul comunei Corbi, pentru a-l vizita pe învăţătorul Ion Mica, cumnat cu Petre Arnăuţoiu, având ca destinatar pe distinsul învăţător din Poenărei, Gheorghe Popescu, sursa preconizată de aprovizionare cu muniţie.

Toma Arnăuţoiu va relata detaliat această incursiune disperată, în cursul interogatoriului din 18 august 1958 de la Securitatea din Piteşti: *„La data de 5-6 septembrie 1950, am plecat împreună cu Ion Marinescu, Petre Arnăuţoiu şi Titu Jubleanu spre Poinărei la înv. Gheorghe Popescu ca să ne dea nişte muniţie. Ceilalţi trei membri ai bandei au rămas la Mîrna, ne aşteptau pe noi.*

În drum spre Poinărei am trecut pela Ecaterina Mălureanu cu care am stat de vorbă şi i-a spus Ion Marinescu că mergem la Popescu Gheorghe. Cu această ocazie am trecut pela Ion Mica şi am stat puţin de vorbă cu el după care ne-am continuat drumul spre Poinărei. Ajunşi în acest loc, a mers Marinescu Ion acasă la Popescu şi noi l-am aşteptat în marginea izlazului în plantaţia de brazi. Dimineaţa a venit Ion Marinescu cu Gheorghe Popescu la noi şi am discutat cu acesta timp de o oră. Cu Popescu Gheorghe am discutat despre muniţie şi despre ciocnirile pe care le-am avut cu organele de securitate. Am discutat şi despre actul de teroare săvîrşit de noi şi am comentat duşmănos la adresa regimului democrat din R.P.R.

La propunerea lui Popescu Gheorghe am rămas în ziua aceia în pădure în marginea plantaţiei de brazi şi la prânz a venit la noi cu alimente însoţit de fiul lui, Gogu Popescu. Când a venit la noi ne-a spus că au apărut în com. Nucşoara mai multe maşini cu securitate şi a văzut o maşină mică trecînd cu un ofiţer superior.

Atunci ne-am hotărât să rămînem în acest punct cîteva zile. Am stat în pădure cîteva zile unde ne aduceau alimente Popescu Gheorghe şi fiul său Gogu Popescu şi ne-am întîlnit şi cu soţia lui Popescu Gheorghe anume Maria Popescu care a venit cu alimente împreună cu fiul ei la grajd. Am purtat discuţii duşmănoase cu Popescu Gheorghe şi cu Gogu Popescu spunîndu-le ca va cădea regimul democrat din R.P.R.

Tot de aici ne-am dus într-o seară însoţiţi de Gheorghe Popescu la pr. Ion Constantinescu pe care intenţionam să-l recrutăm în bandă.

Noi am rămas în grădină iar Ion Marinescu a mers acasă la Constantinescu Ion s-a suit pe sală, a ciocănit la uşă şi a strigat pe gazdă. Cineva din năuntru a încuiat uşa şi atunci Ion Marinescu a scris – formând litere cu nuci – în curte „un bun romîn nu încuie uşa unui…” după care a revenit la noi şi am plecat către plantaţie.

Tot de aici am mers în punctul „Zgaia” unde am avut o întîlnire cu Ion Mica luînd parte şi Popescu Gheorghe. Ne-a dat diferite informaţii, ne-a adus şi ceva alimente şi am comentat duşmănos la adresa regimului democrat popular din R.P.R.

M-am reîntors la Poinărei în pădure şi ne-a adus Gheorghe Popescu 120 cartuşe de pistol 9 m.m. lung. pe care le-a luat de la Popescu din Muşeteşti. Ne-a adus

3000 lei de la Grigore Poinăreanu şi Victoriţa Bera şi nişte cărţi de joc. Tot atunci ne-a spus că în podul bisericii Poinărei se aflau arma Z.B şi 50 cartuşe (…).

La jumătatea lunei sept. 1950 am plecat din Poinărei şi am trecut pela Corbi, am urcat la Plătica – Bahna Rusului, gura Cernatului, Mîrna, unde am găsit pe Constantin Jubleanu, Maria Jubleanu şi pe Maria Plop cărora le-am spus despre activitatea noastră şi despre legăturile noastre pe care le-am avut în perioada cât am fost la Poinărei." [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–362-364].

În perioada deplasării la Poenărei, potrivit declaraţiei lui Petre Arnăuţoiu consemnate în procesul verbal de interogatoriu din 4 februarie 1959: *„Popescu Gheorghe ne-a informat că în partea de nord-vest a satului Nucşoara şi Slatina se găseşte armată şi au fost instalate posturi fixe, că cetăţenii care se întorc din munte sînt întrebaţi de organele securităţii pentru a afla informaţii despre bandă şi că în muntele Dobroneagu s-a întreprins o acţiune cu mulţi militari şi la care au luat parte mai mulţi cetăţeni din Nucşoara.".*

Partizanii se convinseseră „pe viu", în perioada dintre 5 şi 15 septembrie 1950, că satul de interfluviu Poenărei – a cărui altitudine maximă atinge cota de 895 m – oferea o vizibilitate perfectă pentru observarea deplasării unor unităţi militare ale Securităţii pe drumurile de acces de la Piteşti, Câmpulung-Muscel sau Curtea de Argeş spre Munţii Făgăraş, pe valea Râului Doamnei.

Se asigura un adăpost excelent, în grajdul familiei învăţătorului Gheorghe Popescu, situat în apropierea plantaţiei de brazi, loc care, în caz de extremă necesitate, ar fi constituit un spaţiu propice refugierii imediate în pădurile seculare de pe versanţii dealurilor.

De asemenea, problema aprovizionării cu alimente era, parţial, rezolvată, deoarece familia învăţătorului se dovedise mai mult decât generoasă în asigurarea hranei lor, iar racolarea posibililor susţinători în acest domeniu nu li se părea deloc o problemă insurmontabilă.

Elementul determinant al plasării Poenăreiului într-o arie de refugiu temporar îl constituia, desigur, posibilitatea aprovizionării cu armament şi muniţie, din „arsenalul" personal al lui Gheorghe Popescu depozitat – fără ştirea preotului paroh Ioan Constantinescu – în podul Bisericii de lemn «Cuvioasa Paraschiva» din Poenărei amplasată peste drum de casa învăţătorului…

După deplasarea în Poenărei, partizanii se întorc la Mârna, continuând relaţiile cu: Ecaterina Mălureanu, Ecaterina Marinescu, Ion P. Belu şi Nicolae Adămoiu, care îi aprovizionează cu alimente şi articole de îmbrăcăminte. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–364]. Constantin Jubleanu „sustrage" cartofi dintr-o holdă a lui Niculae Pulpea, cu acordul soţiei acestuia, care îi era verişoară…

Pregătirile pentru iarnă încep cu amenajarea unui bordei în Căldarea Nisipilor, unde îşi aduc alimentele depozitate temporar la Izvorul cu Porci, Spinarea şi Maliţa…

Din Cheile Gălăşescului, Ion V. Marinescu, Constantin Jubleanu, Petre Arnăuţoiu şi Maria Plop recuperează obiectele ascunse sub nişte pietre, după incidentul cu „turiştii” Securităţii. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–364].

Revin la Mârna şi iau legătura, printr-o „căsuţă poştală” făcută într-un fag de la Muşchiosul, cu: Ion P. Belu, care le aduce „nişte pantaloni şi o oală cu untură”, Elisabeta Rizea îi alimentează cu „marmeladă, fasole şi prune uscate”, Ecaterina Marinescu şi Nicolae Adămoiu, cu „alimente şi ţigări”.

De la proprietatea lui Ion Năstase din satul Slatina, fraţii Arnăuţoiu şi Maria Plop culeg pe furiş mere, din care prepară marmeladă…

În octombrie, partizanii se reîntorc la Nisipi, pentru a termina construcţia bordeiului în care se hotărâseră să ierneze.

În luna noiembrie, găsesc, în „căsuţa poştală” din fag, un bilet prin care Ion P. Belu îi anunţa despre arestările făcute de Securitate, avertizându-i pe Ion Marinescu şi Constantin Jubleanu să evite să mai meargă la Ecaterina Mălureanu, „fiindcă acolo se află un post de pândă al Securităţii”… [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–365].

Dintr-o cireadă de vite de la Gruiul Negru, fac rătăcit un viţel pe care îl taie şi-l depozitează în bordeiul din Nisipi. De la o lucrare nepăzită din Muntele Basa, iau fasole uitată parcă acolo. Într-o exploatare părăsită de pe Muntele Spinarea, găsesc „sare şi nişte fasole”. Aprovizionarea de iarnă devine o adevărată obsesie pentru partizani… Deşi fuseseră avertizaţi că Elisabeta Mălureanu este pusă sub urmărire permanentă, femeia reuşeşte să le trimită „nişte fasole şi lână”.

Pentru că iarna se apropia vertiginos, iar munţii nu ofereau un adăpost prea sigur, partizanii putând fi uşor depistaţi după fumul care ieşea din bordei sau după urmele lăsate pe zăpadă, soluţia ideală ar fi fost, în opinia Elisabetei Rizea, adăpostirea, până în primăvara anului viitor, în casa proprietarului Nicolae Băşoiu din Stăneşti, un fervent admirator al luptei lor împotriva comunismului, „chiabur” care îşi exprimase dorinţa de a-i găzdui pe partizani, împotriva oricărei raţiuni elementare de asigurare a propriei libertăţi.

Casa sa etajată, amplasată în inima satului, în dreapta drumului Domneşti-Nucşoara, la circa 3 km distanţă de Biroul de Securitate Domneşti – a cărui principală activitate o constituia prinderea partizanilor – atrăgea, oricum, atenţia tuturor trecătorilor prin stilul arhitectural şi prin cromatica diferite în raport cu casele cumva uniformizate tipologic din localitate.

Era o idee sinucigaşă ca, într-o asemenea casă situată la marginea unui drum pe care treceau curent, spre munte, unităţi ale Securităţii, să adăposteşti un grup de şase partizani, fără să se trezească bănuieli în sat !…

Decembrie 5 – La baraca de la Cărnărie, Toma şi Petre Arnăuţoiu au întâlnit pe Iancu Tefeleu şi un văr al acestuia, care i-au găzduit o noapte şi ospătat cu mâncare şi cu ţuică. Iancu Tefeleu le-a dat ideea să profite de urcarea unei caravane

la Muntele Oticu, cu alimente destinate lucrătorilor de acolo, întrucât caravana, fiind însoţită doar de femei, ar constitui o „sursă de aprovizionare” fără emoţii, mai ales că oamenii Securităţii fuseseră retraşi din munţi, pentru a participa la alegerile de deputaţi în sfaturile populare din 3 decembrie 1950.

După ce parcurg împreună drumul până la Surlele, Iancu Tefeleu şi vărul său se despart de fraţii Arnăuţoiu, plecând spre Oticu. Toma şi Petre Arnăuţoiu au aşteptat caravana însoţită de Ecaterina Regep, Ecaterina Ciungu şi fiica ei, Vasilica Ciungu, „uşurând-o” de „o ladă şi jumătate de marmeladă şi 1200 de ţigări”. Merg, apoi, la Surlele, unde Constantin T. Samoilă le dă „nişte sloi (carne conservată în seu), 200 ţigări şi 25 kg mălai” pe care cei doi le-au dus la Nisipi.

La 8 decembrie, fiind descoperiţi de organele Securităţii, vor fi siliţi să părăsească bordeiul. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–366].

Vendetă în Munţii Clăbucet

Sentinţa nr. 107 fixează, printre alte capete de acuzare a participanţilor la Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, ***„atacul săvârşit, în apropierea Muntelui Clăbucet, la 9 iulie 1950, de Jubleanu Constantin şi Marinescu Ioan, atac pregătit împreună cu inculpatul Jubleanu Titu asupra unor cetăţeni din comuna Nucşoara care se deplasau în munţi pentru rezolvarea unor probleme de interes obştesc, împuşcând mortal pe Banu Gheorghe zis Darie, fost preşedinte al cooperativei din Nucşoara şi rănind grav în acest timp pe Băncescu Ion, fost şef de secţie la aceeaşi cooperativă”.*** [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

Acţionând contra comunismului, implicit împotriva activiştilor de partid şi de stat recrutaţi dintre indivizi lipsiţi de personalitate, corupţi, uşor manevrabili în consecinţă, rezistenţa armată din munţi a constituit un indiciu că teoria „invincibilităţii” sistemului represiv este la fel de absurdă ca însuşi sistemul care a generat-o, a menţinut vie făclia speranţei în libertate, dar a reprezentat şi un permanent avertisment pentru prea zeloşii susţinători ai regimului totalitar. Moderaţia manifestată faţă de populaţia supusă unor îndatoriri fiscale de tip fanariot de către unii slujbaşi din zonă devotaţi statului comunist se explică prin intransigenţa confirmată de Rezistenţă împotriva celor compromişi care acţionau direct, ca „ochi şi urechi” ale Securităţii.

A plătit cu viaţa, pentru fidelitatea lui complicitară, Banu Gheorghe zis Darie, preşedintele Cooperativei de consum din Nucşoara, iar locţiitorul său, Băncescu Ion, a fost grav rănit în ziua de 9 iulie 1950, în apropierea Muntelui Clăbucet, în urma unui conflict cu partizanii Ion V. Marinescu şi Constantin Jubleanu. Avertismentul acesta a avut ecoul scontat de către membrii rezistenţei în localităţile montane din zonă, temperând tendinţele acaparatoare ale slujbaşilor puterii comuniste.

Iulie 1950 — Toma Arnăuţoiu se întâlneşte, la Şipotul lui Matei, cu Nae al Firii zis Ţulucă din Secături, dar şi cu Ion P. Belu, care îl informează despre uciderea

lui Darie Banu şi rănirea gravă a lui Ion Băncescu la Savlea; după alţii, la Poiana Gorlea, ori Şaua Corbi. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–367].

Reconstituirea incidentului prin declaraţia unui participant fixează temporal declanşarea acestuia. Martorul Şerban I. Miron din Nucşoara afirmă că „s-a petrecut în ziua de 9 iulie 1950, când câteva sute de cetăţeni mergeau la Muntele Gruişorul, pentru miţuitul mieilor". „Darie Banu, care mergea pe cal, a fost lovit de glonţ în cap, iar Băncescu Gh. Ion în spate, în regiunea omoplatului stâng, glontele ieşind prin subţioară; el mai avea o rană şi la mâna stângă". Miron Şerban e obligat să declare că „bandiţii tocmai din motive politice au atacat şi împuşcat pe cei de mai sus". [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–369].

Printre oamenii care îl transportau pe Băncescu Gh. Ion, grav rănit, era şi Nicolae Adămoiu, un susţinător fidel al partizanilor. Martorul declară că „era urmărită şi Niduţa lui Emilian Berevoianu, membră P.M.R., dar a reuşit să fugă călare". [Idem].

Darie Banu fusese preşedintele Cooperativei Nucşoara şi responsabilul stânei din Muntele Poiana, iar Băncescu Gh. Ion – funcţionar la Cooperativa Nucşoara şi responsabilul unui cuptor de var. Băncescu Gh. Ion va relata, astfel, incidentul: „În punctul Şaua Corbi, dintre Clăbucet şi Sf. Ilie, am fost împuşcat în plămânul stâng de bandiţi. Cu o jumătate de oră mai înainte, tot în acest punct, a fost împuşcat mortal cetăţeanul Darie Banu". [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–372]. Internat timp de 18 săptămâni în Spitalul Domneşti, Băncescu Gh. Ion s-a ales cu „două coaste lipsă". [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–372]. El va nominaliza, la Securitate, ca făcând parte dintre sprijinitorii „bandei teroriste" pe: Cujbescu Toma care le-a dat acestora „alimente şi muniţie", pe Ion Oproiu, Ion Preda şi Rizea Elisabeta. [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–373].

La 14 iulie 1950, Biroul de Securitate Domneşti raporta Serviciului Judeţean de Securitate Muscel că „nu s-a putut indentifica autorii precis care a săvârşit această crimă" (sic !), doar Luca Tefeleu a observat „un individ în uniformă kaki şi caschetă în cap ascuns după o buturǎ", care l-ar fi ameninţat că „dacă nu-şi vede de drum îl împuşcă". Sublocotenentul I. Micu, autorul raportului, se putea felicita, fiindcă „descoperise" motivele atacului de pe plai: „Cu ocazia naţionalizării caselor lui Iancu Arnăuţoiu, a luat şi Darie Banu parte fapt pentru care bandiţii l-a ameninţat printr'o scrisoare anonimă că îl va împuşca. Amândouă victimele în toate şedinţele punea problema ca fiecare să-şi dea mai mult interesul pentru descoperirea acestei bande". [Dosar 11251.FD, vol. 2; cf. L–374].

„În ceea ce priveşte starea de spirit a populaţiei în urma acestei crime – după cum menţiona el în raport – s'a constatat că o parte din cetăţeni sunt stăpâniţi de frică nemaiavând corajul a mai pleca pe munte sau a mai umbla noaptea prin sat şi în special membri de Partid care aceştia spun că s'ar putea să omoare şi pe ei". [Idem]. Învinuit de organizarea „actului terorist", Jubleanu Titu considera că adevărata cauză a acestuia ar fi constituit-o faptul că „Marinescu Ion a fost informat de mama sa cum Băncescu Ion şi Darie Banu, membri PMR şi funcţionari la sfatul popular, i-au comasat

un teren în izlazul comunal", acesta s-ar fi exprimat, faţă de familia Jubleanu, că „le va plăti el", hotărându-se să-i împuşte pe amândoi. [Dosar 1238, vol. 45; cf. L–375].

În însemnările scrise de fiul său, la solicitarea lui Toma Arnăuţoiu, pe un caiet descoperit de Securitate – sursă nefastă de informaţii care a dus la înfundarea în închisorile comuniste a zeci de sprijinitori ai rezistenţei din munţi, Constantin Jubleanu reda simplu, ca într-un reportaj redactat de un condamnat acuzat de o crimă, pentru care se disculpă, transferând întreaga vină partenerului, momentul atacului de pe plaiul Clăbucetului: *„Şi a venit şi ziua cînd trebuia să urce nucşorenii la miţuit şi seara mi-a spus <Marinescu Ion> că dacă trece Darie sau Ion al Mariţii <Băncescu> şi alţii ca el îi împuşcă. Cînd am auzit am rămas mirat dar n-am avut ce face şi am acceptat. De la o vreme au început să urce şi la un moment dat auzim pe Darie strigînd şi cum l-am auzit mi-a şi intrat un fier în inimă. Cum a ajuns în dreptul nostru a tras un foc şi nu l-a lovit. Atunci calul care era călare pe el s-a speriat şi el fiind cam pilit a căzut jos şi atunci a tras al doilea foc şi l-a pus bine. Atunci mi-a luat carabina şi s-a mutat în altă parte şi atunci trecea şi Ion al Mariţii şi cum l-a văzut a tras în el şi l-a dat grămadă. Atunci cînd am văzut l-am chemat să mergem şi am plecat în jos pînă la stînă".* [Dosar 1238, vol. 48; cf. L–375].

Motivând, cu „argumentele" lor, ineficienţa măsurilor întreprinse pentru prinderea partizanilor, „din cauză că aceştia nu au un loc stabil, fiind în continuă mişcare", căpitanul I. Cârnu şi locotenentul Şt. Marinescu de la Serviciul de Securitate Muşcel raportau, prin adresa nr. 1 /13763 din 15 august 1950, Direcţiei Regionale a Securităţii Poporului Piteşti, măsurile întreprinse pentru „depistarea şi prinderea bandei care acţionează în partea de nord-vest a judeţului Muşcel": „Acest serviciu a trimis în prima jumătate a lunei Iulie a.c. un număr de 9 tovarăşi în munţii din acea regiune, iar pe data de 17 Iulie a.c. în colaborare cu organele Miliţiei şi informatori de încredere, membrii P.M.R., au plecat în acea regiune un număr de 36 tovarăşi, care au stat 15 zile însă rezultate au fost negative, banditii nefăcându-şi apariţia. În momentul de faţă se află plecată o patrulă compusă din 10 subofiţeri de Miliţie, sub comanda tovarăşului Locotenent de Securitate Tatu Gheorghe pentru depistarea şi nimicirea acestei bande. Deasemeni s'au recrutat informatori şi s'au trimis în munte fiind prelucraţi temeinic cu scopul de a se introduce în rândurile lor şi la momentul oportun să anunţe organele noastre, unde aceştia îşi au ascunzişul.". [Dosar 11251.FD, vol. 1; cf. L–378].

„Răsplătirea" informatorilor Securităţii

Sentinţa nr. 107 surprinde atitudinea fermă manifestată de partizani faţă de informatorii Securităţii, referindu-se, în speţă, la cazul ciobanului Gheorghe Săndoaia zis Gabrian din satul Muşăteşti, care denunţase brigadierului silvic Zidaru locul unde se ascundeau, în august 1949, partizanii în pădurea Cucute.

„Avertismentul” va fi prilejuit de incursiunea partizanilor la stâna unde Gabrian era, acum, cioban: ***«La atacul stînei din Valea Lungă din iunie 1950, inculpaţii Toma Arnăuţoiu şi Titu Jubleanu au tras repetate focuri de armă în spre ciobanul Săndoaie Gheorghe, care a reuşit să scape prin fugă şi despre care teroriştii cunoşteau faptul că a informat organele de stat despre existenţa lor într-un anumit loc. De aceea membrii bandei au urmărit să-l ucidă».*** [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

În interogatoriul din 9 august 1959, Toma Arnăuţoiu, acuzat de „tentativă de ucidere” a ciobanului Gabrian, formulează o altă variantă a desfăşurării „actului terorist”, implicând în el cu totul alţi protagonişti: „În luna mai sau la începutul lunei iunie 1950, Marinescu Ion şi Ctin Jubleanu au mers şi au atacat stîna din muntele Valea Lungă jefuind-o, de unde au luat 15 kg brînză, baci fiind Aurică Blănaru din Muşeteşti. În apropiere de stînă Marinescu Ion a somat pe ciobanul Gabrian din Muşeteşti şi acestuia fiindu-i frică, Ion Marinescu a tras trei focuri de pistol asupra lui vrînd să-l împuşte. Ciobanul respectiv a reuşit să scape cu fuga”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–379].

Ce declară, însă, ciobanul respectiv despre descoperirea bordeiului din pădurea Cucute ?…

„În anul 1949 am fost cioban în muntele Clăbucet. În vara acelui an, mai precis prin luna septembrie, într-una din zile, subsemnatul şi împreună cu un coleg al meu numitul Rotaru Nicolae, am mers cu oile la păşunat în pădurea Steurul şi Cucute.

Cînd am ajuns în pădurea Cucute cîinii noştri au început să latre şi să alerge în vale. Numitul Rotaru Nicolae s-a dus să vadă ce este. Acesta, revenind imediat la mine, mi-a spus că a dat peste un bordei de bandiţi… Atunci am plecat amîndoi către acel bordei dar nu am ajuns la bordei, pentru că, în întîmpinarea noastră, au venit doi bandiţi şi anume: Arnăuţoiu Toma, fost ofiţer, însoţit de Titu Jubleanu. Aceştia ne-au somat ameninţîndu-ne cu armele cu care erau înarmaţi. Ne-au comandat scurt şi ameninţător să ridicăm mîinile sus. Am executat de teamă şi a căşunat asupra mea numitul Arnăuţoiu Toma. Acesta mi-a făcut percheziţie, mi-a svîrlit ciomagul şi mi-a poruncit să mă aşez jos. În continuare, atît pe mine cît şi pe Rotaru Nicolae ne-au ameninţat să nu spunem nimănui că ne-au întîlnit ei acolo. Noi le-am promis de frică că nu le vom denunţa prezenţa lor în acel loc.

Dar cînd am ajuns la stînă, numitul Rotaru Nicolae, întîlnind un organ de miliţie i-a spus acestuia cele întîmplate. După aceea, am mers călăuză, cu organele de stat la locul în cauză, dar bandiţii plecaseră.

În anul viitor, am fost cioban în muntele Valea Lungă, la stînă. Prin luna iunie 1950, am fost întîlnit de bandiţi în apropierea stînei. Atunci ei au atacat şi jefuit stîna. Deşi eu nu eram chiar în stînă, dar ei s-au interesat insistent să afle unde sînt eu pentru ca să mă împuşte pentru că-i denunţasem anul trecut.

Reuşind să afle unde sînt eu, s-au luat după mine, au tras asupra mea focuri repetate de armă, dar am reuşit să fug şi nu m-au mai pus cioban nici în anii următori.

Baci la stînă era Blănaru Aurel care acum este decedat. Lucrători la stînă mai erau Vasile Bărbulescu şi Gheorghe A. Blănaru. Aceştia cunosc cele ce s-au întîmplat”. [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–381].

Atacul de la exploatarea Oticu

Continuă „odiseea” spre o iluzorie libertate, pe un traseu al incertitudinii în siguranţa zilei de mâine… La 8 decembrie 1950, partizanii părăsesc bordeiele de la Nisipi, urcă pe Creasta Aninătorilor, Curmătura Pojarnei, pe Vâlsan, până la Picuiata şi Muntele Ţuica, unde se odihnesc peste noapte.

La 9 decembrie, din Muntele Zănoaga, urmăresc cu atenţie lucrarea de exploatare din Muntele Oticu, pe care, în cursul serii, o atacă: Toma Arnăuţoiu, Titu Jubleanu, Maria Plop, Maria Jubleanu şi Ion V. Marinescu. Partizanii înconjoară baraca în care erau 30-40 de muncitori împreună cu şeful lor, Iştvan, cărora le spun că „se schimbă regimul democrat-popular din R.P.R., făcându-le diferite promisiuni” şi proferând „diferite afirmaţii duşmănoase şi la adresa U.R.S.S.”.

Au plecat, de acolo, noaptea târziu, luând cu ei: „120 kg mălai, 10 kg brânză, 25 kg şuncă, un joagăr, un topor şi alte obiecte”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–382]. Au dormit la stâna din Muntele Zănoaga lui Măcinic, unde nu era nimeni; au ascuns, în stână, nişte mălai; noaptea următoare, au poposit la Martinu Mare. Ajungând la Cucute, s-au despărţit de Ion V. Marinescu, care a rămas singur acolo, ceilalţi trecând în Muntele Bahna Rusului, unde au întâlnit o femeie din Sboghiţeşti „care locuia mai jos de pod” şi avea un băiat şi o fată, Chiţa, femeia promiţându-le că nu îi va deconspira. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–383].

1950, decembrie 10 — La Exploatarea forestieră din Muntele Oticu, Ion Iştvan, şeful unei echipe de 18 muncitori, este strigat, spre seară, de un muncitor care tăia lemne, să iasă afară… Şeful n-a ieşit singur, ci împreună cu toţi muncitorii… Cabana era înconjurată de „cinci indivizi înarmaţi”: Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Ion V. Marinescu, Titu Jubleanu şi Constantin Jubleanu, care şi-au îndreptat puştile spre muncitori.

„Banditii” întreabă cine e şeful. Iştvan îi confirmă, lui Toma Arnăuţoiu, că el este, că e membru de partid şi că nu are să le dea alimente, fiindcă „sânt ale muncitorilor”.

Toma Arnăuţoiu l-a luat cu mâna de piept şi cu arma întinsă spre el, l-a împins spre magazie; alţi doi „terorişti”, forţând uşa, au intrat şi au luat alimente pe care le-au încărcat în saci. Muncitorii au fost forţaţi, sub ameninţarea armelor, să intre în cabană… Ca să nu aibă neplăceri, Iştvan a cerut să vină doi muncitori care au cântărit alimentele: „circa 100 kg slănină, mălai, peşte”, pentru care, dar şi pentru celelalte obiecte luate (tutun, pile, un fier de tăiat lemne etc.), au dat un bon semnat «Partizanii», ca Iştvan să se justifice… Apoi, trei dintre ei au intrat în cabană şi au

pregătit mâncare, au mâncat, în timp ce alţi doi au păzit cabana. După aceea, asigurând paza, au luat masa şi cei de afară…

În cabană, au discutat cu unii dintre muncitori (Butoi Gheorghe şi Negru Victor din Nucşoara; Hanţiu Petre din Aref; Pară Ion şi Oaie Gheorghe din Albeşti; Popa N. Gh. Ion din Corbeni) despre situaţia din satele lor, spunând muncitorilor „unele cuvinte duşmănoase la adresa Partidului şi Guvernului democrat-popular”. [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–840].

Deşi nu aveau de unde să-şi procure hainele absolut indispensabile în excesivele condiţii climaterice montane, partizanii dovedesc înţelegere faţă de oamenii dezavantajaţi de soartă. Astfel, Iştvan Ion, originar din Corbeni-Argeş, declară, printre altele, anchetatorului Securităţii: *„Jubleanu T. Constantin a vrut să mă dezbrace pentru a-mi lua hainele, spunând că nu are cu ce să iasă din iarnă, însă au intervenit muncitorii spunând că sunt om sărac şi am copii mulţi, şi a renunţat.”* . [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–838-839].

Deoarece începuse să ningă şi le era teamă că li se vor vedea urmele pe zăpadă, partizanii au luat un felinar şi au plecat în noapte, spre pădure, încărcaţi cu bunurile luate din magazia exploatării Oticu. [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–839].

Biroul Securităţii Poporului din Curtea de Argeş se dovedeşte extrem de operativ. La 11 decembrie 1950, raportează, prin adresa nr. 1/2396, Direcţiei Regionale a Securităţii Poporului Piteşti că „în ziua de 10 decembrie a.c., orele 17,30, în Muntele Oticu, la Parchetul de exploatare forestieră nr. 3 al IPEIL Curtea de Argeş, au fost atacaţi un număr de 17 muncitori ce se aflau în baracă de către banda «fraţii Arnăuţoiu» compusă din 5 indivizi”.

„Captura” în urma „atacului” este detaliată, în raport: „37 kg şuncă, 4 kg peşte, 5 kg zahăr, 10 kg arpacaş, 120 buc tutun, 150 foiţă lux, 50 cutii chibrituri, 5 pile, 10 kg sare, 1 joagăr, 15 kg brânză Lica, 8 kg carne, 100 kg mălai, un topor nou, un felinar, una faşă vată, 20 pachete aspirină şi una sticlă cu apă oxigenată” – copiate, desigur, după bonul semnat „Partizanii”, pe care îl anexează, „uitând” să scrie şi determinativul „libertăţii”, de teamă să nu menţioneze astfel un cuvânt interzis în epocă…

Biroul Securităţii Poporului Curtea de Argeş revine, prin adresa nr. 116/2420 din 14 decembrie 1950, informând în plus Direcţia Generală a Securităţii Poporului Piteşti că muncitorul somat iniţial este Neagu Victor, că „bandiţii mâncau cu pistoalele în mână (sic !) în acest timp, punând diferite întrebări muncitorilor despre felul lor de trai şi cum sunt plătiţi”. [Dosar 11251.FD, vol. 2; cf. L–851].

În adresă, se indica direcţia de deplasare a partizanilor: Muntele Zănoaga, depistându-se „urme prin zăpadă, la o bifurcaţie de poteci, spre Vâlsan şi spre Valea cu Peşti”. [Idem]. „Biroul” propunea ca, la Cumpăna, unde erau depozitate mari cantităţi de alimente, să se reînfiinţeze postul de miliţie care „să organizeze paza şi securitatea acestei regiuni”. [Idem].

1951, iulie 26 – În timpul incursiunii partizanilor din această zi, la baraca I.P.E.I.L. din Muntele Oticu, situată în apropierea Muntelui Roşu şi Colţilor Cremenii, Nicolae I. Godeanu se afla la „fierăstrăul din Oticu”. Îndreptându-se spre baracă, a fost somat de doi indivizi înarmaţi care l-au „descusut” dacă, în baracă, sunt „organe” de Miliţie sau Securitate. Confirmându-li-se că nu sunt, au luat pe paznicul Gheorghe Bârloiu să controleze magazia dacă „au arme”. S-au dezbrăcat şi au cerut de mâncare. Unul stătea la uşă şi păzea. Toma Arnăuţoiu le-a declarat că a fost ofiţer de cavalerie, că, numai în Colţii Cremenii, „avea scăpare de armată”, că „avea un radio şi era la punct cu tot ce se petrecea în lume”. [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–843]. Le-a spus oamenilor din baracă să nu le fie frică, fiindcă „sunt partizani şi ei sunt tot români”. Marinescu a stat de pază şi ceilalţi s-au culcat.

A doua zi, pe 27 iulie, după ce s-au sculat, le-au cerut să le dea de mâncare, au mers în magazie, de unde au luat „mălai, pături, topoare, pile, şuncă şi altele” pe care le-au cărat patru dintre ei, făcând 3-4 drumuri; al cincilea, stând de pază şi ameninţându-i pe muncitori că îi împuşcă, dacă se îndepărtează la mai mult de 50 m.

Nicolae Godeanu a discutat între patru ochi cu Maria Plop, care i-a mărturisit că se săturase de atâta alergătură şi mizerie în cei doi ani cât a fost silită să fugă prin pădure şi că voia să fie, ca şi ei, „liberă”: „Ar fugi, dar îi e frică că o împuşcă ceilalţi”…

La baracă, au sosit, între timp, Ion Moiceanu, responsabilul parchetului, şi Gheorghe Pârnuţă care a adus mălai cu caii.

Partizanii au plecat sâmbătă dimineaţa, adresându-li-se muncitorilor: „Să nu vă supăraţi că am luat alimente, că nu am luat de graşi !… Să trăiţi, să vă ajute Dumnezeu şi tătucu IPEIL să trăiască să ne mai aducă şi altă dată !”, după care, s-au dus spre pădure… [Idem].

În declaraţia sa, Bârloiu Gheorghe din Rucăr completează consemnarea lui Nae Godeanu precizând, însă, că alimentele sustrase au fost, probabil, îngropate undeva, la circa una–două ore dus–întors de baracă, fiindcă au cerut o lopată şi un târnacop; au făcut drumul de trei–patru ori cu raniţele încărcate, timp în care Marinescu V. Ion păzea, cu arma, baraca. Partizanii le-ar fi spus muncitorilor că, „după ce se va termina războiul în Coreea, atunci va începe războiul aici, că vine (sic !) sârbi şi americani peste noi”… [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–845]. La plecare, au cerut şi o oală de pământ; Bârloiu le-a reproşat că „au ajuns să ia şi oalele oamenilor”, fapt care l-a iritat pe „doctor” (Ion V. Marinescu), ameninţându-l că îl ia cu el să-i care raniţa, dar responsabilul Moiceanu l-a scăpat…

Întrebat despre aspectul „bandiţilor”, Gheorghe Bârloiu declara că „Toţi erau îmbrăcaţi prost, având pantaloni bufanţi; trei erau încălţaţi cu opinci şi doi cu bocanci, iar Arnăuţoiu Toma avea căciulă cu urechi şi pistol automat şi pistolet. Fata avea tot pistol automat iar cei trei aveau arme şi pistolete”. [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–846].

Interogat de către organele Securităţii, muncitorul forestier din Rucăr, Nicolae I. Godeanu, descria în detaliu, la solicitarea anchetatorului, îmbrăcămintea acestora, pentru a putea fi, astfel, mai uşor identificaţi, întrucât, pe munţi, se aflau, în acea perioadă, mulţi angajaţi la lucrările forestiere, precum şi ciobani.

Membrii grupării de partizani: Arnăuţoiu Toma, Arnăuţoiu Petre, Marinescu Ion, Jubleanu Constantin şi Plop Maria erau toţi îmbrăcaţi în haine uzate, unii purtau încălţăminte confecţionată de ei, lăsând, astfel, impresia unor oameni „prost echipaţi”:

„Arnăuţoiu Toma avea în cap căciulă cu urechi, haină de lână neagră, pantaloni tot de lână neagră bazonaţi cu piele de burduf; bocanci în picioare…

Arnăuţoiu Petre avea în cap şapcă sport, haină rusească sport vătuită, pantaloni de lână sură dar peticiţi, încălţat cu opinci…

Marinescu avea în cap şapcă start, haină rusească vătuită, pantaloni de lână suri şi jartiere, încălţat cu opinci…

Jubleanu avea în cap bască verde, haină din zeghe neagră, pantaloni de zeghe neagră bunicei şi încălţat cu opinci…

Maria avea cârpă pe cap, mintean femeiesc, pantaloni de culoare seină din stofă de cumpărat peticiţi, încălţată cu opinci…” . [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–842].

„Atacul” de la baraca din Muntele Oticu a alertat Securitatea. La 29 iulie 1951, Biroul Securităţii Poporului din Câmpulung se adresa, sub nr. 314/3459, D.G.S.S. Argeş, tov. maior Briceag sau tov. căpitan Stăncilă:

„Raportăm că în ziua de 26 iulie 1951, orele 17,30, banda Arnăuţoiu compusă din: Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Marinescu, Jubleanu Tică şi Maria Plop au atacat baraca din Muntele Oticu. Au sechestrat pe muncitorii de la baracă în număr de 6 şi anume: Gh. Gh. Bârloiu, Nae Godeanu, Gheorghe Gh. Bălan, Iosif Moiceanu, Jan Moiceanu şi Gheorghe Mihai Pârnuţă toţi din comuna Rucăr, raionul Muşcel. Banda a stat în baracă în zilele de 26, 27, iar în ziua de 28 iulie 1951, orele 11,30, au plecat însoţiţi de muncitorii IPEIL până la Lunca Berevoiului Mare”. [Dosar 11251.FD, vol. 1; cf. L–847].

Se precizează, în continuare, direcţia de deplasare a partizanilor: Spintecătura Păpuşa, „de unde s-ar putea merge sau pe Valea Sebeşului, spre Făgăraş sau spre Râul Târgului către Râul Doamnei”. Se menţionează alimentele luate: „400 kg mălai, 30 kg şuncă, 15 kg fasole, 2 kg brânză, 12 kg peşte şi următoarele lucruri: două pile, 9 pături, una lopată, un târnăcop, două topoare, două sute ţigări şi cinci tutunuri”. Toma Arnăuţoiu a confirmat primirea lor, printr-un bon semnat «Partizanii libertăţii»…

Securitatea din Câmpulung Muscel propune „instalarea unor posturi capcană formate din cel puţin 7 oameni la lucrările IPEIL cele mai importante de pe Râul Târgului, râul Dâmboviţa şi Râul Doamnei, precum şi intensificarea acţiunii informative în Cândeşti, unde „banditii au rude”.

Securitatea confirmă D.G.S.S. Regiunea Argeş că „în ziua de 28 iulie, la orele 10, o echipă compusă din 6 oameni a plecat spre stâna din Muntele Zârna pe traseul:

Voina, Ezerul, Boarcăş, Otic, Zârna, care s-ar putea întâlni cu banditii". De frică, desigur, locotenentul de Securitate Niţă Petre cere, în continuare, „formarea unei a doua echipe pentru întărirea primei echipe". [Idem].

Drum şi iar drum

Partizanii merg, apoi, spre Valea Largă, stau acolo două zile, îşi ascund bagajele şi pleacă spre Ferigi, la grădina lui Ion Dumitrescu din Sboghiţeşti, unde întâlnesc întâmplător, la o odaie, din care iau „trei răniţi de cartofi şi una de poame", pe ciobanul Ion sau Gheorghe al lui Măliguţ din Sboghiţeşti, care îi informează că armata se află în munţi, pe urmele lor. Se întorc la Valea Largă, să construiască un bordei.

1950 decembrie 15 — Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu pleacă spre Cândeşti, pentru a întâlni pe Petre Coman, inspector la centrala MAT din Drăgăşani-Vâlcea, şi pe soţia acestuia, Constanţa, care era sora Victoriei, soţia lui Petre Arnăuţoiu.

Securitatea din Câmpulung-Muscel era deja informată că soţii Coman aveau legături cu partizanii şi propusese, în consecinţă, încă din 18 mai 1950, arestarea lor. [Dosar 1251, vol. 2; cf. L–384].

Toma Arnăuţoiu, care intră în casă, dându-se drept organ de Securitate, află, de la părinţii lui Petre Coman, că Securitatea le percheziţionase de curând domiciliul şi că fiul şi nora lor erau la Câmpulung. Bătrânii i-au dat să mănânce „nişte miere şi fructe".

Petre Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu rămăseseră în spatele casei, asigurând paza; ei nu au mai fost chemaţi în interior, pentru ca stratagema de substituire a lui Toma Arnăuţoiu să nu fie demascată. [Idem].

Partizanii coboară pe râul Bratia spre cătunul omonim, unde Constantin Jubleanu, apărând, la rândul său, în postura unui drumeţ înfometat ce venea din oraş, cere alimente de la casa mai izolată a unui cetăţean care se scuză, însă, că nu are ce să îi dea…

Reconstituirea cronologică a unor episoade din viaţa partizanilor implică o memorie remarcabilă, de care Toma Arnăuţoiu nu se putea plânge. Dar nici fratele său, Petre Arnăuţoiu, nu poate fi acuzat de amnezie. Din contră !… Uită doar ceea ce nu vrea să spună !… Orice detaliu este consemnat, orice identitate este dezvăluită cu suficientă precizie, pentru ca Securitatea să aibă dovezi în acţiunea de declanşare în masă a arestării susţinătorilor Rezistenţei. Şi, iarăşi, momente incredibile, prin asumarea unor riscuri sinucigaşe…

1950 decembrie 17 — Toma Arnăuţoiu merge, împreună cu Petre Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu, acasă, la Nicolae Băşoiu din Stăneşti, care îi fusese „recomandat" de Elisabeta Rizea.

Nedeclinându-şi adevărata identitate, Toma Arnăuţoiu îi arată acestuia o fotografie de familie, în care Nicolae Băşoiu recunoaşte pe învăţătorul Iancu Arnăuţoiu. Abia atunci, îi spune că e fiul acestuia, Toma Arnăuţoiu, reacţia omului fiind de bucurie, dar şi de teamă… Lasă imediat perdelele la fereastră, şi, aflând că Petre Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu aşteaptă afară, merge şi-i invită în casă. Îi găzduieşte două zile într-un saivan din curtea casei şi, atât el cât şi soţia lui, Filofteia, le aduc de mâncare… Partizanii trimit, prin „gazdă”, un bilet lui Nică Şuţa din Domneşti, pentru a perfecta o întâlnire. La plecare, Nicolae Băşoiu le-a dat „25 kg mălai, fasole, caşcaval, pastramă şi nişte prune uscate”. Pentru a-i conspira identitatea, Toma Arnăuţoiu a stabilit cu el să-i spună „Gheorghe”, în prezenţa fratelui său şi a lui Constantin Jubleanu…

Exces de conspirativitate, sau un simplu joc între maturi, fiindcă cei doi îl cunoşteau efectiv şi pe el, şi pe soţie, şi locul în care se ascunseseră de Securitate, ale cărei unităţi treceau din ce în ce mai des, pe drumul din faţa casei spre munţi. Deşi au convenit între ei să nu vorbească despre noul sprijinitor al Rezistenţei, Constantin Jubleanu nu şi-a putut ţine limba, povestindu-i tatălui său despre întâmplarea de la Stăneşti…

De la Lărgi, coboară în 27 decembrie, din nou, la Stăneşti… Dorm în saivanul din curte şi, peste trei zile, iau din nou calea spre munţi, spre bordeiul din Lărgi, încărcaţi de această gazdă primitoare, dar lipsită de orice brumă de prevedere, cu „mălai, fasole, un cojoc, o ţoală şi câteva pachete de ţigări”. Nicu Şuţa, cu care stabiliseră o întâlnire, nu a venit. Poate, din prudenţă !…

Încearcă, prin Nicolae Băşoiu, să ia legătura cu învăţătorul Mucenic Comândăşescu, deşi acesta o refuzase pe Victoria Năstase, în 1949, să le dea nişte ţuică, pretextând că nu are. În schimb, atunci, se oferise să-i găzduiască pe timpul iernii, dar ei renunţaseră, din motive de securitate. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–386].

La 8 ianuarie 1951, sunt văzuţi întâmplător de Elena şi Veta lui Creţu din cătunul Mlăci, comuna Berevoeşti, care au trecut prin Valea Largă. Toma Arnăuţoiu s-a dat drept pădurar…

Precauţi, părăsesc bordeiul şi construiesc o baracă la Izvorul Grosului din Muntele Şeţu. Împreună cu fratele său, cu Titu şi Tică Jubleanu merg să aducă brânza ascunsă în Gura Vărsălatului. Observă, în Chei, mai mulţi bărbaţi necunoscuţi, pe care îi lasă să treacă fără să li se arate… Se întorc, în 12 ianuarie 1951, la Izvorul Grosului, unde „iernează” până la 17 februarie, când pleacă în aceeaşi formaţie spre Nucşoara, la Ghica Belu Micu, care îi aprovizionează cu mălai şi carne transportate, apoi, de cei doi Jubleni la bordei, unde rămăseseră Maria Jubleanu şi Maria Plop.

Toma şi Petre Arnăuţoiu s-au simţit, se pare, bine la Stăneşti, pentru că, la 21 februarie, ajung iarăşi la familia Băşoiu, stau „în gazdă” trei zile şi pleacă încărcaţi cu de toate: mălai, pastramă, caş, ţigări… [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–387].

Întâlnesc, în jurul datei de 10 martie, la Suhara, pe ceilalţi. Titu şi fiul său aduc şi ei, între timp, alimente de la Constantin Samoilă şi Luca Dumitrescu.

Fraţii Arnăuţoiu merg la învăţătoarea Iulia Lemnaru, care nu-i lasă să plece cu raniţa goală, ci le-o umple cu „nişte brânză şi fructe". Constantin Paşol îi avertizează că, în sat, sunt multe patrule. [Idem].

1951, martie 23, orele 23-24 — Partizanii: Jubleanu Titu, Jubleanu Constantin şi Marinescu V. Ion „atacă la domiciliu" pe Păţitu I. S. Ion din satul Secături, pe care Marinescu l-a ameninţat: „Am venit la dta, pentru că te-ai avut rău cu tatăl meu !" şi au cerut alimente. El n-a vrut să le dea, dar ei au luat circa două baniţe de mălai şi 500 grame brânză. De „atac", mai ştiu: Maria Păţitu, fiica păgubaşului, şi o vecină, Maria Gheorghe Popescu. [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–853].

Din nou, îşi schimbă adăpostul, stabilindu-se cu toţii la Coastele Cernatului. O deplasare la Nisipi, după alimentele ascunse împreună cu un aparat de radio, îi pune pe gânduri. Nu mai era nimic acolo… Din Coastele Cernatului, merg la Suhara, stau câteva zile, apoi, se despart de Titu, Maria şi Tică Jubleanu, care pleacă împreună spre Cucute, unde iernase „doctorul" Ion V. Marinescu…

După ce se întâlnesc cu Marinica Chirca, fraţii Arnăuţoiu şi Maria Plop, pleacă luând mălaiul, brânza şi ţigările date de ea, în bordeiul din pădurea Lărgilor, unde rămân o vreme. „Fură" o oaie şi şase miei din turma pădurarului Nicolae Milea, ducând prada în bordeiul din Lărgi.

Şi, din nou, după un timp, coboară pe drumul Stăneştilor… De această dată, o iau cu ei pe Maria Plop. „Stau în gazdă" în acelaşi saivan din curtea casei, trei sau patru zile. Toma Arnăuţoiu îi oferă lui Nicolae Băşoiu ceasul inginerului Vente Teodor, „turistul" ucis pe Muntele Gălăşescu, „cadou pentru atitudinea faţă de activitatea lor" ca partizani. Generozitatea obligă la generozitate, aşa că pleacă, de la Nicolae Băşoiu, spre pădurea Lărgilor, încărcaţi cu „20 kg mălai, alte alimente, o pereche de bocanci şi 2000 de lei". [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–388].

Marina Chirca este la fel de generoasă: de acasă, de la ea, duc la bordei: „30 kg mălai, alte alimente, ţigări, o pereche de pantaloni de postav". Din banii primiţi de la Nicolae Băşoiu, le cumpără alimente şi ţigări.

Întâlnit întâmplător, pe Valea Largă, baciul din Domneşti, Nicuţu Pavel, îi invită la târla lui din munţi, dar, când merg, nu-l găsesc acolo. Se mută la Suhara… Îi dau Marinei Chirca un bilet către preotul Nicolae Andreescu, originar din Poenărei, dar care oficia serviciul religios la Nucşoara, după dispariţia preotului Ioan Drăgoi. Prin lunile iunie-iulie, Toma Arnăuţoiu îl întâlneşte pe preot, discutând despre situaţia familiei lui. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–389].

În mai 1951, spre sfârşitul lunii, „dau lovitura" la stâna din Muntele Zănoaga, de unde iau 24 kg brânză, eliberând un bon pentru cantitatea primită baciului Georgică Dobrescu din Muşăteşti. [Idem]. La stâna din Muntele Dobroneagu, dau bon baciului Damian din Domneşti, care era împreună cu fiul său, Mihai, şi 10-15 persoane din

Domneşti şi Mălureni, pentru: 15 kg caş, 5 kg de urdă şi 15 kg de mălai, plecând în grabă, fiindcă află că armata era prin apropiere. [Idem].

Revenind la Mârna, fraţii Arnăuţoiu şi Maria Plop o întâlnesc, la Pleaşcă, pe Marinica Chirca şi fiul acesteia, Gheorghe Chirca, veniţi cu alimente.

Şi, iarăşi, se duc la Stăneşti, la Nicolae Băşoiu, unde stau în saivanul din curte şi, de unde, pleacă încărcaţi cu de toate: 20 kg mălai, şuncă, caşcaval, cartofi, două perechi pantaloni postav, dar şi cu informaţii îngrijorătoare despre o prezenţă tot mai accentuată a armatei în zonă…

La 4 iunie 1951, grupul de partizani se reîntregeşte. Revăd „întâmplător" pe: Titu Jubleanu, Constantin Jubleanu şi Maria Jubleanu, de care se despărţiseră la sfârşitul lunii martie, dar şi pe Ion V. Marinescu, pe care nu-l mai întâlniseră din decembrie 1950… Împreună, perfectează şi realizează unele „incursiuni de aprovizionare", „recoltând" de la stânele din: Muntele Drăghina Mare (98 kg brânză, 40 kg mălai şi o pereche de opinci); Muntele Drăghina Mică (60 kg brânză şi mălai); Muntele Spinarea (105 kg brânză, 30 kg mălai). Depozitează o parte din alimente pe Izvorul Călugărului. Renunţă la o proiectată descindere la stâna din Muntele Şeţu şi revin la Bahna Rusului…

La Suhara, familia Jubleanu şi Ion V. Marinescu se despart de fraţii Arnăuţoiu şi Maria Plop.

Primul grup porneşte spre Vâlsan, pentru a-l întâlni pe ciobanul Băchiuţă din Corbeni, convenind să se revadă peste zece zile.

Securitatea urmăreşte pas cu pas acţiunile partizanilor.

«Sinteza nr. 314 din 16 aprilie 1951» o confirmă. Se semnalează apariţia lor în Corbi, la 13 martie 1951, apoi, la intervale scurte, în raza comunelor: Sboghiţeşti, Secături şi Nucşoara. La 1 aprilie, echipele de „scotocire" ale D.R.S.S. Argeş întâlnesc 4 „bandiţi" care dispar spre Muntele Clăbucet.

„Scotocirea" dă, parţial, rezultate, în sensul că organele Securităţii găsesc, la Lespezi, lucruri ascunse de „bandiţi": „două pături, o furculiţă, o farfurie, un tuci de mămăligă, 4 linguri, 8 kg mălai, carne de miel, un cleşte de cuie şi un ciocan".

Se semnalează, de asemenea, dispariţia unui porc de circa 60-70 kg, în noaptea de 6/7 aprilie, din gospodăria Mariei Cojocaru din Nucşoara. Se identifică „bandiţii": Titu Jubleanu, Constantin Jubleanu şi Ion V. Marinescu.

Au mai apărut, potrivit „informaţiilor obţinute", încă trei bărbaţi şi o femeie… Securitatea îşi propune „intensificarea la maximum a acţiunii de urmărire şi lichidare a bandelor", împrospătarea reţelelor informative din rândul ciobanilor şi lucrătorilor forestieri permanenţi; întărirea reţelelor informative în satele de la poalele munţilor. [Dosar 2168.FD; cf. L–393].

Se raportează imediat măsurile întreprinse în „spiritul" «Sintezei din 16 aprilie 1951». Astfel, „Direcţia Generală a Secu Statului Raionul Câmpulung" informează, prin curier, cu adresa 314/1229 din 8 iunie 1951, „Dir. Gen. a Secu Statului Regiunea

Argeş", că „s-a trecut la recrutarea a 7 informatori din rîndul muncitorilor dela lucrările IPEIL din: Pecineagul Mare, Piscul Mînăstirii, Mara, Clăbucetu, Schimbavu, Berevoiu Mare şi la Plutire pe râul Dîmboviţa". [Dosar 2168.FD; cf. L–394].

Aceeaşi D.G.S.S. Argeş solicitase anterior, prin adresa 314/5731 din 16 martie 1951, „o situaţiune clară a tuturor elementelor fugare" care implica, printre altele, completarea unei fişe pentru „elementul fugar şi pentru membrii familiei fugarului respectiv". De asemenea, Raionul de Secu Câmpulung trebuia să înainteze „o situaţie clară a bandelor" care să cuprindă: a) „un scurt istoric al bandei", incluzând „activitatea depusă", componenţa nominalizată, situaţia prezentă, acţiunea informativă; b) „fişele elementelor din bandă cu fotografiile respective". „Maiorul de Secu N. Briceag şi cpt. de Secu I. Popescu" cereau, în finalul adresei menţionate, întocmirea unor „planuri concrete în colaborare cu organele de miliţie pentru curăţirea razei dvs, de bande şi elemente fugare". „Acţiunea informativă" în teren se amplifică. Securitatea din raionul Curtea de Argeş înaintează, prin curier, D.G.S.S.R. Argeş, adresa 314/2091 din 15 mai 1951, în care îi raportează „spre ştiinţă" că „în ziua de 6 mai 1951, pe la orele 23, într-o baracă a muncitorilor IPEIL din Valea Ghimbavului", deci, în afara razei lor de activitate, „a apărut patru indivizi (sic !) îmbrăcaţi militari cu haine kaki şi chipiurile tot kaki", înarmaţi cu 3 arme şi un pistol automat, care l-au întrebat pe Burnea M. Ion din comuna Moeciu, aflat în baracă, „dacă îi place Partidul de astăzi şi răspunzând că-i place, i-a spus să meargă cu ei şi să nu mai stea cu hoţii ăştia de comunişti". Niţă Petre, locotenentul semnatar al raportului, dovedea că „mâna lungă a Securităţii se întinde departe", dincolo de „raza raională de activitate"… D.G.S.P. din raionul Câmpulung confirma, a doua zi, că indivizii care apăruseră la baraca din Valea Ghimbavului erau, în plus, „încălţaţi cu bocanci", informaţia fiind obţinută de la „individul" Burnea M. Ion care fusese „trimis" Raionului de Securitate de către Raionul Miliţie Câmpulung. „Susnumitul" a fost „prelucrat" spre „a ne pune la curent cu noui apariţii de indivizi". „Raionul de Secu" se disculpa, pentru că nu a raportat imediat, motivând că „chiar în ziua de 13 mai a.c. tov. locotenent Amuza de la Direcţiunea Regională Miliţie Piteşti – deci, plutonierul de la Brădet avansase în grad şi ajunsese la „regiune" ! – a plecat imediat să verifice la Oraşul Stalin (Braşov, n.n.), atât la Miliţie cât şi la Securitate, spre a constata dacă cei patru indivizi au fost sau nu trimişi de Miliţie sau de Securitate în patrulare prin acea regiune".

Locotenentului Amuza i se confirmase că „nu au fost tov. de Miliţie sau Securitate, atât de la Oraşul Stalin cât şi de la Făgăraş".

Aflase, însă, că, pe 3 mai, „un eşalon de ostaşi V-tori Munte din C. Lung a plecat în tabăra Râşnov, situat între Predeal şi Oraşul Stalin", eşalon care dormise succesiv la: Rucăr, la Moeciu, şi care sosise, pe 5 mai, la Râşnov. Era de presupus, aşadar, ca vreo patrulă de recunoaştere să se fi rătăcit, deşi nu se făceau manevre. Ori „indivizii în kaki" reperaţi în Valea Ghimbavului ar fi aparţinut Batalionului de

Securitate Vânători Munte de la Bran, care se aflau „în patrulare” în acea regiune. [Dosar 11251.FD, vol. 1; cf. L–399].

Operativitate „informativă” dovedeşte şi Postul de Miliţie Nucşoara, de unde, un maior Dumitru raportează „spre ştiinţă” Raionului de Securitatea Poporului Curtea de Argeş, prin adresa nr. 251/1951, că „în ziua de 15 mai 1951, banditul Toma Arnăuţoiu însoţit de alţi doi indivizi, dintre care unul bătrân şi unul tânăr, studentul Marinescu”, a apărut la stâna din Muntele Zănoguţa, cerându-i unei femei, Dorina din Nucşoara, să le aducă 5 l ţuică şi două roate de caşcaval, pe care urma să le procure „cu ajutorul cântăreţului de la Nucşoara”. Toma Arnăuţoiu ar fi bravat, afirmând că „Miliţia îl va putea cerceta numai când va fi mort”… Maiorul raporta trecerea la „acţiuni de urmărire prin scotocire, pânde şi capcane cu echipe destinate în acest scop.”.

Se înregistra o adevărată sarabandă a adreselor conţinând elemente informaţionale care vizau activitatea partizanilor…

S-a ajuns la situaţia paradoxală, pentru a se evita învinuirile reciproce de „neinformare” a oficialităţilor, ca Miliţia Raionului Curtea de Argeş să adreseze Raportul informativ nr. 12/9 iunie 1951 Raionului de Securitate Curtea de Argeş – deşi angajaţii acestora conlucrau pe teren pentru depistarea partizanilor –, pentru a informa colaboratorii că „şase indivizi înarmaţi, încălţaţi cu cizme cazone, bocanci de vânători de munte sau bocanci particulari”, în dimineaţa zilei de 6 iunie 1951, au luat carnea unui miel tăiat de la stâna din Muntele Bândea, unde era cioban Ion I. Didinoiu şi au cerut ciobanilor de la stâna oilor cu lapte să le facă o mămăligă cu brânză. Ciobanii au sesizat că „vorbeau cu accent ardelenesc”, dar nu ştiau ce hram poartă, fiindcă „indivizii înarmaţi au spus celor de la stâna oilor cu lapte că sunt miliţieni, iar la stâna cu oi sterpe din acelaşi munte, au spus că sunt partizani”. [Dosar 11251.FD, vol. 2; cf. L–401]. O asemenea informaţie avea darul să îi deruteze pe autorii raportului: „Apreciem că a putut fi o echipă de Miliţieni în urmărire de la Făgăraş, deoarece Muntele Bândea este în imediata apropiere a acelui oraş, dar nu-i esclus să fi fost şi bandiţi”…

Aşadar, nu se ştia precis dacă „indivizii” erau urmăriţi sau urmăritori !…

Postul de Miliţie Nucşoara raporta, la rându-i, Regionalei Argeş că „în ziua de 21 a.c (sic !) orele 18 s’a prezentat la acest post ciobanul Metehaia Ion din Corbi, care reclamă că în ziua de 19 a.c. (sic !) între orele 16-17, au venit la stâna de pe Muntele Dara trei indivizi înarmaţi”, pe care lt. major Herteanu îi descrie în detaliu, pornind de la îmbrăcăminte până la culoarea ochilor, cu excepţia celui mai tânăr dintre toţi, „la care ochii nu s’a putut stabili” (sic !)…

În ce lună au venit nu se poate „stabili”, fiindcă ofiţerul Herteanu crede, probabil, că „a.c.” ar fi, probabil, luna curentă !…

Sigur este, însă, că „au luat 34 kg brânză pe care au cântărito <!> şi 1,500 kg unt fără să lase vreun bon sau notă” şi că, apoi, „au plecat spre Păcureţ” – informaţie, desigur, extrem de utilă Regionalei de Miliţie Argeş !…

În această întrecere „stahanovistă" a raportorilor, se înscrie şi „Lt. de Sec. Niţă de la Raion Secu Câmpu-Lung" care, la 21 iunie 1951, îi raportează „tov. cpt. Popescu de la D.R.S.S. Piteşti" că „în ziua de 19 iunie crt. orele 10,30 – 11, pădurarul Petre N. Rădoi, secretarul organizaţiei de bază al Oc. Silvic Rucăr, în timp ce se afla în serviciu pe Muntele Cioara, a observat 8 indivizi îmbrăcaţi cu pelerine cenuşii şi pălării diferite". De teamă, omul s-a ascuns într-o groapă şi n-a putut vedea dacă erau sau nu înarmaţi, fiind la o distanţă de circa o jumătate de kilometru de „indivizii care mergeau pas întins în direcţia Muntelui Leaota". Niţă Petre propune ca „în munţii Cioara şi Leaota, să se facă scotocire timp de câteva zile". [Dosar 11251.FD, vol. 1; cf. L–404].

Postul de Miliţie Nucşoara aduce la cunoştinţa Raionului de Securitate Câmpulung-Muscel că, „în ziua de 21 iulie 1951, între orele 14-15 după masă, şi-au făcut apariţia la stâna din Muntele Dara, şapte indivizi îmbrăcaţi civil, port ardelenesc, care au făcut mâncare, au sacrificat o oaie pe care au pregătit-o".

În afară de oaie, „indivizii înarmaţi" au luat, de la stâna din Muntele Dara – potrivit ciobanului Băncescu Ioan, care a furnizat aceste informaţii Securităţii – 20 kg mălai şi 5 kg bânză. „Ca îmbrăcăminte purtau haine ardeleneşti, foi de cort fiecare, în cap purtau şepci hitleriste". Ciobanul Băncescu Ioan confirma cu siguranţă că „cei 7 indivizi nu fac parte din banda Arnăuţoiu", pentru că îi cunoştea pe aceştia, şi că erau interesaţi „cum se pregăteşte pastrama şi sloiul, adică oaia tocată prăjită cu seul ei şi băgată cu seul ei în burtă". [Dosar 11251.FD, vol. 1; cf. L–405].

Probabil că ciobanii le-au făcut şi o demonstraţie pe viu, întrucât „indivizii înarmaţi" au stat destul timp la stână: de vineri după amiază până sâmbătă pe înserat…

D.G.S.S. Argeş cerea Raionului de Securitate Câmpulung, la 20 iulie 1951, informaţii precise despre alţi trei „indivizi înarmaţi" cu pistoale automate, care au cerut ciobanilor de la stâna din Valea Zârnei, 10 kg de brânză şi 10 kg de mălai. Deşi ciobanii i-au refuzat, motivând că sunt alimentele cooperativei, „ei au luat brânza şi mălaiul cu forţa". Ulterior, au sosit alţi 6 „indivizi înarmaţi, îmbrăcaţi în haine groase şi cu căciuli pe cap"…

Raionul de Securitate Câmpulung informează, prin adresa nr. 314/3327 din 8 august 1951, că „după verificări serioase, nu s-a putut stabili dacă aceştia au fost bandiţi constituiţi în bandă sau au fost vreo echipă de scotocire din partea Făgăraşului". Acelaşi locotenent de Securitate, Niţă Petre, care semnează „documentul", confirmă, prin adresa 314/3663 din 18 august 1951, D.G.S.S.R. Argeş că „bandiţii din Nucşoara, respectiv banda Arnăuţoiu compusă din cinci bandiţi au luat 33 kg brânză, mălaiu şi tutun, o cantitate mică de cuie care a fost găsită la stână, lăsând un bon cu semnătura «Partizanii libertăţii», aşa cum a semnat şi pe bonul pe care l-a lăsat la lovitura dată la baraca I.P.E.I.L.-ului.". [Dosar 11251.FD, vol. 1; cf. L–407].

Se atestă, astfel, din surse ale Securităţii, că Gruparea de partizani «Haiducii Muscelului» utiliza, în cazul confirmării sustragerii unor bunuri materiale, sintagma denominativă «Partizanii libertăţii».

Paralel, însă, cu incursiunile de aprovizionare ale «Partizanilor libertăţii», se consemnează, în raportul semnat de Niţă Petre, prezenţa, la aceeaşi stână din Muntele Oticu, în ziua de 28 iulie, a „patru bandiţi având accentul vorbirii din partea Ardealului, cu bocanci cazoni, răniţi şi şepci, cu pelerine, puşti Z.B. şi pistoale Oriţa, hartă, busolă şi grenade". „Bandiţii cu accent ardelenesc" au aceleaşi preocupări stringente de aprovizionare şi acelaşi sistem de confirmare, prin bonuri, a bunurilor sustrase. Diferă doar sintagma prin care se definesc: «Şoimii munţilor»… Pentru Securitate, este de-a dreptul halucinant să analizeze un asemenea raport. Nu-i exclus ca vreunul dintre „experţii" acestei cumplite instituţii de teroare să fi exclamat: „–Bine, Arnăuţoiu e banda noastră !… Dar ăilalţi sunt bandiţi sau securişti de-ai noştri, din Ardeal ?!…".

«Sintezele Securităţii»

Sintezele Securităţii constituie, în esenţă, un act de bilanţ al terorii nemărturisite, al delaţiunii şi delatorilor ascunşi sub pseudonimele pactului cu diavolul, plătiţi cu arginţii lui Iuda, dincolo de înşiruirea rece a unor nume care, pentru mulţi, au însemnat vieţi frânte în anchete, în torturi inimaginabile…

«Sinteza de rezultatele obţinute în problema bandelor dela data de 15 iunie-1 septembrie 1951. Regiunea Argeş», „oficializată" sub nr. 314/11 şi „îndosariată" sub indicativul 2168 F.D., în arhivele Securităţii, reprezintă o anamneză efectuată de „organele de stat" a istoriei recente a Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş.

Analizând „situaţia prezentă", la 15 iunie 1951, «Sinteza» se referă, în esenţă, la formaţiunile de partizani Arsenescu Gheorghe şi fraţii Arnăuţoiu: „Banda lui Arsenescu Gh. se compunea din 9 elemente: Arsenescu Gh., Miron Grigore, Şuicescu Victor, Andronescu Iosif, Roşca Ion, Stănescu Constantin şi Mămăligă Gheorghe". O situaţie bulversantă, întrucât mişcarea de rezistenţă din nord-estul Muscelului fusese anihilată de Securitate încă din anul 1948 !…

Apar, însă, elemente informaţionale noi: identificarea, în urma arestării „fugarilor" Romu Luca şi Ion Vasilescu, a „omului de legătură a unora dintre elementele fugare": Muşatescu Ioan din comuna Stoeneşti. Domiciliind la diverse adrese în Bucureşti, Ioan Muşatescu se ascunsese la tatăl său, în Stoeneşti, împreună cu „fugarul Comănescu Iosif". „Ambii în prezent se află reţinuţi", se menţionează sec despre arestarea celor doi de către „organele de securitate"…

«Sinteza» proiectează, însă, o rază de lumină asupra dispariţiei tragice din mişcarea de rezistenţă a partizanului Gheorghe Mămăligă: „Din cercetările efectuate

asupra banditului Titu Jubleanu – se consemnează în documentul Securităţii – s'a stabilit că banditul Mămăligă Gheorghe, membru al bandei Arsenescu, a fost împuşcat mortal într'o acţiune întreprinsă de organele noastre"…

Pentru Securitate, „banda Arsenescu" exista încă, la 1 septembrie 1951, deşi nu mai acţiona, întrucât „6 elemente din componenţa sa se urmăresc – potrivit «Sintezei» – după un plan de acţiune D.G.S.S. Pentru urmărirea acestor elemente, sunt dirijaţi un număr de 29 informatori". Aşadar, o medie de cinci informatori pentru un „bandit", medie care depăşeşte considerabil „raportul" vehiculat în popor care stabilea existenţa unui informator al Securităţii la câte trei cetăţeni ai României „democrat–populare"…

În continuare, se analizează situaţia „Bandei fraţii Arnăuţoiu din Munţii Muscelului compusă din 8 elemente: Marinescu Virgil– nominalizându-se eronat numele tatălui arestat în 1949, în loc de cel al fiului său, Ion–, Titu Jubleanu, Constantin Jubleanu, Maria Jubleanu, Maria Plop şi Chirca Ion".

Menţionarea, la 15 iunie 1951, a numelui dezertorului Ion Chirca între componenţii grupării de partizani Arnăuţoiu îl determină pe comentatorul volumului «Luptătorii din munţi» să presupună: *„Acuzaţia că ar fi fost împuşcat mortal de Gh. Mămăligă în 1949 rămâne incertă, cu atât mai mult cu cât nu se semnalează că i s-ar fi găsit cadavrul. Nu cred că se poate exclude în totalitate ipoteza ca el să fi fost lichidat de securitate pentru că nu a reuşit să predea din grupul condus de Gh. Arsenescu decât pe Ciolan Nicolae şi Popescu Constantin în noiembrie 1949 (precum am văzut, Benone Milea a fugit din grup puţin timp înaintea acestui moment şi s-a predat organelor de securitate). În ceea priveşte misiunea de a-i prinde şi preda securităţii pe membrii grupului Arnăuţoiu, aceasta a fost complet neîndeplinită, el nereuşind nici măcar să-i contacteze."…*

Supoziţia este, însă, infirmată de faptul că, după uciderea dezertorului, Gheorghe Mămăligă a sosit în tabăra Arnăuţoilor cu arma şi raniţa acestuia şi, mai mult, i-a condus la „Pisica" – locul răfuielii – de unde a dezgropat lucruri care au aparţinut victimei sale…Nu era un act creştinesc îndătinat să se dezgroape mortul !… Şi, apoi, fusese convingător prin probele aduse…

De altfel, «Sinteza» „argumentează" dispariţia acestuia din grup prin declaraţia lui Titu Jubleanu: „Din cercetările efectuate asupra lui Titu Jubleanu, a reeşit că fugarul Chirca Ioan, urmărit de noi în cadrul bandei Arnăuţoiu, a fost împuşcat mortal de banditul Mămăligă Gh. (mort)."

Stabilind componenţa grupului: „fraţii Toma şi Petre Arnăuţoiu, Marinescu Virgil (sic !), Constantin Jubleanu şi Maria Plop, «Sinteza» preciza că „În urma operaţiunilor din 9-10 iunie a.c., de către organele noastre a fost arestat banditul Titu Jubleanu, iar Maria Jubleanu a fost împuşcată mortal.".

Ce-i putea, oare, reţine pe autorii «Sintezei» să nu confirme uciderea de către Securitate a dezertorului ?!… Ar fi fost, după expresia lor, „un rezultat pozitiv”…

Tactica adoptată de Securitate clarifică, parţial, situaţiile bulversante raportate din teritoriu de către „organele de stat” din raioanele Câmpulung şi Curtea de Argeş: „În vederea depistării acestei bande de către D.G.S.S. s’a întocmit un plan de combinaţie, prin creerea unei bande de diversiune care la 1 august a.c. a fost introdusă în teren pe raza D.R.S.S. Argeş. În această acţiune în perioada 1 august – 1 septembrie a.c. au fost introduşi şi doi tov. din D.G.S.S. împreună cu o echipă formată din organele de Securitate îmbrăcate în haine de miliţieni”.

Grupul de diversiune are un nume «Mandea», nu întâmplător ales; asociat, probabil, cu componenţa etnică a grupului… Deşi recunoaşte că „Banda de diversiune «Mandea» nu a dus la prinderea bandiţilor”, «Sinteza» înregistrează ca „rezultate pozitive”: delimitarea regiunii „unde s’ar adăposti banda Arnăuţoiu” şi crearea posibilităţii de a o contacta.

Pentru eficientizarea „planului de acţiune”, Securitatea întreprinde concomitent „scotocirea terenului” şi „întăreşte grupul” cu informatorul „Musceleanu”: „fost profesor al banditului Toma Arnăuţoiu, cu scopul de a stabili contactul cu acesta prin echipele de colectare a plantelor medicinale pe cari le conducea în regiunea frecventată de bandă”…

Ingenios, diabolicul plan al Securităţii !…

Acţiunile de „supravieţuire” continuă

Cronica „supravieţuirii” grupului de partizani înregistrează noi momente semnificative…

20 iunie 1951– După despărţirea de grupul format din familia Jubleanu şi Ion V. Marinescu, grupul fraţilor Arnăuţoiu şi Mariei Plop se stabileşte temporar în Muntele Mârna. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–412].

Marinica Chirca îi confirmă lui Toma Arnăuţoiu că „preotul Nicolae Andreescu a acceptat să-i întâlnească pe partizani noaptea, la un pod de lângă moara lui Iosif Poenăreanu” situată pe Râul Doamnei, în satul Poenărei. Se fixează chiar un consemn: „aprinderea a două chibrite”…

Marinica Chirca le-a spus partizanilor că armata se află pe urmele lor, la stânele din munţii: Drăghina şi Spinarea, unde ei „dăduseră atacuri teroriste şi le jefuiseră”. Atenţie, deci !…

Din această cauză, partizanii se mută de la Mârna la Valea Largă, după care, pleacă la „gazda noastră” – cum socoteşte Toma Arnăuţoiu, cu evidentă afecţiune, familia Nicolae Băşoiu din Stăneşti…

Sintagma este întru totul motivată, prin mărturisirea lui: „am stat în gazdă timp de 6 zile la domiciliul său; ne-a alimentat atât el cât şi soţia lui, Băşoiu Filofteia; ne-a

dat două perechi de pantaloni de stofă neagră, două perechi indispensabili şi alimente”. [Idem].

Întâlnirea cu preotul Nicolae Andreescu la moara lui Vică Poenăreanu nu fusese fortuit localizată acolo, întrucât preotul domicilia în Poenărei şi făcea naveta la Nucşoara, doar când oficia slujbele religioase…

Întâlnirea aceasta va reprezenta un moment extrem de important în opţiunea viitoare a grupului de a se stabili în perimetrul satului Poenărei, dar şi în frângerea, de către Securitate, a destinelor unor oameni din zonă care au ajutat, material şi moral, Rezistenţa…

„Din domiciliul lui Băşoiu Nicolae, potrivit declaraţiei lui Toma Arnăuţoiu, în cursul interogatoriului din 14 octombrie 1958 de la Securitatea din Piteşti, *am plecat şi ne-am întîlnit cu pr. Andreescu Nicolae în punctul stabilit cu care ocazie acesta a manifestat dragoste faţă de noi manifestîndu-se duşmănos la adresa comuniştilor şi făcînd o rugăciune şi afirmînd «cum o fi răbdînd dumnezeul acesta pe comunişti pe pămînt» şi alte injuri(i) aduse la adresa comuniştilor.*

Am stat de vorbă cu pr. Andreescu Nicolae timp de două ore fiind de faţă şi teroristul Arnăuţoiu Petre, într-un zăvoi şi mi-a adus şi mai multe ţigări.

Cu această ocazie, Andreescu Nicolae ne-a informat despre acţiunile întreprinse de organele de securitate pentru prinderea noastră afirmînd că în anul 1953 se va schimba regimul democrat–popular din R.P.R. că i-a spus fratele său, Andreescu Ion–Leu că va începe un război şi va cîştiga (sic !) *ţările capitaliste.*

Ne îndemna să rezistăm cu orice risc şi să nu ne dăm vi(i) în mîna securităţi(i), în care scop mai tîrziu ne-a dat şi otravă – stricnină.

Tot atunci s-a oferit că ne va găzdui la un grajd al său din punctul Rîu, vecin cu numitul Băcioiu unde am şi stabilit ca punct de întîlnire. De aici ne-am deplasat şi m-am stabilit în pădurea Lărgi. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–413].

Conştient de periculozitatea contactului cu partizanii, obţinând, desigur, promisiunea lor că nu vor cădea vii în mâinile Securităţii, preotul Nicolae Andreescu, spre a fi sigur că îşi vor respecta cuvântul dat şi se vor sinucide, pentru a nu deconspira Securităţii pe colaboratorii lor din zonă, le-a procurat, aşadar, doze letale de stricnină – o otravă suficient de puternică pentru curmarea unei vieţi…

Acest periplu al supravieţuirii continuă…

La Pleaşa, Marinica Chirca, „legătura noastră” – cum îi place lui Toma Arnăuţoiu să îi spună – aduce alimente, ţigări, obiecte de îmbrăcăminte, dar şi informaţii despre mişcările de trupe din munţi…

La 9 iulie, merg la Mârna, unde stabiliseră să se revadă cu grupul rămas pe Vâlsan: Titu Jubleanu, Maria Jubleanu, Constantin Jubleanu şi Ion V. Marinescu.

Tragedia partizanilor de pe Vâlsan

Episodul dramatic al uciderii Mariei Jubleanu şi al arestării soţului ei, Titu Jubleanu, eveniment cu consecinţe dintre cele mai grave pentru destinul grupării de rezistenţă din munţi va fi relatat, din surse sigure, cu evidentă strângere de inimă, în «Mărturia» sa, de către studentul Cornel Drăgoi, relevând spiritul de sacrificiu al mamei, în încercarea disperată de a salva pe fiul ei, Constantin Jubleanu: *„Jublenii şi Marinescu erau undeva pe Vâlsan. Ţaţa Marioara, nevasta lui Titu Jubleanu, spălase rufele şi le întinsese la soare. Şi un avion de supraveghere a survolat. Da', ce-au zis ăştia, e cursa de Sibiu. Dar era de la securitate şi i-a anunţat pe ăia de jos, uite, în pătratul cutare, nişte puncte albe !… Şi-au dat peste ei. Când a văzut securitatea ţaţa Marioara, ultimele ei cuvinte au fost: «Trage, Titule, să scape băieţii !» Asta ar trebui să rămână în istorie: «Trage, Titule, să scape băieţii !»… Şi nenea Titu şi cu ţaţa Marioara au tras şi băieţii au scăpat. Tică, băiatul lor, şi Ionel Marinescu… Dar ei au fost înconjuraţi şi cineva, fără să someze, când a văzut-o pe ea din lateral, stând pe brânci şi trăgând, i-a tras un glonţ de zebeu. Pe unde intră glonţul de zebeu, face o găurică mică, dar, pe unde iese, rupe. Şi pe urmă au sărit pe ea cu picioarele până i-au ieşit plămânii prin spărtură. Mi-a spus un martor ocular: Titu Jubleanu. Că el, când a văzut că băieţii au fugit şi nevastă-sa e moartă, a ridicat mâinile în sus şi s-a predat.*

L-au pus să sape oleacă de mormânt, cu unghiile, cu degetele, a săpat şi cu o ruptură de lespede. Iute, iute !… A săpat ca un lat de palmă şi au spus: Ajunge !… «Am pus peste ea cu mâinile nisip şi bolovani, după ce am sărutat-o, şi atât a fost tot…».

Şi pă el l-au dus la Piteşti, la Securitate, unde ne-am văzut şi el mi-a arătat… Mi-a arătat gura cu dinţii rupţi cu cleştele de cuie… I-au smuls dinţii cu cleşte de cuie… Avea un dinte rupt pe jumătate, un dinte rupt la nivelul gingiei şi erau porţiuni unde cleştele muşcase şi o bucată de gingie. I-au făcut asta atunci, când l-au prins, ca să-l silească să spună unde sânt băieţii." [M-140].

La 10 iulie, sosesc, doar Constantin Jubleanu şi Ion V. Marinescu, având o singură armă, fără cartuşe – arma pe care o avusese Gheorghe Mămăligă şi pe care Ion V. Marinescu o ascunsese într-o scorbură din pădurea Cucute.

Vestea pe care le-o dau este stupefiantă: Titu şi Maria Jubleanu fuseseră arestaţi de Securitate în Muntele Scroafa, iar ei reuşiseră să fugă fără nici un fel de armament. [Idem]. Se vede că nu ştiau că Maria Jubleanu fusese împuşcată şi murise…

Toma Arnăuţoiu i-a dat lui Ion V. Marinescu cartuşe pentru arma Z. B., iar lui Tică Jubleanu – pistolul automat al Mariei Plop.

Apărând întâmplător Ion Oproiu din Nucşoara, partizanii îl abordează şi-i cer cartuşe, fiindcă ştiau de la el că are îngropate în pământ, la Măguri, într-o oală, 100 de cartuşe pentru armă Z.B. Ion V. Marinescu şi Tică Jubleanu merg acasă la Ion Oproiu, stau de vorbă cu soacra lui, şi revin cu 41 de cartuşe pentru Z.B.

Temându-se că Titu Jubleanu va fi torturat la Securitate şi va denunţa locurile unde ascunseseră alimentele, partizanii pleacă, la 11 iulie, spre munţii Drăghina şi Spinarea, unde îngropaseră alimentele împreună cu cel arestat.

Pe potecă, în Muntele Plăişor, se întâlnesc cu Tia Opran, o fată din Corbi, care îi recunoaşte, şi sunt, apoi, văzuţi de ciobanii care păşteau mânzările în Muntele Drăghina.

Au mutat alimentele „dosite" şi s-au dus spre stâna nucşorenilor din Muntele Pojarna, pentru a culege informaţii despre Titu Jubleanu. Au aflat de la ciobanii: Petre Vâlsănescu, Năstase Berevoianu, Nică Rădulescu, Anton Cucu şi de la ceilalţi că Titu Jubleanu „fusese prins viu", iar Maria „fusese împuşcată mortal"…

Spre ziuă, au plecat de la stână cu 60 kg brânză şi 50 kg mălai, pe care le-au depozitat în Creasta Pojarnii. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–415].

Din bordeiul de la Căldăruşa Nisipilor, au recuperat aparatul de radio Braun, şi, prin Muntele Dara, au ajuns la Muntele Căpăţâna, luând de la stână: 30 kg brânză şi 30 kg mălai. Acolo, au găsit pe baciul Ion Miticel şi pe ciobanul Vintilă din Stăneşti, cu care „au discutat duşmănos la adresa regimului democrat-popular"… [Idem].

Campania de aprovizionare continuă în acelaşi ritm alert… De la stâna din Muntele Oticu, unde era baci David din Aninoasa, iau 30 kg de brânză şi tot atâtea de mălai.

La 27 iulie, la lucrarea IPEIL din Oticu, partizanii cunosc, printre alţii, pe: Moiceanu, Bălan, Nae Jugăristu din Rucăr; stau trei zile şi pleacă încărcaţi cu: 200 kg mălai, fasole, şuncă şi 8 pături, pe care le ascund într-o pădure din apropierea stânii. [Idem].

La cererea şefului lucrării, Moiceanu, trec pe bonul de „primire" o pătură în plus pe care i-o dăruiesc…

Au rămas în grup doar cinci: Toma şi Petre Arnăuţoiu, Constantin Jubleanu, Ion V. Marinescu şi Maria Plop… Pleacă împreună cu Gheorghe Pârnuţă şi un copil spre lucrarea din Berivoiu. Ion V. Marinescu şi Maria Plop iau, din casa lăcarului de pe Valea Vladului, o pereche de bocanci şi alte obiecte.

Îşi pun raniţele încărcate pe şeile cailor lui Gheorghe Pârnuţă care merge spre Rucăr. Întâlnesc pe lăcarul de la Valea Vladului, Pomana, de fel din Rucăr, şi, împreună cu el, „atacă" lucrarea din Berivoiu Mic, de unde iau 100 kg făină, 50-60 kg mălai, câteva mii de ţigări, şuncă, untură, cearceafuri, feţe de pernă şi brânză, dar şi 15 calupuri de dinamită, 10 capse, fitil Biefort… [Idem].

Semnificative gesturi politice

În „ura ei faţă de regimul democrat-popular din R.P.R., Maria Plop a distrus tabloul unui conducător politic al U.R.S.S. agăţat pe peretele unui dormitor", iar Ion V. Marinescu, „tablourile conducătorilor partidului şi guvernului afişate în baracă". [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–417].

Gest politic profund ostil, în plină campanie de „făurire a cultului personalităţilor comuniste", gest care nu putea fi iertat uşor de Securitate !…

După ce au depozitat alimentele într-o baracă din Valea Colţilor, se întorc în pădurea Lărgi, pe poteca din Spintecătura Păpuşii. Ion Marinescu şi Tică Jubleanu îşi continuă calea către râul Vâlsan, după ce îşi dau întâlnire cu ceilalţi peste circa două săptămâni.

În ziua de 3 sau 4 august, se văd cu Gherman din Corbi. Între timp, Ion Marinescu şi Tică Jubleanu au luat de la stâna din Muntele Robiţa, unde era baci unul Vasilescu din Albeşti, o cantitate de 30-40 kg mălai şi tot atâta brânză.

Reuniţi, la 10 august, fură un viţel din Muntele Căpăţâna, stau câteva zile în Piscul Cotului, iar, de acolo, fraţii Arnăuţoiu şi Maria Plop pleacă în Muntele Metalul, pentru a vedea o mai veche cunoştinţă de-a lor, pe baciul Pavel Neicuţa din Domneşti.

La stână, găsesc doar pe un cioban din Domneşti, Tucă Ion, care le spune că, în urmă cu câteva ceasuri, au fost vizitaţi de „alte elemente fugare" care „au servit masa" şi au lăsat „doi săcutei de brânză" pentru ei. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–418].

Partizanii au luat brânza şi s-au dus spre Muntele Căpăţâna, unde s-au întâlnit cu baciul Ion Miticel şi cu ciobanul Ion Bădescu din Stăneşti, continuându-şi calea spre baraca din Muntele Dara.

Ion Marinescu şi Tică Jubleanu au mers la stâna din Muntele Leaota, la baciul din Brăduleţ, rudă cu fostul student la medicină.

S-au regăsit, apoi, la Dara, pentru a depozita alimentele. De aici, s-au dus cu toţii la stâna din Valea Lungă, pe râul Vâlsan, la baciul Aurică Blănaru din Muşăteşti.

Prezenţa unui brigadier în stână, pe care Ion Marinescu l-a confundat cu un altul care îl denunţase pe Titu Jubleanu Securităţii şi, de aceea, intenţiona să-l împuşte, a incitat spiritele…

Un cioban din Prosia, cătun al Muşăteştilor, le-a propus în secret partizanilor să-şi petreacă iarna viitoare la el acasă.

Nu pleacă de la stână cu mâna goală: 30 kg brânză, 5 kg unt şi 30 kg mălai vor fi depozitate în pădure; apoi, se vor duce după alimente la stâna din Muntele Jepii de Sus, unde era baci Chivu din Vâlsăneşti. [Idem].

Conflicte anticipând un deznodământ tragic

Incidentul de la 31 august 1951 are ca protagonişti pe brigadierul Dinescu Constantin zis Vuţă de la Ocolul Silvic Muşăteşti şi pe Ion V. Marinescu. Brigadierul Dinescu-Vuţă venise, pe 30 august, însoţit de Gheorghe Păţitu şi Mircea Pârvulescu, originari din Brădet, având ca obiectiv: „marcarea arborilor pentru tăiat". Seara, au mers la stână, ca să doarmă…

Potrivit amplului raport nr. 1696/4 septembrie 1951, adresat de locotenentul major de la Securitatea din Curtea de Argeş Direcţiunii Regionale a Securităţii Statului Argeş, brigadierul Constantin Dinescu, însoţitorii săi şi ciobanii au fost treziţi din somn, în zorii zilei de 31 august 1951, de comanda „Drepţi !" a lui Petre Arnăuţoiu, primul care a intrat în stână, înarmat cu o armă Z.B., şi purtând, la brâu, un pistol.

L-a urmat Ion V. Marinescu, care a legitimat pe cei din interior. Confundându-l pe brigadier cu un altul pe care îl văzuse în ziua tragediei de la Muntele Scroafa, l-a ameninţat că îl împuşcă…

Numai după ce brigadierul a reuşit cu greu să-l convingă că n-a fost „până acum, niciodată, în munţi", „Marinescu a eşit din stână înjurând"…

A intrat, imediat, Toma Arnăuţoiu care, cunoscându-l pe Gheorghe Păţitu, „a discutat cu el în mod prietenos, apropiat", încercând, apoi, să-l liniştească pe brigadierul înfricoşat de moarte…

Mircea Pârvulescu a vorbit, câteva minute, între patru ochi, cu Tică Jubleanu, care îi era văr, sfătuindu-l să se furişeze de partizani şi să se predea… Tică i-a mărturisit că se temea s-o facă, fiindcă, spunea el, sunt legaţi prin jurământ să nu se dea vii pe mâna Securităţii… [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–434].

Toma Arnăuţoiu s-a destăinuit celor din stână, printre care se aflau: baciul Aurel Blănaru din Muşăteşti, responsabilul stânei Nicu zis Chilon, ciobanul Rada Toma şi alţi ciobani din Muşăteşti, că „nu are nici o crimă la activul lui, însă, dacă este forţat de Miliţie şi Securitate, o face şi pe asta şi viu nu cade în mâna lor". Era un adevăr mărturisit parcă în faţa unei instanţe supreme de judecată, întrucât nici în uciderea celor doi militari ai Securităţii din casa părintească, nici în cazul lichidării „turiştilor" din Muntele Gălăşescu nu se implicase direct !…Din contră, acolo, salvase pe unul dintre „turişti", plutonierul major de Securitate Aurel Bârsan…

Bravând, pentru a-şi impresiona şi mai mult auditoriul, Toma Arnăuţoiu „s'a lăudat că anul acesta au alimente şi explozibil în 30 de munţi, din Valea Oltului până în Valea Dâmboviţei", că „anul trecut, Securitatea le-a dat o lovitură mare, că a trebuit să mănânce un an numai coaje de fag cu mălai", întrucât le-au fost descoperite unele bordeie cu provizii… Le-a vorbit, apoi, despre viaţa lor grea, despre moartea

trădătorului Chirca, despre „intruşii” din munţi care iau brânză de la stâne, semnând, în contul lor, „Ţepeş Vodă”…

Un episod povestit de către brigadierul Dinescu locotenentului M. Ungureanu, reprodus detaliat în raportul acestuia, conţine elemente informaţionale în premieră pentru Securitate, anticipând disensiunile existente în grupul de partizani, disensiuni care vor culmina cu suprimarea unuia dintre ei…Securitatea va fi, aşadar, informată încă din data raportului: 4 septembrie 1951, că „unitatea” micului grup de partizani este puternic zdruncinată din interior… Episodul reprodus, în continuare, este edificator:

„După discuţia cu Toma Arnăuţoiu, brigadierul Dinescu Constantin a eşit afară la isvor să se spele şi a fost somat de o femeie îmbrăcată bărbat şi legată la cap cu o basma, care era înarmată cu un pistol Oriţa.

La răspunsul lui că este om bun, femeia i-a dat voie să se spele. Atunci pădurarul a intrat în vorbă cu ea, întrebânduo <sic!> cum o duce în viaţa de bandă, la care ea a început să plângă spunând: «Păcatele noastre că în curând vor rămâne numai doi, că se ceartă Toma care este şeful bandei cu Marinescu care vrea să-i ia locul însă Toma nu vrea să cedeze, că Marinescu este setos de crime, iar băiatul lui Titu Jubleanu, Tică este nebun de când a fost prins tatăl său şi omorâtă mama sa, se ceartă cu toţi, îl susţine pe Marinescu şi nu ascultă de Arnăuţoiu !…» Maria Plop avea un pistol automat Oriţa şi câteva grenade Chiser agăţate de centură…

După ce s'a spălat, pădurarul Dinescu a venit din nou la stână şi a stat afară împreună cu ceilalţi tovarăşi şi cu ciobanii iar banditţii în afară de Marinescu au intrat în stână şi au mâncat, apoi au luat pe baci pe care l-au forţat să le dea 13 kg de brânză, 37 kg de mălai şi 5 kg de unt de oaie pe care le-a băgat în raniţă, apoi banditul Marinescu a intrat din nou în stână şi a trecut alimentele furate în carnetul stânei semnând «Partizanii».

Întorcându-se spre ceilalţi ciobani şi spre Dinescu a spus că acum ei comandă şi dacă n'or muri cu flinta în mână, apoi vor răsplăti Muşeteştilor brânza care le-au luat-o.

După ce au luat mălaiul şi toate alimentele, au pus forţat să le topească unt pentru a-şi unge armele şi apoi le-a făcut mâncare, obligând ca întâi să mănânce ciobanii şi apoi au mâncat ei, în care timp, unul a pândit, adică Marinescu” – va declara, la Miliţie, Manole Sorescu din Brăduleţ… *„Cu raniţele în spinare, au plecat spre isvorul Vâlsanului, către Jepii de Sus, uitându-se mereu înapoi spre a nu fi atacaţi”.* [Dosar 11251.FD, vol. 2; cf. L–420-421].

Aspectul vestimentar al partizanilor era mizerabil: *„Banditţii Arnăuţoiu erau încălţaţi cu bocanci rupţi în picioare, aveau pantaloni de dimie ţărănească bazonaţi, Toma purta un mintean ţărănesc, iar Petre avea o haină de foaie de cort. Marinescu era încălţat cu opinci de gumă, pantaloni kaki rupţi, iar pe dedesupt, avea o flanelă. Constantin Jubleanu purta opinci de gumă, pantaloni de dimie gri, haină de dimie*

neagră, iar pe cap purta o basma. Toţi erau înarmaţi cu arme şi pistol la şold". [Dosar 11251.FD, vol. 2; cf. L–421].

Aspect dezolant al unor „haiduci" moderni !… Viaţa de partizan era, aşadar, mult prea aspră, încărcată cu tot soiul de privaţiuni…

De la stâna din Jepii de Sus, unde „servesc" masa împreună cu baciul Chiva, ciobanul Bărboiu şi alţi ciobani din Domneşti, care îi informează că Securitatea s-a interesat de ei în repetate rânduri, pleacă cu 30 kg brânză şi 30 kg mălai. În continuare, „atacă" stâna din Muntele Mircea, pe râul Buda. Baci era Anton din Arefu, iar ajutor, Gavrilă din Curtea de Argeş… Iau „circa 30 kg brânză, câteva kg unt şi 40 kg mălai, un joagăr de tăiat lemn şi alte obiecte casnice"; alimentele le depozitează în Muntele Dara.

Întâlnesc, sub creasta Muntelui Pojarna, pe ciobanii din Nucşoara: Năstase Berevoianu şi Zănoaga al lui Tănăsel, cărora le-au cerut o pereche de opinci, pe care aceştia le-au promis că le lasă într-un loc ştiut, dar nu le-au găsit acolo. Năstase Berevoianu îi asigură că fratele său, Constantin Berevoianu, s-ar oferi să îi ajute cu alimente şi îmbrăcăminte. Îi cer, prin Năstase, să le dea „tutun, aţă de cusut, pantaloni, săpun", pe care urma să le pună într-o scorbură de fag cunoscută şi de el, în Steghiuţă, pe unde vor trece, apoi, fără să găsească, însă, nimic…

Promisiuni de conjunctură nenorate ca, de altfel, multe altele !…

Partizanii transportă, după aceea, alimentele depozitate în Muntele Drăghina Mică la Brâul Dării. Coboară din munţi, pentru câteva zile, la Nucşoara… Scot din câmpul Slatina şi din grădina Veronei Cujbescu, „câteva răniţi de cartofi şi de morcovi". De la Verona, iau şi o oaie. Alimentele le conservă în Suhara.

Pe Vasile Pascu din Sboghiţeşti, îl găsesc la grajdul lui din cătunul Slatina. Omul le dă, fără ştirea nevestei de care se ferea: „nişte cărţi de literatură religioasă, nişte fructe, aţă de cusut, săpun"; le promite opinci şi lână, dar nu se ţine de cuvânt…

Partizanii mută, apoi, alimentele din Suhara la Brâul Dării…

La începutul lui septembrie 1951, pleacă spre Dâmboviţa, cu gândul de a aduce, de acolo, alimentele ascunse, pentru a le depozita în bordeiul de la Brâul Dării…

Ion V. Marinescu se abate, împreună cu Constantin Jubleanu, la stâna din Muntele Leaota, spunându-i baciului, care îi era rudă, să ceară, de la Florica Ştefănescu-Procopie din Brădet, „nişte pantaloni, aţă de cusut şi alte obiecte". [Dosar 11251, vol. 2; cf. L–423].

În drum spre Dâmboviţa, se întâlnesc cu ciobanii de la sterpele din Căldarea Zârnei: Nicolae Pavel din Domneşti, Măriuţ Ion zis Nică din Corbi, Stoenescu Ion din Jina-Sibiu, Băncilă Ion din Rucăr şi Dumitru din Văleni-Muscel. Dorm cu ei o noapte în stână, „discută duşmănos la adresa regimului democrat-popular" şi află că „Banda ardelenilor", probabil, gruparea de partizani condusă de Ion Gavrilă, ar fi fost la stânele din Brătia…

Una dintre „victimele” Rezistenţei

Pentru ca acuzele aduse partizanilor să atârne cât mai greu în talgerele balanţei justiţiei comuniste nedezlegate niciodată la ochi, de teamă ca adevărul să nu iasă la iveală, Sentinţa nr. 107 semnala „gravitatea” unora dintre „faptele” lor: ***„Atât în anii 1949 cît şi în anii 1951 teroriştii au atacat şi maltratat pe Dogaru N. Gheorghe din comuna Stăneşti raion C. Argeş, pe care l-au dezbrăcat şi l-au dezarmat.”*** [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

Interogată, victima, Dogaru N. I. Gheorghe, născut în Stăneşti, de profesie pădurar în Muntele Spinarea, unde făcea lucrări de împădurire, declară amănunţit cum a fost „jefuit de bandiţi”. Scena „jafului” este reconstituită cu precizarea: locului– cantonul silvic din Muntele Spinarea; condiţiilor meteorologice– „zi ploioasă şi ningea”; „figuranţilor”– inginer Banu Gheorghe de la Ocolul Silvic, Maria Gh. Moisel, Elena T. Tudora, Tuţa Hera, Aurelia Profir şi alţi 13 lucrători din Stăneşti şi din Corbi-Muscel.

Protagoniştii sunt Ion V. Marinescu şi Constantin Jubleanu…

Acţiunea este simplă: „doi indivizi intră pe uşă peste noi cu armele în mână”. Cer să iasă pădurarii, din canton, afară… Ies: Dogaru N. I. Gheorghe şi inginerul Banu Gheorghe… Acuzat că a dat informaţii Securităţii, în urma cărora, Titu Jubleanu fusese arestat, iar soţia acestuia ucisă de Securitate, Dogaru este ameninţat că va fi împuşcat, iar arma îi va fi confiscată…

Partizanii iau din canton: „90 kg mălai, 5 kg şuncă, 1 kg peşte, două pături, un veston tip pădurar şi arma din dotarea lui Dogaru cu seria 6455 Staer cu 5 cartuşe”, pentru care semnează de „primire”, Ion V. Marinescu.

Dogaru se roagă să nu îi ia arma, fiindcă „îl nenorocesc”… Îi iau arma, nu şi viaţa, cum îl ameninţaseră… Îl îndeamnă să anunţe organele de miliţie, „fiindcă lor nu le e frică”… Pădurarul se execută imediat; pleacă „devale” şi anunţă nu Miliţia, ci Securitatea, personal pe sublocotenentul Cercel, „cu care, precum declară, am mers din nou în munte, deoarece l-am întâlnit în drum, însă pe bandiţi nu i-am găsit”. [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–450].

Pădurarul Dogaru N. I. Gheorghe avea „antecedente” în relaţiile cu partizanii. În 1949, potrivit declaraţiei sale din Dosar 1237, vol. 47, „Am fost terorizat la început de un fiu al lui Chirca Ion, după care a mai venit la mine Chirca Ion, Chirca Gheorghe, Benone Milea şi încă doi terorişti pe care nu i-am cunoscut niciodată…

Toţi teroriştii erau înarmaţi cu puşti şi pistoale; teroristul Benone Milea era încălţat cu nişte bocanci noi tip IFET şi a afirmat către ceilalţi terorişti că ar fi bine să fiu jefuit să-mi ia bocancii, însă văzînd că sînt uzaţi m-a lăsat. Cu această ocazie teroriştii se manifestau duşmănos la adresa regimului democrat-popular din R.P.R. afirmând că în curînd se va schimba şi vor ajunge oameni mari”. [Dosar 1237, vol. 47; cf. L–448].

Ultima frază tinde să devină un laitmotiv al declaraţiilor din arhiva Securităţii referitoare la mişcarea de rezistenţă anticomunistă din munţi…

Obiectivul imediat al partizanilor din Muscel este lucrarea silvică din Muntele Berevoiu Mic…

Caracterul anticomunist al unei acţiuni „propagandistice"

Sentinţa nr. 107 – atât de persistent evocată în acest eseu istoric consacrat Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş – sintetizează desfăşurarea unui moment semnificativ din lupta partizanilor împotriva regimului totalitar comunist instaurat, prin forţa armelor, în R.P.R.:

„Pentru atacurile teroriste de la lucrarea silvică din muntele Berevoiu, unde membrii bandei au fost în două rânduri, ei au efectuat în prealabil supravegherea lucrării timp de o zi şi observând că a sosit un grup de persoane pe care le bănuiau a fi organe de partid şi de stat, ei au înconjurat cabana în care erau adunaţi în şedinţă circa 50 muncitori şi au instalat posturi de pază înarmată. Inculpatul Arnăuţoiu Toma a ţinut în faţa muncitorilor un discurs cu conţinut instigator duşmănos, iar inculpata Maria Plop a distrus tablourile conducătorilor partidului şi guvernului, după care prin terorizare şi sub ameninţarea armelor au jefuit importante cantităţi de materiale (alimente şi medicamente) care aparţineau statului şi erau aduse acolo pentru muncitori.". [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

Tactica adoptată de partizani a implicat, iniţial, supravegherea atentă a lucrării timp de o zi, de către Ion V. Marinescu şi Petre Arnăuţoiu, pentru a stabili eventuala prezenţă a armatei, precum şi numărul persoanelor angrenate în lucrarea silvică. Potrivit unui plan de „atac" conceput de comun acord, Toma Arnăuţoiu şi Ion V. Marinescu au mers la magazia „unde era lumină", iar Petre Arnăuţoiu şi Maria Plop au asigurat „din umbră" paza clădirilor, supraveghind cu atenţie accesele.

Toma Arnăuţoiu şi Ion V. Marinescu au întrebat pe bucătarul Gheorghe Năstase şi pe magazionerul Ion Ploeşteanu, originari din Rucăr, dacă sunt securişti sau miliţieni la lucrare, cerând, de asemenea, informaţii despre persoanele sosite recent.

Au fost asiguraţi că „nu este armată" şi, în dormitor, „dr. Pîslaru, soţia lui şi nişte pădurari ţin o şedinţă de higienă cu muncitorii". [Dosar 11251.FD, vol. 44; cf. L–425].

În dormitorul transformat ad-hoc în sală de şedinţe, se aflau, în afara muncitorilor angajaţi la lucrarea silvică, Nicolae Pîtea, şeful IPEIL Rucăr – care avea ca rază de activitate o zonă montană cuprinsă între munţii Berevoiu şi Oticu, Gavril Pîlcă, şeful Ocolului Silvic Rucăr, brigadierul Ion If. Moldoveanu, pădurarul Alexandru Bivol şi dr. Serafim Pîslaru cu soţia acestuia din Câmpulung, precum şi „conductorul de cai" Moise Coleş.

Scopul deplasării acestora la Berevoiu, potrivit informaţiei furnizate ulterior Securităţii de Nicolae Pîtea, era „predarea parchetelor ocolului silvic, prelucrarea Hotărârii Partidului din 3-5 martie şi a ordinului 435/1950, precum şi vizita medicală a muncitorilor”…

Şedinţa începuse la ora 19, în prezenţa acestora şi a circa 45 de muncitori, printre care se aflau: Ciorcovel Vasile, Ciobotea Nicolae, Ovejdanie Paraschiv, Barbu Ion, Dobrin Ion, Dobrin Maria şi alţii cu domiciliul în Rucăr.

La ora 21, s-a stins lumina, în timp ce vorbea Gavril Pîlcă. Cineva a aprins un felinar şi şedinţa a continuat… După circa 10 minute, „uşa s-a deschis şi a apărut în prag un individ cu o armă automată care ne-a somat şi a spus că acela care va mişca va fi împuşcat pe loc. Apoi, a închis uşa, a eşit afară şi a spus să continuăm şedinţa. Cetăţeanul respectiv se plimba afară de la o fereastră la alta…Din timp în timp, un alt fugar venea în dreptul uşii şi întreba ironic, după cum îşi aminteşte Nicolae Pîtea, «dacă ne-am făcut rugăciunea»…

Desfăşurarea „ostilităţilor” este relatată de către un martor ocular implicat personal, Nicolae Pîtea, şeful IPEIL Rucăr: *„Aproximativ la orele 24 sau 1, a venit un individ care a spus «să vină dl. doctor afară !». Doctorul a venit şi a stat acolo aproximativ 20 minute. În acest timp le-a predat medicamentele ce le avea pentru aceşti muncitori. Odată cu doctorul a intrat şi un individ înarmat cu o armă automată în timp ce altul era la o fereastră iar altul la uşă; cel dela uşă avea un automat P.P.S. Cel care a intrat a întrebat cine este reponsabilul la care eu m-am ridicat în picioare. El m-a întrebat cum mă port cu muncitorii şi i-am spus să-i întrebe pe aceştia. La întrebarea sa mai mulţi au răspuns că mă comport bine. Atunci el mi-a spus că mă cunoaşte, că sunt comunist şi că sunt plătit pentru a face politică. De asemeni lui Pîlcă i-a spus că ştie el că e un inginer sau «ce mama dracului este» şi că tae pădurile cu nemiluita.*

Apoi s-a adresat tuturor spunîndu-le ca să-i ertăm că ne-au luat alimente şi pături dar că ei stau fugiţi de 32 de luni şi că au mîncat şi coajă de fag de foame. Spuneau că nu le este frică de organele de stat că au mai trecut pe lîngă ei şi nu i-au observat. Spuneau că cine umblă după ei pe acolo le rămîn oasele. Discuţia a durat aproape o oră după care au plecat spunîndu-ne că nu avem voe să eşim timp de 10 minute”… Referindu-se la comportarea partizanilor, Nicolae Pîtea afirmă că *„a constat în somaţii, ameninţări la adresa tuturor şi a mea, însă nimeni din cei prezenţi nu a fost lovit, percheziţionat etc.”*

Relatarea desfăşurării acţiunii din cabana Berevoiu prezintă, în varianta Toma Arnăuţoiu, unele precizări de natură să sublinieze atât eficienţa ei materială şi morală, anticomunistă, dar şi manifestarea unui ataşament mărturisit în taină faţă de mişcarea de rezistenţă: „Am mers în magazie şi am încărcat în răniţi: 180 kg făină, 80 kg urdă, brânză, şuncă, fasole, câteva mii de ţigări, chibrituri, un rucsac de piele şi altele.”.

Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu au cărat „prada" pe Valea lui Andrei. [Dosar 11251.FD, vol. 2; cf. L–425].

Ion V. Marinescu şi Maria Plop au rămas să supravegheze mişcările din interior. „Cărăuşii" au revenit, încărcându-şi din nou raniţele şi pentru a sustrage în plus „câteva cearceafuri, feţe de pernă şi două dosuri de saltea, un fierăstrău şi alte obiecte". Apoi, Toma Arnăuţoiu şi Ion V. Marinescu au intrat în sala de şedinţe, chemându-l afară pe dr. Pîslaru, pentru a le da medicamente. Scena relatată este emoţionantă: *„Afară, i-am spus că sunt Arnăuţoiu, m-a întrebat: care ? locotenentul ? şi, la răspunsul meu afirmativ, dr. Pîslaru s-a manifestat bucuros, m-a luat în braţe şi m-a sărutat."…*

După consumarea acestei scene idilice, petrecute în intimitate, fără martori, în biroul său, doctorul le-a dat: piramidoane, aspirine, antinevralgice, pansamente, vaselină sulfamidată, zincată şi altele", partizanii semnând un bon comun pentru toate materialele sustrase. Dr. Pîslaru i-a promis că, despre această întâlnire atât de intimă dintre ei, nu va vorbi decât unei rude a partizanului, preotului Nicolae Mănescu din Apa Sărată… Revenind în sală, Toma Arnăuţoiu le-a spus muncitorilor, sub ameninţarea continuă a armei lui Ion V. Marinescu, că ei sunt fugari prin munţi de 32 de luni, cerându-le să-i ierte că au luat alimente din magazia cabanei; apoi, a întrebat despre comportamentul şefului lucrării, prezent în sală…

„Teroristul Marinescu Ion şi terorista Plop Maria au distrus mai multe tablouri ale conducătorilor partidului şi statului din R.P.R., care se aflau afişate pe baraca lucrării pe care noi am atacat-o şi am jefuit-o. Acest lucru l-au făcut din ură faţă de regimul democrat din R.P.R. şi a conducătorilor din R.P.R.", declară, la interogatoriul din 14 octombrie 1958, „teroristul" terorizat de Securitate, Toma Arnăuţoiu…

Vălimăreanu Victor, muncitor originar din Rucăr, relatează anchetatorilor cum *„o femeie* (Maria Plop, n.n.) *care a făcut de pază la geam, dar nu permanent, s-a dus la panăurile de onoare ale cabanei unde ereau fotografiile muncitorilor unde le-a distrus, deasemeni, a distrus tablăurile care erea cu tov. Gheorghe Gh. Dej şi Stalin, care ereau aşezate pe peretele cabanei, iar restul de tablăuri le rupsese mai înainte, cînd au venit şi n-au găsit decît paznicul cabanei Voroiu Voică, aceasta prin luna august 1951, unde a anunţat conducerea IFET-ului despre cele întâmplate"…* [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–442].

Probabil, înfricoşat încă de „cele întâmplate", martorul avea să declare că, după ce partizanii găsiseră trusa cu medicamente în magazie, *„banditul Arnăuţoiu s-a dus la magazie cu doctorul Pîslaru Serafim şi magazionerul, unde a întrebat că ce medicamente sînt în trusă, punîndu-l totodată să guste fiecare medicament în parte, apoi a luat trusa cu medicamente şi a dat-o la banditi"*. [Idem]. Tot el, redă pe larg intervenţia în „şedinţa de partid" a lui Toma Arnăuţoiu: *„S-a recomandat că el este Arnăuţoiu, a dat bună-seara la muncitori şi a început să spună că a avut fabrică în Nucşoara care regimul de astăzi i-a luat-o, i-a luat şi pămîntul, iar, cînd a fost gata să-l*

închidă a fugit în munţi. După aceasta banditul Arnăuţoiu a spus că tăiem pădurile, că are să fie rău de noi, are să fie rău de mama comuniştilor şi peste puţin timp venim noi la putere, a dat bună-seara şi pe urmă a plecat”… [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–443].

O sinteză suficient de exactă despre intervenţia partizanului în şedinţa de partid, intervenţie care s-a fixat în memoria martorului Victor Vălimăreanu, muncitor la pădurea din Berevoiu, deşi trecuseră cinci ani de la eveniment până la audierea sa la Securitate.

Un alt martor, Ion Mihai, pădurar la Ocolul Silvic Rucăr, îşi aminteşte doar că *„cel mai înalt dintre ei* – Toma Arnăuţoiu – *ne-a ţinut un fel de cuvîntare în care făcea propagandă contrarevoluţionară, în timp ce acela mic* – Ion V. Marinescu – *ne păzea”,* dar şi că *„pentru alimentele pe care le-au jefuit, banditii au dat un bon”* în care au consemnat cantităţile de alimente luate şi în care au semnat «Partizanii libertăţii». Memorii mai vii şi memorii mai şterse în reproducerea memorabilei întâmplări de la Berevoiu !. [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–446].

Securitatea din Câmpulung-Muscel raportează D.G.S.S. Regiunea Argeş, prin locotenentul Niţă Petre, cu adresa nr. 314/3563 din 6 august 1951, materialele „furate” din magazia lucrării IPEIL din Muntele Berevoiu: *„8700 ţigări, 13 tutunuri, 5 feţe de pernă, 2 cearceafuri, 84 kg făină, 48 kg fasole, 15 kg untură, 10 kg şuncă, una cutie dinamită, 15 capse dinamită, 2 linguri, 15 ziare, un carnet notiţe, 22 kg mălai, un sac de saltea, un bidon, 2 târnăcoape. Despre cele luate, banditii au lăsat o notă semnată «PARTIZANII LIBERTĂŢII»…*

„Partizanii libertăţii” au transportat prada pe Valea Colţilor, dar şi la Brâul Dării, unde intenţionau să se stabilească peste iarnă… Pe drumul de întoarcere, se opresc la Zârna, la ciobanii de la „sterpe”, cărora nu le suflă o vorbă despre „atacul” de la lucrarea silvică din Berevoiu. Nicolae Pavel îi dă Mariei Plop *„o oglindă de buzunar care avea pe faţă portretul fostului rege Mihai, zicând: «Ia-o tu, Mario, că pe aici mai vine armata… O vede la mine şi dau de bucluc !»* [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–427].

Oglinda va fi predată de către autorităţi, împreună cu alte lucruri personale ale Mariei Plop, familiei acesteia, potrivit spuselor soţiei fratelui partizanei, Cernea Plop.

Partizanii depozitează alimentele la Brâul Dării, stau acolo mai multe zile şi, la sfârşitul lunii septembrie 1951, se reîntorc pe Dâmboviţa, dar, din cauza timpului nefavorabil, ascund restul de alimente la Colţii lui Andrei şi la Berivoiul Mare, pe Valea Vladului. [Idem].

Din Muntele Boarcăş, duc alte provizii alimentare luate de la lucrarea silvică din Oticu în punctul Roatele din Bahna Rusului. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–428].

Rămân, între 10 octombrie şi 1 decembrie 1951, la Roatele doar fraţii Arnăuţoiu şi Maria Plop. Pe 20 octombrie, îl vizitează câteşitrei pe Nicolae Băşoiu din Stăneşti. Nu se mai simte acelaşi entuziasm, în comparaţie cu descinderile anterioare.

Toma Arnăuţoiu îşi aminteşte doar că „ne-a dat şi acesta alimente, mălai şi legume, pe care le-am lăsat în Salovanu”…

Se opresc la Poenărei, la grajdul de la râu al preotului Nicolae Andreescu… Stau, din nou, de vorbă cu el timp îndelungat, în podul grajdului… În afară de „informaţii politice”, preotul Nicolae Andreescu „se manifesta că regimul democrat-popular din R.P.R. se va schimba”. [Idem].

În acest timp, Ion V. Marinescu şi Constantin Jubleanu au furat o junincă de la un cetăţean din Brătia, pe care au tăiat-o.

La Roatele, se întâlnesc cu Maria Poştoacă şi o altă femeie necunoscută. Nu se tem că vor vorbi. În noiembrie, căile li se întretaie, la Izvorul Rusului, pe Muntele Şeţu, cu aceeaşi Maria Poştoacă, cu Ileana Stana şi alte femei din Mlăci şi Bughea. Deşi i-au văzut pe toţi cinci că sunt înarmaţi, femeile promit solemn că nu vor spune nimănui. Oare, vor putea s-o facă ?!…

La 1 decembrie 1951, pornesc către inima munţilor, spre un loc mai ferit; ajung cu greu la Dara, într-o pădure cu brazi, de Sfântul Nicolae. Construiesc o baracă pe care n-o părăsesc decât pe 22 februarie 1952, când pornesc spre Muntele Berivoiu Mare, ca să fie mai aproape de bordeiele cu alimente. [Idem].

Aici, amenajează o baracă din cetină, în care stau până la 10 martie 1952, când se mută la Colţii lui Andrei din Muntele Bătrâna, unde ascunseseră, din toamna trecută, provizii alimentare. Stau până pe 22 martie 1952, trec, apoi, pe la stâna din Groapele şi, la 1 aprilie, coboară către locurile natale, la Nucşoara. E primăvară şi căile munţilor nu mai sunt pustii…

«Banda ardelenilor» care acţiona pe versanţii transilvani ai Munţilor Făgăraş descoperă coliba de cetină părăsită de curând de «Partizanii libertăţii», cum conveniseră luptătorii pentru libertate din Muscel să-şi semnaleze prezenţa, prin „notele” lăsate celor de la care se aprovizionau.

Ion Gavrilă Ogoranu, şeful partizanilor ardeleni, nu poate uita „coliba de cetină a Arnăuţoilor”. În filele cărţii sale «Brazii se frâng, dar nu se îndoaie», coliba pare, mai degrabă, un loc de refugiu temporar plin de pitoresc: *„Când am coborât Berevoiescul dimineaţa, am nimerit peste o colibă din cetină de brad, destul de încăpătoare, cu o uşă ingenioasă tot din cetină împletită. Desigur, aici iernaseră Arnăuţoii. În colibă, la mijloc, o vatră de piatră cu cărbunii încă uscaţi şi de-o parte şi de alta, patru cearceafuri de cetină. O tablă mare de lemn prezenta cu scris de cărbune multele linii ale vreunui joc pornit lângă foc, să le treacă timpul. Toate arătau că nu plecaseră de aici decât cu câteva zile în urmă. În mod cert, sosiseră în miezul iernii, pe zăpadă mare. Dovadă erau brazii tăiaţi cu fierăstrăul la înălţimea unui stat de om. N-au avut nici o unealtă de săpat pământul, de-au fost nevoiţi să ierneze în colibă…*

Dacă din construcţia colibei n-aveam ce învăţa, în schimb la treizeci de metri de colibă, într-un loc uscat, le-am găsit o groapă pentru alimente, construită după toate

regulile artei: mare, încăpătoare şi căptuşită cu lemn uscat. Pe fundul ei era un strat de cărbuni pentru a absorbi umezeala. Acoperişul din scândură groasă, acoperit cu coajă de brad. Deasupra lui s-a pus un strat gros de pământ…

Ne-am gândit la posibilitatea de a comunica cu ei. Am lăsat în groapă o scrisoare, prin care îi anunţam că am trecut pe aici, i-am sfădit că au lăsat groapa neacoperită, am aşezat deasupra capacul şi câteva brazde, aşa cum a fost. Ziceam că dacă mai vin pe aici şi se vor mira cine le-a astupat groapa, vor avea curiozitatea să o desfacă şi să dea de bilet. Când am mai trecut pe aici, am găsit biletul la locul lui, semn că n-au mai revenit. Bănuind că ar putea fi pe aproape, i-am căutat prin pădurile din jur… Am găsit imprimate în nisipul râului, urme de bocanci bărbăteşti şi o urmă mică de încălţare femeiască. Desigur, au dat la peşte. Am mers pe râu în jos, până n-am mai găsit nici un semn…” [Ion Gavrilă Ogoranu – *Brazii se frâng, dar nu se îndoaie*, Editura Marineasa, 1995, vol. 2].

Obsedanta hrană cea de toate zilele

O secvenţă din voluminosul volum documentar (927 pagini) editat de Ioana-Raluca Voicu-Arnăuţoiu este intitulată «Hrana cea de toate zilele» – titlu inspirat, evident, din rugăciunea Fiului pe Muntele Ghetsimani, dar „ilustrată” prin cuvintele acuzatoare ale pomenitei Sentinţe nr. 107: ***„În cursul anului 1952 membrii bandei teroriste Arnăuţoiu au săvîrşit nenumărate atacuri împotriva stînelor cooperatiste din munţii Urdea, Lespezi, Baia Vladului, Gruişor etc. şi a lucrărilor silvice din munţii Valea cu Peşti, Drăghina, Cascoe şi altele, unde au terorizat personalul angajat şi pe muncitorii din aceste unităţi, prin ameninţarea cu împuşcarea şi prin torturi.”.*** [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

Detalierea sufocantului proces de asigurare a hranei celei de toate zilele a partizanilor, în cursul anului 1952, este posibilă prin reconstituirea traseului parcurs de luptătorii din rezistenţă, pe baza proceselor verbale de interogatoriu care consemnează, deseori, agramat, din cauza „excesivei culturi” a anchetatorilor Securităţii, suculentele „amintiri” smulse, în temniţele comuniste, unui ofiţer al Armatei Regale Române, locotenentului Toma Arnăuţoiu…

Aprilie 23 – Ion V. Marinescu şi Constantin Jubleanu se deplasează din pădurea Cucute, pentru „a da lovituri”, la stâna din Suhara a baciului Vasile Rotaru din Corbi şi în Muntele Robiţa. Cei doi trec pe la lăcarul Toma din Muşeteica, pe Buda, „unde au şi dormit”. În continuare, „dau lovituri” la o lucrare din Valea cu Peşti, luând „mălai, şuncă, ulei, zahăr în cantităţi nedeterminate în kilograme; la Muntele Spinarea, unde îşi completează ţinuta vestimentară, „jefuind de bocanci şi haine” pe pădurarul Moinescu din Corbeni şi pe Micu, şeful lucrării din Boreţu, dar şi dotarea cu armament, luându-i arma pădurarului Bulzu din Domneşti dintr-o baracă de pe o plantaţie de brazi. Arma va fi ascunsă în vârful unui brad pe Muntele Oticu.

Mai 1952 — De la magazia unei plantaţii de brazi în lucru din Muntele Drăghina, aduc în bordeiul-depozit: „120 kg mălai şi ceva alimente".

27 iunie 1952 — În Brâul Dării, grupul de partizani se reîntregeşte…

Care a fost viaţa celorlalţi trei: fraţii Arnăuţoiu şi Maria Plop de la despărţirea lor la începutul lunii aprilie 1952 ?… Până la jumătatea lunii aprilie, sunt în bordeiul de pe Valea Bradului, apoi, coboară din munte la Poenărei, la grajdul preotului Nicolae Andreescu, unde stau trei zile. Se mută în Valea Toacei din pădurea Stăneştilor, aproape de Nicolae Băşoiu, care redevine „gazda noastră"…

La sfârşitul lunii aprilie, merg, după cum declară Toma Arnăuţoiu, la „domiciliul preotului Nicolae Andreescu; l-am strigat la poartă, a eşit şi a rămas să ne întîlnim a doua zi la grajdul lui". Conform înţelegerii, preotul Nicolae Andreescu a venit la grajdul de la rîu, ne-a dat diferite informaţii şi ne-a adus alimente. Ne-a spus să stăm la el în grajd, întrucît timpul era nefavorabil şi pe munte se găseşte armată multă.". [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–452].

Preotul Nicolae Andreescu devine curierul de încredere al partizanilor către un alt preot – Nicolae Mănescu din Apa Sărată – căruia îi cer disperaţi, printr-un bilet, să găsească „vreo ieşire" din situaţia în care se aflau, rugându-l ca, de Paşte, să ia legătura cu vreo legaţie străină ca „să ne scoată afară din R.P.R.". Reacţia preotului Mănescu, confirmată de preotul Nicolae Andreescu: „A primit biletul, l-a cetit în domiciliul lui şi n-a dat nici un răspuns". Era clar că se temea şi, în consecinţă, nu voia să le dea iluzii deşarte…

Această primă încercare de evadare dintr-un infern concentraţionar, în care „jocul" funest de-a hoţii şi vardiştii devine sufocant, eşuează din faşă…

Preotul Nicolae Andreescu preocupat, probabil, de imposibilitatea de a alimenta singur pe partizani, declanşează o susţinută campanie de recrutare a eventualilor sprijinitori ai Rezistenţei. Toma Arnăuţoiu declară: „Tot în perioada aceasta, Andreescu Nicolae a recrutat pe Sorescu Nicolae şi l-a adus la o întîlnire cu noi, la grajdul său din Dumbrava, cu care ocazie, Sorescu ne-a dat alimente". Este primul pas făcut deliberat de vestitul baci din Poenărei care îl va duce spre plutonul de execuţie de la Jilava, peste numai 7 ani !… [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–453].

La prima întâlnire, Nicolae Sorescu le sugerează să-i jefuiască stâna din munţi la care el era baci, „ca să nu fie suspectat de Securitate că le dă alimente pe ascuns". Partizanii promit şi se ţin de promisiune: în iulie 1952, „atacă" şi „jefuiesc" stâna baciului din munte… Le prieşte, cu siguranţă, la Poenărei, pentru că stau până la 15 iunie 1952. Au întâlniri repetate cu: Andreescu Nicolae, Sorescu Nicolae şi Băşoiu Nicolae. Evident, câteşitrei le aduc, probabil, pe rând, de mâncare şi nu numai…

Preotul Nicolae Andreescu devine „ghidul" spre grajdul său de la râu pentru consecventa Marinica Chirca din comuna Nucşoara, încărcată, de această dată, cu „şuncă, peşte, pâine şi o pereche de bocanci pentru Toma Arnăuţoiu".

Iunie, 26-27 — La Brâul Dării, partizanii se reîntâlnesc. În formaţia: Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Ion V. Marinescu, Constantin Jubleanu şi Maria Plop îşi propun „atacarea" stânelor din zona munţilor Brătila şi Mezea.

Din cauza zăpezii, sunt nevoiţi să se oprească la bordeiul sterparilor din Căldarea Zârnei. Mănâncă împreună cu ciobanii Ion Brădăţanu din Poieni, Ghilencea din Pietroşani şi cu un copil. „Discută cu ei ca să nu discute cu nimeni" despre prezenţa lor acolo. Ghilencea nu-şi poate ţine gura şi se destăinuie unor cunoscuţi din Pietroşani care însoţeau o persoană străină la Zârna…

Era **28 iunie**. Partizanii iau cu ei pe ciobanul limbut şi merg pe urmele străinului, care li se părea dubios…

La circa o sută de metri de stâna din Muntele Zârna, cheamă un cioban, care le confirmă că este un străin la ei, Spirea Dumitrescu de la URCC Piteşti…

Sentinţa nr. 107 conferă desfăşurării acţiunii partizanilor valenţele unei manifestări teroriste grave, deşi scena în sine este dominată de un qui pro quo prost regizat de însuşi Spirea Dumitrescu: ***„La stîna cooperatistă din muntele Zârna, la 28 iulie 1952 a maltratat şi terorizat personalul stînei şi pe Dumitrescu Spirea, funcţionar la U.R.C.C. Piteşti, pentru ca să declare dacă sînt organe de securitate, după care au jefuit."*** [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–454].

Un travesti montan la stâna din Muntele Zârna

Muntele Zârna, 1952 iunie 26— În declaraţia sa din 2 martie 1959, Spirea Dumitrescu susţine că plecase din Pietroşani, în interes de serviciu la stâna cooperatistă din Muntele Zârna, împreună cu Dumitru Badea, Vasilescu Tănase şi Necula Ion, în ziua de 26 iunie 1952.

Scopul deplasării îl constituia controlul şi îndrumarea activităţii acestei stâne cooperatiste a U.R.C.C. Piteşti. În noaptea de 26/27 iunie, au dormit la stâna din Oticu, unde efectuaseră un control.

Pe 28 iunie, la ora 16, în drum spre stâna din Zârna, au întâlnit pe ciobanul Ion Ghilencea din Pietroşani, care i-a informat că, la bordeiul mieilor, sunt cinci „terorişti înarmaţi din banda Arnăuţoiu". Îl previn pe cioban să nu discute despre ei cu „bandiţii". Ajuns la stână, Spirea Dumitrescu inventiv, cu destulă imaginaţie, îşi dezbracă hainele sale şi îmbracă haine de cioban, pentru a fugi în situaţia apariţiei „teroriştilor".

După un timp, ciobanul Ghilencea strigă pe ciobanul Dumitru Badea. În spatele său, erau trei „terorişti" care aveau armele întinse spre stână. [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–855].

Dumitru Badea se duce către ei, este întrebat ceva, apoi, „pus cu faţa la pământ", iar Toma Arnăuţoiu a luat ciomagul din mâna lui Ghilencea şi „a început să-l

lovească pe tot corpul", obligându-l să-l strige pe baciul Vasile Matei. După ce baciul a mers la „terorişti", Ghilencea a fost bătut din nou.

Ajunşi între stâne, au cerut să iasă afară cei care veniseră cu caii în timpul zilei. Au ieşit Tănase Vasilescu şi Ion Necula. „Teroriştii" i-au aşezat în rând cu ceilalţi trei ciobani „au încărcat armele şi pistoalele", îndreptându-le spre ei şi cerându-le să-l scoată din stână pe cel venit de la Piteşti. Toma Arnăuţoiu i-a ameninţat că, dacă nu-l scot până numără la zece, îi împuşcă. A numărat până la trei, apoi, el şi cu Petre Arnăuţoiu „au tras cu pistolul asupra lor"…

Spirea Dumitrescu, de teamă că o să fie împuşcaţi, a ieşit din stână, deconspirându-se. „Ciobanul" Spirea a fost „bătut cu patul armei" de Toma şi Petre Arnăuţoiu, care i-au cerut actele…

Până a doua zi dimineaţa, a fost „terorizat" pe rând, de toţi cei cinci „bandiţi", „interogat şi bătut cu arma şi pistolul", inclusiv de Maria Plop !…

I-au spus că „au pentru fiecare comunist un cartuş" şi „aduceau calomnii la adresa conducătorilor P.M.R. şi Guvernului, afirmând că în scurt timp se va schimba regimul democrat-popular din R.P.R. şi atunci se vor răzbuna pe comunişti şi pe organele de stat". [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–857].

A doua zi, l-au „terorizat" cu armamentul, i-au luat obiectele de îmbrăcăminte şi încălţăminte, „au jefuit stâna de brânză şi de mălai", după care au plecat spre Muntele Roşu… O noapte de coşmar pentru Spirea Dumitrescu care nu poate fi, totuşi, acuzat că n-are o imaginaţie debordantă.

O altă „victimă" a partizanilor, ciobanul Ion Ghilencea, declară că, prin luna mai 1952, revenind seara la bordei împreună cu ciobanii Ion Grozăvescu şi Ion Bălăşel, au găsit înăuntru cinci persoane înarmate care dormeau: doi pe pat şi trei pe jos; printre ei, şi o femeie… Ciobanii au plecat cu mieii, fără Ion Bălăşel, reţinut de „bandiţi", şi s-au întâlnit cu cei care veniseră de la Pietroşani… Dumitru Badea a întrebat de Bălăşel. El a spus că fusese reţinut de „bandiţii" care se aflau în bordei. Revenind la bordei, Ghilencea a povestit partizanilor despre întâlnire…

Atunci, aceştia s-au sculat, s-au îmbrăcat, şi-au luat armele şi au cerut lui Ghilencea să-i însoţească la stână… Strigat, Dumitru Badea a ieşit din stână, confirmându-le „bandiţilor" că ciobanul îi deconspirase. Un „bandit" i-a luat bâta din mână şi l-a bătut „producându-i lovituri grave"…

I-au cerut baciului Vasile Mihai „să scoată toţi ciobanii afară «la linie». Unul dintre „bandiţi" a spus: „Până număr la zece, să-mi arătaţi care e delegatul Uniunii, căci altfel pe toţi vă împuşcăm !"… Un alt „bandit", Toma Arnăuţoiu, a tras un foc de armă pe deasupra capetelor ciobanilor aliniaţi… Ghilencea, de teamă că va fi iarăşi bătut, l-a arătat pe Spirea Dumitrescu, „care se îmbrăcase în haine de cioban"… Delegatul U.R.C.C. a fabulat, aşadar, pozând, în faţa Securităţii, în „erou pozitiv" gata să se sacrifice pentru a salva pe ceilalţi, în „atacul" partizanilor la stâna din Zârna.

Pentru că Ion Ghilencea susţine că „la ora 21, partizanii au dat stingerea şi „am dormit cu toţii în stână până dimineaţa", Spirea Dumitrescu a visat, probabil, că a fost, toată noaptea, maltratat. [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–860].

La plecare, ca de obicei, partizanii au întocmit, pentru justificare, următoarea: *«NOTĂ. Am ridicat de la „Stâna Cooperatistă Pietroşani-Muntele Zârna» - 40 kg de mălai şi 60 kg de brânză. <u>Aceste cantităţi sunt luate din cota cooperativei respective şi nu din cantitatea ce trebuie distribuită locuitorilor ce au oi în acest munte</u>. Aceste lucruri au fost ridicate în prezenţa domnului Dumitrescu Spirea, delegat din partea Uniunii Cooperativelor de Consum, care va prezenta această notă, plus un sac. ss, «Partizanii libertăţii».* [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–857-858].

Se relevă, prin acest „act", respectarea de către partizani a unor principii scumpe luptei lor: dreptul la proprietate, însuşindu-şi, prin forţă, exclusiv bunurile unor „creaturi economice comuniste", precum cooperativele sau întovărăşirile, întrucât cantităţile de alimente sunt luate din cota cooperativei respective şi nu din produsele ce trebuiau distribuite locuitorilor care aveau oi în acest munte.

Reluând declaraţia conducătorului grupului, partizanii cer să iasă afară toţi din interiorul stânei. Pentru a-i intimida, Ion V. Marinescu trage trei cartuşe în aer. Partizanii îl identifică pe funcţionarul travestit în cioban şi, pentru că „hainele sale nemţeşti" îi erau de prisos, le împart între ei: Constantin Jubleanu ia haina şi raniţa; Petre Arnăuţoiu – pantalonii, Maria Plop – bocancii…

Funcţionarul de la Piteşti, Spirea Dumitrescu, era „bine îmbrăcat" în hainele „bune" ale ciobanilor de la stâna din Muntele Zârna. [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–455].

După o „prelucrare" ideologică anticomunistă a ciobanilor adevăraţi, dar, mai ales, a surogatului de cioban, Spirea Dumitrescu, autoinclus, prin vestimentaţie, în „breasla" lor, partizanii duc cu ei mai departe amintirea unui travesti, dar, ceea ce era mai important: 40 kg brânză, 30 kg mălai, un sac cu nişte sare, nu înainte, însă, de a-i aplica ciobanului Ghilencea câteva ciomege undeva, ca să îi vină mintea la cap şi să nu mai facă, altădată, pe deşteptul…

„Ciobanului" Spirea Dumitrescu, îi „eliberează", la cerere, un bon pentru bocancii, chipurile, împrumutaţi de la un domn Barus, căruia partizanii îi mulţumesc, printr-un bilet, pentru „una pereche de bocanci şi o raniţă de mare folos", semnând, pentru confirmare, „Partizanii libertăţii"… [Idem].

Căile nesigure ale aprovizionării

Aprovizionarea montană cu alimente continuă în ritm alert, paralel cu contactarea unor alţi şi alţi oameni simpli, trăitori vremelnic, cu treabă, prin Munţii Făgăraş, care vor cunoaşte şi vor duce mai departe, în familiile şi în satele lor, mesajul de libertate al partizanilor, mesajul de ură împotriva regimului comunist impus prin forţă în ţara lor… De aceea, nu întâmplător, numele

celor care au fost întâlniţi de partizani nu au fost omise din declaraţiile acestora, deşi multora dintre ei, din această cauză, propria lor libertate le-a fost pusă în pericol…

Partizanii se grăbesc, însă… La stâna din Muntele Netotu, baciul Haracliu din Domneşti nu făcuse brânza şi le-a spus să revină peste câteva zile. În stâna din Brătila, la care merg, găsesc un baci tot din Domneşti şi se încarcă serios, cu: 120 kg mălai şi 25 kg brânză. A doua zi, la Valea Vladului, îl văd trecând pe ciobanul travestit Spirea Dumitrescu şi alţi oameni către Nucşoara…

În stână, se interesează de la mai mulţi oameni veniţi din satul Stoeneşti, printre care era şi un deputat comunal, dacă au văzut armată. Pleacă, de acolo, cu: „10 kg unt, 30 kg brânză, 40 kg mălai şi sare”, spre stâna din Muntele Mezea, de unde iau: 50 kg brânză şi 60 kg mălai. Baci era unul Dobrinoiu, fost negustor de fructe din Văleni-Muscel. Ajutorul său, Dobrinescu, care era chiabur, s-a bucurat sincer de sosirea lor, promiţându-le că le va cumpăra „o oală de tablă, o pereche de pantaloni şi aţă de cusut”.

Dintre ciobani, reţin pe Arsene şi Traian din Văleni…

După ce au depozitat totul în Muntele Dara, conform înţelegerii, au mers, pe 2-3 iulie 1952, la stâna din Muntele Urdea, unde era baci Nicolae Sorescu din Poenărei. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–456]. Au luat: 100 kg mălai, 40 kg brânză şi o pereche de desagi. Nicolae Sorescu le-a transmis un mesaj de la preotul Nicolae Andreescu, care „doreşte să le vorbească”. [Idem].

În aceeaşi zi, au trecut pe la stâna din Muntele Dobroneagu, încărcându-se cu 104 kg brânză, urdă, unt, dar şi cu veşti nu prea bune de la ciobanul Damian şi fiii lui din Domneşti despre prezenţa armatei prin apropiere.

Partizanii îşi urmăresc, însă, cu aceeaşi tenacitate, obiectivul esenţial: aprovizionarea pentru iarnă, deşi sunt în plină vară…

Aşa că se duc la stâna din Muntele Lespezi, la baciul Nicolae Podea din Domneşti, pe care îl simt foarte apropiat lor. Dorm până spre ziuă la stână şi baciul îi încarcă cu 70 kg brânză şi 40 kg mălai, pe care le depozitează în pădure…

Un alt obiectiv îl va constitui lucrarea silvică de pe Muntele Basa. Deşi cunoscut de-al lor, din Nucşoara, Grigore Mălureanu, şeful lucrării, refuză să le dea cheia magaziei… Partizanii cer o ţapină să spargă uşa. Văzând că nu e de glumă, şeful cedează. Ei se uită şi „preiau”, pe bază de bon: 3 kg pastramă, 2000 ţigări, 4 kg săpun şi 3 kg marmeladă. Asistă la „preluare”: Sima Oprescu din Sboghiţeşti, unul Avramescu din Slatina, iar la „manifestările duşmănoase la adresa regimului comunist” şi la „proorocirea” căderii lui inevitabile, pe lângă aceştia, şi nişte femei din comuna Nucşoara… Una dintre ele, Viorica Regep din Slatina, le spune că armata le-a legitimat pe Muntele Clăbucet, determinându-i, astfel, să evite zona… [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–457].

Informaţi că, la lucrarea din Muntele Basa, au sosit un cioban şi un militar, partizanii au plecat, seara, spre stâna din Muntele Gruişor.

„Daţi, cum daţi şi coreenilor !”

Petre I. Băncescu din Nucşoara, cioban la stâna cooperatistă din Muntele Gruişor, îşi aminteşte despre „atacul” nocturn al partizanilor: „La 7 iulie 1952, pe la ora 11 noaptea, dormeam afară din stână, la oi… La un moment dat, am auzit cîinii lătrînd. Crezînd că este vreo fiară sălbatică, am eşit să-mi încurajez cîinii… Am mers circa 30-40 m, la izvor, şi, în marginea pădurii, am fost somat: «Stai ! Mîinile sus !…». [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–861].

Ciobanul, care îi cunoştea pe partizani, a fost surprins văzând-o pe Maria Plop cu un pistol automat şi „îmbrăcată în uniformă de miliţian”. Omul nu-şi amintea dacă femeia „mai avea şi grade”. Mergând la stână, au fost întâmpinaţi de bacii: Ion Doldoran zis Boacă, Ion Adămoiu din Nucşoara, de ciobanii: Gheorghe Belu zis Micu, Gheorghe Ghemerez zis Cucu, Pătru lui Ivaşcu, Berza şi alţii.

Se discută, până spre zorii zilei, despre birurile impuse de comunişti oamenilor, despre iminenta cădere a regimului democrat-popular.

Oameni care se bucură că-i văd, oameni care se tem să se bucure, pentru că ştiu că, printre ei, se află neoameni infiltraţi de Securitate…

Partizanii le cer alimente. „Noi am vrut să ne opunem, declară nu prea sincer, la anchetă, ciobanul, spunînd că o să ne facă iar rău, dar Toma Arnăuţoiu mi-a zis că de ce fac eu atîta caz că nu sînt numai oile mele acolo, că aşa cum dăm pentru poporul coreean să dăm şi pentru ei. Şi dacă nu vrem, ne ia cu forţa. Ne vor plăti, spunea el, cînd au să vină la putere !” [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–863].

Partizanii pleacă de la stână cu nostalgia satului copilăriei, pe care au tot evocat-o, dar şi cu 30 kg brânză şi tot atâtea de mălai…

După un popas de trei zile la Pojarna, în munte, merg pe Argeş, în jos… Într-un brad ştiut doar de ei, ascund arma luată de la pădurarul Bulzu. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–457]. Se opresc la stâna din Muntele Năneasa, unde se întâlnesc cu cetăţeni din Albeşti-Argeş, dar şi cu baciul Miu din Căpăţâneni, care informase nu de mult Securitatea că ciobanul Bănchiţa de la stâna din Muntele Scroafa ar avea legături cu partizanii. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–458].

„Atacurile” de la stânele Muntelui Robiţa

La interogatoriul luat de Securitate, Ion Pristavu, baci la stâna Robiţa, menţionează că, în iulie 1952, la stână, se găseau mulţi cetăţeni din comuna Oeşti, sosiţi pentru miţuitul mieilor. La asfinţitul soarelui, ies din pădure cinci indivizi înarmaţi care poruncesc cetăţenilor să intre toţi în stână; doi dintre „bandiţi” au intrat şi ei; trei, printre care şi o femeie, au rămas de pază în faţa stânii…

Vasile Niţescu, care a sosit mai târziu, le-a spus celor din interior: „–Bună seara, tovarăşi !" „–Ce tovarăşi ! Ce tu eşti tovarăş cu noi ?" i-au spus «teroriştii» pe un ton ameninţător"…

A sosit şi fiul său, Constantin I. Pristavu, pe care l-au întrebat dacă, pe Muntele Muşeteica, e armată. Băiatul a răspuns afirmativ. „–Credeam că spui că nu este ! au zis teroriştii pe un ton ameninţător"…

După ce au arătat cetăţenilor „terorizaţi" că sunt fugari, „au intrat în camera unde era brânza, de unde au luat 12 kg brânză, fără însă a mai lăsa vreun bon, spunând că a fost luată cu înţelegerea cetăţenilor"…

Asta da „terorizare" !… Cu înţelegerea cetăţenilor, „teroriştii" au plecat cu brânză !… [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–830].

Nicolae Pristavu, fratele baciului, precizează data unui „atac" anterior asupra stânei Robiţa: 10 august 1951…

Pe la orele 15-16, ziua, doi oameni veneau spre stână, apărându-se de câini cu armele.

A trimis un strungar, pe Gheorghe P. Meiţă, să îi apere de câini !… L-a văzut, apoi, pe cioban că venea spre stână cu mâinile în sus; un individ îi pusese arma în ceafă. Indivizii au întrebat dacă e cineva de la Securitate sau Miliţie în stână. I-au cerut baciului 30 kg brânză. Baciul a refuzat să le dea, motivând că nu e a lui, ci a oamenilor din Oeşti şi le-a cerut să se ducă la alte stâne să ia. S-au dus şi s-au întors cu 15 kg de brânză de la stâna lui Gheorghe Vasilescu tot din Muntele Robiţa. I-au cerut din nou 15 kg de brânză, pentru care Marinescu le-a lăsat un bon „ca să se justifice la oameni"… Nicolae Pristavu dusese, la stână, un ziar. Nu spune explicit care… Poate, Scânteia !… Indivizii, după ce au citit, „au început să aducă diferite injurii la adresa regimului, spunând că este scris numai lucruri ireale, pentru a induce în eroare poporul"… [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–832]. Vasilescu Gheorghe va declara şi el, la interogatoriul din 10 martie 1959, că, în iulie 1952, la stâna din Muntele Robiţa, unde era baci, au sosit doi „bandiţi": Marinescu Ion şi Jubleanu Constantin, care au întrebat de preşedintele cooperativei, Turcu Daniel, şi de contabilul Ion Popescu. Fiindcă nişte copii fuseseră „descusuţi" şi ei mai înainte de „terorişti" despre cele două persoane, baciul a îndemnat pe preşedintele şi pe contabilul cooperativei să se ducă să se culce în pădure, deoarece sunt căutaţi de „bandiţi".

După ce au luat doi burdufi de brânză de circa 20 kg, partizanii au văzut pe Vasile Niţescu din Oeşti care venise la miţuit. „Bandiţii au vrut să-l ia cu ei în pădure, crezând că este responsabilul stânii… Noroc cu baciul care şi-a dat cuvântul său că nu este. Şi, astfel, Niţescu a scăpat !… «Teroriştii» au plecat, apoi, spre pădure". [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–836].

Cu acelaşi gând de sporire a proviziilor de iarnă, pornesc spre stânele din Muntele Robiţa „gospodărite" de baciul Vasilescu şi de responsabilul Niţescu din Albeşti sau Oeşti… Pe Valea Muşeteicii, întâlnesc un grup de 50-60 de femei şi bărbaţi

care merg „la miţuitul oilor” şi partizanii îi însoţesc până la stâna din Robiţa, discutând cu ei despre cotele puse de comunişti pe capul oamenilor mai înstăriţi din sat… De la Robiţa, pleacă, apoi, cu 30 kg mălai şi tot atâta brânză… Sunt preveniţi de către unii dintre oameni că, „la Cumpăna, se găseşte foarte multă armată”. Niţescu, responsabilul stânelor, le dăruieşte de plecare „o sticlă cu vin înfundat”… Vanica Niţescu, soţia lui, le vorbeşte despre patru fugari care au trecut pe la stâna lor. Generoasă, îi oferă Mariei Plop, care era destul de sărăcăcios îmbrăcată, „un flanel de lână”, pe care „Maria nu l-a luat, fiindcă flanelul era vopsit roşu !…” Culoare incriminată de ea ca simbol al comunismului împotriva căruia lupta cu curaj bărbătesc tânăra refugiată din Moldova…

În drum spre Poenărei, se opresc, pentru trei zile, la Valea Caprei… Vin la Poenărei, „cu scopul de a lua legătura cu Gina Popescu”, fiica învăţătorului Gheorghe Popescu, şi cu „legătura” lor mai veche din sat, preotul Nicolae Andreescu, care le ceruse, prin Nicolae Sorescu, o întâlnire…„Nu ne-am întâlnit cu Gina Popescu – declară Toma Arnăuţoiu – însă am luat legătura cu Andreescu Nicolae care ne-a adus 10 kg mălai…”. [Idem]. Cât stau, „recoltează” pe furiş de la stupina din sat 7 kg de miere… Pentru ca partizanii să fie informaţi mai bine despre situaţia din ţară şi din lume, preotul Nicolae Andreescu îi „dotează” cu un aparat de radio cu galenă, în schimbul căruia primeşte „un aparat de radio import marca Braun dat de economistul Nicolae Ionescu din Bucureşti, aparat care, pentru a funcţiona, trebuia alimentat cu foarte multe baterii, care se procurau extrem de greu. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–459].

Un radio cu galenă, dacă era conectat la o antenă de cupru suficient de lungă, putea recepţiona în cască, în condiţii excelente, printre altele, emisiunile puternicului post de radio „Vocea Americii”, care transmitea, din Salonic-Grecia, pe lungimea de undă medie de 397 m…

Din Poenărei, partizanii urcă spre munţi, la Valea Vladului, unde ascund „obiectele şi alimentele primite de la Andreescu Nicolae” şi stau, acolo, trei zile…

Ingenioasă diversiune tactică

Împânzirea, de către Securitate, a ariei de acţiune a partizanilor, cu formaţiuni represive puternice care aveau ca principal scop lichidarea rezistenţei armate anticomuniste, i-a determinat pe luptătorii pentru libertate din Munţii Făgăraş să adopte un ingenios plan tactic diversionist…

„Văzând că se găseşte armată multă prin împrejurimi, am hotărât să întreprindem o mie de acţiuni în Munţii Bucegi, pentru a distrage atenţia armatei”, menţiona, în declaraţia sa, liderul micului grup de partizani.

Incursiunile în zonele estice îndepărtate de Nucşoara aveau ca principală consecinţă diminuarea operaţiunii de periere efectuate de armată în scopul depistării

bordeielor-depozite cu alimente, pentru a lăsa, astfel, fără „provizii de iarnă” pe partizani, operaţiune facilitată datorită informaţiilor smulse prin tortură de la cei arestaţi…

În consecinţă, Grupul «Partizanii libertăţii» se îndreaptă spre est, „atacând” stâna din Muntele Pecineagu, „atac” soldat cu „jefuirea” a 40 kg brânză, 8 kg unt şi 20-30 kg mălai şi cu împrospătarea informaţiilor despre ultimele acţiuni ale armatei oferite pe larg de către baciul Butoi şi ciobanul Vlădoiu din Dragoslavele. [Idem].

Următoarea „descindere” la stâna din Muntele Droxin, unde era baci unul din Poenari, contabilizează în „zestrea” grupării de partizani: 30 kg brânză, un ceaun şi câteva kilograme de unt.

„Atacul” cabanei din Muntele Cascoe

La lucrarea de exploatare din Muntele Cascoe, întâlnesc, în august 1952, 30-40 de persoane, dar şi o sursă de aprovizionare pe măsură cu: „200 kg mălai, 8000 ţigări, 6 pături, un joagăr, marmeladă, o haină de pădurar, nişte chibrituri”, pe care le vor prelua „pe bază de bon”, pentru a fi „descărcate” din inventarul magaziei. Pentru moment, vor fi depozitate într-un loc sigur, la Izvorul Cascoe.

Pentru că stâna din munte le era în cale, partizanii pleacă de la baciul ei, Ghică, încărcaţi cu: 4 kg pastramă, 51 kg brânză, sare şi mălai. [Idem].

„Atacul” de la cabana IFET-ului a avut un ecou considerabil în zonă… Martorul Ion Grozăvescu, referent tehnic la IFET Rucăr, care se deplasa la Valea Vladului, împreună cu Dumitru I. Brătescu, constructor de instalaţii de pădure, s-a întâlnit cu gestionarul cabanei, Ion I. Mazăre, şi, de la această „sursă”, a aflat despre „atacul” partizanilor care şi-au făcut saci din păturile luate de la cabană, pentru a transporta materialele sustrase. În plus, au împrumutat nişte saci de la Ion I. Olteanu, contabilul cabanei, sosit cu mălai la punctul de exploatare.

Despre „atac”, martorul afirmă că mai ştiu: Şandru Luca Gheorghe, Constantin Comănescu, Ion Godeanu, Petre Godeanu, Ceorcovel Gheorghe, Secăneanu, Moise Barnea, Burnea Iosif, „asistenţi din rândul muncitorilor, în prezenţa cărora, au lăsat un bon semnat «Partizanii libertăţii», pentru justificarea materialelor luate din cabană.

Declaraţia lui Ion Grozăvescu, devenit directorul IFET-ului din Rucăr, este consemnată confuz în procesul verbal de interogatoriu, relatând despre un alt posibil atac al cabanei efectuat de „o bandă formată numai din bărbaţi”, în care a fost implicat un alt magazioner, Dumitru Veronesei.

Informatorul conferă scenei pătrunderii partizanilor în cabană valenţele unui episod al filmelor de acţiune: *„În momentul acela, o plută trecea pe Dâmboviţa… Banditii le-au ordonat muncitorilor să se culce la pământ, ca să nu îi observe plutaşii…*

Partizanii, continuă el, *au luat o pereche de bocanci de la Olteanu şi pelerinele de ploaie ale lui Ion Rusei şi Iosif Nicolescu”...* [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–867]. *„Slabă, îmbrăcată în pantaloni şi cu bocanci în picioare”,* Maria Plop, când *„s-a ales cu o haină a pădurarului Ion Moldoveanu”,* ar fi exclamat: *„Asta e pentru sufletul meu !...”* [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–870].

Martor, la rândul său, Mazăre I. Ion din Rucăr, responsabil de parchet la Droxin, reţine un moment semnificativ care a scăpat, sau a fost omis conştient din declaraţiile altora: *„Banditţii înarmaţi au început să dea mîna cu muncitorii care se găseau acolo, cît şi cu cei care veneau de la lucru spre baracă”.* [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–868]. Deşi, iniţial, au fost refuzaţi, cantonierul Mazăre susţinând că nu are „mai nimic să le dea”, partizanii *„au intrat în magazie şi au început să aleagă alimente, pe care le-au cîntărit şi le-au împachetat în faţa noastră, a tuturor”.*

Ion Mazăre îşi aminteşte, dintre cei care au asistat la aceste operaţiuni, pe: Comăneci Costică, Băjan Valeriu, Gheorghe Popaniţu, Ion Uretu, Achim Nicolae şi Godeanu Nae.

El păstrează încă vie imaginea femeii tinere, slabe, Maria Plop, care „a luat nişte pături, cerînd ac şi aţă; le-a cusut una cîte una punîndu-le apoi la raniţă” [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–869], precum şi cea a bonului dat „ca să se justifice”, semnat «Partizanii libertăţii»...

Întrebat despre comportamentul partizanilor, responsabilul de parchet a declarat sincer: *„Nu am fost bătuţi, înjuraţi, ameninţaţi, ori percheziţionaţi !...”,* declaraţie care nu a satisfăcut, desigur, pe anchetatori.[Dosar 1238, vol. 47; cf. L–870].

Apariţii „misterioase” în Munţii Făgăraş

Miliţia Raionului Curtea de Argeş adresează, la 29 august 1951, Direcţiei Miliţiei Regionale Argeş, în copie, sub nr. 158/29.VIII.1951, declaraţia „numitului Sorescu B. Manole din Brădet, care, în ziua de 25 august a.c., a fost oprit prin somaţii cu pistolul şi bătut de un individ înarmat şi îmbrăcat în uniformă kaki, în zona Muntelui Leaota din această regiune”. [Dosar 11251.FD, vol. 2; cf. L–460].

Manole Sorescu, responsabilul de la stâna din Leaota, pleacă din Brădet, pe 25 august, cu un cal încărcat cu mălai spre stână. Un drum de rutină... În golul Muntelui Căpăţâna, însă, în timp ce vorbea cu doi ciobani din Stăneşti, se pomeneşte „somat din spate, dinspre pădure”, de un ins în genunchi care trage un foc de armă, obligându-i pe cei trei să se culce la pământ.

Individul l-a chemat la el, sub ameninţarea pistolului. După ce l-a descusut cum îl cheamă, ce e şi unde merge, l-a întrebat dacă este comunist şi a început să-l lovească cu pumnul drept şi cu picioarele, având în mâna stângă pistolul îndreptat spre el. I-a ordonat, apoi, să se culce, i-a tras vesta, scotocindu-l în buzunare, unde

individul a găsit, printre acte şi bani, carnetul ARLUS al lui Manole Sorescu. Enervat, pentru că îi ascunsese că este comunist, „a tras cu pistolul în mijlocul carnetului făcându-i o gaură. După aceea, luându-i băţul pe care îl avea în mână, l-a bătut pe responsabilul stânei din Leaota „peste mâini şi peste picioare”. Când i-a trecut furia, individul s-a uitat spre desagii plini de pe cal şi l-a pus pe Manole să îi dea „kilogramul de ţuică pe care îl avea într-o sticlă, o jumătate de kil de brânză caşcaval, 1 kg brânză albă, circa 1 kg mămăligă, nişte ceapă şi ardei”. [Dosar 11251.FD, vol. 2; cf. L–461].

Individul de statură potrivită, de circa 30-40 de ani, brunet, cu bonetă, pantaloni, veston cachi, slab la faţă şi cu „o albeaţă mare la ochiul drept” se dovedeşte, totuşi, a fi generos, întrucât, aflând că Manole are copii, nu l-a împuşcat, deşi îl ameninţase mereu că nu-l iartă, fiindcă e comunist. S-a mulţumit, însă, doar cu ciuruirea carnetului lui Manole de „prieten al Uniunii Sovietice”… Fără să se mai uite înapoi, după ce i-a dat drumul, Manole Sorescu a plecat mai uşurat de alimente şi ţuică, lăsându-l pe individ cu ciobanii din Stăneşti, care „şedeau încă jos, de frica lui”. Seara, a ajuns la stână, şi luni, pe 27 august, s-a dus întins la Brăduleţ, ca să anunţe Miliţia…

Manole Sorescu asocia prezenţa „banditului” cu imaginea unui alt individ pe care îl văzuse înainte, printre bârnele unei stâni mici, în urmă cu 6-7 km, în locul numit Piscul Pisicii sau Urzicărie.

Ion Gavrilă Ogoreanu va relata episodul, în cartea sa «Brazii se frâng, dar nu se îndoaie»: *„Şi ceilalţi aduseseră vestea că ciobanii erau entuziasmaţi de „căpitanul” cel cu ochi de sticlă. Le promisese arme, aparate de radio, tuna şi fulgera împotriva comuniştilor. Şi-acolo bătuse un cioban că era membru de partid”*. [Dosar 11251.FD, vol. 2; cf. L–462].

Informaţia atât de specială a fost preluată şi de D.G.S.S. Raionul Curtea de Argeş care, prin adresa 314/1813 din 8.XII.1951, după ce „verifică” raportul Miliţiei Curtea de Argeş, reluând, în esenţă, întâmplarea în sine, menţionează că individul ar fi afirmat că „este şeful pădurilor şi a venit din munţii Moldovei”.

Misterioasele apariţii din munţi au fost receptate de către partizani, potrivit procesului de interogatoriu din 20 decembrie 1950 al preotului Nicolae Andreescu, într-un mod aparte: *„Arnăuţoiu Toma, şef al bandei teroriste din sectorul Nucşoara ne-a arătat că pe munţi au apărut 3 persoane civile, înarmate, dar care, de fapt, spune Arnăuţoiu Toma, sînt organe M.A.I.*

În această privinţă, mi-a spus că vrea să întâlnească aceste persoane şi să le împuşte. Au urmărit să găsească acest grup, să-l lichideze, dar nu a reuşit să se întâlnească pînă în cele din urmă.

Tot Arnăuţoiu Toma mi-a spus că în Munţii Făgăraş, mai acţionează o bandă formată din fugari din Ardeal 8 bărbaţi şi o femeie şi că prin anumiţi ciobani au primit propuneri să se întâlnească şi să se contopească, pentru a fi mai mulţi, mai puternici…” [Dosar 11251.FD, vol. 2; cf. L–464].

O altă capcană, oare, a Securităţii ?!…

Misteriosul personaj din munţi alertează din nou Securitatea, întrucât apare în noaptea de 15 spre 16 august 1951, conform adresei D.G.S.S. Raionul Curtea de Argeş nr. 314/1734 din 24.IX,1951, nu singur, ci împreună cu alţi doi indivizi suspecţi…Informaţia fusese furnizată de către brigadierul silvic Pantelică Ion din Domneşti, pe baza spuselor ciobanilor Burluşi şi Ion Ştefănoiu din Bădeşti, care se aflau la stâna din Muntele Roşu: „În stână, au dormit trei bandiţi, dintre care unul era brunet, înalt, cu barbă (cioc) neagră, chior de un ochi", toţi înarmaţi, inclusiv cu 20-30 de grenade ofensive. [Dosar 111251.FD, vol. 1; cf. L–467].

„S-au uscat de ploaie la foc, au dormit şi au mâncat", au cerut baciului să le dea brânză pentru drum şi, pentru că acesta s-a plâns că le-au mai luat şi alţii brânză şi n-o să aibă ce să le mai dea la oameni, s-au mulţumit şi cu nişte urdă şi o mămăligă, plecând pe aceeaşi cale pe care veniseră…

Brigadierul de la Muntele Brătila şi pădurarul Firicioiu Ion îi zăriseră pe Colţul Cremenii. Văzând că „bandiţii" vin grăbiţi spre ei, au rupt-o la fugă, oprindu-se aproape de hotarul Groapelor.

Deruta Securităţii este evidentă. Pe adresă, se pune o rezoluţie şocantă: „Raport D.S. dacă sunt bandiţi adevăraţi"…

Securitatea, operând frecvent cu termenul în sine de „bandit", îl utiliza, aşadar, în variantele: „bandiţi adevăraţi" şi, probabil, „neadevăraţi", fără să precizeze, în context, cărei categorii dintre acestea aparţin oamenii lor de încredere…

Ion Gavrilă, conducătorul mişcării de rezistenţă din zona transilvană a Făgăraşului, considera că grupul misterios din Munţii Făgăraş ar fi fost „o bandă falsă de diversiune" trimisă de Securitate pe care o identifică, în cartea lui, cu *„grupul format din Vasile Motrescu, Pasăre şi un căpitan cu un defect la ochi, care a fost întâlnit şi lichidat"* de gruparea sa. [Dosar 2168.FD; cf. L–474].

Vasile Motrescu l-a prevenit pe Ion Gavrilă, care i-a împuşcat pe „căpitan" şi pe Pasăre !… [Dosar 2168; cf. L–647].

O nouă sinteză informativă a Securităţii

Prin «Sinteza informativă întocmită în problema bande pe perioada anului 1951» înregistrată sub nr. 314/15.02.1952, Direcţiunea Generală a Securităţii Statului semnala, printre cele 13 bande înarmate, pe cele 5 „mai importante prin activitatea desfăşurată, prin agresivitatea lor şi numărul elementelor componente: Banda Gavrilă Ioan din Sibiu, Işfănuţ Dumitru– reg. Severin, fraţii Arnăuţoiu– reg. Argeş, Suşman Teodor– reg. Cluj, Pop Oniga– reg. Baia Mare". [Dosar 11251.FD, vol. 1; cf. L–466-479].

Referindu-se la „Situaţia aflată la data de 1 februarie 1951", «Sinteza» menţiona că „Banda Arsenescu Gheorghe, colonel c. d., care a acţionat în partea

muntoasă a raioanelor Curtea de Argeş şi Câmpulung Muscel, reg. Argeş, în urma operaţiunilor organelor noastre şi după despărţirea în două grupuri de fraţii Toma şi Petre Arnăuţoiu, formând fiecare bandă separată, la data de 1 februarie 1951, se compunea din 15 elemente rămase nearestate în frunte cu Arsenescu Gheorghe. Această bandă nu mai fusese semnalată din luna iulie 1950". Se nominalizau membrii acesteia: Şuicescu Victor, Miron Grigore, Predescu Ioan – originari din Câmpulung, Burtea Dumitru din Dragoslavele, Sever Vasilescu, Ioan Vasilescu, Romu Luca, Cotenescu Iosif – originari din Cetăţeni, Andreescu Ioan din Schitu Goleşti şi Stănescu Constantin – originar din Ţigăneşti-Topoloveni. Dintre cei menţionaţi, fuseseră reţinuţi: Burtea Dumitru, fraţii Ioan şi Gheorghe Purnichescu, primul, în Buzău, şi celălalt, în Bucureşti, Purnichi Ioan, care se întâlnise, în Bucureşti, cu Romu Luca şi fraţii Sever şi Ioan Vasilescu, dar care nu declaraseră „locul de întâlnire şi elementul de legătură al acestora". Se preciza că „banda Arsenescu Gheorghe nu mai activa în zona muntoasă a reg. Argeş, ci s'a răspândit în diferite localităţi din ţară". După „acţiunea informativă" vizând identificarea familiilor, rudelor şi a cunoscuţilor apropiaţi, „s'a ajuns la reţinerea fugarilor: Romu Luca, Ioan Vasilescu, Cotenescu Iosif, Predescu Ioan şi Miron Gheorghe, precum şi a principalului element de legătură, Pieleanu Constantin".Securitatea nu obţinuse, însă, nici un indiciu despre locul unde se afla Arsenescu Gheorghe. Nu fuseseră arestate 6 „elemente".

Referitor la «Banda fraţii Arnăuţoiu ce activa în partea muntoasă a reg. Argeş", se consemna că „este compusă din 7 elemente", indicându-se ca membri: „Toma şi Petre Arnăuţoiu, Titu Jubleanu (arestat), Constantin Jubleanu, Maria Jubleanu (împuşcată în timpul acţiunii), Ion Marinescu, fost student, şi Maria Plop, fostă servitoare la familia Arnăuţoiu". Se preciza că „în iarna 1950/51, banda Arnăuţoiu a rămas fără alimente, întrucât bordeiele construite pe muntele Nisipuri fuseseră descoperite". Era determinată aria de acţiune: „satele de la poalele munţilor, ca: Nucşoara, Slatina, Sboghiţeşti, Secături şi altele", precum şi „stânele şi magaziile de alimente ale unităţilor IPEIL răspândite pe o suprafaţă vastă, cuprinsă între Oticu de Argeş şi Oticu de Muscel", despre „lovituri", precizându-se că „erau date la intervale neregulate şi în diferite puncte cu totul opuse". Acţiunea de „scotocire" a terenului din vara anului 1951 a avut ca rezultat „depistarea a două elemente: Titu Jubleanu (arestat) şi soţia acestuia, Maria Jubleanu (împuşcată în timpul acţiunii), reuşind să fugă bandiţii Marinescu Ioan şi Constantin Jubleanu".

După arestare, Titu Jubleanu fusese forţat de Securitate să deconspire locul câtorva „bordeie părăsite unde erau îngropate alimente".

Se apreciau recentele „lovituri" ale partizanilor „în vederea aprovizionării pentru iarnă" drept „serioase", precizându-se cele din: Berevoiu, Pecineagu şi Oticu, „de unde au ridicat importante cantităţi de alimente şi lucruri de îmbrăcăminte".

Securitatea – potrivit «Sintezei» – a aplicat „un plan de combinaţie, prin crearea unei bande false de diversiune, având ca scop stabilirea unui contact cu banda Arnăuţoiu”. Se aprecia că nici înfiinţarea grupului operativ special pentru „distrugerea bandelor” n-a dat rezultate pozitive, întrucât „banda fraţilor Arnăuţoiu în general nu se bazează pe elemente de legături şi în special nu face legături de lungă durată”, concluzie falsă la care Securitatea ajunsese prin „cercetarea” lui Titu Jubleanu. Locul de adăpostire a „bandei fraţilor Arnăuţoiu” formate „în momentul de faţă, din 5 elemente” ar fi „pe timpul iernii, Munţii Colţii Cremenii sau Colţii lui Andrei”.

Analiza comparativă a grupărilor de partizani din Munţii Făgăraş

Analizând în mod surprinzător de critic, în capitolul „Lipsuri şi deficienţe”, acţiunile Securităţii în vederea lichidării mişcărilor de rezistenţă armată anticomunistă din Munţii Făgăraş, «Sinteza» realiza o interesantă comparaţie între mişcarea de pe versanţii sudici şi cea de pe versanţii opuşi ai Munţilor Făgăraş: „Banda fraţilor Arnăuţoiu din reg. Argeş – majoritatea timpului se afla în munte, iar baza de aprovizionare constă în jefuirea stânelor şi a depozitelor de alimente IPEIL, la sate coborând foarte rar şi atunci numai pentru jafuri fără a face legături.”.

„Banda Gavrilă Ioan din reg. Făgăraş – dimpotrivă, se poate spune că majoritatea timpului se adăposteşte în satele de la poalele munţilor şi mai puţin în munte, iar baza de aprovizionare o formează sprijinul acordat de unele elemente duşmănoase regimului nostru.”.

Diversiunea de la cabana Padina din Munţii Bucegi

Reluând acuzaţiile aceleiaşi Sentinţe profund incriminatoare nr. 107, se constată că acţiunea diversionistă a grupului «Partizanii libertăţii» de la cabana Padina din Munţii Bucegi a fost de o amploare fără precedent, implicând participarea unui grup impresionant de peste o sută de turişti care se specializau într-o şcoală organizată de către Consiliul Central al Sindicatelor pentru „pregătirea unor conducători de colective turistice”. Ecoul diversiunii partizanilor va fi, aşadar, fulminant în epoca dominată de sistemul totalitar.

„La începutul lunii august 1952, membrii bandei Arnăuţoiu Toma, fiind informaţi de unele elemente de sprijin că sectorul în care acţionau ei, era cercetat de organele de securitate, au luat hotărîrea ca să-şi schimbe locul de activitate şi de a săvîrşi mai multe acte teroriste în munţii Bucegi, cu scopul de a deruta urmărirea lor de către organele de stat şi de a creia o atmosferă de temere şi în rîndurile cetăţenilor din acel sector.

Punînd în aplicare acest nou plan, inculpatul Arnăuţoiu Toma împreună cu ceilalţi membri ai bandei au săvîrşit unele atacuri la stînele şi lucrările silvice situate pe rîul Dîmboviţa, după care deplasîndu-se în munţii Bucegi, în noaptea de 17-18 august 1952 au atacat cabana turistică din muntele Padina.

Înconjurînd cabana şi fixînd posturi de pază înarmată, teroriştii au pătruns în cabană şi după ce au identificat personalul administrativ, sub ameninţarea armelor au controlat registrele de evidenţa turiştilor veniţi la odihnă, informîndu-se despre fiecare pentru a descoperi organele de securitate şi membrii de partid. Ei au controlat fiecare cameră în parte şi au terorizat peste 100 de turişti parte din aceştia fiind jefuiţi de ei, după care au jefuit din magaziile cabanei însemnate cantităţi de alimente, îmbrăcăminte, încălţăminte şi bani". [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

„Atacul" de la cabana Padina din Munţii Bucegi nu a fost, aşadar, un „atac" condiţionat exclusiv de asigurarea aprovizionării cu alimente pentru iarnă, ci şi o demonstraţie de forţă, într-un context politic în care speranţele în răsturnarea unui regim impus prin forţă se diminuaseră considerabil.

Atacul diversionist de la cabana Padina – situată la altitudinea de 1525 m, în Munţii Bucegi – a implicat o mobilizare exemplară a partizanilor în vederea respectării integrale a misiunilor fiecăruia. Planul de atacare a cabanei prevedea, în relatarea lui Toma Arnăuţoiu, încercuirea acesteia de către Petre Arnăuţoiu, Constantin Jubleanu şi Maria Plop, în timp ce el şi Ion V. Marinescu urmau să acţioneze în interior.

În seara zilei de 16 august 1952, partizanii trec din Muntele Padina în Muntele Lăpticiu, vizavi de cabana Padina, pe care o supraveghează în tot cursul zilei următoare, pentru a observa dacă armata este prezentă în zonă…

Asigurându-se de o „linişte" cel puţin temporară, Toma Arnăuţoiu şi Ion V. Marinescu merg, în jurul orei 22, la bufetul cabanei. Cabanierul Ion T. Vila, originar din Pietroşiţa, era la recepţie, împreună cu soţia sa, Aurelia, şi cinci chelnăriţe… Cabanierul este întrebat de partizani dacă, în cabană, are „ceva armată". Ion T. Vila îi confirmă că sunt patru ofiţeri de la M.F.A., care se culcaseră deja… În acel moment, în cabană, erau cazate, conform declaraţiei lui, circa 150 de persoane. Partizanii cer registrul de intrări-ieşiri şi cartoteca cu legitimaţii. Cabanierul se opune, solicitându-le să se legitimeze…

Deconspirându-şi identitatea de grup, ameninţă cu aruncarea cabanei în aer, în eventualitatea că nu dă curs cererilor lor. Cabanierul, de frică, cedează… Partizanii fac un control sever în actele solicitate. Îşi notează selectiv „unele persoane şi, în special, numele evreilor" (sperau, poate să-l găsească acolo pe Nicolski, sau un altul de teapa lui !…).

Apoi, îi cer cabanierului cheile de la magazie, unde merg însoţiţi de dr. Ovidiu Popescu şi de Mircea Gheorghiu, responsabilul colectivului sportiv cazat la cabană. Din magazie, sustrag: 250 kg făină, 20 kg zahăr, 15 kg şuncă, paste făinoase, 10

pâini; schimbă 5 pături, iar, de la turişti, iau „10 perechi de bocanci, ciorapi, câteva treninguri şi altele”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–481].

Inginerului Razenzan Freud îi iau „ceasul şi o raniţă încărcată cu 5-6 cămăşi, o pereche de pantaloni, 650 lei, alimente, vermut, conserve, şerbet”, iar şefilor colectivelor sportive, 4 binocluri. Ofiţerii sunt legitimaţi… Din trusa de medicamente, selecţionează pe cele necesare lor. Ion V. Marinescu recunoaşte, în Ovidiu Popescu, un fost coleg de la Liceul militar din Timişoara. Partizanii intenţionează să distrugă portretul lui Stalin şi „poartă discuţii duşmănoase la adresa regimului democrat-popular din R.P.R. cu cabanierul”…

Versiunea conducătorului partizanilor este mult prea sintetică, în raport cu declaraţia extrem de nuanţată a fostului administrator al cabanei Padina, Ion T. Vila, interogat, la 14 martie 1959, de către Securitatea din Sinaia… Acesta declară că, în cursul zilei de 17 august 1952, Biroul de Turism Sinaia l-a anunţat că urmează să cazeze un colectiv de turişti, mai precis, o şcoală de conducători de colective turistice, care veneau din Munţii Piatra Craiului, pe traseul Bran–cabana Padina. La ora 21-21,30, turiştii sosesc şi li se repartizează camere de dormit în vila Padina II. „Servesc masa”, dansează puţin şi pleacă la culcare… Ion T. Vila se retrage în camera lui din spatele bucătăriei, pentru a face monetarul… Brusc, după câteva minute, uşa se deschide şi intră „foarte disperată” soţia, care îl anunţă că doi indivizi înarmaţi au pătruns în cabană şi-l cheamă urgent la ei… Cabanierul îşi strânge banii, îi pune într-o cutie şi pleacă spre sala de mese, unde întâlneşte pe cei doi necunoscuţi…

Cel mai în vârstă dintre ei, „de circa 30-35 de ani, cu o statură înaltă, suplu la corp, păr brunet, un nas ascuţit, faţă ovală, era îmbrăcat cu un pantalon negru de stofă, un maieu şi o haină neagră cu guler de blană; privirea lui era foarte aspră şi tăioasă… De gât, avea un binoclu, iar în mâini, un pistol automat cu aruncătoare de flăcări…”

Celălalt, mai tânăr, „de aproximativ 30 de ani, avea o statură potrivită, părul blond, slăbuţ, îmbrăcat în nişte haine de pădurar, iar în picioare avea bocanci obişnuiţi; în mână, ţinea un pistol automat în poziţie de tragere”… [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–483].

Vârstnicul îl întreabă dacă este „resposabilul cabanei, adică tovarăşul Vila”… La răspunsul său afirmativ, acesta i-a întins mâna, „în semn de bun-venit !…” Nedeconspirându-se, partizanii îl chestionează dacă „organele de Miliţie vin regulat, dacă îşi fac datoria, dacă el se achită conştiincios de sarcini”. Ion T. Vila intuieşte că ar fi „organe de Securitate”… Ei acceptă supoziţia cabanierului, motivând că au de efectuat un control. Se arată preocupaţi dacă s-au asigurat condiţii de cazare „corespunzătoare” turiştilor sosiţi în acea seară şi dacă a făcut operaţia de înregistrare a lor…

L-au intrebat, derutându-l complet pe cabanier, „dacă pe la cabană sau prin împrejurimi, au venit ceva partizani”… Ion T. Vila răspunde că nu au venit, dar că, în

zonă, cu zece zile în urmă, un zidar din Pietroşiţa, Isaia Mărculescu, a întâlnit, pe Vârful Didinului, doi-trei suspecţi, îmbrăcaţi în haine de pădurar care studiau o hartă, vorbind „o limbă străină sau nu prea bine pe româneşte"… S-au interesat, apoi, de ceea ce îi durea cel mai mult: cum stă cu aprovizionarea cu alimente… Cabanierul pare să îi dezamăgească: „Slab !"…

Tânărul îi cere să le prezinte registrul de evidenţă al turiştilor… Ion T. Vila îi spune că nu are voie să prezinte aceste acte decât „organelor M.A.I. sau ale Biroului de Turism" şi îi roagă să se legitimeze… Era de faţă şi soţia sa, Aurelia Vila… Cabanierul rememorează scena care l-a îngrozit: *„În acest moment, necunoscuţii şi-au schimbat complet felul de a fi. Au îndreptat amândoi pistoalele spre mine, spunându-mi: «–Aceasta este legitimaţia noastră !»…* De spaimă, Ion T. Vila se retrage câţiva paşi… Necunoscuţii iau registrul de pe birou, cel tânăr notându-şi, pe o bucată de hârtie, numele unor turişti şi camerele în care erau cazaţi… Vârstnicul îl întreabă dacă e membru de partid. Cabanierul spune că nu este şi, simţindu-se prost, iese puţin la aer, pe balcon; timp suficient ca să observe că „elemente înarmate necunoscute încercuiau cabana"… Cei doi necunoscuţi îl obligă să-i însoţească pentru a face controlul clădirilor…

Sub escorta lor, se îndreaptă spre vila Padina II, unde fuseseră cazaţi turiştii sosiţi în acea seară… La un şipot de apă, necunoscuţii se opresc… I se adresează, pentru prima dată, cu „Domnule", întrebându-l: „– Ştii cu cine stai de vorbă ?" La răspunsul său negativ, continuă: „– Noi sântem partizani şi trebuie să ne dai alimente şi echipament !"…

După o asemenea surprinzătoare „legitimare", lui Ion T. Vila i s-a făcut rău; s-a retras pe o bancă de lângă bucătărie şi, după ce s-a recules puţin, a avut curajul să le spună că nu le dă nimic… Iritaţi de un asemenea răspuns, partizanii l-au ameninţat că îl împuşcă, i-au dat termen de gândire două minute şi s-au retras doi paşi în faţa lui, luând poziţie de tragere… „Fiind pus în primejdie, am acceptat !" se disculpă cabanierul… Ca să nu aibă neplăceri de la cei care vor veni să constate lipsurile din magazie, Ion T. Vila le cere să fie însoţit de celălalt personal al cabanei… Partizanii acceptă şi îl asigură că vor elibera chitanţă pentru tot ce vor lua de acolo… Aşa se face că vor fi însoţiţi în podul cabanei, unde se aflau alimentele, de: Negroiu Natalia, Brezeanu Eugenia şi Vila Aurelia… Partizanii cer saci… La cabană, nu au… Atunci, apare, din noapte, un tânăr necunoscut, „cu figură de copil", care vine cu patru rucsacuri de tip german… E de-al lor… Partizanii pun făină şi alte alimente… Este adus, la cererea cabanierului, şi şeful lotului de turişti ai şcolii, Mircea Gheorghiu, ca să fie martor… În camera lui, se afla şi doctorul Ovidiu Popescu, pe care tânărul îl recunoaşte şi-l întreabă nedumerit cum de a reuşit să facă Facultatea de Medicină, deoarece „el n-a avut această posibilitate"…

„Operaţia de devastare a cabanei”, precum o califică Ion T. Vila, continuă… Partizanii iau de la bucătărie 20 de pâini.

Cabanierul este întrebat dacă poate da de mâncare la 15-20 de oameni. Partizanii vor, desigur, să pară mai mulţi pentru a-i impresiona… Bucătarul nu are decât macaroane cu brânză… Ei refuză, spunând: „–Numai italienii mănâncă aşa ceva !”…

Atunci, Ion T. Vila îi întreabă dacă sunt români sau străini… Îi răspunde cel vârstnic: „–Sântem români puri, din Muşcel şi am fost şi noi oameni paşnici, dar ni s-au tras cartuşe în uşa casei noastre, deoarece doream libertatea, să nu mai fim asupriţi de comunişti !” [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–487].

Apoi, coboară în beciul cabanei Padina II, de unde iau alte alimente… După aceea, urcă în camere. Sub ameninţarea pistoalelor, cabanierul ciocănea la uşa fiecărei camere… Martorii intrau şi erau postaţi într-un colţ, interzicându-li-se să vorbească. Tânărul „rămânea în uşă pentru a o bloca, cu pistolul în poziţie de tragere, iar cel bătrân începea operaţia”… „În fiecare cameră în care am mers, menţiona, în declaraţia sa, Ion T. Vila, le spuneau turiştilor că ei sânt «Partizanii libertăţii», ameninţându-i să nu facă vreo mişcare, deoarece îşi riscă viaţa, cabana fiind înconjurată…” În camera nr. 8, unde dormeau 14-16 turişti, partizanii, „după o serie de zeflemisiri din partea lor”, iau 7-10 perechi bocanci de munte, două busole, un binoclu, câteva perechi de pantaloni de schi, bluze, ciorapi; schimbă 5 pături albastre cu 4 de-ale lor negre, însemnate, la colţuri, cu iniţiale… „Vârstnicul” îşi schimbă, pe hol, bocancii cu alţii luaţi din cameră… Partizanii refuză să intre în camera nr. 6, locuită de femei… La camera 5, găsesc 6 persoane. Întreabă care dintre ei sunt membri de partid. Nu iau nimic… În camera 16, dormeau circa 20 de inşi, printre care şi doi ofiţeri M.A.N… Îi legitimează. Cel în vârstă le spune: „–Aţi avut mare noroc că nu sânteţi ofiţeri de Securitate, că v-am fi curăţat pe loc !” [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–488].

De acolo, iau un porthart şi un binoclu… Aflând că sunt ale unui geolog, se pare, cunoscut, tânărul i le înapoiază: „–Poftim, domnule profesor, ai fost un om cumsecade !”… La camera 11, găsesc pe Cristian Oprescu din Pucioasa şi pe soţia sa, precum şi un evreu, al cărui nume îl aveau notat din registru… „Vârstnicul se dedă la o serie de ameninţări şi calomnii naţionaliste şovine”, îi ia rucsacul cu totul, spunându-i să fie mulţumit că nu îl împuşcă…

Au revenit la cabana Padina I, unde erau cazaţi trei ingineri, pe care îi văzuseră spre Vama Strunga; cu ei, întreţin „discuţii amicale” câteva minute. Cabanierul nu ştie despre ce au vorbit, fiindcă fusese lăsat afară, la uşă… Ştia, doar, că partizanii îşi notaseră numele lor… Simpatizanţi ai mişcării ?… Numai ei ar putea s-o spună, dacă mai sunt în viaţă !…

Din trusa medicală a cabanei, îşi aleg mai multe medicamente… Deodată, tânărul îi atrage atenţia celui în vârstă că se luminează de ziuă şi trebuie să plece…

Înainte de a pleca, dau chitanţe pentru alimentele luate, lui Ion T. Vila, iar, pentru echipamentul luat de la turişti, lui Mircea Gheorghiu… La cererea cabanierului, semnează: «Partizanii libertăţii», şi pun data de 19 noiembrie 1946 – data alegerilor falsificate de comunişti, pentru a prelua puterea politică în România… Contrariat, cabanierul le spune că sunt în noaptea de 17/18 august 1952 !… Cel în vârstă îi răspunde evaziv: „–O să-ţi explice «tovarăşii» de la Securitate ce înseamnă această dată !…”

Apoi, Ion T. Vila şi Mircea Gheorghiu sunt escortaţi spre camerele lor şi ameninţaţi să nu iasă de acolo, decât după 3-4 ceasuri, pentru că riscă să fie împuşcaţi… După aproximativ o oră, însă, cei doi, însoţiţi de un ofiţer M.A.N., merg la cabana Peştera, de unde telefonează organelor de Securitate din Sinaia… Seara, „organele” vin „la faţa locului” şi încep cercetările…

Contabilul cabanei, Măluşel Ion Marin, în prezenţa organelor de Miliţie şi a întregului personal administrativ, face „procesul verbal de constatare a fraudei”.

O întrebare pe care şi-au pus-o, în mod firesc, toţi, inclusiv, cabanierul: Cu ce au transportat partizanii „alimentele furate, deoarece cântăreau în total 500 kg şi erau greu de transportat manual” ?!… Poate, cu caii !…

Presupunerea se baza pe faptul că, la aproximativ 3-400 de metri de cabana Padina, se afla o stână, Coteanu, ai căror ciobani erau din partea Câmpulungului, de la Stoeneşti… În perioada „atacului” de la cabană, dispăruseră, de la stână, doi-trei cai, pe care ciobanii îi găsiseră, apoi, peste trei-patru zile… Supoziţia se confirma şi prin descoperirea, în apropiere de stână, a unei lădiţe cu marmeladă „furate de fugari de la cabană”.

Instructorul principal al Taberei de conducători de excursii organizate de C.C.S., Mircea Gheorghiu, cu domiciliul în Bucureşti, declară că a fost şocat, trezindu-se cu ţeava unui pistol automat în spate, când a fost chemat de cabanierul Ion Vila să asiste la preluarea alimentelor de către partizani. În podul cabanei, „cel înalt şi brunet” ar fi spus: „–Noi sântem partizani şi am venit să împrumutăm nişte alimente până vor veni americanii !” [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–494].

De emoţie, când a încercat „să îi spună câteva cuvinte”, n-a putut pronunţa decât cuvântul „tovarăşe”, fiind corectat pe loc: „–La noi, nu se vorbeşte cu „tovarăşe”, ci cu „domnule” sau „camarade” !… Declaraţia sa reprezintă o mărturie certă asupra caracterului diversionist, dar, mai ales, anticomunist, al acţiunii partizanilor de la cabana Padina… Mircea Gheorghiu declară, în continuare: „Tot timpul cât banditii au jefuit cabanele Padina, s-au dedat la provocări şi calomnii grosolane la adresa regimului nostru. Astfel, îmi amintesc că, în sala de mese, văzând tablourile membrilor Biroului Politic al C.C. al P.M.R., cel blond (Ion V. Marinescu, n.n.) l-a întrebat pe celălalt (Toma Arnăuţoiu, n.n.): «–Ce facem, îi dăm jos ?”, la care, acesta a răspuns: «–Nu !… Se vor da ei singuri !…» [Dosar 1238, vol. 47; cf. L–496].

O premoniţie ? Poate !… Mai sigur, un crez pentru realizarea căruia se ridicaseră la luptă…

Diversiunea de la cabana Padina reprezintă un episod semnificativ al Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş relevând oportunitatea tacticii adoptate de partizani de a ataca un obiectiv turistic montan de importanţă naţională, într-un moment cu totul special, întrucât, astfel, aveau posibilitatea de a contacta pe coordonatorii turismului sindical din ţară, şi de a face o propagandă ostilă regimului comunist, care nu putea rămâne fără ecou în societatea românească dominată de totalitarism. Se confirma, astfel, veridicitatea aserţiunii istoricului englez Dennis Deletant, potrivit căruia, „atâta vreme cât rămâneau în libertate, partizanii subminau pretenţia regimului că deţine controlul deplin al ţării…”.

„Rătăcirea”

Viaţa de partizan începuse să devină un calvar pentru componenţii micului grup care mai rezista încă în munţi… Părinţi şi rude întemniţate de Securitate… Unii dintre foştii lor camarazi fuseseră prinşi, prin trădare… Alţii – ucişi… Imaginea terifiantă a celor torturaţi crunt în anchete, ca să mărturisească unde se ascund ei, cei rămaşi, îi obseda permanent… Sentinţa nr. 107 surprinde, într-o redactare machiavelică, disoluţia grupului de partizani: ***„Bănuindu-se reciproc de neîncredere, membrii bandei Arnăuţoiu s-au asasinat între ei. Astfel teroristul Chirca Ioan a fost împuşcat de teroristul Mămăligă Gheorghe, care la rîndul său a fost împuşcat la data de 6 iunie 1950 de către teroristul Marinescu Ioan şi Marinescu Ioan, la 7 septembrie 1952, a fost ucis cu lovituri de topor de către inculpaţii Arnăuţoiu Toma şi Arnăuţoiu Petre cu complicitatea inculpatei Plop Maria.”.*** [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

Analiza acestor dramatice şi iraţionale momente evocate este întreprinsă, cu motivate reţineri, de către „comentatorul” evenimentelor consemnate în volumul *«Luptătorii din munţi. Toma Arnăuţoiu. Grupul de la Nucşoara. Documente ale anchetei, procesului, detenţiei»*, publicat de Ioana-Raluca Voicu Arnăuţoiu. Reproducerea integrală a comentariului despre unele dintre cele mai triste episoade din istoria Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş relevă conexiuni şi motivaţii diverse, în interpretarea acestor momente: *„Sentinţa nr. 107 exprimă sec şi tendenţios aceste evenimente extrem de dramatice şi foarte diferite în esenţa lor. În cazul lui Ion Chirca nu a existat doar o simplă bănuială că nu ar mai fi fost un om de încredere al grupului de partizani. Constrâns prin arestarea fratelui său şi prin internarea celor cinci copii minori în orfelinat, Ion Chirca va ajuta Securitatea, contribuind la arestarea camarazilor cu care rămăsese după plecarea lui Gheorghe Arsenescu din grup. Devenit omul Securităţii, Chirca ajunge un real pericol pentru libertatea şi chiar viaţa lui Gheorghe Mămăligă, iar acesta, pentru a nu ajunge în mâinile Securităţii, nu ezită să se apere.*

Sfârşitul tragic cu care s-a încheiat conflictul de mai bine de doi ani dintre Ion Marinescu şi fraţii Arnăuţoiu (care a avut nu de puţine ori manifestări evidente) a marcat profund existenţa celor care l-au săvârşit. Între Ion Marinescu şi ceilalţi membri ai grupului (inclusiv familia Jubleanu) exista o diferenţă structurală care se manifesta în comportamentul şi reacţiile sale în faţa evenimentelor. Reticenţa iniţială a lui Toma Arnăuţoiu faţă de venirea lui Ion Marinescu în grupul de partizani este posibil să se fi datorat şi cunoaşterii firii impulsive a acestuia. De altfel, venirea lui Ion Marinescu în grupul Arnăuţoiu (în martie 1950) a fost dictată de conjunctura în care se afla, fiind fugit în munţi pentru a scăpa de arestare. Primirea lui în grup a fost probabil acceptată în ideea că venirea unui om tânăr, înzestrat cu curaj, care ştie să mânuiască armele, era un câştig pentru existenţa grupului. Din punct de vedere al lui Ion Marinescu, desigur, supravieţuirea în condiţiile grele de fugar urmărit era mult uşurată de convieţuirea cu mai mulţi oameni. Din nefericire, diferenţele de opinii, mai ales în ceea ce priveşte reacţiile în faţa abuzurilor de orice fel ale autorităţilor faţă de familiile şi rudele partizanilor (vezi împuşcarea lui Banu Darie şi a lui Ion Băncescu) şi-au făcut repede apariţia şi s-au acutizat cu trecerea timpului şi cu înrăutăţirea condiţiilor zilnice de supravieţuire, de necomparat cu dificultăţile vieţii cotidiene. De asemenea, neputinţa de a înţelege că un comportament prudent, pentru a nu atrage în urmărire trupele de Securitate aflate permanent în căutarea partizanilor, nu însemna lipsă de curaj sau laşitate, ci apărarea faţă de un inamic cu mult mai numeros şi mai bine înarmat, a determinat înlăturarea oricăror posibilităţi de aplanare a conflictelor. Situaţiile în care Ion Marinescu s-a despărţit de fraţii Arnăuţoiu au fost numeroase (un exemplu este iarna 1950-1951, când Ion Marinescu a stat complet izolat de ceilalţi) iar revenirile s-au datorat, în general, necesităţii de a ieşi din situaţii critice (spre exemplu, arestarea familiei Jubleanu şi rămânerea fără armament, deci fără posibilitatea de apărare). Nu puţine au fost situaţiile în care Ion Marinescu, în conflictele cu fraţii Arnăuţoiu, a recurs la ameninţări, care i-au determinat pe aceştia să se simtă în pericol. Incidentul tragic din 7 septembrie 1952 a răscolit cu certitudine conştiinţele celor ce au luat parte la el. Faptul că, în 1954, Toma Arnăuţoiu i-a cerut lui Constantin Jubleanu să înfăţişeze în paginile unui jurnal întâmplările petrecute în cei doi ani cât Ion Marinescu a trăit alături de ei este o dovadă că dorea să se păstreze o mărturie a faptelor care au dus la omorârea lui Ion Marinescu. Şi aceasta nu pentru a-şi uşura pedeapsa în eventualitatea arestării sale. Într-o asemenea situaţie, atitudinea de răzvrătire împotriva regimului comunist şi confruntările deja avute cu autorităţile duceau în mod sigur la pedeapsa cu moartea şi fără incidentul cu Ion Marinescu. Singura raţiune care a dus la dorinţa ca o persoană neimplicată în conflict să nareze faptele a fost aceea de a rămâne o mărturie scrisă despre cum s-a ajuns la această situaţie limită.”.

Jurnalul lui Constantin Jubleanu

Asistând la această tragedie, fără posibilitatea de a interveni, Constantin Jubleanu va consemna, în jurnalul său scris la „comanda" „domnului Tomiţă", care îi va sugera chiar şi titlul primului capitol: «Amintiri despre Ion V. Marinescu», momente semnificative din viaţa „doctorului", cum îl numeşte pe fiul învăţătorului Virgil Marinescu, fost student la Facultatea de Medicină din Cluj. Caietul de amintiri al lui Constantin Jubleanu va fi prefaţat de Toma Arnăuţoiu, care îl va îndemna pe mai tânărul lor partener de luptă să scrie pentru a avea „o ocupaţie bună, recreativă şi educativă". [Dosar 1238, vol. 48; cf. L–499].

Însă, în direcţionarea „amintirilor" acestuia pentru evocarea lui Ion Marinescu, pe care iniţiatorul demersului memorialistic, Toma Arnăuţoiu, îl etichetează, între ghilimelele de rigoare, „bunul prieten şi camarad", naşte o anumită suspiciune ce pune sub semnul întrebării obiectivitatea viitorului „cronicar". Ion V. Marinescu va fi prezentat în «Jurnalul» lui Constantin Jubleanu în culori sumbre, menite să umbrească o figură neînfricată de partizan, care acţiona fără menajamente faţă de duşmani, camarad preferat deseori de Toma Arnăuţoiu, ca partener de cea mai mare încredere, în cursul unor acţiuni estimate ca fiind de o periculozitate deosebită, precum cea de la cabana Padina din Munţii Bucegi…Impulsivitatea care i se imputa putea fi, în atare situaţii, cu totul motivată…

Episodul uciderii lui Gheorghe Mămăligă este prezentat în tente dintre cele mai întunecate: *„După ce l-a dezarmat, „doctorul" i-a spus să plece… Să te duci unde ştii, numai la mine să nu mai stai !… Şi aproape cînd să se întunece, Titi* (Gheorghe Mămăligă, n.n.) *a ieşit din bordei şi „doctorul" l-a întrebat: Ce faci ? Pleci ?… Iar Titi i-a răspuns râzând: Să pleci dumneata, nu eu ! şi, la aceste cuvinte, auzim două focuri de pistol. Mama a început să plângă, iar „doctorul" a zis: Lasă, ţaţă Marioaro, nu mai plânge, că ăsta a vrut să vă împuşte… Pe Titi, l-a împuşcat pe 6 iunie 1950… La 4 august, ne-am întîlnit cu domnul Tomiţă şi domnul Petrică şi Miţa* (Maria Plop, n.n.) *şi seara, cînd să ne ducem la întîlnire, mi-a spus să ai grije ca nu cumva să spui că eu l-am împuşcat pe Titi şi să le spui că s-a dus cu argeşenii"* (partizanii de pe Argeş,n.n.). [Dosar 1238, vol. 48; cf. L–502].

Asasinarea lui Gheorghe Mămăligă, la 6 iunie 1950, în bordeiul din pădurea Cucute este confirmată şi de Titu Jubleanu. În cursul interogatoriului luat partizanului în ziua de 8 februarie 1959, acesta declară: *„După ce a fost asasinat, Marinescu Ioan şi Jubleanu Constantin l-au îngropat în apropierea bordeiului din punctul Cucute, i-au luat arma şi pistolul de care banda Arnăuţoiu s-a folosit în activitatea teroristă".* [Idem].

În «Jurnalul» său, Constantin Jubleanu redă una dintre discuţiile aprinse purtate în bordeiul de pe Muntele Căpăţâna, dintre „domnul Tomiţă" şi „doctorul" Marinescu, discuţie consemnată, se pare, fără nici o intenţie de autocenzurare:

„Doctorul" i-a spus lui domnul Tomiţă că din cauza dînsului a ajuns prin pădure, că oamenii dînsului l-au trădat şi că părinţii lui tot din cauza dînsului au ajuns la puşcărie şi dacă n-ai fi venit cu domnul Arsenescu n-ar fi ajuns comuna în halul ăsta şi să vă duceţi singuri pe la stîni că eu unul nu mai fac un pas cu dumneavoastră şi domnul Tomiţă i-a zis, eşti liber, băiatule, fă ce vrei, dar nu uita să nu vii iară la mine cum ai venit şi acum cu mîinile goale, acum ştiu că-ţi convine că ţi-ai făcut interesul."…

Suprimarea fizică a camaradului de luptă devenise deja o problemă insidios strecurată în conştiinţele lor, întrucât adversitatea faţă de „doctor" era fără limite… Evocând starea de spirit a fraţilor Arnăuţoiu, Maria Plop menţiona în cursul interogatoriului din 28 mai 1958: *„În discuţiile ce le-am purtat cu Toma şi Petre Arnăuţoiu referitor la executarea lui Marinescu Ion, aceştia mi-au precizat faptul că dacă noi nu vom executa pe Marinescu Ion atunci ne va executa el pe noi."…* [Dosar 1238, vol. 48; cf. L–505].

Declaraţiile celor doi fraţi consemnate în procesele verbale de interogatoriu constituie încercări stupide de a justifica un act abominabil, condamnabil în esenţa sa, prin hiperbolizarea caracterului „aventurier" al lui Ion V. Marinescu care ar fi contrastat, chipurile, în mod flagrant cu modalităţile de acţiune acceptate şi urmate cu consecvenţă de către fraţii Arnăuţoiu…

„Marinescu Ion, declară Petre Arnăuţoiu, *era o persoană pornită oricând la săvârşirea de acte teroriste. Când i se atrăgea atenţia asupra inoportunităţii unor asemenea procedee, Marinescu Ion suţinea punctul lui de vedere",* evident, contrariu… [Dosar 1238, vol. 48; cf. L–503].

Opinie deloc surprinzătoare a celui care intrase în conul de umbră al „doctorului", preferat de propriul său frate, Toma Arnăuţoiu, în acţiunile care impuneau decizii imediate, ferme, luate sub presiunea momentului, în vederea asigurării reuşitei unui act de extremă responsabilitate, hotărâtor, în ultimă instanţă, pentru destinul grupului de partizani…

Disensiunile dintre ei erau mult mai vechi. Petre Arnăuţoiu le evocă:

1950 mai 5 — Prin Belu Ion, fraţii Arnăuţoiu trimit o scrisoare Ecaterinei Marinescu, mama „doctorului", în care motivează cauza despărţirii de fiul ei, „rugând-o să-l sfătuiască să fie mai temperat"… [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–500].

1950 iulie 22 — Toma şi Petre Arnăuţoiu împreună cu Maria Plop merg special la Secături, la domiciliul Ecaterinei Mălureanu, care era în permanentă „legătură" cu Ecaterina Marinescu, ca ele „să-l roage pe Marinescu Ion să le dea din alimentele pe care el le luase din munţii Boreţu şi Oticu". [Dosar 1238, vol. 48; cf. L–501].

Mărul discordiei l-a constituit, în esenţă, intenţia declarată a lui Ion V. Marinescu de a se separa din nou de fraţii Arnăuţoiu. Era o decizie care implica, în special, „împărţirea proviziilor de iarnă" acumulate prin acţiuni comune efectuate în condiţii extrem de dificile, sub permanenta ameninţare a depistării lor de către „organele de stat ale Securităţii".

Momente cruciale spre tragicul deznodământ al conflictului dintre fraţii Arnăuţoiu şi Ion V. Marinescu sunt consemnate de către Toma şi Petre Arnăuţoiu în procesele verbale de interogatoriu din 11 noiembrie 1958 şi, respectiv, 11 februarie 1959:

1952 august 31— Muntele Pojarna. În formaţie completă, partizanii aduc, extrem de greu, în punctul Foişor, alimentele ascunse în munţii: Dobroneagul, Urdea şi Lespezi…

Momentul declanşator al ideii criminale de suprimare a „doctorului" l-a constituit hotărârea acestuia de a ierna, împreună cu Constantin Jubleanu, separat de fraţii Arnăuţoiu şi Maria Plop, în zona Muntelui Nisipi… Toma şi Petre Arnăuţoiu rămân stupefiaţi de o asemenea decizie care părea ireconciliabilă. Ţin să reamintească lui Ion V. Marinescu clauza acceptării de către ei a „reunificării" din iunie, când se reîntâlniseră: acţionarea în comun pentru aprovizionarea cu alimente „cu condiţia să nu se mai despartă niciodată". [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–505]. Petre Arnăuţoiu menţiona că acesta a fost „un motiv pentru a-l suprima pe Ion Marinescu".

1952 septembrie 1— Tensiunea dintre partizani se accentuează, întrucât sunt nevoiţi să care, exclusiv, noaptea, printre posturile fixe ale armatei, alimentele depozitate în diverse adăposturi temporare. Cu acest prilej, au loc altercaţii între Petre Arnăuţoiu şi Ion Marinescu care degenerează într-un conflict pe care Toma Arnăuţoiu încearcă inutil să-l stingă… Maria Plop e martoră şi reţine afirmaţia destul de tranşantă a lui Toma Arnăuţoiu: „–Ce, mă Ioane, am ajuns să ne dezarmăm şi să ne împuşcăm unul pe altul ?!…" aluzie evidentă la uciderea lui Titi Mămăligă…

1952 septembrie 4-5 — Ion V. Marinescu o avertizează pe Maria Plop că va rămâne singură…Toma Arnăuţoiu este informat despre acest avertisment al „doctorului" şi cere fratelui său şi Mariei Plop să fie foarte atenţi… Iminenţa unei crime fratricide plutea în aer…

Septembrie 6, seara — Ion V. Marinescu refuză să mai ducă alimentele în Brâul Dării. Împreună cu Constantin Jubleanu îşi încarcă raniţele cu alimente şi pleacă spre Aninătorile Nisipilor, unde cei doi voiau să se stabilească…

Este, pentru fraţii Arnăuţoiu, picătura care umple paharul tensiunilor tot mai accentuate în ultima vreme…

Simţindu-se frustraţi, într-o asemenea conjunctură, se consultă între ei, şi, într-o clipă de rătăcire oarbă, decid: *„În timpul cât aceştia au lipsit, am plănuit, împreună cu Arnăuţoiu Petre şi Plop Maria, să-l omorâm pe teroristul Ion Marinescu, iar dacă Jubleanu Constantin va face vreo mişcare, să-l împuşte şi pe el. Am stabilit,* precizează Toma Arnăuţoiu, *ca eu să port o discuţie cu teroristul Ion Marinescu privind plecarea lui din bandă şi, la un semnal al meu, Arnăuţoiu Petre să-l pocnească cu toporul în cap, în care timp, eu îl voi dezarma pe Jubleanu Constantin şi apoi îl ajut pe fratele meu privind omorârea lui Marinescu Ion".* [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–507].

«Jurnalul» lui Constantin Jubleanu evocă, totuşi, tendenţios starea de spirit a celor plecaţi cu gând de despărţire…

Momentele premergătoare terifiantei scene sunt surprinse în stilul său de „cronicar” căruia i se sugerează firul „optim” al naraţiunii: *„…Mă tot gândeam dacă într-adevăr doctorul ar fi capabil să facă ceea ce zicea că nu se liniştea deloc. Şi după ce am trecut Valea Rea am urcat vreo patru cinci sute de metri şi am stat jos ca să ne mai odihnim că mersesem aşa de repede de nu mai putem deloc şi de aici nu mai era(u) decât vreo trei patru sute de metri până la baraca din Brecinari.*

Şi când stăteam jos eu l-am întrebat pe doctor că ce să le spunem dânşilor de târnăcop şi el a zis că nu le mai trebuie dânşilor că se eliberează azi dacă îi găsim aici şi mi-a cerut ca să-i dau şi pistolul meu lui că eu nu mă amestec în treaba asta.

Şi văzând că el tot nu se stăpâneşte şi că tot îmi cere pistolul i-am spus că lasă dacă e vorba aşa eu nu mai merg. Şi mă gândeam că el tot se duce şi singur şi apoi îmi va face şi mie întâi ce voia să le facă dânşilor că era capabil de orice. Şi mă tot gândeam cum aş putea să fac să spun la unul dintre dânşii ca să ştie ce-i aşteaptă…” [Dosar 1238, vol. 48; cf. L–504-505].

O tentativă de omor atribuită lui Ion V. Marinescu şi o crimă, din păcate, reală, săvârşită cu o cruzime oarbă de către foştii săi prieteni în taina de nepătruns a Munţilor Făgăraş…

Regia actului demenţial va fi pusă în scena incalificabilei crime de însuşi Toma Arnăuţoiu: *„Au venit teroriştii Marinescu Ion şi Jubleanu Constantin cu care am plecat la baracă. Menţionez că terorista Plop Maria stabilisem să stea cu pistolul în gardă ca nu cumva să tragă ei în noi prin surprindere…*

Ajuns la baracă, eu am deschis o discuţie cu un ton prietenos cu Marinescu Ion atrăgându-i atenţia de discuţia purtată anterior cum trebuie să stăm împreună, că atitudinea lui este nejustificată întrucât locul unde el vrea să stea ascuns este periculos fiind uşor de descoperit şi văzându-i atitudinea lui suspectă, i-am făcut semn lui Arnăuţoiu Petre care l-a pocnit cu toporul în cap pe teroristul Marinescu Ion, iar eu m-am repezit şi l-am dezarmat pe teroristul Jubleanu Constantin, l-am introdus în bordei, după care am ieşit afară, am luat toporul din mâna lui Arnăuţoiu Petre şi i-am mai dat şi eu o lovitură în cap lui Marinescu Ion şi l-am aruncat de coastă.

Jubleanu a strigat că nu este vinovat. Împreună cu Arnăuţoiu Petre şi Jubleanu Constantin, i-am săpat o groapă şi l-am îngropat alături de bordei după ce Jubleanu Constantin i-a luat ceasul, haina şi bocancii.

Am dat pistolul lui Jubleanu Constantin la isvor, după care l-am întrebat dacă doreşte să meargă cu noi. El a fost de acord, după care am plecat în faţa muntelui „Nisipi”, unde ne-am construit un bordei cu alimente unde am depozitat toate alimentele…” [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–508].

O crimă fratricidă, întrucât, atât victima cât şi călăii ei, se legaseră, prin jurământ, „fraţi de cruce” în lupta pentru eliberarea ţării de sub regimul totalitar comunist… O „rătăcire” gravă de la idealurile iniţiale ale mişcării…

Dar, ca şi când nu s-ar fi întâmplat absolut nimic, acţiunea de colectare a alimentelor continuă. Au mai rămas doar patru: Toma şi Petre Arnăuţoiu, Maria Plop şi Constantin Jubleanu.

Cel care le stătuse unora ca un ghimpe în suflete, „doctorul” Ion V. Marinescu, trecuse în veşnicie…

Supravieţuire asigurată de alte „surse” umane

Sentinţa nr. 107 atât de invocată, în rememorarea acţiunilor grupului «Partizanii libertăţii», inserează, în limbajul ei justiţiar „democrat-popular”, alte elemente de referinţă din activitatea celor care mai rămăseseră din formaţia de partizani: ***„Reluînd legăturile cu ceilalţi membri ai bandei rămaşi nedispersaţi şi în special cu Andreescu Nicolae, Constantinescu Ioan şi Băşoiu Nicolae, ei au trecut la recrutarea de noi membri ca: Ticu Nicolae zis Sorescu, Tomeci Gheorghe şi alţii.***

Cu aceste elemente rămase nedispersate, precum şi cu cei care îi sprijineau, membrii bandei Arnăuţoiu s-au întîlnit de nenumărate ori în locuri dinainte fixate ca: domiciliile unora din ei, locul unde se ascundeau sau diferite puncte, folosindu-se pentru luarea legăturii de căsuţe poştale.

Majoritatea acestor elemente au primit nume conspirative şi un mare rol în desfăşurarea activităţii bandei Arnăuţoiu a avut după 1951 inculpatul Andreescu Nicolae”. [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

Toma Arnăuţoiu confirmă, la interogatoriul din 30 iunie 1958 luat la Securitatea din Piteşti, că, în primăvara anului 1951: „am fost sprijinit şi ajutat de Andreescu Nicolae, preot, domiciliat în Poinărei”, legătura fiind intermediată de Marina Chirca…

1951 mai 15 — Partizanii se întâlnesc cu Marina Chirca şi fiul ei, Gheorghe Chirca, în grădina sorei sale, Ana Simion. Marina este îngrijorată că Miliţia din Nucşoara sesizase faptul că Gheorghe, deşi nefumător, cumpărase 400 de ţigări de la cooperativă. Noroc, însă, că într-un moment de neatenţie al miliţienilor care îi însoţeau spre sediu, ea l-a învăţat să declare că furase de acasă 500 de lei şi îşi cumpărase ţigări pe care le fuma la lucru, ferindu-se de maică-sa. Băiatul fusese lăsat liber, miliţienii luând de bună declaraţia nesinceră a acestuia. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–517].

1951 iunie — Preotul Nicolae Andreescu se întâlneşte, timp de o oră, la moara Poenăreanu din zăvoiul Râului Doamnei, cu fraţii Arnăuţoiu. Le aduce „ţigări şi ştiri asupra situaţiei interne şi externe”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–509].

Au convenit să se vadă din nou la grajdul de la râu de lângă Băcioiu…

Depozitul de armament din podul bisericii Poenărei

Octombrie 1951– Venind de la Stăneşti, unde fuseseră cazaţi de Nicolae Băşoiu, fraţii Arnăuţoiu şi Maria Plop se revăd, conform înţelegerii, cu preotul Nicolae Andreescu, la grajdul său de la râu. Obiectivul întâlnirii precizat de Toma Arnăuţoiu: „Să mergem cu acesta să luăm armamentul din podul Bisericii Poinărei de care ne vorbise Popescu Gheorghe”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–509].

Partizanii îl trimit pe preotul Nicolae Andreescu „să aducă armamentul”… După câteva ore, acesta soseşte, le confirmă că „se găseşte mai mult armament în podul bisericii” şi le spune să vină altă dată să-l dea. Fraţii Arnăuţoiu insistă să-l ia imediat, în aceeaşi seară. Merg la biserică, iau armamentul şi muniţia din pod. Între timp, soseşte în biserică şi preotul Nicolae Andreescu împreună cu parohul bisericii din Poenărei, preotul Ioan Constantinescu, după care fusese trimis.

Reprodusă complet trunchiat, declaraţia lui Toma Arnăuţoiu– consemnată de către anchetator în procesul verbal de interogatoriu – nu redă, însă, derularea acţiunii într-o cronologie exactă şi nici modul concret în care preotul Nicolae Andreescu a „recrutat” pe parohul bisericii din Poenărei unde fusese depozitat armamentul, fără ştirea acestuia.

Astfel că declaraţia preotului Andreescu dată în cursul interogatoriului de la Securitatea din Piteşti, la 25 ianuarie 1959, cuprinde unele detalii menite să precizeze provenienţa armamentului ascuns în podul bisericii din Poenărei: *„Ei* (Toma şi Petre Arnăuţoiu, n.n.) *spuneau că armamentul ar fi în podul bisericii, la baza turlei şi că este pus acolo de învăţătorul Popescu Gheorghe.”.*

Deoarece biserica făcea parte din parohia de care răspundea preotul Ioan Constantinescu, preotul Andreescu propune fraţilor Arnăuţoiu să îi expună parohului pericolul care îl paşte, dacă nu vor ridica imediat armele din biserică. Preotul Ioan Constantinescu trebuia, deci, contactat imediat…

Astfel, preotul Nicolae Andreescu intermediază, la cererea partizanilor, prima întâlnire a lor cu parohul bisericii din Poenărei.

Momentul a fost ales cu extremă abilitate de către preotul Andreescu…

Întrucât calea de înapoiere spre casă a preotului paroh, care oficiase, împreună cu el, slujba religioasă de înmormântare a enoriaşului Gheorghe Băcioiu de lângă Corbşori, trecea pe lângă grajdul unde se ascundeau partizanii, preotul Andreescu stabilise un consemn cu aceştia, ca, în cazul în care, preotul Constantinescu ar accepta să-i vadă, să-l provoace la „o discuţie despre bandă, pentru ca ei personal să îl audă ce zice” şi să hotărască în consecinţă: *„I-am spus lui Constantinescu Ion că eu m-am întâlnit cu teroriştii Arnăuţoiu Toma şi Arnăuţoiu Petre*

şi că aceştia au informaţii despre existenţa unui depozit de armament în podul bisericii din Poinărei.

Constantinescu Ion mi-a declarat că nu cunoaşte nimic.

În continuare, eu i-am spus tot ce aflasem şi l-am întrebat pe Constantinescu Ion dacă ar avea curajul să se întâlnească cu bandiţii şi să le dea armamentul. Deşi Constantinescu Ion manifestase şi exprimase neîncredere privind cele ce-i spusesem eu, totuşi a spus că are curaj să se întâlnească cu ei. Fiind de acord, i-am promis că-i voi face legătura cu fugarii şi i-am precizat că ei se găsesc în podul grajdului proprietatea mea, situat la râul Doamna, la o distanţă de circa 100 m de unde noi aveam această discuţie.

Ajungând în apropierea grajdului, l-am întrebat cu voce tare pe Constantinescu Ion: «Ce ai face dacă te-ai întâlni acum cu Toma Arnăuţoiu ?», la care Constantinescu Ion a răspuns: «Vezi de treabă că glumeşti, nu sânt ei pe aici !» După cum ne înţelesesem, am rostit parola «Cantemir», am intrat cu Constantinescu Ion în grajd; a coborât mai întâi Arnăuţoiu Toma şi apoi Arnăuţoiu Petre şi în felul acesta s-a făcut legătura între bandă şi Constantinescu Ion".[Dosar 1238, vol. 45; cf. L–541].

O întâlnire nefastă, pe un drum care venea de la o înmormântare, drum ce avea să-l ducă spre propria sa moarte pe parohul bisericii din Poenărei…

Reproducerea in extenso a pasajelor din declaraţia preotului Nicolae Andreescu a fost determinată de intenţia de a nu se desprinde din context mărturii ce dovedesc nevinovăţia preotului Ioan Constantinescu despre care menţionează: *„mi-a declarat că nu cunoaşte nimic despre existenţa unui depozit de armament în podul bisericii din Poenărei"…*

Evident că, fiind pus în această conjunctură dramatică, fără ieşire, a acceptat să se întâlnească imediat cu partizanii, convins, probabil, că numai aceştia îl mai puteau salva dintr-o situaţie extrem de periculoasă, deoarece erau în joc atât libertatea sa personală, cât şi profesiunea de preot…

Ca preot, ar fi fost acuzat, cu certitudine, de către conducerea Bisericii Ortodoxe Române – aservită totalmente regimului comunist ! – că a profanat locaşul său de cult încredinţat spre păstorire, prin depozitarea unor arme în podul bisericii, iar, în acelaşi timp, Securitatea l-ar fi învinuit că armamentul fusese ascuns în acel loc inimaginabil chiar şi pentru „organele sale", fiind destinat partizanilor care acţionau în munţi…

Eliminarea, pe această cale, a armamentului – dacă într-adevăr exista acolo, în biserica sa ! – îi părea, desigur, singura ieşire din acest terifiant impas…

Aşa că preotul se lasă în mâna destinului, pentru că o altă mână, iresponsabilă, din neamul său, profanase locaşul de cult din Poenărei…

Declaraţia preotului Ioan Constantinescu în cursul aceloraşi crunte interogatorii de la Securitate este menită să stabilească, printre altele, contextul

existenţial dramatic în care parohul bisericii avea să-şi ducă, în continuare, crucea vieţii sale: *„După ce am făcut cunoştinţă, teroriştii Toma şi Petre Arnăuţoiu mi-au spus că, în podul bisericii, se găseşte ascuns armament militar, cerându-mi, în acelaşi timp, cheia pentru a-l ridica. În discuţiile ce le-am purtat, teroriştii mi-au afirmat că ei au venit să-mi facă acest mare bine şi faptul că pentru aceasta, şi eu trebuie să-i subvenţionez material pe viitor".* [Dosar 1238, vol. 46; cf. L–549].

Un şantaj pe care preotul Ioan Constantinescu va trebui să-l accepte, întrucât calea deconspirării organelor Securităţii a acestei acţiuni în care erau implicaţi partizanii, un preot prieten, dar, mai ales, cumnatul său, învăţătorul Gheorghe Popescu, era o cale a delaţiunii care i-ar fi măcinat sufletul său de creştin tot restul vieţii…

Preotul Nicolae Andreescu stabileşte, de comun acord cu preotul Ioan Constantinescu, ora din noapte, când se vor întâlni la biserică, pentru a-i aştepta pe Toma şi Petre Arnăuţoiu.

Partizanii sosesc la ora fixată, intră în biserică şi, apoi, urcă în pod împreună cu preotul Nicolae Andreescu. Preotul paroh rămâne afară să asigure paza operaţiunii.

La baza turlei, exact în locul precizat partizanilor de către învăţătorul Gheorghe Popescu, găsesc „vreo trei arme mitraliere şi muniţie". Armamentul este luat de fraţii Arnăuţoiu şi dus, pe o cale indicată de preotul Nicolae Andreescu, la grajdul său de la râu.

Pentru că fraţii Arnăuţoiu ştiau că trebuie să mai fie şi alte arme în afara celor depistate, s-a convenit ca, în noaptea următoare, cei doi preoţi să controleze din nou podul bisericii.

Căutând cu atenţie, au mai găsit: „un pistolet Steyer, un pistol Parabelum, un pistolet mic calibrul 6,35 şi altul cu butie; două puşti de vânătoare cu două ţevi, una de cal. 16 şi alta de cal. 12, nişte săculeţe nemţeşti şi un sac de merinde cu muniţie pentru puştile de vânătoare; un aparat de fotografiat, o mască de gaze, un binoclu, un caet scris, o cutie de tablă cu decoraţie". [Dosar 1238, vol. 45; cf. L–542].

În acţiunea de „scotocire" a podului bisericii, a fost implicat exclusiv „declarativ" şi **Grigore Constantinescu**, fiul parohului bisericii din Poenărei… [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–538]. *„Andreescu Nicolae ne-a dat o armă Z.B., pe care ne-a spus că a găsit-o în podul bisericii Constantinescu Ioan împreună cu fiul lui, Constantinescu Grigore"* – declara, în cursul interogatoriului de la Securitatea piteşteană, Toma Arnăuţoiu. [Idem]. O informaţie stupidă, preluată de la preotul Nicolae Andreescu, care ar fi putut avea consecinţe dintre cele mai grave pentru destinul fiului parohului bisericii din Poenărei, student la Facultatea de Filologie a Universităţii Bucureşti… Este de imaginat cât de bestial a fost torturat preotul Ioan Constantinescu, pentru ca zelul manifestat de către torţionari de a-şi justifica existenţa să fie satisfăcut, prin

„completarea” evidenţei „duşmanilor poporului” cu încă un nume, cel al propriului său fiu…

Dintre obiectele descoperite în podul bisericii, preotul Nicolae Andreescu a oprit caietul şi cutia cu decoraţia, iar preotului Ioan Constantinescu i-a dat aparatul de fotografiat şi masca de gaze. [Dosar 1238, vol. 45; cf. L–542].

„Restul materialelor – menţiona preotul Andreescu – le-am dat eu fugarilor la grajdul de la râu, în seara următoare”… Unele arme „care nu le făcea atunci trebuinţă” le-au ascuns sub podina grajdului, la intrarea dinspre Corbşori. Astfel, au fost ascunse acolo: cele două puşti de vânătoare, pistolul Steyer şi muniţia, pe care preotul Nicolae Andreescu le-a mutat în grajdul său din punctul „Muşcel”, „mai precis în camera dinspre miazănoapte unde se afla şi o butie de prune”…

Asupra sa, a rămas, până în anul 1958, pistolul Singer de cal. 6,35, pistol pe care, l-ar fi aruncat, de teamă, în Râul Doamnei, după arestarea Anei Simion, care ştia despre legăturile preotului cu partizanii. [Dosar 1238, vol. 45; cf. L–548].

Preotul Nicolae Andreescu menţionează că, *„din materialele ascunse de Popescu Gheorghe în podul bisericii Poenărei”,* a dat soţiei învăţătorului, Maria Popescu, cele care rămăseseră asupra sa (un caiet în care era scris ceva, o decoraţie şi un binoclu), spunându-i că obiectele erau ale soţului ei, încredinţate lui spre păstrare cu mult timp înainte de arestarea acestuia. [Dosar 1238, vol.45; cf. L–548].

Armamentul şi muniţia luate din Biserica Poenărei vor fi ascunse de partizani „în nişte scorburi de arbori din punctul Plătica, iar pistolul cu butoi, nişte cartuşe de armă de vânătoare, un caiet cu piesa de teatru scrisă de Popescu Gheorghe şi o cartuşieră – în pământ, în spatele grajdului lui Andreescu Nicolae arătându-i şi acestuia locul”… [Dosar 1238, vol. 45; cf. L–548].

Sentinţa nr.107 sintetizează acţiunea preluării de către partizani a armamentului, exagerând, evident, în cifre, această „provizie” provenită, în special, din podul bisericii din Poenărei, oferită lor, prin deconspirarea locului unde o ascunsese, de către învăţătorul din sat, care îşi avea casa vizavi de biserică: ***„Ulterior membrii bandei teroriste au mai procurat însemnate cantităţi de armament şi muniţie prin Andreescu Nicolae şi Constantinescu Ioan.***

Această bandă teroristă a posedat următorul armament: 4 puşti semi-automate militare; 17 puşti mitraliere; 7 pistoale automate; 16 pistolete; un pistol rachetă; mii de cartuşe pentru acest armament; mari cantităţi de exploziv. Numai cu ocazia lichidării ultimelor rămăşiţe ale bandei teroriste «Arnăuţoiu» s-au găsit asupra membrilor ei şi a elementelor care îi sprijineau, următoarele: 12 puşti diferite; 2 pistoale automate; 10 pistolete; 12 patroane dinamită-fitil Bicfort, capse pirotehnice etc.; peste 1000 de cartuşe diferite şi alte materiale ca: binocluri, busole etc.” [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

Un adevărat arsenal militar cu care, dacă ar fi existat, s-ar fi putut înarma un batalion de partizani !…

1951 noiembrie 25 – Partizanii revin la grajdul de la râu, „la cererea lui Andreescu, pentru a lua o armă Z.B. (din podul bisericii), un pistol şi alte mărunţişuri”, iar, de la el, o armă automată rusă şi o ladă cu 500 cartuşe, 1 kg bicarbonat, 1 kg zahăr, 15 kg prune uscate”. După două zile, partizanii pleacă de acolo. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–510].

Îl revăd pe preotul Nicolae Andreescu, în primăvara anului 1952, la grajdul său de la râu şi la grajdul din Poenărei al lui Din Catană de la Corbi – situat în zona Capul Dealului, unde au stat două luni „fără să ştie proprietarul”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–510].

„În toamna anului 1952, a venit Constantinescu Ion la o întâlnire împreună cu soţia sa, anume Justina Constantinescu” – după cum preciza succint, în cursul interogatoriului din 24 iunie 1958, Toma Arnăuţoiu.

O „bună romancă”

Originară din satul Poenărei, aşezare musceleană cu largi rezonanţe în Rezistenţa anticomunistă din Munţii Făgăraş, Justina Constantinescu s-a născut în familia unor proprietari agricoli: Grigore Grigorescu şi Justina Poenăreanu, descendentă din generaţii succesive de preoţi ortodocşi, dintre care, preotul Grigorie Poenăreanu, „un haiduc de popă de la munte” – cum îl descria Ion Ghica într-una din celebrele sale «Scrisori către Vasile Alecsandri» [Bucureşti, 1887] – va fi fost membru fondator al Societăţii filarmonice din Ţara Românească, în anul 1833.

În anul 1928, Justina Grigorescu se va căsători cu preotul Ioan Gh. Constantinescu din satul Cerbureni, judeţul Argeş, absolvent al Seminarului teologic de la Curtea de Argeş.

Model de comportament în familie şi în comunitatea sătească, a fost principalul reazim al soţului său în dificila misie asumată de a reconstrui din temelii biserica satului între anii 1937-1943, în condiţiile economice precare determinate de declanşarea celui de-Al Doilea Război Mondial.

Ca mamă devotată a celor trei fii ai săi, s-a preocupat cu o perseverenţă remarcabilă de viitorul lor, aceştia absolvind cursuri universitare, în pofida unor privaţiuni materiale agravate de statutul de „chiaburi” – etichetă a ideologiei „proletare” care promova lenea socială, marginalizând valorile autentice confirmate prin muncă.

Neacceptând sub nici o formă ideologia comunistă, întrucât contravenea în mod flagrant principiilor sale de viaţă, „egalitarismul în sărăcie” propovăduit de către „apostolii” mincinoşi ai marxism-leninismului care îmburuienaseră cu otrava ateistă sufletele oamenilor, a devenit conştientă că are datoria sfântă de a contribui la înlăturarea unui regim străin spiritului neamului, impus la comanda criminală a unor potentaţi comunişti de la cârma Imperiului roşu al răului… Toma Arnăuţoiu menţiona, în interogatoriul din 30 iunie 1958, la Securitatea din Piteşti, că, descoperind locul

unde erau ascunşi, *„soţia lui Constantinescu Ioan a zis că doreşte şi ea să vină la noi, că şi ea este o «bună» româncă, spunând că ne aduce şi alimente, chiar de sântem la trei kilometri depărtare”* – confirmare indubitabilă a sentimentelor patriotice pe care prezbitera Justina Constantinescu le nutrea pentru ţară şi pentru destinul ei de libertate… [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–510].

De aceea, Sentinţa 119 din 4 iunie 1959 a Tribunalului Militar al Regiunii a II-a Militare consemna, culpabilizând-o de comiterea delictului de favorizare a *„bandei teroriste Arnăuţoiu, ai cărei membri se ascundeau în anul 1952 lângă satul Poenărei”,* de următoarele infracţiuni vizând articolul 284 combinat cu art. 207 al Codului penal comunist: *„Începând din anul 1952, inculpata a ajutat cu alimente, bani şi articole de îmbrăcăminte pe membrii fugari ai bandei, care erau urmăriţi de organele de stat, pentru că au săvârşit acte teroriste, despre care avea cunoştinţă. Inculpata CONSTANTINESCU JUSTINA a găzduit pe membrii fugari ai bandei teroriste şi a ţinut legătura cu o serie de membri care sprijineau pe terorişti. Împreună cu coinculpata Andreescu Maria s-au deplasat la Câmpulung Muscel, unde au fost trimise de teroriştii fugari, pentru ca să ceară ajutoare lui Dragomirescu Ilie* (preot la Biserica Scheiu, n.n.)*, lucru pe care l-au şi făcut.”.*

Şi, pentru că a „uneltit”, astfel, împotriva statului totalitar, instanţa militară formată din slugi servile ale unui regim opresiv, o condamna, în şedinţa din 4 iunie 1959, la *„15 ani muncă silnică şi 5 ani degradare civică şi la confiscarea totală a averii”.*

A urmat odiseea închisorilor de la Piteşti, cu torţionari bestiali, cu bătăi şi privaţiuni de nedescris, cu încercări repetate de a strivi demnitatea unei adevărate luptătoare pentru adevăr şi dreptate, apoi cele la fel de îngrozitoare de la Miercurea Ciuc, Arad, Jilava…

„Mila creştină”

Iulie 1952 — Partizanii reîntâlnesc pe preotul Nicolae Andreescu la grajdul lui Din Catană; acesta le aduce „mălai, două bidoane în care să luăm nişte miere şi o oală”. De la stupina de stat aflată pe proprietatea Aritinei Şoiculescu, partizanii iau „7 kg miere de la doi stupi”. Vor afla stupefiaţi, de la informatorii lor, că şeful stupinelor statului din Domneşti, unul Baltă, şi şeful de post din Corbi au întocmit un proces verbal de scădere a nu mai puţin de 150 kg miere !…

Hoţie „oficială”, ca-n codru, a potentaţilor regimului !…

15 decembrie 1952 — 20 martie 1953 — Cu o întrerupere de numai două săptămâni, (când au stat la grajdul lui Nicolae Sorescu), se adăpostesc în podul grajdului lui Din Catană, fără grija procurării de alimente, pentru că sunt hrăniţi din „mila creştină” a familiilor preoţilor Nicolae Andreescu, Ioan Constantinescu şi a baciului Nicolae Sorescu.

Toma Arnăuţoiu declară că, în această perioadă cât au stat ascunşi în Poenărei, „preotul Nicolae Andreescu ne-a mai făcut legătura, fără cererea mea, cu Grigore Poinăreanu, cu Gheorghe Tomeci şi cu Alexandru Moldoveanu”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–510].

Operativitatea sprijinului acordat partizanilor este evidentă. Gheorghe Tomeci – „chiabur din Galeş” – trimite, prin preotul Nicolae Andreescu, „caşcaval şi ţigări”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–514].

„Prima dată, am luat legătura cu Maria Andreescu, în decembrie 1951 şi, apoi, în iarna anului 1952, de mai multe ori, la grajd, apoi de 2-3 ori la pr. Constantinescu la domiciliu şi altă dată prin grădină. Altă dată, nu ne-am mai întâlnit cu ea. A ştiut tot timpul despre legăturile soţului ei cu noi”, preciza Toma Arnăuţoiu.

Prezbitera Maria Andreescu este soţia omniprezentului în relaţiile cu partizanii preot Nicolae Andreescu şi mamă a doi copii: Iulian-Nicolae şi Mariana.

Preotul Andreescu este nu numai o persoană extrem de convingătoare în operaţiunea dificilă de atragere a unor noi susţinători ai mişcării de rezistenţă, în special, sub raportul aprovizionării lor materiale, dar şi un intermediar de maximă încredere al partizanilor. Astfel, în anul 1952, el duce un bilet preotului Nicolae Mănescu din Apa Sărată, prin care Toma şi Petre Arnăuţoiu îşi manifestau intenţia de a părăsi ţara. Acesta îi informează despre eliberarea lui Iancu Arnăuţoiu, precum şi despre starea de sănătate a celuilalt frate al lor, Anton. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–511].

Preotul Nicolae Andreescu comunică despre situaţia partizanilor: Victoriţei Bera, colonelului Artur Nanu, fratelui său, învăţătorul Ion Andreescu zis Leu, dar chiar şi şefului Postului de Miliţie Corbi, Mihail Dumitraşcu, căruia îi predă o armă Z.B. pe care o avea de la Titu Jubleanu !… [Idem].

De aceea, arestarea lui Titu Jubleanu îi provoacă preotului Nicolae Andreescu frisoane… Îi este teamă că va fi denunţat şi împărtăşeşte starea sa de spirit fraţilor Arnăuţoiu, mai ales că el convenise cu şeful de post „să nu facă nici un fel de forme privind provenienţa puştii”. [Dosar 1238, vol. 45; cf. L–543].

În urma deciziei partizanilor de a ierna la munte, s-a stabilit să se menţină un schimb de informaţii prin utilizarea „căsuţei poştale” din grajdul său de la râu, pe care urma să o controleze săptămânal începând cu luna martie 1952, dar şi prin Marina Chirca, „membră de încredere a bandei”. [Idem].

Corespondenţa era semnată prin numele conspirative: «Maior»– pentru preotul Nicolae Andreescu, «Micu»– pentru preotul Ioan Constantinescu şi «Mihai»– pentru Marina Chirca. [Idem].

În aprilie 1952, Petre Arnăuţoiu îl contactează, la domiciliu, pe preotul Andreescu; ulterior, până în vară, întâlnirile desfăşurându-se în grajdurile sale de la râu şi Muşcel, precum şi în cele ale lui Din Catană şi Gheorghe Popescu. De fiecare dată, sprijinitorii partizanilor veneau cu „alimente şi informaţii”.

În luna iulie 1952, fraţii Arnăuţoiu revin la Poenărei, cu intenţia de „a-i face legătura lui Marinescu Ion cu Popescu Virginia” şi cu fratele acesteia, Popescu Dan, „legătură ce nu s-a făcut”, întrucât fiii învăţătorului Gheorghe Popescu erau plecaţi din localitate. [Dosar 1238, vol. 45; cf. L–545].

Varii surse de înarmare

Preotul Nicolae Andreescu le furnizează partizanilor o puşcă semiautomată sovietică şi muniţie (o ladă de cartuşe) aduse, în timpul războiului, de către fratele său, învăţătorul Ion N. Andreescu zis Leu, şi ascunse, iniţial, în grajdul din Platou, unde arma fusese descoperită de fratele său, Gheorghe N. Andreescu, care făcuse imprudenţa să se afişeze cu ea, pentru a brava, astfel, prin satul Poenărei, ceea ce îl determinase pe preot s-o „depoziteze” în alt grajd al său, la Muşcel. [Dosar 1238, vol. 45; cf. L–546].

În afară de această armă, preotul Nicolae Andreescu le-a mai dat: „o puşcă de vânătoare şi un pistolet Staier din acelea care proveneau de la biserica din Poinărei, respectiv din armamentul lui Popescu Gheorghe”.

Anchetat asupra surselor armamentului deţinut, preotul Nicolae Andreescu confirma, în interogatoriul din 25 ianuarie 1959, că „una din puştile de vânătoare provenite din depozitul lui Popescu Gheorghe, am dat-o în 1955 numitului Tefeleu Constantin din comuna Nucşoara, ştiindu-l că se ocupă cu vânătoarea în mod clandestin. Pistolul cu butie, nu ştiu ce s-a făcut. Într-un timp, îl găsise servitorul meu, anume Vlad C. Nicolae din comuna Pănceşti-Bacău. Eu l-am certat pentru aceasta şi i-am luat pistolul pe care l-am aruncat.”. [Dosar 1238, vol. 45; cf. L–547].

Referindu-se la sursele de procurare a armamentului, preotul Nicolae Andreescu declara că primise de la Toma Arnăuţoiu un pistol de 6,35 mm pe care l-a aruncat, fiind defect; o puşcă de vânătoare cu glonţ şi cu lunetă o avea de la Laurenţia C. C. Samoilă, moştenită de aceasta de la un „arendaş de munţi pentru vânătoare, Vătămanu”. [Idem].

Partizanii au refuzat-o, motivând că nu se mai găsesc cartuşe pentru astfel de arme, şi preotul a aruncat-o în closetul de la domiciliul său… O puşcă de vânătoare Refasel cu două ţevi dată de Marinoiu Vasile din Poenărei, pentru a-şi achita o datorie în bani, a avut aceeaşi destinaţie, din acelaşi motiv: lipsa de muniţie… Preotul Nicolae Andreescu duce, în primăvara anului 1953, un bilet de la partizani lui Ilie Dragomirescu din Câmpulung-Muscel, prin care îi cereau „un ajutor bănesc, diferite informaţii cu caracter politic şi informaţii despre părinţii fraţilor Arnăuţoiu”. Preotul câmpulungean i-a ajutat substanţial, în mai multe rânduri, dându-le calendare bisericeşti, pe care urma să le vândă Nicolae Andreescu, iar, prin Justina Constantinescu şi Maria Andreescu, a trimis lumânări, din comercializarea cărora, se puteau obţine bani pentru susţinerea financiară a partizanilor.

Nicolae Băşoiu, un sprijinitor fidel al lor, primeşte drept „recompensă", pentru ajutorul alimentar constant şi consistent, un ceas de mână provenit de la „turiştii" din Muntele Gălăşescu, dar şi un pistol de calibru 7,65 cu 4 cartuşe. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–513]. Partizanii întâlnesc pe fiul acestuia, Gheorghe Băşoiu, în casa părinţilor săi şi la un saivan în Bulduri. În iarna 1952-1953, partizanii „au mai multe întâlniri, la grajdul lui Andreescu, cu preot Constantinescu, soţia sa, preotul Andreescu şi soţia acestuia, Maria Andreescu". [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–515]. Prin preotul Constantinescu Ion, primesc bani şi mălai de la Grigore Poenăreanu şi de la Victoriţa Bera. [Idem].

Parohul din Poenărei ştia, conform declaraţiei lui Toma Arnăuţoiu, despre legăturile lor cu: Gheorghe Tomeci, Filofteia Tomeci, Ion Gh. Tomeci, Victoriţa Bera, Nicolae Sorescu, Gheorghe Sorescu, Nicolae Băşoiu, Ion Grigore-Podea, Alexandru Moldoveanu, Ion Mica, Ilie Dragomirescu". [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–516]. În anul 1953, preotul Nicolae Andreescu duce aparatul lor de radio „Braun" la Nicolae C. Samoilă, pentru a fi reparat. În vara anului 1953, potrivit declaraţiei aceluiaşi Toma Arnăuţoiu, „întâlnesc prima dată pe Iuliana Constantinescu, însoţită de taică-său, de maică-sa şi de preotul Nicolae Andreescu". [Idem].

O profesoară de istorie convinsă de căderea comunismului

Iuliana Constantinescu – absolventă a Universităţii Bucureşti – era fiica preotului Ioan Constantinescu şi a soţiei sale, Justina. Întâlnirile partizanilor cu profesoara Iuliana Constantinescu aveau loc „la domiciliul părinţilor ei, în grădină", la termene stabilite de comun acord, printr-o corespondenţă pusă într-o „căsuţă poştală" fixată sub streaşina unui şopron de lângă grajd". [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–515].

A fost arestată în anul 1958, în Şcoala generală din comuna Cobadin-Dobrogea, unde funcţiona ca profesoară de limba română şi franceză; condamnată de către Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare, prin Sentinţa 174/21 septembrie 1959, la 12 ani muncă silnică şi 5 ani degradare civică, pentru „infracţiunea de omitere de denunţ" a membrilor formaţiunii de partizani «Haiducii Muscelului». În momentul arestării, era gravidă în luna a şaptea. Va naşte, în Inchisoarea Văcăreşti, o fetiţă: Libertatea-Justina.

În volumul său memorialistic, «**Speranţe încătuşate**», apărut în anul 1999 şi reeditat în anul 2000, Iuliana Preduţ-Constantinescu evocă anii detenţiei sale în închisorile comuniste. Referindu-se la episoadele relatate în operă, dr. Mucenic Mărtoiu, descendent din familia institutorului Mucenic Comândăşescu, implicat în Rezistenţa armată anticomunistă din Munţii Făgăraş, consemna: *„Cu sacrificiul retrăirii lor, autoarea mărturiseşte situaţiile limită, uneori greu de închipuit, prin care a trecut în anii 1959-1964, fiind atunci o tânără absolventă de facultate, abia căsătorită cu inginer*

Nicolae Preduţ, deoarece avea să nască, în detenţie, o fetiţă profetic botezată «Libertatea»…

*Mănunchiul de «**Speranţe încătuşate**» are, astfel, valoarea unui document istoric trăit şi suferit al acelei vremi, scris acum de Doamna Iuliana Preduţ-Constantinescu poate caz unic în memorialistica detenţiei la noi, scrisă îndeobşte de bărbaţi. Stilul în care a fost conceput acordă acestui document autobiografic şi valenţa unui „imn” izvorât din durere îngemănată cu speranţă, închinat virtuţilor esenţiale, arhetipale ale neamului nostru, mai puţin evidente, poate, azi, dar credem, perene în istoria noastră: omenia şi solidaritatea în momentele de cumpănă majore, tăria de caracter, credinţa în Dumnezeu şi speranţă, niciodată ucise, căci, precum mărturiseşte, în cartea sa, autoarea: «Credinţa a fost miracolul divin care a smuls cătuşele deznădejdii ţintuite pe speranţele noastre, în lunga noapte a detenţiei din închisorile comuniste».*

Iulie 1953 — Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu şi Maria Plop se întâlnesc, în grădină, la tei, cu profesoara Iuliana Constantinescu, în prezenţa părinţilor ei şi a preotului Nicolae Andreescu. Întrucât, potrivit declaraţiei lui Toma Arnăuţoiu, în cursul interogatoriului din 27 noiembrie 1958, *„Iuliana Constantinescu a manifestat ataşament faţă de noi, am continuat să ne întâlnim cu aceasta de zeci şi sute de ori, când ne aducea alimente şi ne informa cu ştiri politice interne şi externe şi se manifesta că se va schimba regimul democrat-popular”.* [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–551].

Dintre cei trei copii ai familiei preotului Ioan Constantinescu: Iuliana, Cornelia – căsătorită cu inginer Ioan Cotar –, şi Grigore, ea a fost singura care a întreţinut, în familie, flacăra speranţei în răsturnarea regimului totalitar, ferm convinsă de inconsistenţa istorică a falselor idei ale „egalitarismului social” promovat de comunişti.

Bordeiul din Poenărei — ultimul refugiu al partizanilor

Sentinţa nr. 107 fixează un alt moment hotărâtor din istoria rezistenţei din Munţii Făgăraş: ***„În cursul anului 1952, membrii bandei Arnăuţoiu Toma s-au stabilit în zona satului Poenărei construindu-şi un bordei în punctul denumit Râpele cu Brazi, unde s-au ascuns”.*** [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

Iunie 1953, sfârşit de lună — Partizanii se stabilesc în punctul Râpile cu Brazi din pădurea satului Poenărei. În raza satului, stau până la jumătatea lunii august, în diverse locuri. La propunerea preotului Nicolae Andreescu, se mută, spre sfârşitul lunii iulie, la grajdul său din Bârlog, pentru zece zile. Acolo, întâlnesc, prin mijlocirea preotului, pe Gheorghe Tomeci.

Gheorghe Tomeci „se arată dornic să acţioneze pentru răsturnarea regimului democrat-popular, după cum îi dictau interesele de clasă ca chiabur” – va fi silit să declare, la 14 februarie 1959, Petre Arnăuţoiu. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–519].

8 august 1953 – Partizanii revin la Râpile cu Brazi din Poenărei.

Demnitatea unui tânăr ţăran

15 august 1953 – Ion Diaconu, un tânăr ţăran patriot din Poenărei, se întâlneşte întâmplător, în pădure, cu Toma şi Petre Arnăuţoiu. Un evident pericol ca necunoscutul să îi denunţe la Securitate…

Temându-se, cei doi îl reţin. Petre Arnăuţoiu rămâne cu el, iar Toma se duce pe înserat la preotul Ioan Constantinescu să se consulte ce au de făcut. Este sfătuit că ar fi bine să părăsească zona pentru cel puţin zece zile…

Stabilesc, apoi, de comun acord, cu preoţii Andreescu şi Constantinescu, să se mute temporar în pădurea Chiciura, iar, în eventualitatea apariţiei armatei în Poenărei, aceştia să pună, la Bârlog, un semn: o prăjină înfiptă lângă hodaia lui Gheorghe Andreescu, fratele preotului, precum şi un bilet la hodaia lui Nicolae Andreescu din Platou…

În 16 august, au stat la Bârlog, şi seara, au plecat spre Chiciura, de unde au supravegheat cu binoclul hodaia lui Gheorghe Andreescu.

Deoarece, până la 21 august, nu a apărut prăjina avertizoare de pericol în locul stabilit, în seara aceleiaşi zile, au revenit la Bârlog, iar, în noaptea următoare, s-au dus în grădina preotului Ioan Constantinescu, care i-a asigurat că „Diaconu Ion n-a făcut nici un denunţ", sfătuit, desigur, de parohul său din Poenărei…

După prinderea partizanilor, bravul tânăr ţăran Diaconu Ion din Poenărei va fi arestat şi condamnat la 5 ani închisoare corecţională pentru „omisiune de denunţ". [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–520].

În anul 1958, Securitatea va aresta iniţial, însă, pe Deaconu Gr. Ion – care domicilia vizavi de Diaconu I. Ion – sub acuzaţia sprijinirii materiale a rezistenţei partizanilor din Râpile cu Brazi şi a omiterii denunţării acestora.

Superficialitatea informării „organelor de Securitate", arbitrariul deciziilor acestui organism al terorii, pentru care libertatea individului şi prezumţia de nevinovăţie nu reprezentau decât simple articole de lege încălcate discreţionar, a făcut ca un om complet nevinovat să fie arestat şi terorizat în cursul anchetelor terifiante de la Securitatea din Piteşti.

„Logica" securiştilor care au efectuat arestarea sa se baza pe asemănarea de nume, dar, şi pe o asociere de rudenie, Deaconu Gr. Ion fiind nepotul învăţătorului Gheorghe Popescu care fusese, de asemenea, arestat, fiind implicat în susţinerea Rezistenţei armate anticomuniste.

După cum consemnează indignat de criminala confuzie a Securităţii, inginerul Vasile Deaconu, fratele său, *„Ca urmare a aplicării măsurilor de cercetare şi a tuturor metodelor de constrângere fizice şi psihice în scopul recunoaşterii vinovăţiei, lipsind alte probe, starea de sănătate a celui anchetat s-a înrăutăţit considerabil, întrucât era*

invalid de război, cu infirmitatea mâinii stângi şi avea afectate organele interne prin existenţa unui număr de schije neoperate în zona toracică şi a bazinului.

Din cauza torturilor suferite, în cursul cărora nu a recunoscut acuzaţia adusă şi, în urma confruntării cu martori din gruparea de partizani, a fost eliberat după circa o lună de zile. Grav bolnav, deşi s-a internat imediat în spital, la data de 7 februarie 1960, a decedat.”.

În analele luptei împotriva terorii comuniste, tânărul rănit în cel de-Al Doilea Război Mondial, Deaconu Gr. Ion, trebuie cinstit, aşadar, ca un adevărat erou al rezistenţei anticomuniste !…

Sintezele Securităţii – dovezi ale represiunii comuniste

Înregistrată sub nr. 314/13 august 1952, «Sinteza întocmită în problema bande pe luna iulie 1952» se referă, în special, la „acţiunea informativă dusă pentru lichidarea bandelor”, „Bandei fraţii Arnăuţoiu” rezervându-i-se un spaţiu substanţial. Se precizează, printre altele, că trupele de Securitate „au întreprins o serie de acţiuni operative în munte şi permanent în zona frecventată de bandă a fost folosit sistemul de împânzire a terenului cu posturi de pândă şi capcană”.

Un asemenea post instalat în zona de tranziţie dintre munţii Argeşului şi Făgăraş a fost interceptat, în seara zilei de 13/14 iulie 1952, de „banda fraţilor Arnăuţoiu care a reuşit să dispară după ce au omorât un ostaş, prin aruncarea unei grenade”. [Dosar 2168.FD; cf. L–521].

O victimă a rezistenţei din munţi despre care Sentinţa nr. 107 nu aminteşte nimic, deşi pentru «Sinteză» devine „un caz concret” al lipsei de cooperare între Regiunile de Securitate Piteşti şi Stalin, în zona de demarcaţie dintre acestea. Nu este exclus, însă, să fie un caz inventat !…

Nici «Planul de combinaţie informativă pentru stabilirea unor legături de durată cu bandiţii în vederea lichidării lor», deşi ingenios conceput, nu s-a soldat cu „rezultate pozitive”.

Planul consta în dirijarea unor echipe formate din localnici, pentru culegerea plantelor medicinale din zona frecventată de bandă…[Idem]. Echipele erau coordonate de un colaborator al Securităţii, cunoscut de doi dintre membrii grupării de partizani care „aveau motiv să aibă încredere în el”. [Dosar 2168.FD; cf. L–522].

O amplă «Notă a Serviciului Bande» [Dosar 2168 FD; cf. L–522-528] semnala că „pe raza Regiunii Piteşti, există bandele: Fraţii Arnăuţoiu, Dincuţă Ioan, Arsenescu Gheorghe şi o serie de fugari izolaţi ca: Matei Gheorghe, fost membru al bandei Apostol Dumitru (depistată), Şerban Ioan şi alţii. Dintre aceste bande, cea mai agresivă este banda Fraţii Arnăuţoiu ce se urmăreşte de organele noastre de circa 4 ani”.

Nelichidarea „bandei" este explicată prin faptul că „s-a lucrat cu o agentură de suprafaţă largă şi în permanentă refacere", care nu a furnizat nici o informaţie menită să faciliteze depistarea „fugarilor"… Operaţiunile operative efectuate pe baza unor semnalări nu erau continue, fiind sistate după circa 10-15 zile, iar întâlnirile cu informatorii se făceau fără asigurarea unei minime conspirativităţi.

Detaliindu-se acţiunile întreprinse de către Securitate, se preciza că „Banda Arsenescu-Arnăuţoiu" compusă din 8 elemente fusese semnalată, spre sfârşitul lunii august 1952, în Munţii Bucegi, la cabanele C.G.M. Padina 1 şi 2.

Obsesia Securităţii de lichidare rapidă a „bandei" a determinat reorganizarea Grupului informativ-operativ, „formându-se, în zona frecventată de bandă, 7 sectoare de activitate" şi recurgându-se la eliminarea „informatorilor necorespunzători şi fără posibilităţi"…

Intensitatea acţiunilor Securităţii este semnificativă: Grupul operativ „lucra" cu o agentură formată din: 43 de informatori, 27 calificaţi, 16 necalificaţi. Agentura era dirijată în obiective precise: familii, rude, elemente de sprijin; 8 informatori erau implicaţi în combinaţii informative.

Combinaţiile informative „puse în aplicare" constau din:

a) Formarea de echipe înarmate din câte două organe de Miliţie îmbrăcate civil şi câte un informator calificat pentru asigurarea pazei depozitelor şi magaziilor IFET-ului situate în munţi, pornindu-se de la „experienţa anterioară a atacurilor de aprovizionare efectuate de partizani după ieşirea din adăposturi, o dată cu topirea zăpezii". Echipele dotate cu armament superior „banditilor" aveau misiunea de „a acţiona cu foc";

b) Introducerea unor echipe formate din trei organe de Miliţie, care să apară la Cabana C.G.M. Voina, în postura de „salariaţi aflaţi la cură";

c) Angajarea a doi informatori, de profesie agenţi sanitari, la exploatările IFET de pe Râul Doamnei şi Basa, întrucât se presupunea că „fugarii", ieşind slăbiţi din iarnă, vor căuta să procure medicamente. Misiunea lor consta în stabilirea unui contact de durată cu partizanii, pentru ca, în condiţii favorabile, să se treacă la operaţiuni;

d) Recrutarea unui informator, „fost coleg de şcoală şi bun prieten" cu Toma Arnăuţoiu, care să pescuiască pe valea Râului Doamnei, în ideea că, astfel, va fi contactat de partizanii care aveau asemenea preocupări;

e) Numirea informatorului Securităţii «I.T.», de profesie preot, ca paroh la Nucşoara, în locul celui arestat în anul 1950, preotul Ion Drăgoi. „Parohul Securităţii" – cine a fost, oare, acesta ?! – urma „să deservească parohia respectivă, fiind dirijat în rândurile elementelor de sprijin ale bandei, cu scopul de a stabili o legătură şi care de asemeni să permită a trece la operaţiuni";

f) Introducerea unei echipe de miliţieni „sub formă de muncitori care să poarte aparatele folosite" de inginerii de la Direcţia Generală Hidro-Meteorologică de pe lângă

Preşedinţia Consiliului de Miniştri, care efectuau cercetări în vederea construirii unor diguri pe valea Râului Doamnei. Echipa de „muncitori" era înarmată şi avea „sarcina de a acţiona la apariţia bandiţilor".

Securitatea pare contrariată că, în ciuda tuturor măsurilor menţionate, nu s-au obţinut informaţii referitoare „la cele cinci elemente din banda Arsenescu-Arnăuţoiu". Se consolează, totuşi, cu gândul că „neobţinerea vreunui rezultat pozitiv" se explică prin faptul că „această bandă începe să-şi facă apariţia cam odată cu ridicarea completă a zăpezii", invocându-se iarna grea din munţi, „unde a nins până în ultima vreme". Analiza situaţiei grupării Arsenescu relevă elemente notabile vizând mişcarea de rezistenţă din munţi: identificarea unei cunoştinţe a colonelului – Dorina Vizulan (corect, Vijulan), soţia inginerului silvic Victor Vijulan din Ministerul Silviculturii, domiciliat în Bucureşti, nepoata lui Constantin Popescu-Moangă, arestat în luna noiembrie 1949. Dorina Vizulan depusese jurământ de credinţă în faţa colonelului Gheorghe Arsenescu. Informaţia referitoare la Sever Vasilescu semnala că soţia acestuia, Maria Vasilescu, a predat un coş de alimente unui şofer din Rucăr, prin Lucreţia Bunea, pentru „bandit". De asemenea, se intensifica acţiunea de informare privindu-l pe „banditul" Andreescu Ioan. În acelaşi timp, Securitatea constata că unii componenţi ai echipelor înarmate de la exploatările forestiere nu respectaseră instrucţiunile, deconspirându-se în faţa muncitorilor. Un caz concret îl constituia sergentul major Gheorghe Nicolae. Alţii „mai puţin rezistenţi s-au îmbolnăvit, iar unii au fost înlăturaţi din cadrele Miliţiei".

«Sinteza întocmită în problema bande pe perioada 10 august – 10 septembrie 1952», înregistrată sub nr. 314/ 16 septembrie 1952 [Dosar 2168. FD; cf. L–528-532], consemna, în cazul „Bandei fraţii Arnăuţoiu" că, „în ziua de 5 august a.c., orele 8, a atacat stâna obştească a comunei Poenari-Muscel din Muntele Droxin Cascoe, de unde au luat 31 kg brânză şi 4 kg unt, lăsând un bon semnat «Partizanii libertăţii». În aceiaşi zi, orele 20, au atacat magazia IPEIL Rucăr situată în acelaşi munte, de unde au ridicat circa 400 kg mălai, 10 kg şuncă, 20 kg marmeladă, 7 duzini chibrituri, 8 pături, 2 kg peşte, o căldare, un joagăr mare, o lopată, 8 pachete de ţigări în valoare de 997 lei, trusa de medicamente şi o haină a pădurarului Ioan Moldovean, lăsând două bonuri semnate «Partizanii libertăţii». Acţiunile de „scotocire" întreprinse ulterior de subunităţile C.T.S. n-au dat nici un rezultat. Se menţionează atacul din noaptea de 17/18 august 1952, de la cabanele Padina 1 şi 2 din Munţii Bucegi, identificându-se, după semnalmente, „autorii": Toma Arnăuţoiu, Ion V. Marinescu, Petre Arnăuţoiu, Constantin Jubleanu şi Maria Plop.

Se menţionează că „în urma atacului, au fost sesizate imediat trupele de Securitate, care au dispersat o companie în Munţii Muscelului, pe valea râului Dâmboviţa, în direcţia cabanelor respective".

Dintre puţinele „rezultate pozitive” obţinute de unităţile C.T.S. aflate în acţiune în Munţii Muscelului, în perioada 17-28 august 1952, se raportau următoarele „descoperiri”: un bordei părăsit, cu capacitatea de 6-8 persoane, în Piscul Paltinului; o hartă militară a Regiunii Stalin la scara 1:100.000; trei bordeie situate la sud de Colţii lui Andrei, unde s-au adăpostit partizanii în iarna 1951-1952: unul– pe Valea Cuca, al doilea– pe Valea Bătrânei, al treilea– pe Plaiul Tamburul, toate cu capacitatea de 6-8 persoane; un depozit de alimente în sectorul Cumpăna, la circa 1 km sud-vest de izvorul Muşeteica, unde au găsit: 150 kg mălai, 90 kg brânză şi un kg sare; un depozit de alimente pe râul Cernea, în sectorul Cumpăna-Muşeteica (1 kg brânză şi 5 kg sare); două arme austriece în stare de nefuncţionare pe Munţii Valea Bătrânei, la 1 km nord-vest de cota 1507; 93 cartuşe sovietice la rădăcina unui copac lângă stâna din Munţii Colţii lui Adam.

«Sinteza întocmită în problema bande pe perioada 1 august – 5 noiembrie 1952», înregistrată sub nr. 314/27 noiembrie 1952 [Dosar 2168. FD, cf. L–532-536], reia elementele informaţionale din «Sinteza» anterioară, „rezultatele pozitive” în cazul descoperirii unor bordeie, fiind posibile datorită „informaţiilor obţinute prin anchetarea lui Titu Jubleanu arestat în vara anului 1951”. Sub raport informativ, Securitatea a identificat un cetăţean din Nucşoara nenominalizat şi pe pădurarul Belu I. Gheorghe de la Ocolul Silvic Muşăteşti care erau suspectaţi „că ar avea legături cu banditii”.

«Darea de seamă de rezultatele obţinute în problema bandelor de la data de iulie 1952 – 13 ianuarie 1953» completează «Sintezele Securităţii», adăugând, doar, descoperirea altor patru bordeie: două în Valea lui Mogoş şi două, pe versantul de est al Văii Vladului.

Momente importante de viaţă

1953, februarie 5 — Partizanii revin în Poenărei, la grajdul de la râu al preotului Nicolae Andreescu, unde rămân până la 20 martie.

Martie 20—iunie 10 — Se adăpostesc în pădurea Poenărei.

În „şedinţele” cu susţinătorii lor, comentează evenimente politice interne şi externe, speranţa în răsturnarea regimului totalitar amplificându-se după decesul dictatorului comunist sovietic Iosif Visarionovici Stalin, în martie 1953.

Vara — Preotul Nicolae Andreescu îi vizitează la bordei. Marinica Chirca vine cu alimente la Poenărei, stă o noapte în grajdul de la râu, dar nu i se arată bordeiul, din motive de siguranţă.

Septembrie 28 — Partizanii identifică un loc favorabil adăpostirii lor în zona satului Poenărei şi „cad de acord cu preotul Constantinescu Ion, Andreescu Nicolae şi Sorescu Nicolae” să-şi construiască un bordei la Râpile cu Brazi.

Octombrie 5 — Se deplasează spre Muntele Cascoe, cu intenţia de a lua alimentele depozitate acolo. Stau, în zona satului Lereşti, două zile. Deoarece „pe

munte, era zăpadă, iar, pe şoseaua Câmpulung-Voina, circula armată, renunţă la planul iniţial şi revin la Poenărei.

1953 octombrie 18–1954 mai 15 — Continuă, în Poenărei, la bordei sau în apropierea acestuia, întâlnirile cu consecvenţii susţinători materiali şi morali ai lor. „În acest timp, am terminat construcţia bordeiului – preciza Toma Arnăuţoiu – şi aprovizionarea cu alimente, după care, de la 10 ianuarie 1954 până la 18 februarie 1954, am stat în bordeiul din punctul Râpile cu Brazi, întrerupând, din cauza iernii, legăturile cu ceilalţi membri ai bandei". [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–553].

1954, februarie 4 — Un moment tensionat în existenţa susţinătorilor fideli ai partizanilor: preotul Nicolae Andreescu şi baciul Nicolae Sorescu, surprinşi că aceştia nu răspund la semnalele lor sonore, sunt convinşi că „băieţii" – cum îi numeau, în intimitate, pe partizani - „nu mai sunt în viaţă". [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–592].

1954, toamna — Băşoiu Nicolae din Stăneşti este dotat, la cerere, de partizani cu un pistol, arma provenind de la „turiştii" din Muntele Gălăşescu. Primesc, în schimb, o pereche de pantaloni şi o ţoală. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–554]. Anterior, în iarna 1953-1954, partizanii îi dăruiseră un ceas de mână Doxa „procurat" de la ing. Razenzan, precum şi o pereche de bocanci luaţi în cursul „atacului" de la Cabana Padina din Munţii Bucegi. Inventarul bordeiului sporeşte cu „două ţoale, o lampă de iluminat, un lighean, un bidon de gaz" dăruite de familia preotului Ioan Constantinescu. Ca obiecte de îmbrăcăminte şi nu numai, primesc: „patru cămăşi, o pereche de pantaloni, un flanel, un cojocel cu mâneci, piele de oaie, nişte lână, cânepă, aţă de cusut" de la Nicolae Sorescu.

1954, septembrie — Grigore Poenăreanu îi informează că, în casa lui Paul Gheorghe din Brăduleţ, „fost coleg de şcoală şi prieten cu Toma Arnăuţoiu şi Grigore Poinăreanu", ar fi armament şi muniţie. Merg acolo, caută, dar nu mai găsesc nimic. Din casa lui Paul Gheorghe, iau, doar, un sac de mălai…Partizanii pleacă, apoi, spre munte. Pentru a nu se demasca, Constantin Jubleanu se travesteşte în cioban, se informează de la ciobanii din Muntele Mezea, dacă este armată pe acolo. Apoi, „ciobanul" Constantin Jubleanu merge la baciul Podea de la stâna din Muntele Brătila, căruia îi cere să fiarbă nişte lapte şi să-l ducă la canton, unde s-ar afla, chipurile, nişte ingineri şi brigadieri. Baciul se duce, dar rămâne şocat, văzându-i pe partizani, cărora le dă: 8 kg brânză, 3-4 kg urdă, 2 kg unt şi 7-8 kg mălai. Baciul le spune că Iancu Arnăuţoiu a fost eliberat din închisoare… [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–555].

De la un alt baci, Culici Podea, din Muntele Netotu, pleacă, de asemenea, cu alimente: 4 kg brânză şi 3 kg urdă. Originari din Domneşti, bacii promit să nu spună nimănui despre întâlnire. Dorm o noapte în bordeiul altui domnişan, ciobanul Culici Pavel, la Şteul Netotului.

Se reîntorc spre Poenărei, oprindu-se la Marinica Chirca şi Ana Simion; discută despre părinţi, cărora le transmit sănătate.

La învăţătorul Ion Mica din Corbi, îi aştepta Maria Plop; stau acolo, în „gazdă”, două zile…

Pentru că Maria Plop era însărcinată, trimit pe Ion Mica la distinsul medic Ion Bănăţeanu din Corbi, ca să-i ceară foliculină, pentru provocarea avortului. Cunoscând „pacienta” pentru care, într-o situaţie similară, în anul 1954, procurase aceleaşi medicamente, doctorul simpatizant al partizanilor le dă „o injecţie şi nişte chinină”.

Petre Arnăuţoiu îşi vede pe furiş copiii şi, prin Elena Mica, soţia învăţătorului, le trimite câteva kilograme de brânză şi de urdă.

Incidentul de la Stăneşti

Perioada 1953-1958 din activitatea partizanilor nu oferă elemente suficiente de acuzare pe care Sentinţa nr. 107 să le amplifice, întrucât „atacurile” stânelor cooperatiste şi magaziilor exploatărilor forestiere din Munţii Făgăraş încetaseră…

Totuşi, ***„Ei au continuat şi în 1953/58 să comită acţiuni de jaf şi teroare, astfel au atacat stupinele de stat din raza comunei Corbi, Brăduleţ, Nucşoara şi Stăneşti. În vara anului 1955, fiind surprinşi în timpul nopţii în apropierea domiciliului locuitorului Eftimie Ioan din comuna Stăneşti raion C. Argeş, au tras mai multe focuri de armă asupra acestuia împuşcându-l în picior”.*** [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

În interogatoriul din 19 februarie 1959, „învinuitul” Petre Arnăuţoiu relatează pe larg „evenimentul” evocat în Sentinţă…

Constantin Jubleanu culegea pe furiş prune într-o livadă. Petre Arnăuţoiu distinge silueta unei persoane care pândea. Necunoscutul, confundându-i cu un consătean care i-a stricat iarba cu vitele, aleargă spre ei. Petre Arnăuţoiu se ascunde. Individul aleargă după Jubleanu, care îl ameninţa, la rându-i, că-l împuşcă. Omul disperat continuă să-l fugărească. Jubleanu trage două focuri în aer pentru „intimidare”. Inutil !… Individul perseverează. Ţine morţiş să-l taie pe cel care i-a călcat proprietatea. Întrucât urmăritorul nu se opreşte, Jubleanu trage încă un foc, rănindu-l în picior. Omul cade…

Incidentul putea avea consecinţe grave, întrucât Securitatea alertată ar fi putut declanşa o acţiune de scotocire cu câini şi ar fi depistat bordeiul din Râpile cu Brazi. Partizanii sunt chiar pe punctul de a părăsi adăpostul. Şansa lor a fost că, în ziua următoare, a plouat, şi urmele, evident, s-au şters. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–579].

Merg la familia preotului Ioan Constantinescu, pentru a se informa despre ecoul incidentului în zonă. Preotul le confirmă că omul – poreclit Ghioguţă – nu a fost rănit grav şi credea că el a fost împuşcat de un paznic de la IPEIL; în nici un caz de partizani…

Ulterior, se vor destăinui preoţilor Constantinescu şi Andreescu, precum şi lui Nicolae Băşoiu că ei l-au rănit pe „cetăţeanul în cauză, Eftimie Ion, muncitor forestier

din Stăneşti", care va declara, la proces: „În anul 1955, am fost atacat de bandiţi. Am văzut doi indivizi pe câmp după care am fugit. Au tras în mine. Acest lucru s-a întâmplat la 600 m de ascunzătoarea lor". [Idem]. De aceea, nu întâmplător, susţinătorii lor le cereau partizanilor tot mai insistent „mai multă prudenţă", reproşându-le unele acte de o asemenea iresponsabilitate care puteau fi evitate…

1955 septembrie 3 — Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Constantin Jubleanu şi Maria Plop se întorc la bordeiul din Râpile cu Brazi. Au nevoie urgent de alimente, deşi au fost pe munte, pentru aprovizionare…

Cu promptitudine, familia preotului Ioan Constantinescu asigură hrana necesară „locatarilor" bordeiului ascuns în râpile dealului, aflat la circa 1 km de casă… Se reiau, cu aceeaşi intensitate, relaţiile cu: Gheorghe Tomeci, care le aduce alimente la Bârlog, Grigore Poenăreanu, care le promite să le dea, neprecizând când, cu Victoriţa Bera, care le oferă, prin preotul Nicolae Andreescu, 2-300 de lei.

1955 septembrie 20 — În drum spre Muntele Drăghina, unde împuşcă un cerb de 300 kg, se întâlnesc cu învăţătorul Ion Mica, la Zgaia. La întoarcere, dau „nişte carne de cerb" Marinicăi Chirca şi Anei Simion din Nucşoara, precum şi familiei preot Ioan Constantinescu, iar Iulianei Constantinescu – „coarnele cerbului", un adevărat trofeu cinegetic. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–556].

În bordeiul din Poenărei, obsesia aprovizionării diurne cu alimente dispare. Sursele de procurare sunt reprezentate de familii cu un anume potenţial economic, deşi sistemul comunist de cote şi impozite a determinat degradarea considerabilă, sub acest aspect, a propriilor lor existenţe.

Partizanii nu mai fac provizii pentru iarnă, fiindcă sunt siguri că nu vor fi lăsaţi să moară de foame. „Mila creştină" faţă de aproapele aflat în suferinţă este la ea acasă… Partizanii o ştiu şi, uneori, profită… Au nevoie de bocanci, articole de toaletă, cer şi le primesc de la familia preotului Ioan Constantinescu. Au nevoie de bani, apelează, prin Filofteia Băşoiu, la preotul Ilie Dragomirescu şi acesta le trimite 300 de lei; bani mulţi, pe atunci: cam o jumătate din leafa lunară a unui profesor… Au nevoie de alimente, îmbrăcăminte, încălţăminte şi atâtea altele… Problemele devenite vitale pentru existenţa lor sunt transferate celor mai consecvenţi sprijinitori: Băşoiu Nicolae le dă mălai, carne de porc, şuncă; preoţii Andreescu Nicolae şi Constantinescu Ioan: alimente şi gaz; baciul Sorescu Nicolae: carne, caş, mălai…

O nouă viaţă în bordeiul din Poenărei

Decembrie 1955● În bordeiul de la Râpile cu Brazi, unde viaţa se desfăşura într-un soi de normalitate nemaiîntâlnită până acum, e timp suficient şi pentru dragoste…

De aceea, apar probleme de cu totul altă natură. Este nevoie de o intervenţie chirurgicală imediată, mai precis, de un chiuretaj, fiindcă Maria Plop este însărcinată şi

medicamentele procurate de la medicul devotat cauzei libertăţii, Ion Bănăţeanu din Corbi, nu şi-au făcut efectul dorit… Nicolae Băşoiu este trimis, cu un bilet, la celebrul chirurg Victor Mărtoiu din Piteşti, la care se apelează, deoarece era originar din Stăneşti şi căsătorit cu fata institutorului Mucenic Comândăşescu, coleg de profesie cu Iancu Arnăuţoiu. Se putea, aşadar, conta pe o discreţie totală… Medicul, însă, nu putuse fi contactat, deoarece plecase, în acea zi, la Bucureşti. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–557].

În primăvara anului 1956, Filofteia Băşoiu duce preotului Ilie Dragomirescu din Câmpulung un bilet din partea lui Toma Arnăuţoiu, prin care acesta îi cerea „să se pregătească de botez, că vom avea un copil”… Preotul, tulburat de veste, le trimite bani şi medicamente…

În luna mai, lucrurile se precipită: „Am luat legătura, mărturiseşte Toma Arnăuţoiu, cu Marina Chirca şi Ana Simion şi am luat diferite ştiri şi informaţii în legătură cu naşterea unei femei, aşteptând să nască Plop Maria”. [Idem].

În 22 mai 1956, la ora 8,30, Maria Plop va naşte o fetiţă căreia îi va da numele Ioana. Viitoarea Ioana-Raluca Voicu-Arnăuţoiu !… Pentru susţinătorii partizanilor, fetiţa este un semn de speranţă în normalitate, dar şi o gură în plus de hrănit…Astfel că întâlnirile cu „Andreescu Nicolae, Constantinescu Ion, Constantinescu Justina, Constantinescu Iuliana, Băşoiu Nicolae, Poinăreanu Grigore” devin tot mai frecvente, principalul lor obiectiv fiind, desigur, asigurarea hranei celor, acum, cinci suflete din bordeiul de la Râpile cu Brazi…

Ecoul acţiunilor anterioare ale grupării de partizani nu se stinseseră în zonă, de vreme ce Artur Nanu, într-o discuţie cu preotul Ioan Constantinescu, avusese „cuvinte de laudă” pentru ei, calificând „faptele partizanilor demne de admirat”… [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–558].

Eliberarea din închisoare a părinţilor fraţilor Arnăuţoiu este, de asemenea, o veste bună pe care le-a transmis-o preotul Ioan Constantinescu.

Marinica Chirca şi fiul ei, Ion, cu care se întâlnesc în punctul Pleasa, vor duce un mesaj extrem de optimist către Iancu şi Laurenţia Arnăuţoiu în ceea ce priveşte existenţa lor, dar şi rugămintea de a fi prevăzători, întrucât Securitatea va încerca să depisteze, prin ei, zona în care se aflau; le cereau să aibă încredere totală în Marinica Chirca, pe care Toma Arnăuţoiu o considera „cea mai devotată lor” şi, în caz că ei vor pieri, „să aibă grijă de ea şi să o ajute”. [Idem].

August 1956 — Toma Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu merg la stâna din Muntele Păpăul, unde era baci Nicolae Sorescu, „la chemarea acestuia”. Baciul le dă: 10 kg brânză, 5-6 de urdă, un kg de unt, 5-6 kg de mălai, cantităţi de alimente infime în comparaţie cu cele luate anterior stabilirii lor la Poenărei… Semn că resursele de aprovizionare, deşi reduse numeric la familiile preoţilor: Constantinescu şi Andreescu, ale ţăranilor: Sorescu, Băşoiu şi Tomeci, le asigurau o alimentaţie mai mult decât decentă…

În drum spre Brătila, ei împuşcă două capre negre, stau o zi şi o noapte la Cârligele Păpăului, dau nişte carne baciului Nicolae Sorescu, se opresc la stâna din Brătila, la baciul Grigore Ion zis Podea, care le dă 7-8 kg brânză, 4 kg urdă şi nişte unt…

Trec din nou la Păpăul, unde se simt în deplină siguranţă, lângă baciul Nicolae Sorescu din Poenărei şi, apoi, se opresc la Nucşoara, pentru a da nişte brânză şi urdă Marinicăi Chirca şi Anei Simion, care le cumpără 4 m finet, nişte zahăr, bomboane şi le aduc veşti despre părinţii Arnăuţoilor…

Generozitatea lor este motivată. Din puţinele alimente primite de la baci, împart şi susţinătorilor, fiindcă nu au, la Poenărei, „grija zilei de mâine"… O au, în schimb, cei care îi sprijină material şi, implicit, moral, deşi se descurcă din ce în ce mai greu în asigurarea, sub raport economic, a supravieţuirii propriilor lor familii… Cei din bordei par să nu intuiască dificultăţile cu care se confruntă aceştia şi cer, în continuare, ajutoare materiale…

Se apelează, prin urmare, la alte surse… Preotul Nicolae Andreescu spune că a cerut 1000 de lei economistului Nicolae Ionescu din Bucureşti, fiindcă „o ducem greu" – formulă echivocă, incluzând semantic atât pe partizani, cât şi pe susţinătorii lor. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–559].

Toma şi Petre Arnăuţoiu întâlnesc, la domiciliul lui Nicolae Băşoiu din Stăneşti, pe Elisabeta Rizea, care le vorbeşte despre situaţia părinţilor lor, dar, mai ales, despre calvarul ei de neimaginat în închisorile comuniste… Femeia le aduce caşcaval şi o haină de postav căptuşită cu blană. [Idem].

Septembrie 1956 – Partizanii se aprovizionează cu „alimente şi zarzavaturi după câmp, de la diferiţi cetăţeni". [Idem].

Elisabeta Rizea – o eroină a Rezistenţei

Elisabeta Rizea va declara, potrivit Procesului verbal de interogatoriu din 14 octombrie 1958 de la Securitatea piteşteană, că, după eliberarea sa din închisoare, „prima persoană de la care am aflat că banda teroristă mai există încă a fost preotul Constantinescu Ion din Poenărei", pe care l-a întâlnit în ziua de 7 iunie 1956, când cobora din Rata cu care venea de la Piteşti la Domneşti, imediat după ce „fusese lăsată liberă": „Acesta m-a salutat, transmiţându-mi totodată «complimente din partea băieţilor» şi că sânt sănătoşi"… Anchetatorul care consemna interogatoriul se vede nevoit să elucideze semnificaţia termenului «băieţi»: „Denumirea aceasta: «băieţii» era folosită de elementele care aveau legătură cu banditţii, astfel, în loc de expresia «banditţii» sau în loc de rostirea numelui acestora, se folosea expresia «băieţii», ceea ce însemna că este vorba de cei din banda teroristă" (sic !). [Dosar 1238, vol. 22; cf. L–560-561].

Interogată asupra discuţiei cu „teroriştii”, Elisabeta Rizea – una dintre eroicele sprijinitoare ale Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş – va declara fără nici un echivoc aderenţa sa la mişcare: „Am afirmat că sânt hotărâtă să-mi continui activitatea alături de ei, cu orice risc şi că voi procura ca şi mai înainte bani şi alimente, ceea ce am şi făcut”. [Idem].

Într-adevăr, Elisabeta Rizea s-a dus la Bucureşti, la acelaşi devotat om al Rezistenţei, Nicolae Ionescu, de la care a adus partizanilor 1000 de lei şi o baterie pentru aparatul de radio, înmânată lor de familia Băşoiu. [Idem].

1956 septembrie 10 — La invitaţia baciului Nicolae Sorescu, partizanii Petre Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu merg, pe acelaşi itinerar montan, la Păpăul şi la Brătila, de unde iau, în raniţe, brânză, urdă şi mălai…

Baciul Ion Grigore-Podea din Domneşti îi asigură că le „va lăsa la stână nişte mălai, brânză şi sare, când pleacă cu oile din munţi”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–562].

Reveniţi la bordeiul din Poenărei, se preocupă de „aprovizionarea de iarnă”, continuând să ia, evident, pe ascuns „diferite alimente şi fructe de la diferiţi cetăţeni”. [Idem].

Septembrie 20 — În formaţia completă: Toma şi Petre Arnăuţoiu, Constantin Jubleanu, Maria Plop şi „copilul” pleacă la munte, împuşcă două capre negre şi se întorc la Poenărei, în bordeiul din râpă. Reiau „legăturile cu Constantinescu Ion, Constantinescu Justina, Andreescu Nicolae, Sorescu Nicolae care ne-a(u) dat diferite alimente şi bani”. Sorescu Nicolae le dă „o piele de oaie, nişte lână, un flanel, o pereche pantaloni maro, nişte săpun, nişte fuioare de cânepă şi alte mărunţişuri”.

Sunt informaţi că „o rudă din comuna Cobadin, regiunea Constanţa spune că nu trăiesc bine colectiviştii, că fug de această formă de lucru, că se constituie aceste G.A.C., cu forţa, informaţii cu caracter duşmănos la adresa regimului democrat-popular din R.P.R.”. „Ruda” din Cobadin era chiar fiica preotului din Poenărei, Iuliana Constantinescu-Preduţ, care preda limba română şi franceza la şcoala din marea localitate dobrogeană…

1956 octombrie 26 — Petre Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu „atacă” stupina din „Carpeni”, la nord de Corbi, de unde iau rame cu faguri din care colectează, în bordei, 30-40 kg de miere.

Ecoul „contrarevoluţiei” din Ungaria

Evenimentele „contrarevoluţionare” desfăşurate, în octombrie 1956, în Ungaria, au reprezentat o rază de speranţă şi pentru poporul român, sufocat de totalitarismul comunist… Lupta ungurilor pentru libertate este comentată, iniţial, cu preoţii Andreescu Nicolae şi Constantinescu Ion, „la povarna acestuia din urmă”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–563].

„Preoţii – îşi aminteşte, la interogatoriu, Toma Arnăuţoiu – erau foarte veseli, manifestându-se duşmănos la adresa regimului democrat". Sperau că „aşa se va întâmpla şi în R.P.R.", că „vor începe contrarevoluţia studenţi şi elemente din Transilvania" şi că „se va schimba regimul comunist din ţară". [Idem]. Optimismul celor doi preoţi era fără limite. „Deşi contrarevoluţia din Ungaria eşuase – observa Toma Arnăuţoiu – Constantinescu şi Andreescu ne spunea(u) că lupta împotriva comuniştilor nu este pierdută, întrucât vor interveni Americanii şi Englezii şi alte elemente din ONU care vor întreprinde acţiuni în vederea schimbării regimului comunist"… [Idem].

Acelaşi optimism era împărtăşit de preotul câmpulungean Ilie Dragomirescu, căruia, în decembrie 1956, Toma Arnăuţoiu îi scria textual: „Ce faci acuma, stimate republican ?!, referindu-mă la evenimentele create cu ocazia contrarevoluţiei din Ungaria şi la situaţia încordată din acel timp, iar el ne-a răspuns că să avem răbdare că lucrurile se vor schimba în mai bine !"… [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–564].

La rândul său, Petre Arnăuţoiu confirma, în cursul interogatoriului din 23 februarie 1959, că „elementele noastre de legătură, mai ales, familia Constantinescu, ne-au informat cu regularitate privind mersul evenimentelor, inclusiv acea fază când guvernul Naghy a denunţat Tratatul de la Varşovia, proclamarea Ungariei ca stat neutru şi anunţarea creării mai multor partide politice. Aceste persoane ne-au spus că pe alocuri s-au produs anumite tulburări…

După aceea, la începutul lunei noiembrie 1956, evenimentele luând altă întorsătură, şi anume formarea noului guvern maghiar care a cerut sprijinul forţelor armate sovietice, evenimentele trecând în declin, nu s-au mai purtat discuţii că ce anume să întreprindem.

Totuşi, discuţiile şi comentariile au continuat. Mai întâi, credeam că puterile occidentale se vor sesiza de ajutorul militar dat de Uniunea Sovietică şi că se va dezlănţui războiul.

Din cele ce am discutat cu Constantinescu Ion, rezultă că Andreescu Nicolae ar fi dorit ca şi noi să întreprindem acte contrarevoluţionare pe faţă, concomitent cu rebeliunea din Ungaria". [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–565].

Dar, potrivit declaraţiei sale, „noi nu am făcut vreun plan de acţiune care să prevadă ce anume să întreprindem în situaţia când şi în R.P.R. s-ar fi produs tulburări.". [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–564].

1956 decembrie, sfârşit de lună — Generozitatea susţinătorilor celor din bordei, implicând sacrificii financiare enorme pentru familiile acestora, este molipsitoare…

Din „preaplinul" lor, Toma Arnăuţoiu se dovedeşte extrem de darnic, trimiţând, prin Petre Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu, în plină iarnă, Marinicăi Chirca un pachet destinat părinţilor săi din Nucşoara.

Cadoul de Anul Nou, voluminos, cuprindea: „două cojoace, nişte miere, două pachete cu halva, ½ kg făină albă, nişte ciorapi, o bucată de caşcaval şi suma de 300 de lei”.

În bilet, el specifica provenienţa lor: „mierea o am de la preot Constantinescu Ion, iar obiectele de la diferite elemente cu care avem legătură”.

1956 decembrie – 1957 ianuarie — Toma şi Petre Arnăuţoiu împreună cu Constantin Jubleanu merg la Galeş, la domiciliul lui Gheorghe Tomeci, unde sunt „bine primiţi” de el, soţia sa, Filofteia, şi fiul lor, Ion-Doru. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–566].

Sursa principală de alimentare o constituie, în special, Sorescu Nicolae şi Constantinescu Ioan care le-au dat: „mălai, gaz, carne de porc, şuncă, untură”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–565].

1957 ianuarie 24 — Grigore Ion Lepărău din Domneşti le trimite, prin preotul Ioan Constantinescu, „un aparat de radio valiză, marca Prior, în stare de funcţionare, cumpărat din Bucureşti. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–565].

Aparatul de radio care a incitat Securitatea

Sentinţa nr. 107 explică motivul care i-a determinat pe cei din Direcţia Generală a Securităţii Statului să acorde o importanţă covârşitoare unui banal aparat de radio, urmărind pas cu pas modul în care partizanii au intrat în posesia sa, pentru a asculta „posturile de radio imperialiste”: ***„Prin Constantinescu Ion şi Grigore Lepărău au procurat şi un aparat de radio-recepţie, cu ajutorul căruia auzeau ştirile transmise de posturile de radio imperialiste”.*** [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

La interogatoriul din 7 ianuarie 1959, Toma Arnăuţoiu este obligat să explice cum au intrat în posesia aparatului de radio şi ce „duşmani ai poporului” le-au facilitat procurarea lui. Toma Arnăuţoiu declară: „În toamna anului 1956, am cerut verbal lui Constantinescu Ion un aparat de radio valiză de preferinţă marca Braun. Menţionez că prin Constantinescu Ion i-am cerut aparatul de radio lui Grigore Ion Lepărău”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–580]. Negustorul din Domneşti testează, printr-un intermediar, piaţa din Bucureşti. Găseşte trei aparate de radio, însă nici unul bun. Toma Arnăuţoiu nu acceptă amânarea sine die a acestei probleme „vitale” şi îi cere, printr-un bilet, lui Grigore Ion Lepărău să procure cât mai urgent radioul solicitat. După câteva săptămâni, primeşte un aparat de radio Prior în perfectă stare de funcţionare, în valoare de 2230 lei, însoţit de un bilet cu mai multe nume ale celor care au intermediat vânzarea obiectului interzis partizanilor care nu trebuiau să fie la curent cu situaţia internaţională, fiindcă pe cea internă o ştiau extrem de bine…

Petre Arnăuţoiu este anchetat în aceeaşi problemă „gravă” şi, în interogatoriul din 21 februarie 1959, îşi aminteşte chiar şi data când au intrat în posesia lui: 20

ianuarie 1957; cine l-a adus: preotul Ioan Constantinescu; de la cine: Grigore Ion Lepărău; ce altceva a mai adus odată cu radioul: un bilet prin care Grigore Ion Lepărău îi asigura de „ataşamentul său şi că sânt speranţe să fie răsturnat regimul”, trimiţându-le şi materiale de schimb pentru radio… El îi informa „asupra modului cum a procurat aparatul de la Bucureşti, de la un evreu, persoană de încredere, că numitul Şuşală Nicolae, pălărier din Domneşti, a mers la Bucureşti şi a adus aparatul”. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–582].

Implicat în acţiunea „contrarevoluţionară”: „un aparat de radio pentru partizani”, ca intermediar între aceştia şi negustorul din Domneşti, preotul Ioan Constantinescu va fi anchetat, la 2 iulie 1958, şi va recunoaşte participarea sa directă la un act „duşmănos” îndreptat împotriva unui regim totalitar care ar fi vrut să controleze până şi undele hertziene… Principalul învinuit în problema radioului, Grigore Ion Lepărău, este chestionat, la 30 iunie 1958, dacă declarase anterior sincer „în legătură cu aparatul de radio dat bandei teroriste Arnăuţoiu, prin Constantinescu Ion”. „Învinuitul” mărturiseşte că nu, fiindcă afirmase că l-a cumpărat de la Talcioc, din Bucureşti… Inexact !… Detaliază, pentru că Securitatea ar fi vrut să fie implicate cât mai multe persoane în această „operaţiune de subminare a autorităţii regimului democrat-popular din R.P.R.” !…

Pe „filieră”, vor apărea, aşadar, Şuşală Nicolae din Domneşti şi proprietarul unui atelier de vopsele din Bucureşti, evreul Mişu Abramovici din strada Bella Brainer, nr. 17, de la care Grigore Ion Lepărău cumpăra, încă din 1955, „vopsele în ulei şi chimicale”… Nicolae Şuşală, care se dusese la Bucureşti să aducă vopselele comandate de Lepărău lui Mişu Abramovici, a intrat, astfel, în această sarabandă a acuzaţiilor, pentru că a transmis evreului un bilet prin care acesta era rugat să procure un aparat de radio-recepţie funcţionând la baterie şi la curent electric.

Mişu Abramovici procură nu se ştie de la cine un aparat cu 1400 de lei şi îl trimite, prin acelaşi Nicolae Şuşală, cu un bilet justificativ privind preţul, lui Grigore Ion Lepărău. Mişu Abramovici este scos din culpă, fiindcă nu i s-a spus adevărata destinaţie a radioului…Evreul nu ştia nimic despre existenţa partizanilor, aşa că nu putea fi arestat şi anchetat de Securitate… Aparatul se defectează, prin iunie–iulie 1957, şi este dus la acelaşi Mişu Abramovici să-l repare. Evreul îl înapoiază după o lună şi, culmea, nu cere nimic. A avut doar un mic defect…

Grigore Ion Lepărău recunoaşte că, despre destinaţia adevărată a radioului, ştiau „Şuşală Nicolae şi Constantinescu Ion”, precizând că a ascuns, de familia sa, legăturile pe care le avea cu partizanii…

Motivează declaraţia sa „mincinoasă” dată anterior: „Am declarat că aparatul de radio este cumpărat din talcioc de Şuşală Nicolae în mod nesincer cu scopul de a nu mai apare în această problemă şi numitul Mişu Abramovici”. [Dosar 1238, vol. 46; cf. L–586].

Februarie 1957 — Ion Grigore Lepărău le dăruieşte, prin Nicolae Sorescu – recomandat de preotul Ioan Constantinescu – „două pile de radio, câteva sute de ţigări, şuncă, untură şi câteva cutii de conserve”. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–566].

Convorbiri despre literatura Rezistenţei

Martie 1957 — Întâlnirea cu preotul Ioan Constantinescu este memorabilă pentru partizani, prin încărcătura ei specială, în cursul convorbirilor despre literatura Rezistenţei… Preotul este un cărturar în adevăratul sens al cuvântului, întrucât publicase articole cu caracter confesional, dar şi studii despre metodica predării religiei în şcoală…

Aşa că au de la cine învăţa şi, mai ales, ce învăţa… Cu această ocazie, preotul Constantinescu „le-a oferit, după cum precizează Toma Arnăuţoiu, un caiet cu poezii cu conţinut duşmănos la adresa regimului democrat scrise de Radu Gyr şi Nichifor Crainic şi aduse de Popescu Gheorghe din închisoare. Din aceste poezii duşmănoase la adresa regimului democrat, îmi amintesc următoarele: «Voi n-aţi fost cu noi în celulă», «Scrisoare din Aiud», «Foamea», «Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane» ş. a. Toate aceste poezii le-am copiat şi se găsesc într-un caiet pe care l-am lăsat în bordeiul Vâlsan”. [Idem].

Dar nu numai literatura de rezistenţă a reprezentat o preocupare spirituală pentru cei din bordeiul de la Poenărei. Au citit, din biblioteca extrem de bogată a preotului, opere ale literaturii clasice române şi universale, pe care şi-au însemnat propriile lor impresii, un soi de minicronici literare, preotul Ioan Constantinescu realizând, astfel, un autentic dialog pe teme culturale cu partizanii adăpostiţi în bordeiul din apropierea casei sale…

Din păcate, întreaga bibliotecă a familiei preotului Ioan Constantinescu a fost furată, după arestarea preotului şi a soţiei sale, iar consemnarea despre acest „dialog cultural” provine din surse sigure: de la deţinătorii unor volume pe care, însă, nu vor să le restituie familiei…

Tensiune motivată

Atmosfera tensionată provocată, mai ales, de ieşirile intempestive din bordei ale partizanilor, care riscă, astfel, să întâlnească întâmplător locuitori în căutare de lemne prin pădure, din satele Poenărei şi Stăneşti, situate în perimetrul în care şi-au construit adăpostul, îi determină pe susţinătorii cei mai fideli să-şi exprime totala nemulţumire faţă de comportamentul lor, adesea, iresponsabil, sub acest aspect…

Disensiunile sunt pe cale să pună în impas o viitoare colaborare. De aceea, Toma Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu merg în recunoaştere în pădurea satului

Slănic, cu gândul de a-şi construi un alt bordei, pentru a-l părăsi pe cel din Râpile cu Brazi… [Idem].

Toma Arnăuţoiu se vrea cu totul tranşant în cursul întâlnirii pe care o are cu preotul Nicolae Andreescu: *„I-am spus* , declara el la Securitate, *că, în calitate de şef al legăturilor noastre, să ne spună dacă mai doreşte să mai întreţinem în continuare contacte. Mi-a afirmat că rămâne pe aceeaşi poziţie şi continuă să ţină legătura cu noi şi să ne ajute în lupta pe care o ducem pentru răsturnarea regimului democrat-popular din R.P.R. Mi-a spus că a discutat şi cu Constantinescu Ion şi cu celelalte legături ale noastre şi a hotărât să ne sprijine mai departe în care scop să rămânem tot la punctul Râpa cu Brazi, în apropiere de Poinărei”.* [Idem].

Intenţia de a pleca definitiv din ţară, prin intermedierea unei legaţii străine este o obsesie mai veche… Preotul Ioan Constantinescu este întrebat dacă Victoriţa Bera, care le-a dăruit 100 de lei, „a vorbit, cum o rugaseră, cu persoanele de la Legaţia americană, cu care sta în bloc”. Răspunsul a fost, din păcate, pentru ei, dar şi pentru susţinătorii lor, negativ…

Continuu sprijin material

Mai, început de lună — Au o ultimă întâlnire cu profesoara Iuliana Constantinescu, la domiciliul părinţilor ei. Le spune că este posibil să se căsătorească !… Şi, într-adevăr, se căsătoreşte, în cursul aceluiaşi an, cu inginerul Nicolae Preduţ, care avea serviciu în Bucureşti, dar pe care, îl cunoscuse în Cobadin, unde ea avea catedră…

Mai 28 — Dezastru !… La ora 3,30, noaptea, bordeiul de la Râpile cu Brazi se surpă… Un semn rău ?… se întreabă, înspăimântaţi de pericolul de a se prăbuşi totul peste ei…

Duc o parte din lucruri, inclusiv aparatul de radio, spre „păstrare” la familia preotului Ioan Constantinescu, unde Maria Plop şi fetiţa vor fi adăpostite zile şi nopţi… Bărbaţii stau trei zile în podul unui coteţ din gospodăria preotului… Mănâncă, desigur, din mâncarea pregătită de soţia preotului, Justina Constantinescu… Ce risc imens pentru gazde !… Susţinătorii află despre necazul lor şi le sar imediat în ajutor: Gheorghe Tomeci le dă: mălai, 5 kg caş, ouă, ţuică, ţigări, chibrituri. Nicolae Sorescu îi cheamă să meargă la stâna lui din Păpăul. Se întâlnesc cu Grigore Poenăreanu în grădina casei sale…

Mai 31 — Pleacă în Pădurea Lărgilor, unde stau două zile. „Rătăcesc”, din ciurda unei ferme de stat, o viţea de 40-50 kg, pe care o taie. Apoi, se mută la Zimbru, în Bahna Rusului. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–567]. Ana Simion şi Marinica Chirca le aduc acolo două-trei caşcavaluri şi prăjituri făcute de Laurenţia Arnăuţoiu. Ei le dau carne de viţea şi un inel de aur, pentru ca Iancu Arnăuţoiu să-şi pună dantura…

Iunie 10 — Încep să construiască un bordei la Boghiu, pe Vâlsan… Petre Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu merg în repetate rânduri la Marinica Chirca şi Ana Simion după „alimente, ţigări şi informaţii despre părinţi”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–568]. Cei doi se duc la Muntele Clăbucet, de unde recuperează patru dăltiţe de oţel şi două ciocane ascunse de Constantin Jubleanu „pe când lucra la o întreprindere de exploatare a pădurilor”. [Idem].

Iunie 27 — Toma Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu coboară la Poenărei. Se întâlnesc, la Bârlog, cu Gheorghe Tomeci şi cu fiul său, Ion-Doru, care îi alimentează cu 5 kg caş, mălai, ceapă, dar şi cu ţigări, chibrituri, ziare…

Iunie 28-29 — Stau două zile la „Constantinescu acasă”, care le cumpără cu banii lor <!> zahăr şi ţigări şi le dă „diferite alimente”… Preotul Ioan Constantinescu le spune că Nicolae Sorescu îi aşteaptă la stâna din Muntele Păpăul. Merg acolo şi revin la Boghiu cu: 2-3 kg brânză şi urdă, 5 kg mălai, 4-5 kg sare.

Iulie 15 — În punctul Răgoasa, se întâlnesc cu Marinica Chirca şi Ana Simion, care – după cum spune, cu un anume sentiment de paternitate, Toma Arnăuţoiu – „au văzut copilul nostru”… Ele aduc 100 m sârmă şi alimente şi „servesc” masa împreună… Marinica este rugată să anunţe pe Iancu şi Laurenţia Arnăuţoiu ca, a doua zi, să iasă pe sală, la ora 14, pentru ca ei să-i poată vedea prin binoclu… Îi văd, din Dealuri de la Izvoarele Bradului, la ora stabilită, prin binoclu…

De acolo, revin la Poenărei, cu intenţia de a reface bordeiul în zona nordică a Râpilor cu Brazi. Munca este extrem de anevoioasă, fiindcă, deşi lucrează în piatră, trebuie să nu facă prea mult zgomot, pentru a nu atrage atenţia celor din sat, mai ales că râpa pare să amplifice zgomotele.

Din nişte drugi de fier daţi de Gheorghe Tomeci, dimensionează ţăruşi pe care îi bat în piatra râpii, pentru a se putea susţine malul… Îşi „completează”, noaptea, materialele de construcţie cu: fier, sârmă ghimpată şi carton de la o cărămidărie din Stăneşti.

Este o muncă de „ocnaşi”, pe care o vor termina cu greu, după două luni de zile şi, mai ales, nopţi…

În tot acest timp, ţin legătura cu preotul Ioan Constantinescu, care le dă informaţii şi alimente. Îşi procură şi ei, de pe câmp, din grădinile oamenilor, zarzavaturi şi fructe…

August 20 — Toma Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu urcă la Nucşoara. Stau o zi şi o noapte la Marinica Chirca. Văd pe soţul Anei Simion, un anume Vasile Linie, „responsabilul Magazinului sătesc Slatina, în realitate, un important agent mascat al Securităţii”, de care se feresc să nu-i observe. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–569].

Află veşti proaspete despre cei de acasă şi pleacă, apoi, la Muntele Brătila, unde baciul Ion Podea, singur la stână, le dă 20 kg mălai şi 5-6 kg de urdă. Nu mai

cântăresc alimentele luate, fiindcă nu mai semnează, de primire, cu indicativul consacrat de confirmare: «Partizanii libertăţii», care punea în alertă Securitatea…

Acum, nu mai vor să se ştie că au trecut pe acolo, pentru ca să nu mai dea de lucru celor care se ocupau cu „scotocirea” după partizani prin Munţii Făgăraş…

Din bordeiul de la Poenărei, merg la Gheorghe Tomeci. Împreună, „se manifestă duşmănos împotriva unor măsuri luate de partid şi guvern, mai ales, împotriva formei de transformare socialistă a agriculturii cu care familia acestuia nu este de acord”. Gheorghe Tomeci le dăruieşte „o pereche de pantaloni, nişte oale de pământ şi alimente”, iar fiul său, Ion-Doru, fără ştirea părinţilor, o găină. [Idem].

La domiciliul preotului Ioan Constantinescu, ei se informează frecvent despre problemele politice interne şi externe, „îşi manifestă dorinţa că se va schimba regimul democrat-popular din R.P.R., că se va începe un război şi americanii vor ieşi învingători, atitudine exprimată de Constantinescu Ion şi Andreescu Nicolae”. Preoţii Ioan Constantinescu şi Nicolae Andreescu le menţin, astfel, moralul ridicat, îndemnându-i, potrivit lui Toma Arnăuţoiu, „să nu disperăm, să avem răbdare şi credinţa că se va schimba regimul democrat-popular din R.P.R. În tot timpul cât ne întâlneam cu Constantinescu Ion, Constantinescu Justina şi Andreescu Nicolae ne prezentau lucrurile duşmănos că nu se mai poate trăi în R.P.R., sub guvernul actual”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–570].

Petre Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu „dau lovituri” care au un ecou puternic în zonă, dar care, evident, trezesc bănuielile Securităţii asupra zonei în care acţionează partizanii. Ei fură două oi de la Niţă Mareş din Poenărei şi 60 kg de miere cu faguri cu tot de la stupinele de stat din Carpeni şi Corbi. [Idem].

Noiembrie 25 — Bordeiul refăcut integral, după o muncă de Sisif, timp de 60 de zile şi nopţi, săpând cu „dălţile o cavitate într-un teren foarte dur”, redevine adăpostul lor. Este, pentru ei, o zi memorabilă pe care şi-o însemnează în cronica rezistenţei…

Decembrie, sfârşit de lună — Petre Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu se întâlnesc cu „gazda şi favorizatorul” Gheorghe Tomeci, în prezenţa soţiei şi a fiului lor. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–571].

Prin intermediul familiei Tomeci, primesc de la generosul economist din Bucureşti, Nicolae Ionescu, devotat susţinător al Rezistenţei anticomuniste din Munţii Făgăraş, „400 de lei, o haină de piele, două kg lapte praf, 1 kg margarină, 4 cămăşi, 4 perechi indispensabili flanelaţi, o servietă de piele, 4 kg zahăr, un trening complect şi 3 l ulei combustibil” drept „ajutor în lupta împotriva regimului democrat-popular din R.P.R.” [Idem].

Preotul Ioan Constantinescu şi baciul Nicolae Sorescu îi ajută, de asemenea, cu „diferite alimente”… Din „surplusul” lor, Toma Arnăuţoiu trimite, prin fratele său şi Constantin Jubleanu, Marinicăi Chirca, pentru părinţi, un cadou în ajunul Anului Nou

1958, care, din păcate, avea să fie şi ultimul an de libertate al «Partizanilor libertăţii» din Munţii Făgăraş…

Părinţii Arnăuţoilor vor primi cadou de la fiii lor: „o servietă de piele, un portfeu, un borcan cu miere, o cămaşă şi o pereche de izmene”. [Idem].

1958, ianuarie 8 — La grajdul din Dobrana-Poenărei, baciul Nicolae Sorescu le aduce, de la Ion Grigore Lepărău din Domneşti, „două pile pentru radio, 1 kg zahăr, şuncă, pâine, un cozonac şi 3 litri vin”, ca să aibă cu ce sărbători intrarea în Noul An !… Ultimul lor an de rezistenţă în munţi !…

Grigore Poenăreanu, cu care se întâlnesc de 5-6 ori, le repară aparatul de radio la Curtea de Argeş, îi dă lui Constantin Jubleanu o pereche de bocanci şi un pachet de lapte praf; le împrumută cărţi de literatură. El primeşte, în schimb, un borcănel cu miere. Între Toma Arnăuţoiu şi Grigore Poenăreanu sunt relaţii dintre cele mai amicale, ca între doi foşti colegi de şcoală. Discută, în special, despre politică… Poenăreanu pare optimist; crede în iminenta schimbare a regimului, spre deosebire de Toma Arnăuţoiu care e sceptic: „L-am întrebat dacă nu apare ceva amnistie, întrucât întrevedeam cu greu schimbarea regimului”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–572].

Din ce raţiuni, nu se ştie – observa, în cursul interogatoriului, Toma Arnăuţoiu – „ el mi-a descris în culori foarte urâte Securitatea statului şi mi-a spus că în închisori se duce o viaţă foarte grea”… Să se fi temut susţinătorul lor fidel de o asemenea sumbră perspectivă: i-a fost, oare, descrisă viaţa din detenţie de vreun om al Securităţii, în încercarea acestuia de a-l racola ?!

E dificil de argumentat cu documente din arhiva temutei instituţii de reprimare a adversarilor politici ai regimului totalitar… Grigore Poenăreanu le spune că a avut, în ultimul timp, probleme, poate un soi de avertizare că tot ce a fost până acum între ei nu va mai putea fi: într-o scorbură din zăvoi, s-au găsit nişte arme pe care văcarul casei lui le-a adus acasă, dar el a refuzat să le primească… Un butoi cu ţuică al său, care fusese ascuns dincolo de râu, la un om de încredere, a fost găsit de Miliţie… Se temea ?!… Devenise prea vulnerabil ca să mai poată fi sincer cu partizanii ?!… Le recomandă, totuşi, nu se ştie de ce, să ia legătura cu Paul Gheorghe, pe care el îl informase despre existenţa unor legături ale lui cu partizanii…

Ianuarie 9 — Preotul Nicolae Andreescu le aduce, în grajdul său de la râu, veşti îngrijorătoare: membrii Grupării de partizani Şerban-Voican din Câmpulung-Muscel şi Capul Piscului fuseseră arestaţi. Cu această deosebit de activă grupare de rezistenţă anticomunistă din Muscel, ei, «Partizanii libertăţii», nu avuseseră relaţii de nici un fel. Aşa că nu se temeau că vor fi deconspiraţi !

Dar preotul Nicolae Andreescu – pe care îl considerau „şeful legăturilor noastre”– [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–556] îi avertizează să fie „mai prevăzători”, întrucât „Securitatea a început să întreprindă acţiuni de urmărire împotriva lor”, totuşi, îndemnul

de a rezista nu a lipsit din cuvântul său, ca, de altfel, şi convingerea că „regimul comunist se va schimba”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–572].

În aceeaşi lună, se revăd cu Gheorghe Tomeci şi soţia acestuia, la Galeş. Află, spre surprinderea lor, că un frate bucureştean al soţiei ar fi întâlnit, în tramvai, pe colonelul Gheorghe Arsenescu. Iluzii !… Palpabil este, însă, darul primit de la acelaşi Nicolae Ionescu din Bucureşti: „un voltmetru, 3 kg zahăr, 2 kg ulei comestibil şi nişte portocale”, prin familia Tomeci, dar şi „sprijinul” consistent al familiei Tomeci: „nişte caş, ziare, ţigări, chibrituri, o pereche de pantaloni albi şi un bidon plin cu gaz”. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–573].

Februarie, început de lună — O nouă întâlnire „cu Constantinescu Ion şi Justina Constantinescu”. A câta, oare ?…

Martie 6 — Petre Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu merg la Grigore Poenăreanu. Aduc, de la el, în bordei, „alimente, ţigări, chibrituri”…

Martie 8 — Toma Arnăuţoiu, care fusese la Plătica, revine la bordeiul din Râpile cu Brazi… Ia legătura cu Grigore Poenăreanu şi, prin Sorescu Nicolae, cu care stabilise o „căsuţă poştală” la grajdul din Sângeret, reia relaţiile cu Constantinescu Ion şi Grigore Ion Lepărău. Preotul Constantinescu le dă un sac de mălai şi alte alimente, dar şi o veste care le va hotărî, fără să-şi dea seama, soarta lor şi nu numai a lor: „Preotul Andreescu Nicolae este plecat în regiunea Iaşi, într-o campanie”… [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–574]. Filofteia Băşoiu cumpără, cu banii daţi de ei, 25 kg făină, dar le şi dăruieşte: „zahăr, caşcaval, chibrituri, săpun”. Nicolae Sorescu le aduce „alimente” de la acelaşi Grigore Ion Lepărău. Îi ajută, cu câteva duble de porumb, Grigore Poenăreanu.

Petre Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu încercă să-l întâlnească pe Grigore Ion Podea în Domneşti, dar nu-l găsesc. Prin Grigore Poenăreanu, îi scriu o carte poştală, propunându-i o întâlnire pe 20 martie, însă Poenăreanu o arde. De ce, oare ?!

1959, aprilie, seara — La grădina lui din Musceluri-Domneşti, se întâlnesc cu Grigore Ion Podea, care le dă „ţigări, mălai, o sticlă de lapte”. Îi cer pistolul Deimler Puch, în schimbul altuia. Promite să-l lase într-o grămadă de ogrinji, pe care le-o arată. Peste o săptămână, merg şi îl caută în zadar. Nu-l găsesc. O găsesc, însă, pe mama lui Podea care se oferă să-l aducă ea altă dată… Se duc la Galeş, la familia Tomeci, de la care primesc un miel; doar se apropia Paştele !, „mălai, caş şi alte mărunţişuri”, dar şi daruri de la acelaşi Nicolae Ionescu din Bucureşti: „un ghid automobilistic, 19 baterii de lanternă, o pilă, nişte zahăr, o pereche de bocanci”. Îşi manifestă dorinţa de a discuta cu atât de generosul sprijinitor al partizanilor. Perfectează o întrevedere spre vară. Va fi, însă, prea târziu…

Nesiguranţa începe să pătrundă ca un blestem, în sufletele lor. Deşi nu se pot plânge că sunt părăsiţi de susţinători, simt că unele reproşuri ale acestora sunt întemeiate, că n-au fost, întotdeauna, prevăzători, că, prin însăşi prezenţa lor, în

imediata apropiere a caselor în care ei trăiesc, le pun cu certitudine libertatea familiilor lor în pericol.

Încearcă o evadare din acest spaţiu al Râpilor cu Brazi în care s-au ascuns aproape şase ani cu puţine întreruperi… Mult, mult prea mult pentru efortul material şi pentru continua tensiune în care au trăit unele familii din zonă care i-au ajutat să supravieţuiască. De aceea, se gândesc să-şi caute un nou loc de ascunzătoare. Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu se furişează, sub mantia nopţii, spre dealul dintre satele Bădeşti şi Vlădeşti, ca să aleagă un loc potrivit pentru construirea unui alt bordei. Nu găsesc, însă, un spaţiu care să le inspire siguranţă…

Continuă legăturile cu cei mai apropiaţi sufleteşte lor. Petre Arnăuţoiu merge la Corbi, să-şi vadă copiii, se întâlneşte cu Mica Ion şi soţia acestuia, Elena. E însoţit de Constantin Jubleanu… Aduc, de acolo, o pereche de bocanci, 4 sticle de lampă, chibrituri, dar, mai ales, imaginea unor copii care nu şi-au putut îmbrăţişa tatăl, fiindcă el se temea să nu fie „trădat" de propriile lui odrasle, care n-ar fi putut să ascundă prea marea bucurie că şi-au revăzut tatăl şi, probabil, ar fi strigat-o în gura mare altora care, poate, îl urau de moarte…

Învăţătorul din Nucşoara, Alexandru Moldoveanu, le aduce un bilet şi 100 de lei de la Iancu Arnăuţoiu. Clipe de emoţie care le apasă greu existenţa incertă de oameni urmăriţi asiduu de Securitate…

O sumbră premoniţie ?!… Pentru prima oară de când se despart de Maria Plop, se tem că nu o vor mai găsi la întoarcere… Toma Arnăuţoiu se destăinuie în anchetă: *„La sfârşitul lunei aprilie 1958, am lăsat pe Plop Maria şi pe fiica ei în bordei, iar eu, Arnăuţoiu Petre şi Jubleanu Constantin am plecat la Poenile Vâlsanului să vânăm cerbi.*

La plecare, i-am spus teroristei Plop Maria că în caz că va fi arestată să nu deschidă foc, să ne lase un semn cu nişte pietre albe jos în pârâu ca să ştim şi noi acest lucru.

Am stat pe munte 10 zile, am vânat un cerb pe care l-a împuşcat Jubleanu Constantin în punctul Poeni şi ne-am reîntors la bordei."…

La înapoiere, în Nucşoara, la Iereuţ, învăţătorul Alexandru Moldoveanu îi informează că Marinica Chirca şi Ana Simion „umblă cu organele de stat să ne aresteze prin Transilvania" [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–576].

Se întreabă, evident, îngrijoraţi: „Le vor deconspira, oare, locul unde se ascund ?!"…

Unica soluţie de salvare din acest cerc al incertitudinii care se strânge uimitor de repede în jurul lor, zi de zi, ceas de ceas, ar fi plecarea în străinătate…

Alexandru Moldoveanu le prezintă o variantă dintre cele mai optimiste. Tatăl lui Gheorghe Paul, fostul moşier Paul Pavel din Câmpulung-Muscel, licenţiat în drept, intenţionează să plece în Italia, la fiica sa, Ivona, şi, apoi, la Paris, unde urma să

contacteze pe o rudă a învăţătorului, Traian Udrea, „care să ne trimită un avion să ne scoată afară din ţară, pentru că noi sântem în pericol să fim arestaţi”…

Paul Pavel era atât de sigur că demersul său va fi salvator pentru partizani, încât s-a stabilit chiar şi locul: Plătica, de unde partizanii urmau să plece cu un elicopter în străinătate. Un vis prea frumos ca să poată deveni realitate !… Teama de a nu fi descoperiţi este, însă, dominantă… De aceea, cer învăţătorului Alexandru Moldoveanu „nişte smoală şi o daltă pentru a camufla uşa bordeiului” de la Râpile cu Brazi. Ajutoarele materiale continuă să sosească. Grigore Ion Lepărău le trimite, prin baciul Nicolae Sorescu, „o oală cu untură, caşcaval, şuncă, ţigări, chibrituri”, promiţându-le şi unele obiecte de îmbrăcăminte şi o baterie de radio.

Decurg, în acelaşi ritm, întâlnirile cu Sorescu Nicolae şi Poenăreanu Grigore, susţinătorii lor, dar fondul discuţiilor se schimbă. „Aceştia ne spun – declară Toma Arnăuţoiu – că preotul Constantinescu Ion ar fi afirmat că, în caz că noi vom fi arestaţi, să nu ne dăm vii, ci să ne omorâm !…”. E o sugestie atribuită preotului, dar gândită, cu siguranţă, de Grigore Poenăreanu, pentru că acesta ştia sigur ce îi aşteaptă, fixându-le următoarea întâlnire, la „indicaţia” Securităţii, în ziua de 19 mai 1958… Întâlnirea fatală pentru destinul partizanilor şi al susţinătorilor lor !…

Preotul Ioan Constantinescu îi informează că „Marinica Chirca ar fi otrăvit pe Ana Simion, după care, s-a otrăvit şi ea, întrucât s-a gândit că mai bine ar fi să moară două persoane decât să pierim cu toţii…” [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–577].

Era un zvon lansat de către cele două surori dispărute de acasă, de teamă că, după prinderea partizanilor, vor fi arestate, întrucât anchetele Securităţii dovedeau implicarea lor totală în susţinerea Rezistenţei…

Marinica Chirca şi Ana Simion vor reuşi să stea ascunse până în anul 1963, când vor fi arestate şi condamnate la ani grei de detenţie… [Idem].

Diabolicul scenariu al arestării partizanilor

Toma Arnăuţoiu rememorează, în cursul anchetei, incredibila scenă regizată de Securitate, cu ajutorul unui prieten „trădător”: *„În seara zilei de 19 mai 1958, am avut întâlnire cu Sorescu Nicolae şi Poinăreanu. Am trecut pe la târla lui Sorescu Nicolae, unde Arnăuţoiu Petre a rămas, iar eu am mers la domiciliul lui Poinăreanu, unde l-am întâlnit şi care mi-a dat o şapcă nouă, nişte hârtii de care a spus că sunt hărţi şi nişte D.T.T. M-a întrebat cu cine sânt şi i-am răspuns că sânt cu Arnăuţoiu Petre, care mă aşteaptă împreună cu Sorescu Nicolae la târla acestuia. La plecare, Poinăreanu a luat cu el şi nişte ţuică, circa ¼ din care Poinăreanu ne-a servit cu câte un păhărel de ţuică. După circa 20', Sorescu Nicolae a căzut pe spate şi a adormit. Am plecat şi l-am condus pe Poinăreanu până la domiciliu. M-am reîntors şi am găsit pe Sorescu Nicolae şi pe Arnăuţoiu Petre dormind, aceasta*

se întâmpla pe la orele 01. Dimineaţa, am fost arestaţi de către organele securităţii de stat”. [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–629].

În Procesul verbal de interogatoriu din 9 februarie 1959, Toma Arnăuţoiu detaliază scena căderii lor în capcana întinsă de Securitate cu sprijinul unui „devotat coleg şi prieten” al său, pe care refuză, parcă, să-l numească pe numele de botez – semn al unui dispreţ profund faţă de un trădător al cauzei pe care însuşi Grigore Poenăreanu o susţinuse, aparent, cu ardoare, timp îndelungat…

„M-am dus şi am condus pe Poinăreanu până aproape de casă, fiind ora 24, m-am întors la Arnăuţoiu Petre pe care l-am găsit dormind, aproape înţepenit. Am tras de el şi l-am zgâlţâit, fără să-mi dau seama ce are, şi văzând că nu se poate scula, am căzut şi eu alături de el. Aceasta s-a întâmplat pe la ora 1. Îmi mai aduc aminte că la ziuă au apărut mai multe siluete, eu fiind ridicat în picioare, striga ceva, am rupt-o la fugă şi am auzit împuşcături – rafale de pistol automat. Nu ştiu ce s-a mai întâmplat că m-am trezit la arestul Securităţii din Piteşti. Acest lucru l-am aflat de la un ofiţer de Securitate…” [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–633].

În declaraţia sa din cursul interogatoriului din 2 februarie 1959, Petre Arnăuţoiu completează menţiunile fratelui său, amintind că Grigore Poenăreanu fusese la Bucureşti, dar nu luase legătura cu preotul Andreescu Nicolae, *„pentru că a aflat de la alte persoane că era realizată (regizată ?!) internarea acestuia în spital”.*

În acea noapte, a asistat la arestarea lui Toma Arnăuţoiu, reuşind, pentru moment, să fugă. Motivează de ce Toma Arnăuţoiu nu a folosit armamentul: pentru că era departe de el ! (avea asupra sa un pistolet Walter cal. 9 mm şi un automat Smeyer), iar el, un pistolet Parabelum cal. 9 mm…

„După arestarea lui Toma Arnăuţoiu, eu m-am retras în direcţia nord, spre comuna Corbi. După ce am parcurs circa 1 km, staţionând în marginea Râului Doamnei, am fost descoperit şi am trecut Râul Doamnei prin apă, fugind în direcţia est spre versantul Scondile. După ce am mers circa 600 m, ajungând într-un platou, la un moment dat, am fost somat cu focuri de pistol de către o persoană civilă care se găsea la o distanţă de circa 100 m în urma mea. La somaţia acestuia, eu am scos pistolul, şi pistolul fiind înarmat, am luat poziţie de tragere, în care timp persoana ce mă urmărea s-a ferit, nemaivăzând-o. Totuşi eu am tras în direcţia aceea, dar arma a avut rateu – propriu-zis, cartuşul nu a luat foc. Am eliminat cartuşul rateu, am înarmat din nou pistolul şi am tras în aceeaşi direcţie. Rezultatul a fost acelaşi, cartuşul neluând foc. Am eliminat şi pe acesta şi, înarmând din nou pistolul, am continuat să fug, schimbând direcţia către est.

Am mai parcurs iarăşi vreo 400 m şi m-am ascuns într-un boschet, aşteptând ca organele ce mă urmăreau să treacă neluând în seamă acel loc. Însă fiind observată dispariţia mea într-un loc anume, locul acela fiind luat sub pază, am fost nevoit ca, la

aducerea câinilor de urmărire să mă ridic din boschet şi astfel să fiu arestat. Precizez că de această dată nu am mai folosit pistolul.

De aici, la cererea organelor de stat, am condus aceste organe la locul unde aveam bordeiul, pentru arestarea şi a celorlaţi doi – respectiv Jubleanu Constantin şi Plop Maria. La strigătul meu şi la somaţia organelor de stat, Plop Maria a ieşit din bordei împreună cu copilul şi coborând pe scară a fost arestată, când a ajuns jos.

Privitor la comportarea lui Jubleanu Constantin, am fost de faţă când, la somaţiile făcute, în loc să se predea, a deschis foc de armă şi am văzut că a rănit o persoană din cadrele M.A.I. După aceea, nu cunosc ceea ce s-a mai întâmplat, deoarece am fost transportat la locul de detenţie"… [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–637].

Sentinţa nr. 107 sintetiza, în maniera cunoscută, „operaţiunea de lichidare" a grupării de partizani din zona versanţilor sudici ai Munţilor Făgăraş:

„Chiar şi cu ocazia operaţiunii de lichidare a bandei, care a avut loc în luna mai 1958, deşi îşi dădeau seama că nu au nici o posibilitate de scăpare, au fost folosite armamente. Astfel Arnăuţoiu Petre, încercând să fugă din încercuire, a tras cu pistolul asupra organelor de securitate care îl urmăreau, dar arma de care se folosea având mai multe incidente de tragere nu a putut funcţiona. Teroristul Jubleanu Constantin surprins la bordeiul în care banda se adăpostea de mai mult timp (situat în punctul «Râpele cu brazi»), nesupunându-se somaţiei de predare, a deschis foc de armă asupra organelor securităţii rănind grav pe lt. maj. Enache Aurică. În urma schimbului de focuri ce a avut loc teroristul Jubleanu Constantin a fost împuşcat mortal". [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

Mult mai detaliat, planul de prindere a partizanilor este prezentat în «Sinteza acţiunii de depistare şi prindere a bandei Arnăuţoiu din regiunea Piteşti» [Dosar nr. 10764/1959]. Potrivit acestei «Sinteze», *„Deoarece la fiecare întâlnire, agentul «Marinache Gh.» ducea bandiţilor alimente şi ţuică pe care le consumau împreună la locul întâlnirii, s-a hotărât ca la întâlnirea fixată pentru data de 19/20 mai 1958, dată la care organele Securităţii statului trebuiau să acţioneze pentru capturarea bandei, agentul să le ducă 2 kg de ţuică şi o gustare. În imediata apropiere a casei agentului, la domiciliul unui om cinstit, a fost introdusă o echipă care trebuia să acţioneze conform planului, iar în comuna vecină, încă de cu noapte a intrat un camion camuflat cu cca. 30 ofiţeri, cu armamentul necesar şi câini de urmărire…*

La casa unde a fost introdusă prima echipă de operaţii, a fost instalat şi un post de recepţionare a semnalelor pe care urma să le dea agentul la ora când trebuia acţionat.

Cu două zile înainte de operaţie, ofiţerul care ţinea legătura cu agentul căra lemne cu un camion de la IRTA, şi, în felul acesta, el ţinea legătura cu agentul, instruindu-l asupra modului cum trebuie să acţioneze şi asupra felului cum trebuiau folosite aparatele ce i-au fost încredinţate. Pentru orice eventualitate, agentul a fost

instruit ca pe lângă folosirea aparatului, în geamul din stradă, să pună şi un consemn care să poată fi observat de ofiţerii noştri.

Pentru a nu-i fi teamă agentul a fost asigurat că, în imediata lui apropiere, se găsesc organele noastre care vor acţiona prompt şi deci el să aibă toată încrederea că va fi apărat. La întâlnirea fixată de agent, au venit numai bandiţii Toma şi Petre Arnăuţoiu, Plop Maria şi Jubleanu Constantin rămânând la bordei (ca măsură de precauţie, bandiţii obişnuiau să plece câte doi, iar ceilalţi doi să rămână la bordei).

Pentru a semnaliza prezenţa bandiţilor la stâna lui Sorescu, agentul a fost instruit ca, după un consum minimum de ţuică, să simuleze că e beat şi că i-a venit rău (fiind alcoolic, bandiţii cunoşteau că nu rezistă mult la băutură). În această stare, el trebuia să ceară să fie dus acasă de bandiţi – lucru care se mai întâmplase şi cu ocazia altor întâlniri.

Planul s-a desfăşurat conform prevederilor, agentul s-a „îmbătat” după puţin timp, iar bandiţii l-au dus acasă şi s-au înapoiat pentru a termina ţuica ce mai rămăsese. Agentul a dat consemnul de prezenţa bandiţilor la stână. Între timp, bandiţii au băut în continuare iar „ţuica fiind foarte tare”, şi-a făcut imediat efectul; banditul Toma Arnăuţoiu a adormit, iar Petre Arnăuţoiu şi Sorescu erau în stare de inconştienţă aproape totală.

Încercuirea stânei de organele care operau i-a trezit oarecum pe bandiţi. Ei au încercat să se apere, dar fără să reuşească, cu tot armamentul pe care-l aveau asupra lor. Banditul Petre Arnăuţoiu, care era puţin mai lucid, a reuşit totuşi, pentru moment, să iasă din încercuire şi să se ascundă în nişte boscheţi; el însă a fost prins imediat.

Petre Arnăuţoiu a declarat locul unde se află bordeiul şi împreună cu grupul de operaţii s-a deplasat la cca. un km şi jumătate de locul acţiunii, în punctul numit «Râpile Dracului», unde bandiţii îşi construiseră un nou bordei.

Întreaga zonă din jurul bordeiului a fost încercuită; după somaţii îndelungate, Maria Plop s-a predat, coborându-se din bordei împreună cu copilul ei în etate de doi ani.

Banditul Jubleanu C-tin a refuzat să se predea şi a deschis foc asupra organelor noastre”… [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–630-631].

Varianta din «Sinteză» relevă implicarea agentului Securităţii, Marinache Gh., despre racolarea căruia se va relata în consemnarea versiunii cu circulaţie zonală, mult mai credibilă, totuşi, fiindcă a fost „culeasă” de la martori oculari, participanţi la atacul bordeiului de la Râpile cu Brazi din Poenărei. Versiunea reprodusă din «Mărturia» studentului Cornel Drăgoi, fiul preotului din Nucşoara, constituie, prin excelenţă, o ***mărturie*** intrată în conştiinţa localnicilor asupra ultimelor clipe de libertate ale membrilor grupării de partizani: *„Versiunea cea mai plauzibilă este că a fost, mai jos, la Corbşori, un boieraş, Vică Poinăreanu, care a avut un băiat, Grigoriţă, şi băiatul ăsta i-a ajutat mult pe băieţii noştri. Dar în momentul când Securitatea a fost sigură că*

Grigoriţă ştie ceva de ei şi că i-a ajutat, a făcut presiuni asupra lui şi se pare că a cedat, până la urmă. Nu s-a supărat nimeni pe el, deşi se pare că el le-ar fi dat băutura aia cu narcotice ca să-i prindă. Ş-atunci, a fost uşor să-i înconjoare acolo, la stână. Cu Toma s-au luptat, Petrică a reuşit să fugă, dar, turmentat, când a trecut prin Râul Doamnei, şi-a udat pistolul. L-au prins cu câinii. Nici n-a putut să tragă. Că era simplu: dacă mergea pistolul, împuşca câinele şi gata.

Tomiţă se pare că a fost rănit în luptă şi, până să-l prindă pe Petrică, l-au dus la stâncă şi el a strigat la Tică Jubleanu şi la Maria că gata, i-a prins. Maria cu fata a coborât, dar Tică a rămas şi a tras în ăştia de afară. El a vrut mai întâi pe Petrică să-l împuşte, cred. El n-a ştiut ce s-a întâmplat, cum au căzut ei. Ce-a zis – ăştia s-au predat şi mă ia viu şi pă mine. Şi acest ţăran cred că i-a bătut puţin pe toţi la fund; ca să nu bage pe nimeni şi ca să nu aibă necazuri, şi-a păstrat pentru el ultimul cartuş…

Ş-ăştia, securiştii, s-au pupat, unu' s-a legat cu frânghie şi i-a dat drumul de sus, că Tică tăiase scara de frânghie. Şi înainte să se dea pe frânghie în jos s-au pupat, hai coboară, eşti erou. Intră peste ăla în grotă şi-l găseşte mort acolo. Însă nenorocirea… Au găsit şi caietul. Da !… Păi, de exemplu, s-au întâlnit cu un băiat în munte şi ăla n-avea ce să le dea. O ţigară ai ?… Avea şase ţigări într-un pachet… Şase ani i-au dat…". [M–166]

Implicat el însuşi efectiv în Mişcarea de rezistenţă armată anticomunistă din Munţii Făgăraş, Alexandru V. Marinescu va evoca, în eseul său memorialistic «Cronica rezistenţei eroice anticomuniste a grupului de partizani din Munţii Făgăraş» ultimele clipe ale eroului din bordeiul de la Râpile cu Brazi, precum şi reprimarea sălbatică a adepţilor acesteia de către Securitate: *„Asediat până în noaptea următoare, văzând că ieşirea este imposibilă, îşi curmă, cu ultimul glonţ, firul vieţii, mergând acolo, în ceruri, în locul destinat eroilor, alături de mama şi de tatăl său.*

…Şi, astfel, se termină o istorie trăită de sute de oameni, o pagină neştearsă din Rezistenţa armată anticomunistă din România.

În noaptea următoare, jeepurile Securităţii aleargă în toată zona, la: Domneşti, Stăneşti, Corbşori, Poenărei, Nucşoara, Galeş, Brătieni, Brădet şi nu numai…

Familii întregi sunt arestate, iar unde mai rămân vreunii şi aceştia îşi blestemă soarta… Sunt scoşi din casele lor, batjocoriţi, ameninţaţi cu moartea, pământurile şi bunurile le-au fost confiscate, fără posibilităţi de existenţă, aruncaţi într-o viaţă nemiloasă.

Singurul obiectiv urmărit de Securitate în acest timp era distrugerea fizică şi morală a tuturor celor implicaţi.

Maeştrii şi realizatorii acestei crunte reprimări a mişcării de rezistenţă anticomunistă acţionau fără scrupule… Numai astfel se poate explica barbaria acestor torţionari lipsiţi de orice urmă de sentimente umane"…

Jurnalul partizanului care nu s-a predat viu !...

Jurnalul lui Constantin Jubleanu reprezintă, potrivit comentatorului volumului documentar consacrat «Luptătorilor din munţi...», o „poveste a durerii”, în care viaţa de partizan este înfăţişată în întreaga ei dimensiune, ca o continuă goană după libertate...

«Jurnalul» prezintă, mai ales, un caracter documentar, prin detalierea unor aspecte privind asigurarea dificilă a condiţiilor de viaţă dictate de permanenta nesiguranţă a zilei de mâine...

SPECTRUL FOAMEI era – înainte de perioada Poenăreilor – mereu prezent... În 31 ianuarie 1951, scrie Constantin Jubleanu amintindu-şi „cum îşi alinau foamea cruntă”: *„am măsurat mălaiul pe zile şi am găsit doi pumni de mălai pe zi; ce să te faci cu doi pumni de mălai şi am început să amestecăm cu coajă de fag, puneam trei părţi coajă şi una mălai şi am mâncat până la 20 februarie. Nu mai puteam deloc şi am zis să mergem în sat că nu mai e chip, era aşa de amară şi te zgâria prin stomac şi mai ales când ieşeam afară era de rău”.* [Dosar 1238, vol. 48; cf. L–642].

ADĂPOSTUL – Construirea unui adăpost, deşi temporar, implica, totuşi, eforturi considerabile: *„Am făcut şiţă şi lemne pentru construcţia barăcii. Am cărat şiţa la locul unde am făcut baraca şi lemnele şi ne-am apucat de săpat şi până seara, le-am săpat dar cu mare greutate, că era pietros lângă râu şi erau nişte bolovani de abia izbuteam şi abia îi puteam scoate afară toţi; şi am acoperit-o şi am făcut paturile c-o făcusem rotundă, cu focul la mijloc şi de jur împrejurul vetrei aveam fiecare patul lui”.* [Dosar 1238, vol. 48; cf. L–649].

Adăpostul de tip „finlandez”, de formă hexagonală, avea o deschidere sus, pentru evacuarea fumului, şi o vatră centrală, în jurul căreia erau dispuse paturile...

DUREREA – Tânărului „cronicar”, pentru care viaţa a fost, parcă, o durere nesfârşită, de când şi-a văzut mama secerată de gloanţele „ţiganilor” – cum îi numeşte el pe securişti; pe tatăl său, plângându-şi soţia al cărei trup l-a acoperit doar cu pietre, pentru că securiştii se grăbeau şi nu l-au lăsat să-i sape un mormânt creştineşte, pentru ca, apoi, să fie legat şi dus spre închisorile unde ştia că va fi chinuit ca să mărturisească totul; care şi-a văzut fraţii săi de suferinţă ucigându-se între ei, pentru Constantin Jubleanu – bucuriile vieţii erau străfulgerări de lumină în continua noapte a suferinţei... Pentru el, doar splendoarea unei dimineţi de primăvară îi mai însenina clipele de îngrijorare: *„În dimineaţa aceia, cântau păsările aşa de frumos şi ghioceii scoteau şi capul din zăpadă, de parcă eram pe altă lume”*, probabil, în lumea copilăriei de care se despărţise atât de timpuriu şi din care dispăruseră pentru veşnicie părinţii săi atât de dragi !...

Din păcate, însă, «Jurnalul» lui Tică Jubleanu, descoperit de Securitate, va constitui un document probatoriu pentru temuta instituţie a statului comunist vizând modalităţile concrete şi gradul de implicare a celor care au susţinut material şi moral Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş.

«Jurnalul» lui Tică Jubleanu este, în esenţă, o semnificativă mărturie a dorului necurmat de libertate nutrit de un tânăr erou, ţăran din Nucşoara !…

Moartea unui om în anchetele Securităţii

Interogat, la 25 iunie 1958, la Securitatea din Piteşti de către lt. maj. Bădicuţ Tănase, anchetator penal de Securitate, Şuşală Nicolae – născut la 23 octombrie 1908, în Domneşti, va trebui să răspundă la întrebarea sa dură: „Ce fapte ai comis împotriva securităţii Republicii Populare România ?…”.

Învinuitul declară că „a luat cunoştinţă despre existenţa bandei teroriste Arnăuţoiu, de la Grigore Ion Lepărău, despre legăturile ei cu anumite persoane”.

Se disculpă: „Nu am ajutat-o cu vreo contribuţie a mea personală”, dar recunoaşte că „prin ianuarie sau februarie 1957, am fost trimis de Grigore Ion zis Lepărău la Bucureşti şi am adus un aparat de radio portabil, pentru fază şi baterie, aparat care a fost dat de Grigore Ion bandei prin Constantinescu Ion din com. Corbi care este tot o legătură a bandei respective”. [Dosar 1238, vol. 36; cf. L–587].

Nicolae Şuşală reia întreaga poveste, adăugând ceea ce era esenţial că nu a discutat nici cu Mişu Abramovici, nici cu electricianul adus de evreu ca să probeze funcţionarea radioului, despre adevărata sa destinaţie…

La un alt interogatoriu, din 16 februarie 1959, recunoaşte, în sfârşit, cum aflase de la Grigore Ion Lepărău că aparatul fusese dat, prin preotul Ioan Constantinescu din Poenărei, „bandei teroriste Arnăuţoiu”, dar susţine că nu a cunoscut personal pe nimeni din „bandă”…

Respinge acuzaţia că ar fi fost legionar, dar nu neagă că, în atelierul său de pălărier din Domneşti, veneau, uneori, seara, legionari ca: Vasile Lascu, Şuşală Gheorghe, Ion Ilie, Petre Bărboi şi Badea Gheorghe” cu care discuta, „remarcând” dintre aceştia pe „Lascu Vasile care se manifesta duşmănos împotriva regimului democrat-popular din R.P.R.” [Dosar 1238, vol. 36; cf. L–589-590].

Din păcate, Nicolae Şuşală, nemaiputând rezista anchetelor bestiale de la Securitatea din Piteşti, moare în noaptea de 16/17 februarie 1959.

„La data de 16 februarie 1959, Nicolae Şuşală fusese anchetat, deşi, potrivit actului de constatare a decesului semnat de dr. Maftei I. Vasile de la Policlinica de adulţi Piteşti, începuse „să aibă temperatură mare, pentru care medicii penitenciarului i-au făcut tratament”. [Dosar 1238, vol. 29; cf. L–592].

În «Ordonanţa privind încetarea procesului penal din 22 februarie 1959», locotenentul major Codreanu Toma, anchetator penal de Securitate din M.A.I. – U.M. 0336 Piteşti, consemna că „împotriva numitului Şuşală Nicolae, s-a pornit procesul penal la data de 1 martie 1958 şi a fost arestat la data de 24 iunie 1958, fiind învinuit de infracţiunea de favorizare la acte de teroare. Drept temei pentru arestarea lui au servit declaraţiile teroriştilor Arnăuţoiu Toma şi Arnăuţoiu Petre arestaţi la data de 20 mai 1958”. [Dosar 1238, vol. 36; cf. L–591]. De asemenea, anchetatorul menţiona că „În desfăşurarea anchetei penale, Şuşală Nicolae îşi recunoaşte faptele de care este învinuit. În noaptea de 16/17 februarie 1959, învinuitul Şuşală Nicolae, având un colaps cardiac, a decedat”.[Idem]. În consecinţă, se dispunea „încetarea procesului penal în cauza privitoare pe Şuşală Nicolae din dosarul de anchetă penală nr. 181/1958”.

Cauza exactă a morţii nu va fi niciodată, cu adevărat, cunoscută. Teroarea, tensiunea tot mai mare a anchetelor repetate în care torţionarii smulgeau declaraţii ce confirmau învinuiri deseori imaginate de ei, sfârşeau, uneori, printr-un asemenea deznodământ tragic.

Moartea unui om acuzat de sentimente antitotalitariste însemna, pentru Securitate, dispariţia unui „duşman al regimului democrat-popular din R.P.R.”…

Nicolae Şuşală a fost, cu siguranţă, unul dintre aceştia !… Încă un erou adevărat căzut în lupta pentru libertate a poporului român !…

Racolarea agenţilor Securităţii

Elaborată de „Serviciul Învăţământ” al Securităţii, «Sinteza acţiunii de depistare şi prindere a bandei Arnăuţoiu din regiunea Piteşti» [Dosar 10764/ 1959, cf. L–594-628] constituie o dovadă a machiavelismului „lucrătorilor” acestei instituţii de teroare a statului totalitar comunist. După o succintă expunere referitoare la: data înfiinţării „Bandei Arsenescu-Arnăuţoiu” [1949], în contextul „lichidării unei organizaţii contrarevoluţionare teroriste de pe Muntele Roşu”, despre „şeful bandei”, Arsenescu Gheorghe, despre retragerea acestuia, „în urma unor divergenţe cu fraţii Arnăuţoiu”, precum şi despre direcţionarea acţiunilor „îndreptate împotriva instituţiilor socialiste, a activiştilor de partid, a organizaţiilor de stat şi a cetăţenilor paşnici, comiţând jafuri şi crime”, «Sinteza» sintetiza exagerând, evident, numărul acestora: „Până la sfârşitul anului 1952, banda a avut la activul ei un număr de peste 70 de jafuri şi 15 crime”. [Dosar 10764/ 1959, cf. L–595].

Sentinţa nr. 107, deseori incriminată de tendinţa de amplificare a acţiunilor contrarevoluţionare ale partizanilor reduce considerabil numărul persoanelor ucise de către aceştia: ***„Membrii acestei bande au săvârşit de-a lungul unui lung şir de ani, din primăvara anului 1949 când s-au constituit în bandă până în mai 1958 când au fost lichidate ultimele rămăşiţe un mare număr de acte teroriste, cărora le-au căzut victime lucrători din***

organele securităţii, membri de partid şi cetăţeni. Membrii bandei au ucis 9 persoane şi au rănit altele.” [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

În continuarea «Sintezei», se menţionau componenţii „bandei”:

„1-Toma Arnăuţoiu, născut în anul 1921, în comuna Nucşoara, raionul Curtea de Argeş, fost ofiţer în armata burgheză, fiu de chiabur, fost membru PNŢ şi secretar al organizaţiei ţărăneşti comunale de tineret;

2-Petre Arnăuţoiu, născut în anul 1926, în comuna Nucşoara, raionul Curtea de Argeş, chiabur, fost membru PNŢ. Sus-numitul s-a căsătorit cu Victoria Arnăuţoiu, născută Năstase, din comuna Corbi, fost condamnată pentru sprijinirea bandei, în prezent, liberă, la domiciliu;

3-Maria Plop, născută în anul 1927, în comuna Prisecani, raionul şi regiunea Iaşi, fost femeie de serviciu la familia banditilor Arnăuţoiu;

4-Marinescu Ioan, născut în anul 1927, în comuna Nucşoara, fost student la Facultatea de Medicină din Cluj, necăsătorit. Tatăl, mama şi fratele lui au fost condamnaţi pentru sprijinirea bandei. Mama şi fratele său sunt în prezent liberi la domiciliu;

5-Jubleanu Constantin, născut în anul 1931, în comuna Nucşoara, fără profesie, fiu de ţăran sărac, necăsătorit. Tatăl şi mama acestuia au fost membri ai bandei”.

Se menţionează că, după „jaful de mari proporţii comis în extremitatea de nord a zonei de activitate, la cabana Padina, banda intră în adâncă conspirativitate”.

Şeful bandei, Toma Arnăuţoiu, prin intermediul principalelor sale legături, lansează în zonă versiunea că membrii bandei au pierit în iarna anului 1952, „sub o avalanşă de zăpadă în munţi”. [Dosar 10764/ 1959, cf. L–596].

„Versiunea aceasta, potrivit «Sintezei», urma să adoarmă vigilenţa organelor Securităţii care au retras batalioanele de trupe operative MAI care acţionau în zona Munţilor Făgăraş”.

Se aprecia că „strecurarea bandei în zona de acţiune a trupelor operative de Securitate”, facilitată de familiile preoţilor Andreescu Nicolae şi Constantinescu Ion din Poenărei-Corbi, a fost „o metodă ingenioasă ce a determinat nedepistarea bandei”, care, având o susţinere materială asigurată, nu se mai semnala în zonele anterioare, unde acţionase pentru procurarea hranei.

Recrutarea de informatori din rândul unor persoane suspectate de legături cu partizanii a constituit un eşec recunoscut de către Securitate.

Totuşi, în anul 1954, agentul „Stan Marin” a remarcat deplasările suspecte ale Marinicăi Chirca spre Domneşti; arestată, ea a respins, în anchete, orice legătură cu partizanii.

Acelaşi agent, cu ochii pe Marinica Chirca, observă că aceasta se întâlneşte prea des cu preotul Nicolae Andreescu, suspectându-i pe amândoi de legături cu partizanii…

Securitatea nu mai acţionează operativ, pentru că, în munţi, nu se mai înregistrau „nici un fel de evenimente”, iar versiunile privind ieşirea clandestină din ţară, sau dispariţia partizanilor sub o puternică avalanşă de zăpadă păreau credibile…

T. O. – tehnică operativă

Acţiunea din vara anului 1956, implicând instalarea, în casele din Brădet ale Ecaterinei Marinescu, mama lui Ion V. Marinescu, recent eliberată din închisoare, a unui post de T. O. (Tehnică Operativă) ascultat dintr-o cabană aflată în apropiere, nu dăduse rezultatele scontate, întrucât „suspecta blestema pe partizani, pentru că îi făcuseră atâta rău la bătrâneţe”, iar prezenţa „lucrătorilor de ascultare” în comună devenise de notorietate publică.

De aceea, pentru a nu fi deconspirat, postul T.O. este desfiinţat. [Dosar 10764/1959; cf. L-598].

Se procedează similar, în iarna anului 1956, instalându-se un post T.O. în casa părinţilor „bandiţilor” Toma şi Petre Arnăuţoiu, care fuseseră eliberaţi din detenţie…

Casa Arnăuţoilor era ocupată parţial de Postul de Miliţie Nucşoara; de aceea, Iancu şi Laurenţia, care se stabiliseră temporar la o rudă din Capul Piscului, cereau insistent să li se cedeze partea de locuinţă neocupată din Nucşoara.

Noul şef al Miliţiei din Nucşoara şi adjunctul său erau, în realitate, nu miliţieni, ci ofiţeri de Securitate…

Pentru a pune în aplicare planul T.O., Miliţia „acceptă” să se retragă în două camere (una de serviciu; cealaltă – dormitor, folosit, însă, drept cameră de ascultare).

Securitatea instalează T.O. în întreaga clădire şi, pentru că Iancu Arnăuţoiu insistă să revină în casa sa, Miliţia „generoasă” se oferă să îi primească… Ştiau ei de ce !…

Numeroşi cetăţeni din comună vin cu ajutoare la fostul lor învăţător eliberat din puşcărie, fiindcă nu mai are nimic, şi, bineînţeles, discută cum au dus-o în detenţie şi ce mai ştiu despre fiii lor…

„Ascultătorii” de la T.O.: trei ofiţeri de Securitate „marşrutizaţi” în schimburi care se efectuează noaptea sunt cu urechile ciulite la aparate, zi şi noapte, fără întrerupere… Când aerisesc camera de ascultare, „miliţienii” lasă deschise ferestrele circa o jumătate de oră, şi, pentru că ştiu că bătrânii Arnăuţoiu trag cu ochiul spre „dormitorul” lor, ofiţerul al treilea se ascunde în dulap, ca să nu fie văzut… Neştiind de existenţa celui de-al treilea „miliţian”, care era lipit de T.O., discutau mai liber, pentru că erau convinşi că nu mai are cine să-i audă…

Bătrânul Arnăuţoiu tuna şi fulgera împotriva regimului, iar soţia sa îşi plângea fiii pe care îi credea morţi…

Un singur semnal este perceput ca demn de luat în seamă: observaţia Laurenţiei Arnăuţoiu că „Securitatea a început să umble !…” Şi, într-adevăr, umbla… Cei de la T.O. se marşrutizau, pentru a fi la datorie…

Dosarul Marinicăi Chirca redevine de actualitate, mai ales că sora ei, Ana Simion, terminase de executat o condamnare pentru „activitate în bandă”…

„Mohor Mihail”– agentul care intră în acţiune

Este introdus, în „combinaţia din zonă”, agentul „Mohor [Mohora] Mihail”, care va fi cunoscut, în satul Slatina, sub o altă identitate falsă: Vasile Linie [L-600], cu misiunea de a intra în anturajul intim al celor două surori suspectate de legături cu partizanii…

În mai 1957, „obiectivul Iancu Arnăuţoiu l-a chemat pe preotul Nicolae Andreescu să îi facă o sfeştanie în casă”… Mană crească pentru T.O. !… Ascultă cu atenţie şi îşi dau seama că preotul este în „foarte bune relaţii cu Arnăuţoii”, întrucât aminteşte chiar numele fiilor lor, Toma şi Petre, şi, ca şi când ar fi spus prea puţin, exclamă: „Dumnezeu să le dea sănătate, să-i păzească şi să le dea puterea de a rezista !” [Dosar 10764/ 1959, cf. L–600].

Aşadar, T.O. îşi dovedise eficienţa: preotul Nicolae Andreescu „nu era străin de existenţa bandiţilor” !…

Agentul „Mohor Mihail” care, în opinia securiştilor, era „un element sincer şi capabil”, acceptă să intre în acest joc nefast, regizat de către Securitate. Interesat sau forţat, nu se spune !…

Introducerea lui în zonă reprezintă, pentru regizorii atotputernicei instituţii a Securităţii, o problemă insignifiantă…

Cel mai apropiat „loc de muncă” faţă de „obiectivul” Marina Chirca, în care încadrarea unui străin poate fi operată fără să fie suspectă pentru localnici, este magazia SMT-ului din Bahna Rusului. Postul de gestionar este ocupat ?… Nimic mai simplu: va deveni vacant, prin promovarea în altă funcţie a şefului actual !… Motivaţia solicitantului acestui post, străin de zonă ?!… Este perfect credibilă, întrucât omul este „bolnav de nervi şi medicii i-au recomandat o cură montană”… Omul este activ şi nu poate sta fără un serviciu care nu cere, însă, eforturi prea mari…

La Direcţia SMT Argeş, vigilenţa revoluţionară este la ea acasă… Cererea agentului „Mohor Mihail” pare directorului dubioasă, mai ales, pentru o zonă în care au acţionat partizanii… Aşa că, precum proceda întotdeauna, anunţă Securitatea asupra cazului…

Securitatea confirmă directorului că a efectuat, deja, verificări şi că, deşi individul pare suspect, ar trebui angajat tocmai pentru a fi sub observaţie… Dacă are ceva legături cu mişcarea ?…

Viaţa decurge, în continuare, „normal”… Vasile Linie, alias „Mohor Mihail”, se integrează rapid în comunitatea sătească; oamenii vin, cumpără, schimbă o vorbă cu el… Nimic despre partizani, pentru a nu trezi bănuieli !… Marinica Chirca vine şi ea, într-o zi, după cumpărături. Omul – divorţat – îşi caută o femeie să-i gătească mâncare contra plată… S-a săturat să mănânce tot conserve… Cineva ar putea să îi ofere un asemenea serviciu, îi spune un cunoscut: Ana Simion… Sora Marinicăi Chirca !… E de acord, fiindcă stă aproape… La început, ia masa la ea împreună cu salariaţi de-ai săi, ca să nu creadă lumea că urmăreşte altceva…Cu timpul, relaţiile lui Vasile Linie cu cele două surori devin din ce în ce mai apropiate. Şeful magaziei SMT-ului dă Marinicăi Chirca pe datorie „câteva kilograme de ulei, zahăr şi alte alimente”. Marinica promite că le va plăti atunci când va veni fiul ei de la exploatarea forestieră… Vasile Linie e de acord…

Marinica duce alimentele luate pe datorie părinţilor Arnăuţoilor !… Postul T.O. înregistrează discuţia ei cu „obiectivul” şi se convinge că ea îi informează despre tot ce se petrece în sat, inclusiv despre şeful magaziei de la Bahna, „om serios”, care ia masa la Ana Simion, dar pe care nu-l interesează nimic altceva în afară de mâncare… Arnăuţoii, precauţi, îi recomandă „să ia seama”…

Simt ei, oare, mâna lungă a Securităţii care, acum, o mângâie pe Ana, spre a sfârşi prin a o strânge de gât ?!…

Vasile Linie alias „Mohor Mihail” se mută, în cele din urmă, la Ana Simion… Femeia e tânără; el este divorţat. Vorbeşte lumea ? Nu îi pasă !… E, totuşi, bine c-o să creadă lumea cu totul altceva… Omul, însă, e cu ochii pe cele două surori. Uneori, lipsesc de acasă şi o zi şi-o noapte. Deşi nu-i cere, Ana se motivează: a fost la Domneşti cu Marinica după cumpărături…

Postul T.O. de la Arnăuţoi e la… post ! O vizită a celor două surori le confirmă din nou că munca lor n-a fost zadarnică…

În timp ce Ana Simion discută separat cu Iancu Arnăuţoiu într-o cameră, Marinica îi spune Laurenţiei, în bucătărie, că „băieţii sânt bine, sănătoşi, au de toate, că anul trecut, bordeiul în care au stat s-a prăbuşit din cauza ploilor, dar acum au altul mai bun”.

Marinica îi cere să dea, prin ea, „ceva pentru băieţi, ca să ştie că e de la mama lor !”… Mama dă un pachet pentru „băieţi”, le binecuvântează pe Ana şi pe Marinica şi le spune să se ferească de miliţieni.

Postul T.O. se felicită !… Ştiu, acum, sigur că cele două surori au legături directe cu partizanii… N-au aflat, însă, locul unde se ascund.

Agentul „Stan Vasile” intervine în „cazul Nucşoara”

Poate că Arnăuţoii vor destăinui fiicei lor din Câmpulung-Muscel, Elena, căsătorită cu profesorul Ion Florea, locul unde se află fraţii ei… Ştiu că părinţii n-au mai văzut-o de mult; aşa că fata este dornică să vină la Nucşoara… Şi, atunci, agentul „Stan Vasile” din Câmpulung intră în acţiune… „Stan Vasile”, care avea o proprietate în Nucşoara, merge cu o ocazie acolo, sub pretext că vrea să-şi vândă din pământ. Discută cu diverşi inşi interesaţi de afacere, dar nu-l „ocoleşte” nici pe Iancu Arnăuţoiu… Dacă îl cumpără el ?!… Arnăuţoii regretă că n-a luat-o şi pe fiica lor de care le era dor… Agentul o întâlneşte „întâmplător”, în oraş, pe Elena şi-i spune că părinţii ei vor s-o vadă. Femeia îi reproşează chiar că nu a luat-o şi pe ea, iar „Stan Vasile” îi promite s-o ia la Nucşoara, cu prima ocazie…

Şi ocazia se „iveşte” curând… „Organele” pun, în secret, la dispoziţia agentului un camion venit de la Bucureşti să ridice materiale din Câmpulung-Muscel. Nu poate fi încărcat duminica… Aşa că, dacă dă bacşiş şoferului, poate merge la Nucşoara, să aducă nişte fân de pe pământul pe care vrea să-l vândă… O întreabă pe Elena Florea dacă vrea să meargă la părinţi, fiindcă s-a ivit o posibilitate rarisimă… Şoferul camionului – în realitate, un „mascat” ofiţer de Securitate – este instruit ce să spună şi ce nu, dacă va fi întrebat, pe drum, de Elena Florea… Ajung la casa Arnăuţoilor, intră şi agentul, dar pleacă imediat, fiindcă, chipurile, trebuie să perfecteze vânzarea pământului… Şi-a îndeplinit misiunea: a adus-o pe Elena, la T.O. Elena Florea rămâne singură cu părinţii !… Postul T.O. e numai…urechi ! Mama îi confirmă că „băieţii sânt prin apropiere, că le trimite pachete; îi spune şi de preotul Nicolae Andreescu. Elena Florea o avertizează: „să aibă grijă că popa Andreescu e un parşiv, nu cumva să se întâmple ceva !” Să nu discute despre „băieţi” cu alte persoane, nici măcar cu prietenul lor, „Stan Vasile”… [Dosar 10764/1959, cf. L-607].

Din păcate, pentru T.O. şi Securitate, nimic nou despre locul unde se află bordeiul… Ajunsă în Câmpulung, Elena Florea este pusă sub supravegherea unor „ochi albaştri” care ştiu să te vadă când nici nu gândeşti…

Diabolice „planuri de nuntă”

Nici „Mihail Mohor” nu stă degeaba… „Prin natura relaţiilor” pe care le are acum cu Ana Simion, devine „un fel de stăpân al casei”: repară acareturile din curte, aduce salariul acasă, cumpără un viţel, face planuri cu Ana să-şi repare casa. Omul pare hotărât să-şi întemeieze o familie. Ana crede în el şi, până la căsătoria lor, i se pare un veac…

Marinica şi Ana continuă să viziteze, în repetate rânduri, acasă, pe Arnăuţoi. Aduc veşti de la „băieţi” şi pleacă întotdeauna cu pachete date de mama lor. Postul

T.O. culege informaţie după informaţie: „bandiţii sunt prin împrejurimi, lângă o poiană cu vedere spre şosea, au destul armament, pentru orice eventualitate”… Deseori, se vorbeşte despre un popă care „macină mălai, aduce ştiri”, dar nu se pronunţă nici un nume… Ele ştiu, însă, cu siguranţă, locul… [Dosar 10764/ 1959, cf. L–605].

Mama „bandiţilor” se roagă aproape zilnic pentru sănătatea lor şi pare din ce în ce mai îngrijorată, fiindcă vede tot mai mulţi securişti prin comună… Securitatea ia măsuri: grupul operativ se reduce şi, în Nucşoara, apar rar numai doi ofiţeri de Securitate cunoscuţi de localnici… Laurenţia Arnăuţoiu răsuflă uşurată: „Ăştia s-au săturat de umblat şi s-au mai strâns pe acasă !” T.O. înregistrează imediat observaţia mamei „bandiţilor”… Între timp, „Mihail Mohor” sesizează că Marinica şi Ana se deplasează tot mai des… Unde ? Nu ştie, pentru că, dacă le-ar întreba, ele ar intra, poate, la bănuieli !…

Şi, atunci, „regia Securităţii” dispune formarea, în toamna anului 1957, a unui grup de turişti, băieţi şi fete din Bucureşti, „cu acte în regulă”, de la, chipurile, Departamentul Silviculturii, veniţi în cabana Direcţiei Silvice de la Bahna Rusului, în concediu de odihnă… Fac ce fac şi le cunosc pe Marina şi pe Ana. Îşi pregătesc undiţele şi pescuiesc toată ziua lângă capătul podului de pe Râul Doamnei, la ieşirea din sat. Ştiu ei pe cine ar vrea să „pescuiască” !… Dar surorile se scoală cu noaptea în cap şi trec pe acolo, când „turiştii” încă se mai odihnesc… Aşa că planul de a descoperi astfel direcţia de deplasare a celor două femei eşuează…

T.O. interceptează o discuţie interesantă între Iancu Arnăuţoiu şi preotul Andreescu, pe când jucau table: „Băieţii au nevoie de încălţăminte nr. 43, 42, 41 şi 39, de mălai, că, în rest, au de toate”… Este foarte clar că preotul e în legătură permanentă cu „banda”. Securitatea scurtează „concediul de odihnă” grupului de „turişti”, care sunt trimişi în altă parte… Direcţia deplasărilor Marinicăi şi Anei spre Domneşti devenise de mult o certitudine…

Securitatea veghează şi, în cel mai înalt punct de pe distanţa Nucşoara-Domneşti, la locuinţa unui „chiabur”, instalează un post de meteorologie dotat cu materialele tehnice necesare, de unde, ofiţerii săi, deveniţi „meteorologi”, sunt mai puţin interesaţi de mersul vremii, cât, mai ales, de mersul celor două surori din Slatina, întrucât pot observa perfect căile de acces de la Nucşoara spre: Corbi, Poenărei, Stăneşti şi Domneşti…

Doi dintre ofiţeri, însă, se deconspiră şefului postului de Miliţie; chiaburul se prinde că este ceva necurat la mijloc, Securitatea este sesizată şi postul de meteorologie se desfiinţează sub pretext că şi-a îndeplinit misiunea… Misiunea reală, de fapt, a fost un nou eşec !… [Dosar 10764/ 1959, cf. L–609].

Scoaterea din zonă a Anei Simion era unica soluţie de depistare a locului unde se aflau partizanii. Ana se legase atât de mult sufleteşte de Vasile Linie, alias „Mihail Mohor”, că începe să-l facă exact ceea ce el dorea: confidentul ei.

I se destăinuie că a fost arestată şi închisă din cauza partizanilor, că mama sa a murit, în lipsa ei, neîngrijită, că principala vinovată de situaţia în care s-a aflat a fost sora ei, Marinica, care i-ar fi jefuit casa pe când ea era în puşcărie… Profitând de starea sufletească în care se afla Ana, „Mihail Mohor”, la indicaţia Securităţii, încearcă să devină tot mai tandru cu femeia; îi cumpără, din târg, îmbrăcăminte şi alte obiecte; se arată interesat de familia ei, şi-o apropie pe Marinica, implicându-se chiar într-o afacere comună cu ţuică şi împărţind „frăţeşte” câştigul…

Perspectiva unei căsătorii între Ana Simion şi „Mihail Mohor” devenise o chestiune de zile… El, însă, are nevoie de „acte”… Securitatea inventează o „verişoară” a viitorului ginere, „singura rudă din familia acestuia” care domicilia la Miercurea Ciuc, în realitate, o „lucrătoare de Securitate din Bucureşti”, care fusese instalată la o adresă a Securităţii din Miercurea Ciuc, special pentru această „combinaţie informativă”…

„Mihail Mohor” îi scrie „informând-o” despre căsătoria cu Ana Simion şi îi cere să scoată, de la Sfatul Popular din oraş, certificatul său de naştere…

„Verişoara” le urează noroc în căsătorie şi îşi exprimă dorinţa de a o cunoaşte personal pe viitoarea soţie a vărului ei.

Între timp, „Mihail Mohor” observă un bărbat mic de statură care o strigă, într-o noapte, pe Ana la poartă şi, apoi, se îndreaptă spre casa Marinicăi Chirca. Omul, supravegheat pe geam, pare suspect şi, pentru că scena se repetă în câteva seri, „Mihail Mohor” este convins că „nu poate fi decât unul dintre bandiţi”… Agentul avea fler. Ancheta va stabili, peste un an, că necunoscutul era Constantin Jubleanu, care, la rându-i, bănuia că „iubitul” Anei era un om al Securităţii…

Laurenţia Arnăuţoiu se bucură sincer că Ana îşi va întemeia o familie, dar o previne să nu sufle o vorbă lui Vasile Linie despre partizani !… Prea târziu, din păcate !… „Mihail Mohor” ştia destule chiar de la ea… Nu, însă, şi locul unde se aflau partizanii…

Pretextând că certificatul de naştere nu se eliberează decât personal solicitantului, „verişoara” îi sugerează să vină după el împreună cu viitoarea soţie… Ţine neapărat s-o cunoască !… Ana Simion se bucură de interesul pe care-l arată „verişoara” iubitului ei… Într-una din zilele sfârşitului de ianuarie 1958, „Mihail Mohor” pleacă împreună cu Ana spre Miercurea Ciuc… În sfârşit, obiectivul fusese atins: Ana Simion va fi scoasă din zonă !…

Nu se poate duce cu mâna goală la ruda sa, care s-a interesat atât de mult de certificat… Aşa că ia 20 kg de ţuică, o mică „atenţie” pentru „verişoară”, exact cât indicaseră cei de la Securitate; cantitate suficientă pentru a fi reţinuţi „legal” de către „organele de control” pentru comerţ ilicit cu băuturi spirtoase…

În gara din oraşul Sfântu Gheorghe, Securitatea pregătise deja locul de anchetă la T. F., instalând un post T.O.

De la plecarea din Nucşoara, „Mihail Mohor” şi Ana Simion sunt luaţi sub „supraveghere operativă”. În gara din Oraşul Stalin, urcă, în trenul lor, trei ofiţeri de Securitate deghizaţi în civili care transportau ţuică în bidoane şi valize… Alţi posibili infractori ca şi ei… Doi dintre „traficanţi” intră în compartimentul lor, celălalt în compartimentul alăturat… În acelaşi tren, în gara din Oraşul Stalin, urcă doi ofiţeri de Securitate deghizaţi în miliţieni T.F., care, imediat după plecarea trenului, încep controlul pentru depistarea negustorilor de băuturi alcoolice…

„Mihail Mohor” şi Ana sunt reţinuţi împreună cu ceilalţi „negustori” şi daţi jos din tren la Sfântu Gheorghe… „Mihail Mohor” este recalcitrant, face scandal (aşa i se indicase !) şi, în consecinţă, este izolat împreună cu „soţia” sa într-o cameră de detenţie prevăzută cu T.O., apoi, în camere separate, neputând comunica decât printr-un geam special făcut… Ana Simion se teme că, dacă va veni cineva pentru „identificare” de la Piteşti, va fi în legătură cu „banda” şi nu se înşeală, fiindcă anchetatorul sosit îi era cunoscut şi ştia că şi el se ocupă de prinderea partizanilor…

Întrucât, în anchetă, Ana Simion are momente de răbufnire împotriva sorei sale, Marinica, pe care o considera singura vinovată de situaţia în care se afla, mărturiseşte că poate Marinica ştie locul unde se ascund partizanii şi acceptă să-i ajute pe securişti în operaţiunea de depistare a lor, cu condiţia să fie liberă…

Aşadar, Ana este recrutată ca informatoare a Securităţii, iar „Mihail Mohor” devine şi el, formal, informator, de ochii Anei, pentru că informator „sincer şi capabil” era de mult… Amândoi sunt instruiţi cum să procedeze în continuare şi, apoi, sunt puşi în „libertate”…

Ana Simion se îmbolnăveşte, însă, grav şi nu-l mai poate însoţi pe „Mihail Mohor” la „verişoara” din Miercurea Ciuc. Agentul s-a dus singur şi a revenit cu certificatul de naştere în locul unde fuseseră recrutaţi şi unde era aşteptat de Ana…

Femeia „arăta foarte prost, se închisese în ea” şi „Mihail Mohor”, revenind la Nucşoara, încerca s-o readucă într-o stare în care putea fi utilă acţiunii regizate de către Securitate… Întrucât în anchetă, Ana Simion declarase că nu ştia precis locul unde se adăpostesc partizanii, Securitatea recurge la o altă soluţie care pare mai eficientă: „recrutarea preotului Andreescu Nicolae”. [Dosar 10764/ 1959, cf. L–616].

Fuga „miresei”

Într-o zi, „Mihail Mohor” se prezintă la mai marii săi; stupefiat, raportează: „Sosind de la serviciu, nu am găsit-o pe Ana Simion acasă. Aranjând unele lucruri pe masă, am dat peste un bilet. Pe scurt, conţinutul biletului era următorul: *„Nu mai pot suporta situaţia aceasta, simt că nu mai pot să trăiesc, să nu te superi pe mine pentru ceea ce fac; eu plec; să ai însă grijă să dai şi pentru mine o pâine de pomană.”.* [Dosar 10764/ 1959, cf. L–616].

Ana plecase din casă doar cu ce era pe ea; nu luase absolut nimic, nici măcar micile economii făcute împreună cu el. Apoi, a dispărut şi Marinica Chirca !… „Mihail Mohor” lansează zvonul că Ana, fiind grav bolnavă, plecase cu Marinica la Bucureşti, la doctor… Era evident că Ana spusese totul sorei sale şi se ascunseseră undeva amândouă. Securitatea se temea de viaţa agentului şi îi cere să nu mai iasă noaptea în sat; mai mult, îi bagă în casă un post-capcană format din câţiva ofiţeri de Securitate care s-o aresteze pe Ana, în eventualitatea că ar reveni să-şi ia unele lucruri personale…

Ana şi Marinica vor sta ascunse din martie 1958 până în anul 1963, în locuinţa lui Ion Florea, când vor fi arestate împreună cu gazda lor şi condamnate prin Sentinţa nr. 66 din 17 decembrie 1963. [L–620].

În casa Arnăuţoiu, T.O. confirma că părinţii partizanilor vorbesc de plecarea celor două surori la Bucureşti; nu ştiau, prin urmare, adevărul…

Recrutarea unui „misionar creştin”

Ascultătorii de la T.O. sunt în alertă… Dintr-o cameră, nu se mai primesc semnale audio… Iancu Arnăuţoiu avea să-i lămurească într-o discuţie cu preotul Nicolae Andreescu, pe care au reuşit, totuşi, s-o asculte… În timp ce citea o carte, un şoarece a intrat în cameră, printr-o gaură… Încercând să astupe gaura, a găsit o sârmă albă învelită în fire de mătase; a tras de ea, dar n-a reuşit s-o rupă şi, atunci, a luat cleştele şi a tăiat-o. Apoi, a astupat gaura făcută de şoarece… I-a arătat preotului sârma găsită. Acesta a cercetat-o cu atenţie şi, bănuind că este ceva necurat la mijloc, i-a spus gazdei: „De ce n-ai umblat mai departe să vezi peste ce dai ?! Poate or fi ceva aparate. Să aveţi grijă să nu mai discutaţi nimic !” [Dosar 10764/ 1959, cf. L–617].

T.O. era în pericol de a fi descoperit. „Obiectivul” avertizat de preot era în panică…

Preotul Nicolae Andreescu trebuia urgent recrutat şi scos din zonă. Însă, totul trebuia făcut într-o tăcere absolută. Nici un ofiţer de Securitate n-a mai apărut în Nucşoara…

„Tactica tăcerii” dădea rezultate… T.O., atât cât mai funcţiona, înregistrează discuţia dintre Iancu Arnăuţoiu şi soţia sa, care spune: „Dacă Securitatea ar şti ceva, n-ar sta aşa. Dar deoarece nu arestează pe nimeni, înseamnă că nu ştie nimic”…

Scoaterea „în tăcere” din zonă a preotului Nicolae Andreescu – „un element important şi dificil” – a fost realizată cu sprijinul efectiv al Departamentului Cultelor din Bucureşti, care a solicitat „împuternicitului de culte regional şi Episcopului de Argeş să dea 5-6 preoţi, care, timp de o lună sau două, să meargă în nordul Moldovei în misionarism, pentru combaterea stilismului. Împuternicitul de culte, în obiceiul căruia

era să ţină legătura cu organele Securităţii de Stat, primind această însărcinare, s-a prezentat la Securitate şi a solicitat sprijin.

Astfel, organele Securităţii de Stat, printre persoanele propuse împuternicitului de culte l-a numit şi pe preotul Andreescu Nicolae din comuna Nucşoara". [Dosar 10764/ 1959, cf. L–618].

Pentru a nu trezi bănuieli, au mai fost propuşi de Securitate doi preoţi din comunele vecine Nucşoarei şi preoţi din raioanele Câmpulung şi Vedea…

La Departamentul Cultelor, după „un instructaj şi un seminar asupra cunoştinţelor lor", preoţii au fost trimişi la Mitropolia Moldovei din Iaşi, unde Securitatea a aranjat cu mai marii mitropoliei, ca să fie repartizaţi în aşa fel, încât să nu aibă posibilitatea de a comunica între ei.

În drum spre locul repartizat, preotul Andreescu Nicolae a fost reţinut şi adus la Bucureşti, pentru a fi anchetat în legătură cu activitatea „bandei". La anchete, „preotul Andreescu refuza cu încăpăţânare să facă declaraţii şi nu se întrevedea deloc posibilităţile «recrutării» lui". [Dosar 10764/ 1959, cf. L–619].

Interogat, la 4 aprilie 1958, în Bucureşti, de către maiorul de Securitate Paul Costandache, preotul Nicolae Andreescu încearcă, la început, să nege orice legătură cu Mişcarea de rezistenţă anticomunistă din Munţii Făgăraş, afirmând că nu a avut relaţii cu „banditţii Arnăuţoiu" şi că nu cunoaşte elementele care i-au sprijinit pe aceştia.

Declară că a fost acuzat de cetăţeni din Nucşoara că ar fi avut „relaţii" cu două femei: Maria Solomian Mălureanu din Secături, care domiciliază într-o casă izolată de sat, şi cu Marina Aurel Chirca din satul Slatina, care fuseseră bănuite, prin 1953-1954, că „au legături cu banditţii".

Preotul susţine că a avut, cu Marina Chirca, o „afacere", femeia luând ţuică de la el, pentru a o vinde în Slatina, că, totuşi, ea i s-a destăinuit că îi cunoaşte pe „banditţi", că i-a ajutat şi alimentat, că ştie locurile unde sunt ascunşi, că i s-a dat drumul de la închisoare prin anul 1951, fiindcă, „la anchetă, a declarat tot timpul că nu ştie nimic"… [Dosar 1238, vol. 45; cf. L–633].

Preotul începe să cedeze… Desigur, n-a putut rezista metodelor de anchetă „profund umane" ale torţionarilor…

Securitatea plastografiază o scrisoare a preotului Nicolae Andreescu adresată familiei, „informând" pe cei de acasă că a ajuns bine la destinaţie, că „misionarismul" său se desfăşoară în Moldova, circa o lună de zile, nespecificând, însă, nici o adresă la care ar putea fi contactat…

Imediat, s-a constituit, la Curtea de Argeş, de către Securitate, grupa «F», „care controla întreaga corespondenţă intrată sau ieşită din raion".

După 7 zile, „agentura de cameră" reuşise să-l determine pe preot să vorbească despre bandă". [Dosar 10764/ 1959, cf. L–619].

Intuind că „situaţia în care se afla este extrem de complicată, el a început să dea de înţeles că ar fi singura persoană în măsură să ajute organele de Securitate,

întrucât se bucura de foarte mare încredere din partea bandiţilor, mai ales din partea şefului acestora, Toma Arnăuţoiu”. [Dosar 10764/ 1959, cf. L–620].

Convins că Securitatea „nu va renunţa la serviciile sale, în acţiunea de prindere a bandei”, preotul Nicolae Andreescu declară anchetatorului că a fost căutat acasă de Ana Simion, după venirea ei de la Miercurea Ciuc, că i-a destăinuit totul şi l-a rugat să meargă la partizani ca să-i determine să fugă, fiindcă Securitatea aflase locul bordeiului unde se ascundeau. Preotul susţine că „bandiţii” ar fi hotărât să le ucidă pe cele două „trădătoare” şi să părăsească imediat bordeiul din Poenărei. [Idem].

Pentru a crea impresia că „nu ştie nimic”, Securitatea, deşi „cunoştea elementele duşmănoase de sprijin ale bandei”, nu întreprinde nimic operativ în zonă… O informaţie primită din Nucşoara confirmă deplasarea partizanilor spre Poienile Vâlsanului, unde aveau un bordei de rezervă…

Un pădurar, controlând sectorul său, a semnalat prezenţa acestora, luându-se după o urmă pe zăpadă… Şi-a dat, imediat, seama că, de fapt, erau mai multe urme, dar cei care trecuseră pe acolo călcaseră exact pe urma celui din faţă… Curios, pădurarul a pornit în căutare… Observând, însă, pe culme, câteva persoane şi că ultimul dintre ele mergea la deal cu spatele, „trăgând după dânsul o cracă mare de pom, pentru a şterge urmele lăsate pe zăpadă”, s-a temut, a coborât în sat, anunţând „organele de Securitate”… [Dosar 10764/ 1959, cf. L–621].

Imediat, au fost trimişi, în acel sector, circa 20 ofiţeri şi ostaşi din trupele MAI, care au mers aproximativ 25-30 km „prin locuri extrem de prăpăstioase”, pe urmele din zăpadă, care, după un ocol, intrau în comuna Nucşoara, de unde porniseră…

Era clar că „bandiţii” reveniseră în zona satelor, că deplasarea lor fusese un truc pentru a deruta Securitatea, lăsând, astfel, impresia că s-ar fi stabilit în zona montană…

Interogatoriile luate preotului Nicolae Andreescu precizau unele elemente necunoscute anchetatorilor referitoare la componenţa „bandei”.

Securitatea credea că „banda era formată din fraţii Arnăuţoiu, Marinescu Ioan şi Jubleanu Constantin”; despre Maria Plop, ştiau că nu mai există… Preotul Nicolae Andreescu susţinea, însă, că Maria Plop este componentă a grupului şi că Marinescu V. Ion, „în perioada 1952, folosindu-se de un truc, s-a despărţit de bandă, ascunzându-se în comuna Cândeşti din raionul Muscel”. [Dosar 10764/ 1959, cf. L–622].

Aceasta era, desigur, versiunea oferită de fraţii Arnăuţoiu susţinătorilor partizanilor privind dispariţia din grupare a studentului de la medicină Ion V. Marinescu, care se mai despărţise, de altfel, de fraţii Arnăuţoiu, adăpostindu-se singur în bordeiul de pe Vâlsan, în iarna 1951-1952.

Versiunea era, pentru ei, credibilă, întrucât „doctorul” avea rude foarte apropiate în Cândeşti…

Securitatea era, însă, momentan, interesată nu atât de componenţa nominală a grupării de partizani, cât, mai ales, de modalitatea de prelungire a termenului de întoarcere acasă a preotului Nicolae Andreescu şi a celorlalţi preoţi „misionari”… Recrutarea „sigură” a preotului Nicolae Andreescu era problematică, deoarece „exista pericolul ca, dându-i-se drumul, acesta să trădeze şi să fugă în bandă”. [Idem].

Securitatea conta, acum, pe asigurările date de preotul Nicolae Andreescu „lucrătorului operativ” asupra „totalei sale sincerităţi şi a interesului ce-l va depune pentru depistarea bandei”. [Dosar 10764/ 1959, cf. L–623].

„Combinaţia” plănuită de Securitate a implicat realizarea unei corespondenţe săptămânale între preotul Nicolae Andreescu şi familia sa, corespondenţă dirijată, evident, de către „lucrătorii operativi”…

Iniţial, preotul trimite o scrisoare soţiei sale şi suma de 1000 de lei; transmite, de asemenea, „salutări tatălui bandiţilor Arnăuţoiu şi preotului Constantinescu, un alt element principal de legătură al bandei”, arătându-se interesat de „noutăţile din sat”…

Soţia îi răspunde imediat că „totul e bine, că e linişte şi că banii pe care i-a trimis i-au prins bine, având de făcut cheltuieli cu copiii, care erau la şcoală”. [Idem].

„Liniştea din zonă” este confirmată şi de postul T.O. din Nucşoara, care înregistrează reacţia Laurenţiei Arnăuţoiu: „Dacă Securitatea nu mai umblă, înseamnă că nu cunoaşte nimic sau, probabil, că ăştia coc ceva !”…

Era liniştea dinaintea furtunii care se apropia vertiginos !…

Un „alienat” al Securităţii intră pe fir

Securitatea „cocea” într-adevăr, ceva, chiar şi pentru ea… Laurenţia Arnăuţoiu nu mai discuta acasă despre copii; prefera să meargă la o vecină, fina ei, Elisabeta Rizea, considerată de Securitate, „principală legătură a bandiţilor”… T.O. din casa Arnăuţoilor „şoma”… Şi, atunci, Securitatea „coace” o „combinaţie”, un plan de readucere a „obiectivului” de la care aştepta, ca, în discuţiile cu Iancu sau cu consătenii, să pronunţe un singur lucru: locul precis unde se ascundeau partizanii…

Fiindcă, la Elisabeta Rizea, lua masa unul dintre „miliţieni”, Securitatea trimite „un unchi” al acestuia, „care ieşise de curând din spital” şi, potrivit recomandărilor medicilor, urma să facă o cură la munte, unde, altundeva, decât la Nucşoara, în compania „nepotului”… „Unchiul” – ofiţer de Securitate, găzduit de Elisabeta Rizea – avea misia de a face pe nebunul, arătând că „nu era în toate facultăţile mintale”…

El făcea „crize”, mai ales, atunci când Laurenţia Arnăuţoiu venea să mai schimbe o vorbă cu fina sa…

Elisabeta Rizea era în pragul disperării, neştiind cum să scape de „nebun”, iar Laurenţia s-a văzut nevoită să rărească vizitele, stând mai tot timpul în casă, unde era în atenţia T.O…

Un accident de circulaţie în regia Securităţii

Paralel, Securitatea „cocea” o „combinaţie” şi celui care trebuia să joace un rol principal în scena trădării, preotului Nicolae Andreescu… La un spital din Bucureşti, într-o rezervă cu trei paturi, sunt internaţi doi „bolnavi” – evident, ofiţeri de Securitate…

Rezerva era supravegheată de un profesor complice…

În rezervă, este adus cu ambulanţa preotul Nicolae Andreescu cu un picior în gips, întrucât „suferise un accident de circulaţie, în urma căruia s-a ales cu câteva fracturi”… „Fapt ireal” – mărturiseşte însăşi Securitatea !… [Dosar 10764/ 1959, cf. L–624].

„Accidentul” s-ar fi petrecut, atunci când preotul se întorcea acasă din „misionarismul” plănuit de Securitate în cârdăşie cu onor Departamentul Cultelor şi, implicit, cu conducerea ierarhică – nu mai puţin „onorabilă” ! – a Bisericii Ortodoxe Române… Din spital, preotul Nicolae Andreescu trimite o telegramă familiei. Este vizitat de soţia sa şi de rude din Bucureşti, „accidentatul” comportându-se „bine, conform instrucţiunilor primite”, pentru a nu lăsa impresia că este arestat. [Dosar 10764/ 1959, cf. L–625].

În spital, corespondează cu familia şi primeşte pachete de la rudele din Bucureşti. Din zonă, nici un semn, aşadar, că preotul ar fi fost arestat…

Dar ancheta continuă, chiar şi în rezervă, întrucât „lucrătorii operativi” internaţi n-au altă boală decât „tragerea de limbă” a „bolnavului” învinuit de legături cu partizanii… Preotul tracasat de atâtea întrebări, pronunţă, în cele din urmă, un nume: Grigore Poenăreanu !… Securitatea îl codifică în „Marinache Gh.” – „ultima legătură a banditilor”… [Idem].

Preotul Nicolae Andreescu declară că „îl recrutase, cu mult în urmă, ca element de sprijin al bandei şi că devenise principalul susţinător al banditilor, fiind cel mai bogat om din satul Poinărei şi fost coleg de şcoală cu Arnăuţoiu Toma”. [Idem].

„Marinache Gh.”– un delator „generos”

Securitatea trebuia să acţioneze cu rapiditate, întrucât exista pericolul „ca banda să se urce la munte, odată cu topirea zăpezilor şi urcarea turmelor de oi”… [Idem]. „Marinache Gh.” – alias Grigore Poenăreanu, mai fusese, totuşi, „în perioada 1952-1953, folosit de Securitate, în diverse probleme legate de bandă fără să fi fost recrutat !…”.

„Candidatul” la recrutare avea, potrivit Securităţii, toate defectele posibile: „era beţiv învederat, homosexual, fără personalitate şi cunoscut cu dese manifestări duşmănoase, dedîndu-se chiar la acte de instigare publică”…

În plus, „Marinache Gh.” ducea o viaţă de huzur, îi plăcea viaţa desfrânată şi de petreceri, era foarte comod”. [Dosar 10764/ 1959, cf. L–626].

„Candidatul”, care nu renunţa prea uşor la modul său de viaţă şi, implicit, la libertate, „a fost scos din zonă pentru două zile”.

La anchetă, el a reacţionat „extrem de favorabil”, declarând „lucrătorilor operativi” că „jocul trebuie să se termine” şi că, în consecinţă, va sprijini sincer acţiunea de capturare a „bandei”…

Cooperant fără rezerve, „Marinache Gh.” nominalizează pe susţinătorii „bandei”, informează despre ultima întâlnire cu partizanii, despre data proximei întâlniri, despre consemnul utilizat în eventualitatea unui pericol iminent: întinderea unui cearceaf pe balconul casei sale, care putea fi observat prin binoclu de partizani…

Dispariţia Anei Simion şi a Marinicăi Chirca ar fi fost percepută de Toma Arnăuţoiu, precum l-a informat „Marinache Gh.”, drept „un truc folosit de preoţii Andreescu Nicolae şi Constantinescu Ioan cu scopul de a scăpa de bandă şi de a-i pune pe bandiţi în situaţia de a părăsi zona”.

El declară Securităţii chiar şi unele amănunte mai puţin importante, precum că „Toma Arnăuţoiu stabilise că preotul Andreescu Nicolae fură din coletele adunate pentru ei”. [Dosar 10764/ 1959, cf. L–627].

Vrând să fie perceput ca un „element de încredere” de către Securitate, deconspiră sarcinile pe care, personal le primise recent de la Toma Arnăuţoiu: verificarea adevărului despre cele două surori din Slatina; procurarea din Bucureşti a unor hărţi turistice ale munţilor Jugoslaviei, întrucât „banda avea intenţia să fugă din ţară în vara anului 1958”. [Idem].

„Marinache Gh.” nu putea, însă, preciza locul exact unde se afla bordeiul, întrucât partizanii, neavând, totuşi, deplină încredere în el, se întâlniseră exclusiv în casa lui sau în apropiere de ea…

Ştia doar că folosiseră dălţi şi ciocane pentru amenajarea bordeiului: indiciu că terenul era pietros şi că se afla la o distanţă de circa o oră de mers noaptea, de casa lui de la râu…

„Marinache Gh.” condiţiona sprijinirea acţiunii de depistare a „bandei”, de garantarea libertăţii lui, „după rezolvarea cazului”. Securitatea acceptă condiţia „informatorului fidel” care este, apoi, instruit „cum să lucreze”, mai exact, cum să-l „lucreze” pe fostul coleg de liceu, Toma Arnăuţoiu… Întrucât îl deconspirase pe Nicolae Sorescu, la sugestia Securităţii, îi închiriază acestuia un loc în apropierea casei sale de la râu, unde baciul urma să-şi instaleze o târlă… Târla trebuia să devină locul de întâlnire a lui cu partizanii; de fiecare dată, „agentul” trebuia să le aducă

„diverse obiecte de îmbrăcăminte şi diferite hărţi”. Securitatea fixează întâlnirea fatală pentru partizani: noaptea de 19/20 mai 1958 !…

Ce a urmat se ştie !… Dar Securitatea s-a ţinut de cuvânt: „Marinache Gh.” – alias Grigore Poenăreanu – a rămas în libertate… Libertate plătită, din păcate, cu o mârşavă trădare !…

«În numele poporului !»

Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare, Colegiul de fond, nr. 7418/1220/1959 către Regiunea MAI Piteşti: „Trimiteţi sub escortă în ziua de 5 mai 1959, ora 8 dimineaţa, spre a fi judecaţi în dosarul nr. 1220/1959 pe următorii:

ARNĂUŢOIU TOMA, ARNĂUŢOIU PETRE, PLOP MARIA, BENONE MILEA, JUBLEANU TITU, POPESCU CONSTANTIN, SĂNDOIU ION, ANDREESCU NICOLAE, CONSTANTINESCU IOAN, TICU NICOLAE zis SORESCU, BĂŞOIU NICOLAE, TOMECI GHEORGHE, MOLDOVEANU ALEXANDRU, DRĂGOI ION, GRIGORE ION zis LEPĂRĂU, DRAGOMIRESCU ILIE, DUMITRESCU ION, VASILESCU NICOLAE”.

Adresa este semnată de preşedintele Tribunalului Militar, colonel de justiţie Dimitriu Adrian. [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–651-653].

Conformându-se acestei solicitări, Unitatea Militară 0336 Piteşti trimite Penitenciarului Jilava, prin adresa nr. 44073/8 mai 1959, pe „următorii arestaţi care urmează a fi încarceraţi în penitenciar, la dispoziţia Tribunalului Militar al Regiunii a II-a Militare Bucureşti: Arnăuţoiu Toma, Arnăuţoiu Petre, Plop Maria, Dragomirescu Ilie, Andreescu Nicolae, Constantinescu Ion, Sorescu Nicolae, Vasilescu Nicolae, Jubleanu Titu, Popescu Constantin, Dumitrescu Ion-Lazea, Grigore Ion zis Lepărău, Drăgoi Ion, Moldoveanu Alexandru, Tomeci Gheorghe, Băşoiu Nicolae, Săndoiu Ion”. [Dosar 1238, vol. 77; cf. L–653].

Pentru a conferi procesului o desfăşurare aparent normală, deşi, în fond, era un simulacru de judecată – pedepsele fiind dictate direct de Securitate !– Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare, Colegiul de fond, se adresează, sub nr. 7418/1220/59, Colegiului de avocaţi Piteşti, solicitând delegarea unui „număr de avocaţi necesar pentru a pune concluziuni de apărători din oficiu în dosarul 1220/59, cu termen de judecată la data de 5 mai 1959, privitor pe următorii: Arnăuţoiu Toma, Arnăuţoiu Petre, Plop Maria, Benone Milea, Jubleanu Titu, Popescu Constantin, Săndoiu Ion, Andreescu Nicolae, Constantinescu Ion, Ticu Nicolae zis Sorescu, Băşoiu Nicolae, Tomeci Gheorghe, Moldoveanu Alexandru, Drăgoi Ion, Grigore Ion, Dragomirescu Ilie, Dumitrescu Ion, Vasilescu Nicolae”. Inculpaţilor li s-au repartizat, din oficiu, apărători de la Colegiul avocaţilor din Piteşti, după cum urmează: *av. I. Lăpuşneanu* –Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu şi Maria Plop; *av. Tudor Tudor* – Benone Milea, Titu Jubleanu şi Popescu Constantin; *av. N. Păunescu* – Ioan Săndoiu, Nicolae Andreescu,

Ioan Constantinescu şi Nicolae Ticu; *av. G. Bănuta* – Nicolae Băşoiu, Gheorghe Tomeci, Alexandru Moldoveanu şi Ion Drăgoi; *av. I. Epure* – Ion Grigore, Ion Dumitrescu şi Nicolae Vasilescu; *av. Nicolae Lese* din Colegiul de avocaţi Bucureşti – Ilie Dragomirescu.

Martorii acuzării „propuşi în cauză" sunt următorii: Vişteanu Ion, Dănuleţ Petru, Mogoiu Ion, Verdete Maria, Giurca Petru, Jubleanu Ion, Şerban Ion, Băncescu Ion, Tefeleu Luca, Ionescu Grigore, Dogaru Gheorghe, Bălăşoiu Maria, Dinescu Vuţă, Vintilă Petre, Işfan Ioan, Pîtea Nicolae, Pâlcă Gavril, Moldoveanu Ion, Vila Ion, Vila Amalia, Pârvulescu Mircea, Negroiu Natalia, Dumitrescu Spirea, Vasile Mihai, Moisescu Petre, Păţitu Ion, Eftimie Ion, Vâlsănescu Petre, Pâslaru Ion, Săndoiu Gheorghe, Dobrin Ion, Manolescu Gheorghe, Niţu Anton, Dobrescu Gheorghe, Badea Ion, Chiva Gheorghe, Vasilescu Gheorghe, Doldoran Ion, Iorga Ion.

Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare, Colegiul de fond compus din: preşedinte: lt. colonel de justiţie Branovici Ioan; judecători: maior de justiţie Munteanu Fănică şi colonel Chimirel Iancu; asesori populari: lt. colonel Dihoescu Gheorghe şi colonel Bob Horaţiu; procuror militar: colonel de justiţie Vladoi Anton; secretar de şedinţă: Dumitrescu Aurel s-a întrunit în şedinţă publică „în scopul de a judeca procesul privitor pe:

1. ARNĂUŢOIU TOMA, născut la 14 februarie 1921, în comuna Nucşoara, fiul lui Ion şi Laurenţia, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, str. Vasile Lascăr, nr. 18, divorţat, avere personală are 25 ha teren diferit, stagiul militar satisfăcut, condamnat în trecut declară că nu a fost, absolvent al şcoalei militare ofiţeri;

2. ARNĂUŢOIU PETRE, născut la 16 ianuarie 1926, în comuna Nucşoara, fiul lui Ion şi Laurenţia, cu ultimul domiciliu în comuna natală, divorţat, are 2 copii, avere personală are 6 ha teren diferit, stagiul militar nesatisfăcut, condamnat în trecut declară că nu a fost, absolvent a 4 clase liceu comercial;

3. PLOP MARIA, născută la 14 septembrie 1927, în comuna Prisecani-Iaşi, fiica lui Grigore şi Ioana, cu ultimul domiciliu în comuna Nucşoara, casnică, necăsătorită, are un copil, nu posedă avere, condamnată în trecut nu a fost, nu ştie carte, toţi trei învinuiţi pentru infracţiunea p.p. de art. 207 al. 1 CP şi infracţiunea p.p de art. 464 pct. 1 C.P.;

4. BENONE MILEA, născut la 28 ianuarie 1927, în comuna Nucşoara, fiul lui Nicolae şi Ana, cu ultimul domiciliu în comuna natală, lucrător forestier, necăsătorit, avere personală nu posedă, stagiul militar nesatisfăcut, condamnat în trecut a fost pentru uneltire contra ordinei sociale, absolvent a 8 clase liceu comercial;

5. JUBLEANU TITU, născut la 14 octombrie 1902, în comuna Nucşoara, fiul lui Ion şi Ioana, cu ultimul domiciliu în comuna Nucşoara, muncitor forestier, căsătorit, are 4 copii, avere personală are 1,5 ha şi o casă de locuit, stagiul militar satisfăcut; condamnat anterior, prin sentinţa 465/28.XII.1952, la 25 ani muncă silnică şi 10 ani

degradare civică pentru crima de uneltire contra ordinei sociale; absolvent a 4 clase primare;

6. POPESCU CONSTANTIN, născut la 5 mai 1916, în comuna Şipot, fiul lui Ion şi Ana, cu ultimul domiciliu în comuna Filiaşi, agricultor, divorţat, are 2 copii, avere personală are 10 ha teren, un tractor şi o batoză, stagiul militar satisfăcut, condamnat anterior, prin sentinţa 1183/28.XII.1950, la 25 ani muncă silnică şi 10 ani degradare civică pentru crima de uneltire contra ordinei sociale; absolvent a 2 clase secundare;

7. SĂNDOIU ION, născut la 10 aprilie 1910, în comuna Nucşoara, fiul lui Gheorghe şi Maria, cu ultimul domiciliu în comuna natală, muncitor forestier, căsătorit, are 3 copii, avere personală are 0,50 ha teren şi o casă în construcţie, stagiul militar satisfăcut; condamnat anterior, prin sentinţa 360/26.V.1952, la 8 ani temniţă grea şi 5 ani interdicţie corecţională pentru crima de uneltire contra ordinei sociale; absolvent a 4 clase primare;

8. ANDREESCU NICOLAE, născut la 20 februarie 1918, în comuna Corbi, sat Poenărei, fiul lui Nicolae şi Paraschiva, cu ultimul domiciliu în comuna natală, preot, căsătorit, are 2 copii, avere personală are 2,33 ha teren diferit şi casa de locuit, stagiul militar nesatisfăcut, condamnat în trecut declară că nu a mai fost, absolvent al facultăţii de teologie;

9. CONSTANTINESCU IOAN, născut la 19 octombrie 1906, în comuna Valea Iaşului, fiul lui Gheorghe şi Victoria, cu ultimul domiciliu în comuna Corbi, sat Poenărei, preot, căsătorit, are 3 copii, nu posedă avere, stagiul militar nesatisfăcut, condamnat în trecut declară că nu a mai fost, absolvent a 8 clase seminar;

10. TICU NICOLAE zis SORESCU, născut la 23 iulie 1900, în comuna Corbi, sat Poenărei, fiul lui Iordache şi Paraschiva, cu ultimul domiciliu în comuna Corbi, sat Poenărei, cioban, căsătorit, are 3 copii, avere personală are 1 ha teren diferit, stagiul militar satisfăcut, condamnat în trecut declară că nu a mai fost, absolvent a 4 clase primare;

11. BĂŞOIU DUMITRU NICOLAE, născut la 16 mai 1900, în comuna Stăneşti, fiul lui Dumitru şi Maria, cu ultimul domiciliu în comuna natală, agricultor, căsătorit, are 3 copii, avere personală are 5,25 ha teren şi casă de locuit, stagiul militar satisfăcut, condamnat în trecut declară că nu a mai fost, absolvent a 4 clase primare;

12. TOMECI GHEORGHE, născut la 9 martie 1899, în comuna Brăduleţ, fiul lui Ion şi Ana, cu ultimul domiciliu în comuna Brăduleţ, sat Galeş, căsătorit, are 1 copil, avere personală are 19,55 ha teren şi două case de locuit, stagiul militar satisfăcut, condamnat în trecut declară că nu a mai fost, absolvent a 5 clase primare şi una de liceu;

13. MOLDOVEANU ALEXANDRU, născut la 13 mai 1904, în comuna Nucşoara, fiul lui Ion şi Maria, cu ultimul domiciliu în comuna Nucşoara, învăţător, căsătorit, are 2 copii, avere personală posedă 3 ha teren şi casa de locuit, stagiul

militar satisfăcut, condamnat în trecut declară că nu a mai fost, absolvent al şcoalei normale;

14. DRĂGOI ION, născut la 20 octombrie 1900, în comuna Vâlsăneşti, fiul lui Nicolae şi Dobriţa, cu ultimul domiciliu în comuna Nucşoara, preot, căsătorit, avere personală are 25 ha teren diferit şi casă de locuit, stagiul militar nesatisfăcut; condamnat anterior, prin sentinţa 1183/28.XII.1950, la 5 ani închisoare corecţională şi 3 ani interdicţie corecţională, pentru uneltire contra ordinei sociale; absolvent al seminarului teologic;

15. GRIGORE ION zis LEPĂRĂU, născut la 5 noiembrie 1922, în comuna Domneşti, fiul lui Ion şi Elena, cu ultimul domiciliu în comuna natală, comerciant, căsătorit, are 2 copii, avere posedă o prăvălioară cu galanterie şi mărunţişuri, stagiul militar satisfăcut, condamnat în trecut declară că nu a mai fost, absolvent a 4 clase primare;

16. DRAGOMIRESCU ILIE, născut la 23 iulie 1910, în comuna Capul Piscului, fiul lui Alexandru şi Ecaterina, cu ultimul domiciliu în Câmpulung Muscel, str. Eremia Grigorescu nr. 22, preot, căsătorit, are 1 copil, avere posedă una casă de locuit, stagiul militar nesatisfăcut, condamnat în trecut declară că nu a mai fost, licenţiat în teologie;

17. DUMITRESCU ION - LAZEA, născut la 14 iulie 1907, în comuna Voineşti, fiul lui Ion şi Paraschiva, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, str. 13 Septembrie 182, avocat, căsătorit, are 1 copil, avere personală are două rânduri de case în Câmpulung Muscel, stagiul militar satisfăcut, condamnat în trecut declară că a mai fost pentru uneltire contra ordinei sociale, licenţiat în drept;

18.VASILESCU NICOLAE, născut la 3 iunie 1920, în comuna Domneşti, fiul lui Nicolae şi Maria, cu ultimul domiciliu în comuna Domneşti, cioban, căsătorit, are 3 copii, avere are 1,04 ha teren diferit şi 15 acri, stagiul militar satisfăcut, condamnat a mai fost pentru omisiunea denunţării, absolvent a 4 clase primare, toţi învinuiţi pentru infracţiunea p.p. de art. 207 al. 1 C.P.".

În şedinţa publică din 5 mai 1959, s-a procedat la audierea inculpaţilor separat, după care a urmat luarea interogatoriilor inculpaţilor: Arnăuţoiu Toma, Arnăuţoiu Petre, Plop Maria, Benone Milea, Jubleanu Titu, Popescu Constantin, Săndoiu Ion, Andreescu Nicolae, Constantinescu Ioan şi Ticu Nicolae zis Sorescu.

În cuvântul său, Toma Arnăuţoiu expune in extenso activitatea mişcării de rezistenţă armată anticomunistă pe de versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, justificând, printre altele, cauza retragerii sale în munţi: „Începând cu anul 1947, am fost căutat de mai multe ori de organele de Securitate, pentru faptul că posedam armament". [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–655]. Motivul care l-ar fi determinat să se separe de colonelul Gheorghe Arsenescu ar fi fost acela că: „Arsenescu devenise acum stăpân şi făcea ce vroia. Profita şi abuza de ospitalitatea oferită de mine şi de fratele meu". Toma Arnăuţoiu s-a referit şi la intenţia partizanilor de a pleca în străinătate: „Alexandru

Moldoveanu, în 1958, primăvara, mi-a spus că a discutat despre plecarea noastră peste graniţă cu un elicopter"… [Idem].

Şedinţa publică din 6 mai 1959 a continuat cu interogatoriile inculpaţilor: Băşoiu Nicolae, Tomeci Gheorghe, Moldoveanu Alexandru, Dumitrescu Ion zis Lazea şi Vasilescu Nicolae. În şedinţa publică din 7 mai 1959, Tribunalul Militar a dispus ca inculpaţii să ia legătura cu apărătorii lor, în vederea pregătirii apărării şi s-a procedat la audierea martorilor acuzării. S-a solicitat de către procurorul militar un probatoriu cu martorii Niţu Nicolae şi Grigore Ion zis Podea în problema inculpaţilor Dumitrescu Ion zis Ladea şi Vasilescu Nicolae, precum şi disjungerea cauzei referitoare la inculpatul Benone Milea pentru completarea cercetărilor. [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–674-675].

În şedinţa publică din 8 mai 1959, a luat cuvântul procurorul militar Vladoi Anton, condamnând vehement *„elementele duşmănoase judecate acum, care au săvârşit timp de mai mulţi ani grave crime îndreptate împotriva statului nostru, a organelor noastre de stat, împotriva instituţiilor şi a întreprinderilor socialiste, ca şi împotriva cetăţenilor paşnici. Inculpaţii din boxă,* acuza, cu fermitate „comunistă", procurorul, *nu numai că au pregătit atacuri îndreptate împotriva unităţilor socialiste şi împotriva bunurilor proprietate socialistă, proprietate a întregului popor, dar ei au trecut şi la săvârşirea acestor atacuri banditeşti precum şi la asasinarea şi schingiuirea a o serie de fii credincioşi ai poporului. De aceea, poporul muncitor aşteaptă astăzi de la instanţă să aplice o pedeapsă aspră acestor odioşi. Poporul muncitor construieşte astăzi o nouă societate pe ruinele vechii societăţi şi în condiţiile zdrobirii rezistenţei fostelor clase exploatatoare şi ale instaurării puterii populare. Elemente legionare sau foşti moşieri urând cuceririle poporului muncitor s-au dat la o serie de acţiuni mârşave, odioase îndreptate împotriva cuceririlor revoluţionare şi împotriva unor fii credincioşi ai poporului. Ei şi-au legat acţiunile de propaganda duşmănoasă a posturilor de radio imperialiste. Nici o forţă nu mai este astăzi în stare să oprească din loc sau să întoarcă roata istoriei. La baza succeselor obţinute de statul nostru, stă unitatea poporului în jurul partidului şi a guvernului. Această bandă de asasini şi jefuitori care este judecată astăzi a crezut că va putea slăbi prin faptele lor puterea noastră democrat-populară. Puterea noastră democrat-populară i-a zdrobit, însă numai punerea lor în lanţuri nu este suficientă ci ei trebuie înlăturaţi definitiv din societate.".*

În continuare, procurorul militar, preluând afirmaţia atribuită lui Toma Arnăuţoiu în timpul anchetei penale, insista asupra „**scopului bandei**": *„răsturnarea regimului democrat-popular şi înlocuirea lui printr-o dictatură militară, după care conducerea ţării ar fi urmat să fie încredinţată unei coaliţii de partide burgheze".* [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–679].

Rechizitoriul procurorului militar amplifica vinovăţia „bandei", încercând să implice şi alte personalităţi ale vieţii politice româneşti din perioada premergătoare instalării prin forţă a regimului comunist. Astfel, el menţiona că „unele elemente duşmănoase, ca Aurelian Bentoiu, fost ministru liberal, Popescu Valeriu, Enescu,

Dumitrescu L. au organizat deplasarea în Muntele Fâlfâescu, unde Dumitrescu L. avea o exploatare, în scopul de a organiza o rezistenţă armată în vederea unui eventual război", acuzaţie respinsă, ulterior, de inculpatul Dumitrescu Lazea, care a afirmat că a fost la munte, însă, „numai pentru probleme legate de administrarea exploatării sale forestiere", fapt confirmat şi de Toma Arnăuţoiu… Procurorul militar continuă să inventeze acuze dintre cele mai grave, ca şi când cele smulse prin forţă la interogatorii nu erau suficiente pentru a cere pedeapsa capitală. Astfel, menţionează „un atac la Stâna roşie, unde a fost terorizat Chiva Gheorghe, prin el, bandiţii trimiţând ameninţări la adresa organelor de Securitate". [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–683].

În mai 1952, au atacat, în Muntele Spinarea, pe „maiorul Moisescu P. care mai era însoţit de o persoană şi l-au jefuit". [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–684].

În perioada contrarevoluţiei din Ungaria, *„teroriştii audiau posturile de radio imperialiste şi au difuzat o serie de materiale cu conţinut contrarevoluţionar".* [Idem]. „Aceşti odioşi criminali şi-au omorât propriul copil în anul 1955", continuă să acuze fără temei procurorul militar… Adevărul era, însă, altul. Copilul fusese născut la 17 mai 1955, Maria Plop fiind asistată la naştere de Toma şi Petre Arnăuţoiu. Naşterea fusese „nenormală", iar copilul, după cum va declara Petre Arnăuţoiu, „a fost născut mort, din cauza unei ploi cu piatră care ne-a apucat prin pădure, Maria Plop, fugind să se adăpostească, a căzut şi s-a lovit…". [Dosar 1238, vol. 43; cf. L–693].

Procurorul militar acuză, rând pe rând, cu o furie „proletară" greu de imaginat, într-o ordine pe care numai el o ştia, pe: Drăgoi Ion, Săndoiu Ion, Moldoveanu Alexandru, Băşoiu Nicolae, Andreescu Nicolae, Constantinescu Ioan – adăugând, la cel din urmă, învinuirea că „a procedat la luarea jurământului de credinţă de la numiţii: Preduţ Iuliana (fiică a preotului), Justina (soţia sa), dar şi de la Burete I. (un nume absolut inventat !) şi de la „alţii", cât mai mulţi „alţii"… [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–685].

O declaraţie smulsă, probabil, prin tortură, Mariei Andreescu îl acuza că ar fi silit-o să depună jurământul în faţa lui, în biserică, deşi ea era soţia preotului Nicolae Andreescu, cel care îl „recrutase în bandă" pe parohul bisericii din Poenărei !… [Dosar 1220/1959. Sentinţa nr. 107, pct. 8].

Preoţii implicaţi în proces: Nicolae Andreescu, Ioan Constantinescu, Ion Drăgoi şi Ilie Dragomirescu sunt acuzaţi de către procurorul militar că „au îmbrăcat masca falsă a calităţii de preot, în dosul căreia se ascundea chipul hâd al unor criminali josnici, pentru a lovi cu cruzime oamenii cinstiţi; ei nu pot fi calificaţi decât borfaşi de rând, elemente declasate de ultimă speţă". [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–687]. Limbajul vitriolat cu acuzaţii tipic comuniste al procurorului militar, relevând universul său „spiritual", prin excelenţă, ateist, care excludea, dintr-un comportament normal al unui slujitor al bisericii, „mila creştină", este impregnat până la saturaţie de expresii caracteristice ideologilor „luptei de clasă a proletariatului", la şcoala cărora se formase, ori, mai exact, se deformase ca om…

Procurorul militar îşi exprimă, astfel, ura faţă de duşmanii învederaţi ai poporului muncitor, „constructor devotat al socialismului biruitor”. Rechizitoriul său se constituie într-o mostră de pledoarie specifică „epocii luptei de clasă”, care ar putea ilustra cât mai adecvat istoria „injustiţiei” româneşti din perioada totalitarismului comunist. Acuzele vizau aspecte dintre cele mai diverse. Procurorul militar insinua, de pildă, că „inculpatul Andreescu Nicolae a cerut bandei să i se dea, în cazul când planurile lor criminale s-ar înfăptui, un post de conducere în Ministerul Cultelor”. [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–685].

În boxă, potrivit rechizitoriului procurorului militar, se aflau nu patrioţi care luptaseră pentru libertate, ci „o adunătură de tâlhari şi asasini, odioase lepădături, criminali odioşi, elemente declasate”, pentru care, cu excepţia ciobanului Nicolae Vasilescu, cere „pedeapsa cu moartea prin împuşcare”, exprimându-şi certitudinea că „Şedinţa Tribunalului va zdrobi pentru totdeauna aceste năpârci”… [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–684].

În faţa avalanşelor de expresii tipic „revoluţionare”, cuvântul apărătorilor din oficiu, îngroziţi şi ei de o posibilă acuză că uneltesc, alături de învinuiţi, apărându-i, contra „poporului muncitor”, s-a transformat într-o palidă pledoarie vizând, în esenţă, comutarea pedepsei cu moartea cerută de procurorul militar în închisoare pe viaţă. Apărătorii invocă, în susţinerea cererii lor, unele circumstanţe atenuante: Toma şi Petre Arnăuţoiu – „au dat dovadă de multă sinceritate atât la ancheta penală cât şi în faţa instanţei”; Plop Maria – „având un nivel cultural redus, a căzut sub influenţa nefastă a principalilor criminali”; Jubleanu Titu şi Popescu Constantin – „au fost simpli membri ai bandei”; Săndoiu Ion şi Ticu Nicolae-Sorescu – sunt „ţărani săraci”, ca, de altfel, şi Tomeci Gheorghe şi Băşoiu Nicolae; preotul Drăgoi Ion a fost, doar, „confesorul bandei”, iar preotul Ilie Dragomirescu – „a fost mânat de sentimente de milă pentru rudele sale, Arnăuţoii”. În ceea ce priveşte pe „inculpaţii” Andreescu Nicolae şi Constantinescu Ioan, avocatul Păunescu Nic. se consideră „obligat” – doar apără din oficiu ! – să remarce că „faptele acestora sânt dovedite şi recunoscute”… O „pledoarie” imbecilă confirmând, în ultimă instanţă, vinovăţia „clienţilor” săi !… Nici o circumstanţă atenuantă cât de cât motivată nu se găseşte, în „discursul” lui, pentru a fi consemnată de grefier !…

În apărarea lor, inculpaţii se declară vinovaţi de acuzele aduse. Toma Arnăuţoiu „regretă, spunând că, prin muncă, va căuta să-şi răscumpere greşelile trecutului”; Petre Arnăuţoiu – „nu şi-a dat seama de gravitatea faptelor sale”; Maria Plop – „nu va mai repeta greşeala în viitor”; Jubleanu Titu, Popescu Constantin, Săndoiu Ion – „n-au cunoscut scopul bandei”, ca, de altfel, şi Andreescu Nicolae şi Constantinescu Ioan – care cer instanţei „circumstanţe atenuante”… [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–691].

Moldoveanu Alexandru declară că „a depus jurământ fără voia lui”; Grigore Ion-Lepărău – „nu a cunoscut pentru cine procură aparatul de radio”; Dragomirescu Ilie

– „a ajutat pe Toma şi Petre Arnăuţoiu dintr-un sentiment de rudenie, neştiind că sunt constituiţi în bandă"; Vasilescu Nicolae „cere instanţei iertare", iar Dumitrescu Ion-Lazea „arată că nu i s-a permis să se apere singur, cere să i se disjungă cauza, ridicând excepţia «non bis in idem», întrucât fusese condamnat şi executase deja o pedeapsă de 6 ani". Inculpatul Drăgoi Ion „nu recunoaşte faptele ce i se reţin în sarcină şi arată că declaraţia lui Toma Arnăuţoiu, potrivit căruia «a ridicat pretenţia că nu poate sta sub ordinele sale şi Arsenescu l-a pus la dispoziţia bandei din Bran», ar fi izvorâtă din ură personală". [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–666, 691]. După audierea învinuiţilor, Tribunalul Militar „a declarat dezbaterile închise, s-a retras în camera de consiliu spre a delibera asupra culpabilităţii şi aplicării pedepsei" şi, constatând că „pentru studiul actelor e nevoie de un timp îndelungat", a dispus amânarea pronunţării sentinţei la data de 19 mai 1959. [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–692-693].

Sentinţa criminală

Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare. Colegiul de fond. (Dosar nr. 1220/59) „Proces verbal (minută) nr. 107. Astăzi 19 mai 1959, Tribunalul compus din: Preşedinte: loc. col. de justiţie Branovici Ioan; Judecător: maior de justiţie Munteanu Fănică; Asesori populari: col. Chimirel Iancu, locot. col. Bob Horaţiu, locot. col. Dihoescu G.,

Deliberând în secret conform art. 291-295 C.J. şi pentru motivele ce se vor arăta în corpul sentinţei, în numele poporului hotărăşte: cu unanimitate de voturi făcând aplicarea art. 207 al. 1, art. 464 al 1, art. 101, art. 25 pct. 6, art 30 din Codul Familiei şi art. 304 C.J.M. condamnă la MOARTE pe:

ARNĂUŢOIU TOMA şi **ARNĂUŢOIU PETRE** pt. infracţiunea p.p. de art. 207 al. 1 C.P. şi la muncă silnică pe viaţă pt. infracţiunea p.p. art. 464 al 1. Conform art. 101 C.P. se va executa pedeapsa cea mai gravă. Se dispune confiscarea averii personale a inculpaţilor.

Cu unanimitate de voturi făcând aplicarea art. 207 al. 1, art. 25 pct. 6, art. 30 din Codul Familiei şi art. 304 C.J.M. condamnă la MOARTE şi confiscarea totală a averii pentru infracţiunea p.p. de art. 207 alin. 1 C.P., pe:

JUBLEANU TITU, **POPESCU CONSTANTIN**, **SĂNDOIU ION**, **ANDREESCU NICOLAE**, **CONSTANTINESCU GH. IOAN**, **TICU NICOLAE zis SORESCU**, **BĂŞOIU D. NICOLAE**, **TOMECI I. GHEORGHE**, **MOLDOVEANU I. ALEXANDRU**, **DRĂGOI N. ION**.

Invocându-se diferite articole din C.P., C.J.M. şi Codul Familiei, sunt, de asemenea, condamnaţi:

–MARIA GR. PLOP – la muncă silnică pe viaţă, 20 ani temniţă grea şi 10 ani degradare civică, urmând să execute pedeapsa cea mai gravă, precum şi confiscarea totală a averii personale;

–DUMITRESCU ION-LAZEA – (condamnat anterior, prin sentinţa nr. 1713/2 decembrie 1955, la 4 ani închisoare corecţională) [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–804] la muncă silnică pe viaţă şi confiscarea totală a averii personale;

–GRIGORE ION ZIS LEPĂRĂU – la muncă silnică pe viaţă şi confiscarea totală a averii personale;

–DRAGOMIRESCU ILIE – la 15 ani muncă silnică, 10 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii personale;

–VASILESCU NICOLAE – la 10 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii personale. Obligă pe fiecare inculpat să plătească 1000 lei cheltuieli de judecată. Cu drept de recurs la Tribunalul Suprem – Colegiul Militar – în termen de 24 ore pentru condamnaţii la MOARTE: Arnăuţoiu I. Toma, Arnăuţoiu I. Petre, Jubleanu I. Titu, Popescu Constantin, Săndoiu Gh. Ion, Andreescu N. Nicolae, Constantinescu Gh. Ioan, Ticu Nicolae zis Sorescu, Băşoiu D. Nicolae, Tomeci I. Gheorghe, Moldoveanu I. Alexandru, Drăgoi N. Ion şi în termen de 3 zile pentru ceilalţi inculpaţi: Plop Maria, Grigore Ion, Dragomirescu Ilie, Dumitrescu Ion şi Vasilescu Nicolae. „Dată şi citită în şedinţă publică astăzi 19 mai 1959, la Bucureşti. Preşedinte – locot. colonel. de justiţie Branovici Ioan; Judecător: maior de justiţie Munteanu Fănică; Asesori: col. Chimirel Iancu, locot. col. Bob Horaţiu, locot. col. Dihoescu G.” [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–707-710].

Penitenciarul Jilava înaintează, sub nr. 5303 din 22.05.1959, Tribunalului Militar al Regiunii a II-a Militare 13 cereri privind pe deţinuţii C.R: Andreescu Nicolae, Arnăuţoiu Petre, Arnăuţoiu Toma, Băşoiu Nicolae, Milea Benone <sic!>, Popescu Constantin, Săndoiu Ion, Tomeci Gheorghe, Ticu Nicolae-Sorescu, Constantinescu Ioan, Jubleanu Titu şi Moldoveanu Alexandru, prin care solicită aprobarea recursului”. [Dosar 1238, vol. 98; cf. L–711]. De observat că, în loc de Drăgoi Ion, apare Milea Benone, care nu fusese condamnat în acest lot. Probabil că şi sentinţa acestuia, ca, de altfel, şi a celorlalţi, fusese hotărâtă încă din timpul anchetelor, de către Securitate…

Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare din Bucureşti, str. Danielopol, nr. 2 se adresează, sub nr. 9786/6 iunie 1959, Direcţiei Tribunalelor Militare din Ministerul Justiţiei, înaintând „cererile de graţiere sau de comutarea pedepsei cu moartea făcute de următorii condamnaţi: Arnăuţoiu Toma, Arnăuţoiu Petre, Jubleanu Titu, Popescu Constantin, Săndoiu Ion, Andreescu Nicolae, Constantinescu Ioan, Ticu Nicolae zis Sorescu, Băşoiu Nicolae, Tomeci Gheorghe, Moldoveanu Alexandru, Drăgoi Ion”, menţionându-se că „susnumiţii sânt condamnaţi la moarte de Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare, Colegiul de fond, prin sentinţa nr. 107 din 19 mai 1959, pentru crima de teroare în grup p.p. de art. 207 al. 1 C.P.”, că „Sentinţa a rămas definitivă prin respingerea recursurilor conform deciziei nr. 283 din 1 iunie 1959 a Tribunalului Suprem, Colegiul Militar” şi că „Cererile de graţiere sau comutarea pedepsei cu moartea urmează a fi supuse spre soluţionare Prezidiului Marii Adunări Naţionale”.

Adresa a fost semnată de preşedintele Tribunalului Militar al Regiunii a II-a Militare, colonel de justiţie Dimitriu D. Adrian şi de secretarul şef, T. Petrescu Joiţeanu. [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–714].

Prin adresa nr. 0346 din 18 iunie 1959, cu menţiunea „secret”, [Dosar nr. 1238, vol. 49], Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare încunoştinţează Penitenciarul Jilava că „Prezidiul Marii Adunări Naţionale în şedinţa din 16 iulie 1958 a respins cererile de graţiere, comutarea pedepsei cu moartea, pentru următorii inculpaţi deţinuţi în acel penitenciar: Arnăuţoiu I. Toma, Arnăuţoiu I. Petre, Jubleanu I. Titu, Popescu I. Constantin, Săndoiu Gh. Ioan, Andreescu N. Nicolae, Constantinescu Gh. Ioan, Ticu I. Nicolae zis Sorescu, Băşoiu D. Nicolae, Tomeci I. Gheorghe, Moldoveanu I. Alexandru şi Drăgoi N. Ion, cărora li se consemnează datele personale, precum şi cererile de graţiere ale următorilor condamnaţi la moarte, în aceeaşi cauză, prin Sentinţa nr. 119 din 4 iunie 1959, invocându-se aceleaşi articole de lege:

–MILEA I. BENONE, născut la 28 ianuarie 1927, în comuna Nucşoara, satul Slatina, fiul lui Nicolae şi Ana, cu ultimul domiciliu în comuna natală, lucrător forestier, necăsătorit, condamnat prin sentinţa nr. 108 din 19 mai 1959;

–MICA V. ION, născut la 12 februarie 1923, în comuna Pietroşani, fiul lui Victor şi Floarea, învăţător, căsătorit, are 4 copii, cu domiciliul în comuna Corbi, raionul Curtea de Argeş, regiunea Piteşti;

–POPESCU GH. GHEORGHE, născut la 19 aprilie 1902, în comuna Corbi, fiul lui Gheorghe şi Paraschiva, învăţător, căsătorit, are 3 copii, cu domiciliul în comuna Olaru;

–NIŢU N. NICOLAE, născut la 28 iunie 1900, în comuna Pietroşani, fiul lui Gheorghe şi Elena, ornamentist, căsătorit, are un copil, cu ultimul domiciliu în Bucureşti, str. Ştefan Stoica nr. 37. Ultimii trei condamnaţi la moarte prin sentinţa nr. 119 din 4 iunie 1959 rămasă definitivă prin decizia nr. 338 din 19 iunie 1959 a Tribunalului Suprem, Colegiul Militar, prin care s-au respins recursurile, pentru infracţiunea p.p. de art. 207 al 1 C.P.”.

„În conformitate cu prevederile Regulamentului privind executarea hotărârilor judecătoreşti în care s-au pronunţat pedepse cu moartea, urmează ca sentinţele să fie executate în care scop veţi anunţa Procuratura Militară a Regiunii 2 Militare asupra locului şi datei fixate pentru executare.”.

Adresa a fost semnată de preşedintele Tribunalului Militar al Regiunii a II-a Militare, colonel de justiţie Dimitriu D. Adrian. [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–717].

Potrivit proceselor verbale din 18 iulie 1959 [Dosar nr. 1238, vol. 49], încheiate de „Noi, Căpitan de justiţie Cinca Constantin, judecător la Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare, delegat de Preşedintele Tribunalului Militar al Regiunii a II-a Militare, conform art. 14 al. 2 din regulamentul privind executarea hotărârilor judecătoreşti, în care s-a pronunţat pedeapsa cu moartea; Maior Fulger Ştefan, procuror militar, delegat al Procuraturii Militare a Regiunii a II-a Militare; Maior Niculescu Gheorghe, procuror

militar, delegat al Procuraturii Principale Militare; Lt. col. Gheorghiu Mihai, comandantul Penitenciarului Jilava şi medic maior Ionescu Mihai, delegat din partea M.A.I., având dispoziţii pentru executarea sentinţei nr. 107 din 19 mai 1959 pronunţată de Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare, ne-am deplasat la Penitenciarul Jilava pentru a proceda la execuţie".

Condamnaţii la moarte au fost executaţi cu pistoletul, la comanda dată de comandantul Penitenciarului Jilava, de către o echipă formată din trei militari reangajaţi.

Procesele verbale tip consemnează că *„medicul penitenciarului delegat din partea M.A.I. a verificat şi constatat moartea condamnatului ……………., după care corpul celui executat a fost preluat de comandantul penitenciarului Jilava, care a dispus înmormântarea în locul unde se înhumează ceilalţi deţinuţi decedaţi"*, aşadar, într-o groapă comună al cărei loc nu a fost nici până acum precizat…

Momentul execuţiei fiecăruia este, intenţionat sau nu, consemnat eronat. Astfel, potrivit proceselor verbale publicate, Arnăuţoiu Toma ar fi fost executat la 21 iulie, ora nefiind precizată; Arnăuţoiu Petre – la 19 iulie, ora 21^{15} [Dosar 1238, vol. 78; cf. L–721]; Andreescu Nicolae – la 19 iulie, ora 21^{15} [Dosar 1238, vol. 73; cf. L–723]; Constantinescu Ioan – la 18 iulie, ora 20^{30}; Mica V. Ion – la 18 iulie, ora 24^{00}; Popescu Gh. Gheorghe – la 19 iulie, ora 0^{15} [Dosar 1238, vol. 77; cf. L–750]; Niţu N. Nicolae – la 19 iulie, ora 0^{30} [Dosar 1238, vol. 77; cf. L–753], deşi procesele verbale sunt încheiate pe data de 18 iulie 1959 !…

Presupunând, totuşi, că execuţiile nu au fost simultane, ci individuale, din 15 în 15 minute, intervalul de timp menţionat în cazul ultimelor trei execuţii, şi că acestea au avut loc în ordinea consemnată în sentinţă, rezultă că aceste crime în lanţ ale Securităţii au fost săvârşite în noaptea de 18 spre 19 iulie 1959, în succesiunea următoare şi la orele indicate în dreptul fiecărui condamnat la pedeapsa capitală: **Arnăuţoiu Toma** – 21^{00}; **Arnăuţoiu Petre** – 21^{15}; **Jubleanu Titu** – 21^{30}; **Popescu Constantin** – 21^{45}; **Săndoiu Ion** – 22^{00}; **Andreescu Nicolae** – 22^{15}; **Constantinescu Ioan** – 22^{30}, **Ticu Nicolae-Sorescu** – 22^{45}; **Băşoiu Nicolae** – 23^{00}; **Tomeci Gheorghe** – 23^{15}; **Moldoveanu Alexandru** – 23^{30}; **Drăgoi Ion** – 23^{45}; **Mica V. Ion** –24^{00}; **Popescu Gheorghe** – 0^{15}; **Niţu Nicolae** – 0^{30} şi **Milea Benone** – 0^{45}.

Fie-le ţărâna uşoară şi deie Bunul Dumnezeu să li se afle vreodată locul unde li se odihnesc osemintele, pentru ca însemnul credinţei noastre să le străjuiască nemurirea, iar memoria numelui lor să dăinuiască între aleşii neamului acestuia, pe care l-au slujit, până la sacrificiul suprem, cu o exemplară devoţiune !…

Pe urmele lor, vor merge, cu acelaşi spirit de sacrificiu şi cu aceeaşi dorinţă nestinsă de libertate, peste exact 30 de ani, eroii ucişi în Revoluţia anticomunistă din decembrie 1989 !…

Procese în lanţ împotriva „duşmanilor poporului”

Justiţia comunistă continuă, „în numele poporului”, seria proceselor criminale îndreptate împotriva luptătorilor pentru libertate din Munţii Făgăraş. „Unitatea Militară 0336 Piteşti către Penitenciarul Jilava. Strict secret. Nr. 26444 din 14 mai 1959: Vă trimitem prin delegatul nostru, pe următorii arestaţi care urmează a fi încarceraţi în penitenciar, la dispoziţia Tribunalului Militar al Regiunii a II-a Militare Bucureşti: Ionescu Nicolae, Andreescu Maria, Preda Ion, Grigore Ion zis Podea, Tomeci Gh. Ion, Chirca A. Gheorghe, Tefeleu Constantin, Pavel B. Nicolae, Arnăuţoiu Ion zis Iancu, Samoilă C. Nicolae, Constantinescu Justina, Mica V. Ion, Niţu Nicolae, Popescu Gh. Gheorghe, Rizea Elisabeta, Paul Pavel, Milea Benone”.

Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare. Colegiul de fond. (Dosar nr. 1221/59) „Proces verbal (minută) nr. 119

Astăzi, 4 iunie 1959, Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare compus din: Preşedinte – loc. col. de justiţie Branovici Ioan; Judecător: maior de justiţie Munteanu Fănică; lt. col. Chimirel Iancu, lt. col. Bob Horaţiu, locot. col. Dihoescu G., deliberând în secret conform art. 191-295 C.J.M. şi pentru motivele ce se vor arăta, în corpul sentinţei, în numele poporului hotărăşte: cu unanimitate de voturi făcând aplicaţiunea art. 292 C.J.M. art. 121 C.P. comb. cu art. 207 al. 1 C.P.; art. 25 pct. 6 C.P., art 30 din Codul Familiei şi art. 304 C.J.M. condamnă la MOARTE pe:

1– MICA V. IOAN,

2– POPESCU G. GHEORGHE,

3– NIŢU G. NICOLAE (menţionaţi împreună cu condamnaţii la moarte prin Sentinţa nr. 107 şi cu care vor fi executaţi la Penitenciarul Jilava în 18/19 iulie 1959).

Cu unanimitate de voturi făcând aplicaţiunea art. 292 C.J.M., art. 284 C.P. al. ultim comb. cu art. 207 al 1 C.P.; art. 26 pct. 6 C.P., art. 30 din Codul Familiei şi art. 304 şi 463 C.J.M. condamnă pe:

4– ARNĂUŢOIU T. IOAN zis IANCU – fiul lui Toma şi al Elenei, născut la 11 octombrie 1887, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 18 ani temniţă grea, 10 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii inculpatului.

5– RIZEA ELISABETA – fiica lui Ion şi a Mariei, născută la 28 iulie 1912, în comuna Domneşti, cu domiciliul în comuna Nucşoara; fără antecedente penale – condamnată la 25 ani muncă silnică, 10 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii inculpatei.

6– PREDA I. IOAN – fiul lui Ioan şi al Ioanei, născut la 30 ianuarie 1907, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 20 ani muncă silnică, 10 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii inculpatului.

7– SAMOILĂ C. NICOLAE– fiul lui Constantin şi al Mariei, născut la 2 septembrie 1925, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 15 ani muncă silnică, 6 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii inculpatului.

8– TOMECI G. IOAN – fiul lui Gheorghe şi al Filofteiei, născut la 14 decembrie 1927, în comuna Brăduleţ, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 20 ani muncă silnică, 8 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii.

9– GRIGORE IOAN zis PODEA – fiul lui Ion şi al Elisabetei, născut la 25 septembrie 1914, în comuna Domneşti, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 20 ani muncă silnică, 8 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii inculpatului.

Cu unanimitate de voturi făcând aplicaţiunea art. 292 C.J.M., art. 121 C.P. comb. cu art. 207 al. 1 C.P.; art. 25 pct. 6 C.P., art. 30 din Codul Familiei şi art. 304 şi 463 C.J.M. condamnă pe:

10– TEFELEU G. CONSTANTIN – fiul lui Gheorghe şi al Anei, născut la 24 februarie 1919 în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 16 ani muncă silnică, 6 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii inculpatului.

Cu unanimitate de voturi făcând aplicaţiunea art. 284 ultim C.P. comb cu art. 207 al. 1 C.P.; art. 25 pct. 6 C.P., art. 30 din Codul Familiei şi art. 304 şi 463 C.J.M. condamnă pe:

11– IONESCU N. NICOLAE – fiul lui Nicolae şi al Elisabetei, născut la 10 august 1922, în comuna Domneşti, domiciliat în Bucureşti, str. Silvestru, nr. 25; fără antecedente penale – condamnat la 25 ani muncă silnică, 10 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii inculpatului.

12– ANDREESCU N. MARIA – fiica lui Nicolae şi a Elenei, născută la 28 ianuarie 1923, în satul Poenărei, comuna Corbi, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnată la 15 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii inculpatei.

13– CONSTANTINESCU GRIGORE JUSTINA – fiica lui Grigore şi a Justinei, născută la 12 aprilie 1912, în satul Poenărei, comuna Corbi, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnată la 15 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii inculpatei.

14– PAVEL B. NICOLAE – fiul lui Bucur şi al Ioanei, născut la 26 iunie 1901, în comuna Domneşti, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 20 ani muncă silnică, 8 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii inculpatului.

Cu unanimitate de voturi făcând aplicaţiunea art. 292 C.J.M., art. 228 C.P., comb. cu art. 207 al. 1 C.P.; art. 25 pct. 6 C.P., art. 30 din Codul Familiei şi art. 304 şi 463 C.J.M. condamnă pe:

15– CHIRCA A. GHEORGHE – fiul lui Aurel şi al Marinei, născut la 17 aprilie 1939, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 8 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii inculpatului.

16– PAUL N. PAVEL – fiul lui Nicolae şi al Chiriachiţei, născut la 28 august 1887, în Câmpulung Muscel, cu acelaşi domiciliu, str. Dobrogeanu Gherea, nr. 16; moşier, fără antecedente penale – condamnat la 10 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii inculpatului. Obligă pe fiecare inculpat să plătească 600 lei cheltuieli de judecată.”.

Un alt proces – alţi ani grei de detenţie

Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare. Colegiul de fond. În deplasare la Piteşti. (Dosar nr. 2205/59)

„SENTINŢA nr. 119 Astăzi, 12 septembrie 1959, Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare, colegiul de fond, compus conform legii din: Preşedinte – loc. col. de justiţie Branovici Ioan; Judecător: maior de justiţie Petrescu Ioan; lt. col. Bob Horaţiu; Asesori populari: maior Spătărel Bucur, maior Toreanik Gheorghe; Procuror militar: căpitan de justiţie Molea Marian: Secretar şedinţă: Dumitrescu Aurel

TRIBUNALUL, În numele poporului, HOTĂRĂŞTE: cu unanimitate de voturi făcând aplicaţiunea art. 284 C.P. comb. cu art. 207 al. 1 C.P.; art. 25 pct. 6 C.P., art. 304 şi 463 C.J.M. condamnă pe:

1. BĂŞOIU GHEORGHE – fiul lui Nicolae şi al Filofteiei, născut la 13 martie 1933, în comuna Stăneşti, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 20 ani muncă silnică, 10 ani degradare civică şi confiscă în întregime averea. Compută detenţia de la 28 iunie 1958.

2. PREDUŢ IULIANA – fiica lui Ioan Constantinescu şi a Justinei, născută la 16 iunie 1929, în satul Poenărei, comuna Corbi, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnată la 12 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică şi confiscă în întregime averea. Compută detenţia de la 28 iunie 1958.

3. BĂŞOIU FILOFTEIA – fiica lui Ion şi a Mariei, născută la 13 noiembrie 1913, în comuna Stăneşti, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnată la 15 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică şi confiscă în întregime averea. Compută detenţia de la 28 iunie 1958.

4. TOMECI FILOFTEIA – fiica lui Nicolae şi a Elisabetei, născută la 16 iunie 1902, în comuna Domneşti, cu domiciliul în comuna Brăduleţ; fără antecedente penale – condamnată la 12 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică şi confiscă în întregime averea. Compută detenţia de la 22 iunie 1958.

5. LEMNARU ELENA – fiica lui Petre şi a Mariei, născută la 13 aprilie 1911, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnată la 12 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică şi confiscă în întregime averea. Compută detenţia de la 22 iunie 1958.

6. BEREVOIANU VICTOR – fiul lui Gheorghe şi al Anei, născut la 13 aprilie 1930, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 14 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică şi confiscă în întregime averea. Compută detenţia de la 22 iunie 1958.

7. POPESCU PETRE – fiul lui Gheorghe şi al Elenei, născut la 30 iunie 1912, în comuna Muşăteşti, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 20 ani muncă silnică, 10 ani degradare civică şi confiscă în întregime averea. Compută detenţia de la 2 august 1958.

8. TEFELEU ION – fiul lui Gheorghe şi al Anei, născut la 1 ianuarie 1924, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 15 ani muncă silnică, 8 ani degradare civică şi confiscă în întregime averea. Compută detenţia de la 3 iulie 1958.

Făcând aplicaţiunea art. 284 C.P. comb. cu art. 207 al. 1 C.P.; art. 31 C.P., art. 25 pct. 6 C.P., art. 157 C.P., art. 304 şi 463 C.J.M. condamnă pe:

9. GRIGORE NICOLAE PODEA – fiul lui Bucur şi al Ioanei, născut la 30 septembrie 1892, în comuna Domneşti, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 8 ani temniţă grea, 5 ani degradare civică şi confiscă în întregime averea. Compută detenţia de la 22 iunie 1958.

Făcând aplicaţiunea art. 292 C.J.M, art. 284 C.P. comb. cu art. 207 al. 1 C.P., art. 25 pct. 6 C.P., art. 157 C.P., art. 304 şi 463 C.J.M. condamnă pe:

10. OPROIU IOAN – fiul lui Ion şi al Paraschivei, născut la 16 august 1922, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 20 ani muncă silnică, 8 ani degradare civică şi confiscă în întregime averea. Compută detenţia de la 22 iunie 1958.

Făcând aplicaţiunea art. 228 C.P., comb. cu art. 207 al. 1 C.P., art. 25 pct. 6 C.P., art. 30 din C. Familiei, art. 305 şi 463 C.J.M. condamnă pe:

11. POPESCU G. GHEORGHE – fiul lui Gheorghe şi al Mariei, născut la 10 martie 1931, în satul Poenărei, comuna Corbi, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 8 ani închisoare corecţională; confiscă în întregime averea. Compută detenţia de la 28 iunie 1958.

12. COMĂNDAŞU MUCENIC – fiul lui Nicolae şi al Anei, născut la 25 martie 1881, în comuna Stăneşti, cu domiciliul în comuna Stăneşti; fără antecedente penale – condamnat la 5 ani închisoare corecţională; confiscă în întregime averea. Computǎ detenţia de la 19 iulie 1958.

13. MĂNESCU NICOLAE – fiul lui Nicolae şi al Anei, născut la 1 decembrie 1884, în comuna Berevoeşti, cu domiciliul în Câmpulung Muscel, Şoseaua Naţională, nr. 93; fără antecedente penale – condamnat la 4 ani închisoare corecţională; confiscă în întregime averea. Computǎ detenţia de la 28 iunie 1958.

14. POPESCU EUGEN – fiul lui Nicolae şi al Ecaterinei, născut la 1 iunie 1926, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 7 ani închisoare corecţională; confiscă în întregime averea. Computǎ detenţia de la 22 iunie 1958.

15. TICU MARIA-SORESCU – fiica lui Grigore şi a Ioanei, născută la 15 iulie 1905, în satul Poenărei, comuna Corbi, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnată la 3 ani închisoare corecţională; confiscă în întregime averea. Computǎ detenţia de la 24 iunie 1958.

Făcând aplicaţiunea art. 292 C.J.M., art. 228 C.P., comb. cu art. 207 al. 1 C.P., art. 25 pct. 6 C.P., art. 30 din C. Familiei, art. 305 şi 463 C.J.M. condamnă pe:

16. PAUL GHEORGHE – fiul lui Pavel şi al Luciei, născut la 14 aprilie 1924, în Câmpulung Muscel, domiciliat în Constanţa, B-dul Republicii, nr. 62; fără antecedente penale – condamnat la 10 ani închisoare corecţională; confiscă în întregime averea. Computǎ detenţia de la 13 octombrie 1958.

17. BĂNĂŢEANU IOAN – fiul lui Ion şi al Mariei, născut la 1 decembrie 1916, în comuna Corbi, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 7 ani închisoare corecţională; confiscă în întregime averea. Computǎ detenţia de la 28 iunie 1958.

18. SORESCU GHEORGHE – fiul lui Nicolae şi al Mariei, născut la 2 august 1925, în satul Poenărei, comuna Corbi, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 7 ani închisoare corecţională; confiscă în întregime averea. Computǎ detenţia de la 24 iunie 1958.

19. DUMITRAŞCU MIHAIL – fiul lui Ioniţă şi al Ruxandrei, născut la 13 martie 1919, în comuna Covadineşti, domiciliat în comuna Corbi; fără antecedente penale – condamnat la 10 ani închisoare corecţională; confiscă în întregime averea. Computǎ detenţia de la 19 iulie 1958.

20. DIACONU IOAN – fiul lui Ion şi al Mariei, născut la 10 noiembrie 1925, în satul Poenărei, comuna Corbi, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 5 ani închisoare corecţională; confiscă în întregime averea. Computǎ detenţia de la 12 iulie 1958.

21. CHIRCA IOAN – fiul lui Aurel şi al Marinei, născut la 12 ianuarie 1927, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 6 ani închisoare corecţională; confiscă în întregime averea. Compută detenţia de la 22 iunie 1958.

Făcând aplicaţiunea art. 292 C.J.M., art. 3 C.P., art. 33 din Decret 190/47, art. 164 pct. 2 C.P., art. 4 p. II C.P. dispune încetarea procesului penal pentru inculpatul CUJBESCU TOMA.

Făcând aplicaţiunea art. 4 partea I pct. 1 c. pr. pen. achită de orice penalitate pe ANDREESCU IOAN zis LEU din Corbi.

Făcând aplicaţiunea art. 29 c. pr pen. art 310 restituie dosarul lui ALECU IOAN zis BÂRLOGEANU la Procuratura Militară a Regiunii a II-a Militare. Obligă pe fiecare condamnat în parte la 1000 lei cheltuieli de judecată. Cu drept de recurs. Dată şi citită în şedinţă publică astăzi 21 septembrie 1959.

Preşedinte – loc. col. de justiţie Branovici Ioan; Judecător: maior de justiţie Petrescu Ioan; lt. col. Bob Horaţiu; Asesori populari: ss/indescifrabili. Secretar: Dumitrescu Aurel.".

Alt lot de acuzaţi, alte condamnări inumane

Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare. Colegiul de fond. (Dosar nr. 1238, vol. 39) „SENTINŢA nr. 203 Astăzi 4 noiembrie 1959, Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare, colegiul de fond, compus conform legii din: Preşedinte – loc. col. de justiţie Csako Eduard; Judecător: căpitan de justiţie Cinca Constantin; Asesori: lt. col. Bob Horaţiu; maior Spătărel Bucur, maior Toreanik Gheorghe; Secretar şedinţă: Cîrstea Marin. TRIBUNALUL, În numele poporului, HOTĂRĂŞTE: Cu unanimitate de voturi făcând aplicaţiunea art. 207 pct. 1 C.P., art. 25 pct. 6 C.P., art. 157 şi 159 C.P., art. 304 şi 463 C.J.M. condamnă pe:

1. VIŞOIANU IOSIF – fiul lui Iosif şi al Elenei, născut la 5 ianuarie 1922, în comuna Văleni, domiciliat în Oradea, Calea Republicii, nr. 22; fără antecedente penale – condamnat la 25 ani muncă silnică, 10 ani degradare civică; dispune confiscarea totală a averii condamnatului; îi computã detenţia preventivă de la 22 aprilie 1959; îl obligă să plătească 1000 lei cheltuieli de judecată. (Vişoianu Iosif fusese paraşutat în anul 1945, în Bucovina, cu grupul Ovidiu Găină. [L–784]. Gheorghe Ardei spunea despre el că venise din străinătate cu misiunea de a constitui organizaţii subversive în R.P.R.). [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–656].

Făcând aplicaţiunea art. 292 C.J.M, art. 284 pct. 3 al. ultim comb. cu art. 207 al. 1 C.P., art. 25 pct. 6 C.P., art. 157 C.P., art. 304 şi 463 C.J.M. condamnă pe:

2. ILIE(SCU) NICOLAE – fiul lui Nicolae şi al Mariei, născut la 2 septembrie 1912, în satul Poenărei, comuna Corbi, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 18 ani muncă silnică, 8 ani degradare civică; dispune confiscarea totală

a averii condamnatului; îi computǎ detenţia preventivǎ de la 25 aprilie 1959; îl obligǎ sǎ plǎteascǎ 800 lei cheltuieli de judecatǎ.

3. TACHE PAUL – fiul lui Nicolae şi al Elisabetei, nǎscut la 3 octombrie 1927, în comuna Pietroşani, cu acelaşi domiciliu; fǎrǎ antecedente penale – condamnat la 12 ani muncǎ silnicǎ, 7 ani degradare civicǎ; dispune confiscarea totalǎ a averii condamnatului; îi computǎ detenţia preventivǎ de la 22 aprilie 1959; îl obligǎ sǎ plǎteascǎ 700 lei cheltuieli de judecatǎ.

4. MICA ELENA – fiica lui Ion şi a Ecaterinei, nǎscutǎ la 4 mai 1930, în comuna Corbi, cu acelaşi domiciliu; fǎrǎ antecedente penale – condamnatǎ la 12 ani muncǎ silnicǎ, 7 ani degradare civicǎ; dispune confiscarea totalǎ a averii condamnatei; îi computǎ detenţia preventivǎ de la 25 aprilie 1959; o obligǎ sǎ plǎteascǎ 700 lei cheltuieli de judecatǎ.

5. PASCU VASILE – fiul lui Nicolae şi al Mariei, nǎscut la 26 aprilie 1894, în comuna Corbi, cu acelaşi domiciliu; fǎrǎ antecedente penale – condamnat la 15 ani temniţǎ grea, 8 ani degradare civicǎ; dispune confiscarea totalǎ a averii condamnatului; îi computǎ detenţia preventivǎ de la 22 aprilie 1959; îl obligǎ sǎ plǎteascǎ 800 lei cheltuieli de judecatǎ.

Fǎcând aplicaţiunea art. 284 C.P. comb. cu art. 207 al. 1 C.P., art. 25 pct. 6 C.P., art. 157 C.P., art. 304 şi 463 C.J.M. condamnǎ pe:

6. POPESCU VICTOR – fiul lui Daniel şi al Filofteiei, nǎscut la 8 martie 1904, în comuna Brǎduleţ, cu acelaşi domiciliu; fǎrǎ antecedente penale – condamnat la 8 ani muncǎ silnicǎ, 6 ani degradare civicǎ; dispune confiscarea totalǎ a averii condamnatului; îi computǎ detenţia preventivǎ de la 21 aprilie 1959; îl obligǎ sǎ plǎteascǎ 800 lei cheltuieli de judecatǎ.

7. JUBLEANU ION – fiul Ecaterinei, nǎscut la 30 martie 1919, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; fǎrǎ antecedente penale – condamnat la 14 ani muncǎ silnicǎ, 8 ani degradare civicǎ; dispune confiscarea totalǎ a averii condamnatului; îi computǎ detenţia preventivǎ de la 22 aprilie 1959; îl obligǎ sǎ plǎteascǎ 800 lei cheltuieli de judecatǎ.

8. TONCEA LAURENŢIA – fiica lui Nicolae şi a Mariei, nǎscutǎ la 9 aprilie 1932, în comuna Nucşoara, domiciliatǎ în Bucureşti, str. Orientului, nr. 5; fǎrǎ antecedente penale – condamnatǎ la 10 ani muncǎ silnicǎ, 6 ani degradare civicǎ; dispune confiscarea totalǎ a averii condamnatei; îi computǎ detenţia preventivǎ de la 21 aprilie 1959; o obligǎ sǎ plǎteascǎ 600 lei cheltuieli de judecatǎ.

9. BUTOI GHEORGHE – fiul lui Ioan şi al Mariei, nǎscut la 6 martie 1910, în comuna Nucşoara, domiciliat în comuna Brǎduleţ; fǎrǎ antecedente penale – condamnat la 10 ani muncǎ silnicǎ, 6 ani degradare civicǎ; dispune confiscarea totalǎ a averii condamnatului; îi computǎ detenţia preventivǎ de la 25 aprilie 1959; îl obligǎ sǎ plǎteascǎ 800 lei cheltuieli de judecatǎ.

Făcând aplicaţiunea art. 292 C.J.M, art. 228 C.P. comb. cu art. 207 al. 1 C.P., art. 25 pct. 6 C.P., art. 157 C.P., art. 304 şi 463 C.J.M. condamnă pe:

10. ION FLOREA ELENA – fiica lui Ioan şi a Laurenţiei, născută la 12 aprilie 1919, în comuna Nucşoara, domiciliată în Câmpulung Muscel, str. Desrobirii, nr. 89; „reţinută în perioada 12 decembrie 1950-12 februarie 1953, pentru aceleaşi fapte" [Dosar 1238, vol. 89; cf. L–791] condamnată la 5 ani închisoare corecţională, 4 ani degradare civică; dispune confiscarea totală a averii condamnatei; îi computã detenţia preventivă de la 22 iunie 1959; o obligă să plătească 500 lei cheltuieli de judecată.

11. POPESCU MARIA – fiica lui Grigore şi a Justinei, născută la 15 iulie 1908, în satul Poenărei, comuna Corbi, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnată la 8 ani muncă silnică, 6 ani degradare civică; dispune confiscarea totală a averii condamnatei; îi computã detenţia preventivă de la 25 aprilie 1959; o obligă să plătească 500 lei cheltuieli de judecată.

12. ALECU EUGEN – fiul lui Constantin şi al Ecaterinei, născut la 12 septembrie 1909, în comuna Brăduleţ, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 7 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică; dispune confiscarea totală a averii condamnatului; îi computã detenţia preventivă de la 25 aprilie 1959; îl obligă să plătească 600 lei cheltuieli de judecată.

13. LEMNARU IULIANA – fiica lui Ion şi a Mariei, născută la 18 iunie 1909, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnată la 6 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică; dispune confiscarea totală a averii condamnatei; îi computã detenţia preventivă de la 23 aprilie 1959; o obligă să plătească 600 lei cheltuieli de judecată.

14. SĂNDULESCU CONSTANTIN – fiul lui Ion şi al Mariei, născut la 14 iulie 1913, în comuna Brăduleţ, domiciliat în comuna Nucşoara; fără antecedente penale – condamnat la 7 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică; dispune confiscarea totală a averii condamnatului; îi computã detenţia preventivă de la 22 aprilie 1959; îl obligă să plătească 600 lei cheltuieli de judecată.

15. BOJOG GHEORGHE – fiul lui Simion şi al Ioanei, născut la 15 august 1898, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 8 ani temniţă grea, 6 ani degradare civică; dispune confiscarea totală a averii condamnatului; îi computã detenţia preventivă de la 23 aprilie 1959; îl obligă să plătească 700 lei cheltuieli de judecată.

Făcând aplicaţiunea art. 292 C.J.M, art. 228 C.P. comb. cu art. 207 al. 1 C.P., art. 59 comb. cu art. 58 pct. 2-5 C.P., art. 25 pct. 6 C.P., art. 304 şi 463 C.J.M. condamnă pe:

16. POPESCU DANIEL – fiul lui Victor şi al Filofteiei, născut la 22 decembrie 1927, în comuna Brăduleţ, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 5 ani închisoare corecţională, 4 ani degradare civică; dispune confiscarea totală a

averii condamnatului; îi computǎ detenţia preventivǎ de la 25 aprilie 1959; îl obligǎ sǎ plǎteascǎ 600 lei cheltuieli de judecatǎ.

17. MĂRIUŢ ION – fiul lui Constantin şi al Mariei, nǎscut la 2 noiembrie 1925, în comuna Corbi, cu acelaşi domiciliu; fǎrǎ antecedente penale – condamnat la 7 ani închisoare corecţionalǎ, 5 ani degradare civicǎ; dispune confiscarea totalǎ a averii condamnatului; îi computǎ detenţia preventivǎ de la 8 mai 1959; îl obligǎ sǎ plǎteascǎ 600 lei cheltuieli de judecatǎ.

18. PAŞOL CONSTANTIN – fiul lui Ion şi al Sultanei, nǎscut la 21 mai 1921, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; fǎrǎ antecedente penale – condamnat la 6 ani închisoare corecţionalǎ, 4 ani degradare civicǎ; dispune confiscarea totalǎ a averii condamnatului; îi computǎ detenţia preventivǎ de la 22 aprilie 1959; îl obligǎ sǎ plǎteascǎ 500 lei cheltuieli de judecatǎ.

19. BERJA PETRE – fiul lui Gheorghe şi al Mariei, nǎscut la 29 iunie 1932, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; fǎrǎ antecedente penale – condamnat la 5 ani închisoare corecţionalǎ, 4 ani degradare civicǎ; dispune confiscarea totalǎ a averii condamnatului; îi computǎ detenţia preventivǎ de la 22 aprilie 1959; îl obligǎ sǎ plǎteascǎ 500 lei cheltuieli de judecatǎ.

20. DERIOIU SIMEON – fiul lui Constantin şi al Domnicǎi, nǎscut la 1 septembrie 1914, în comuna Nucşoara, domiciliat în Bucureşti, str. Iuliu Valahoiu, nr. 24; fǎrǎ antecedente penale – condamnat la 5 ani închisoare corecţionalǎ, 4 ani degradare civicǎ; dispune confiscarea totalǎ a averii condamnatului; îi computǎ detenţia preventivǎ de la 21 aprilie 1959; îl obligǎ sǎ plǎteascǎ 500 lei cheltuieli de judecatǎ.

21. ŞUŢA GHEORGHE – fiul lui Ioan şi al Mariei, nǎscut la 21 februarie 1934, în comuna Arnǎşeşti, cu acelaşi domiciliu; fǎrǎ antecedente penale – condamnat la 3 ani închisoare corecţionalǎ, 2 ani degradare civicǎ; dispune confiscarea totalǎ a averii condamnatului; îi computǎ detenţia preventivǎ din aprilie 1959; îl obligǎ sǎ plǎteascǎ 500 lei cheltuieli de judecatǎ.

Cu drept de recurs. Datǎ şi cititǎ în şedinţǎ publicǎ astǎzi 4 noiembrie 1959 la Bucureşti. Preşedinte – loc. col. de justiţie Csako Eduard; Judecǎtor: cǎpitan de justiţie Cinca Constantin; Asesori: lt. col. Bob Horaţiu; maior Spǎtǎrel Bucur, maior Toreanik Gheorghe; Secretar: Cîrstea Marin.”.

Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare. Colegiul de fond. În deplasare la Piteşti. Dosar nr. 3265/59. „PROCES VERBAL – MINUTA nr. 18 Astǎzi 13 februarie 1960, Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare - colegiul de fond, compus conform legii din: Preşedinte – loc. col. de justiţie Csako Eduard; Judecǎtor: maior de justiţie Munteanu Fǎnicǎ; maior Bârlogeanu Ion; Asesori populari: maior Olaeru Dumitru, maior Murani Paul, deliberând în secret conform art. 291-295 C.J.M. şi pentru motivele ce se vor arǎta în corpul sentinţei al. 1 C.P.

În numele poporului, HOTĂRĂŞTE: Făcând aplicaţiunea art. 207 al. 1 C.P., art. 157 C.P., art. 25 pct. 1 şi 6 C.P., art. 30 Codul Familiei, art. 304 şi 463 C.J.M. condamnă pe:

1. MARINESCU ALEXANDRU – fiul lui Virgil şi al Ecaterinei, născut la 17 septembrie 1929, în comuna Nucşoara, domiciliat în comuna Corbi; condamnat anterior un an de zile prin legea 190/947, după ce a fost arestat în 2 martie 1950, la Cluj; condamnat la 20 ani muncă silnică; 10 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii personale. [Dosar 1238, vol. 76; cf. L–817]

2. NIŢU GH. IOSIF – fiul lui Gheorghe şi al Elenei, născut la 3 martie 1917, în comuna Pietroşani, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 15 ani muncă silnică; 8 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii personale.

3. NĂSTASE VICTORIA – fiica lui Ioan şi a Ecaterinei, născută la 5 mai <…>, în comuna Corbi, domiciliată în Bucureşti, str. Occidentului, nr. 38; fără antecedente penale – condamnată la 12 ani muncă silnică; 6 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii personale.

4. NICOLAE PETRE zis BĂIEŢELU – fiul lui Vasile şi al Anei, născut la 2 mai 1911, în comuna Domneşti, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 16 ani muncă silnică; 6 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii personale.

5. PETRICĂ LUCA – fiul lui Iosif şi al Mariei, născut la 6 februarie 1906, în comuna Domneşti, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la 12 ani muncă silnică; 8 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii personale.

6. ARNĂUŢOIU LAURENŢIA – fiica lui Petre şi a Ioanei, născută la 4 octombrie 1895, în comuna Berevoeşti, domiciliată în comuna Nucşoara; fără antecedente penale – condamnată la 10 ani muncă silnică; 5 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii personale.

7. FLOREA GH. IOAN – fiul lui Gheorghe şi al Ioanei, născut la 5 iulie 1900, în comuna Brăduleţ, cu acelaşi domiciliu; condamnat anterior la 4 ani închisoare corecţională – condamnat la ani 12 muncă silnică; 6 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii personale.

8. BURTEA DUMITRU – fiul lui Toma şi al Mariei, născut la 26 octombrie 1924, în comuna Dragoslavele, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – condamnat la ani 20 muncă silnică; 10 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii personale. Computâ detenţia preventivă pentru Marinescu Alexandru de la 28 ianuarie 1959; pentru Niţu Iosif de la 25 noiembrie 1959; pentru Arnăuţoiu Laurenţia de la 28 aprilie 1959 şi pentru Burtea Dumitru de la 28 august 1959.

Obligă pe fiecare inculpat în parte la câte 600 lei cheltuieli de judecată. Cu drept de recurs, în termen de 3 zile la Tribunalul Suprem. Colegiul Militar. Dată şi citită în şedinţă publică astăzi 13 februarie 1960. Preşedinte – loc. col. de justiţie ss. Csako

Eduard; Judecător: maior de justiţie ss. Munteanu Fănică; Asesori populari: ss. Indescifrabil". [Dosar 1238, vol. 35; cf. L–796].

Sentinţe anterioare

Tribunalul Militar Bucureşti. Secţia a II-a. Dosar nr. 1743/1950

„SENTINŢA– MINUTA nr. 1183. Astăzi anul 1950, luna decembrie ziua 20, Tribunalul Militar Bucureşti Secţia a II-a, compus conform art. 9-14 CJM din: Preşedinte – loc. col. Mihăilescu Pascal; Membri: maior mag. Lazăr Sava; lt. maj. Iordache C., lt. Roşioru Constantin, locot. Naghy Alexandru, deliberând în secret conform art. 291-295 C.J.M. asupra culpabilităţii şi aplicării pedepsei în cauza penală, privitoare pe: Chirca Elena, Pîslaru Margareta, Stănescu Gheorghe, Iosif Niţu, Krasinski Maria, Preda Ion, Drăgoi Ion, În numele legii, HOTĂRĂŞTE: Făcând aplicaţiunile art. 209 partea 3-a CP, 304 şi 463 CJM cu unanimitate de voturi, după cum urmează, condamnă pe:

CHIRCA ELENA – la 5 (cinci) ani închisoare corecţională, 3 (trei) ani interdicţie corecţională şi 4000 lei amendă fiscală.

PÎSLARU MARGARETA – la 5 (cinci) ani închisoare corecţională, 3 (trei) ani interdicţie corecţională şi 4000 lei amendă fiscală.

STĂNESCU GHEORGHE – la 5 (cinci) ani închisoare corecţională, 3 (trei) ani interdicţie corecţională şi 4000 lei amendă fiscală.

IOSIF NIŢU – la 5 (cinci) ani închisoare corecţională, 3 (trei) ani interdicţie corecţională şi 4000 lei amendă fiscală.

KRASINSKI MARIA – la 5 (cinci) ani închisoare corecţională, 3 (trei) ani interdicţie corecţională şi 4000 lei amendă fiscală.

PREDA ION – la 5 (cinci) ani închisoare corecţională, 3 (trei) ani interdicţie corecţională şi 4000 lei amendă fiscală.

DRĂGOI ION – la 5 (cinci) ani închisoare corecţională, 3 (trei) ani interdicţie corecţională şi 4000 lei amendă fiscală.

Dată şi citită în şedinţă publică azi 20 dec. 1950. Preşedintele Secţiei a II-a – loc. col. mag. ss. Mihăilescu Pascal; Membri: maior mag. ss. Lazăr Sava; lt. maj. ss. Iordache C., lt. ss. Roşioru Constantin, locot. ss. Naghy Alexandru; Grefier, ss. Anastasiu Gh." [Dosar 1238, vol. 49; cf. L–806-807].

Tribunalul Militar Bucureşti - Secţia a II-a condamnă, prin Sentinţa nr. 372 din 9 martie 1951, pentru delictul de uneltire contra ordinei sociale, pe inculpaţii:

NĂSTASE ECATERINA – fiica lui Grigore şi a Mariei, născută la 24 martie 1901, în comuna Poenărei, cu domiciliu în comuna Corbi; absolventă a 3 clase secundare, casnică, căsătorită, are 5 copii; fără antecedente penale – condamnată la

6 ani închisoare corecţională, 2 ani interdicţie corecţională, 20000 lei amendă corecţională şi confiscarea averii.

MARINESCU ECATERINA – fiica lui Ion şi a Elisabetei, născută la 8 iunie 1908, în comuna Brădet, cu domiciliu în comuna Nucşoara; absolventă a 4 clase primare, casnică, căsătorită, are 2 copii; fără antecedente penale – condamnată la 6 ani închisoare corecţională, 2 ani interdicţie corecţională, 20000 lei amendă corecţională şi confiscarea averii.

ADĂMOIU NICOLAE – fiul lui Petre şi al Mariei, născut la 16 septembrie 1912, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; absolvent a 3 clase primare, agricultor, căsătorit, are 1 copil; fără antecedente penale – condamnat la 10 ani închisoare corecţională, 3 ani interdicţie corecţională, 30000 lei amendă corecţională.

MATEI CONSTANŢA – fiica lui Ion şi a Paraschivei, născută la 18 aprilie 1904, în comuna Vâlsăneşti-Argeş, cu domiciliu în comuna Nucşoara; absolventă a 5 clase primare, căsătorită, are 1 copil; fără antecedente penale – condamnată la 4 ani închisoare corecţională, 1 an interdicţie corecţională, 6000 lei amendă corecţională.

MĂLUREANU ECATERINA – fiica lui Gheorghe şi a Ioanei, născută la 15 ianuarie 1916, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; absolventă a 6 clase primare, casnică, necăsătorită; fără antecedente penale – condamnată la 5 ani închisoare corecţională, 2 ani interdicţie corecţională, 7000 lei amendă corecţională.

ŞUFAN ELENA – fiica lui Ion şi a Mariei, născută la 29 noiembrie 1913, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; absolventă a 4 clase primare, casnică, căsătorită, are 4 copii; fără antecedente penale – condamnată la 4 ani închisoare corecţională, 1 an interdicţie corecţională, 6000 lei amendă corecţională.

BELU LAURENŢIA – fiica lui Gheorghe şi a Linei, născută la 15 iunie 1927, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; absolventă a 4 clase primare, casnică, căsătorită, fără copii; fără antecedente penale – condamnată la 1 an închisoare corecţională, 1 an interdicţie corecţională, 4000 lei amendă corecţională.

COMAN VICTORIA – fiica lui Gheorghe şi a Zincăi, născută la <…> august 1897, în comuna Cândeşti, cu acelaşi domiciliu; nu ştie carte, casnică, căsătorită, are 2 copii; fără antecedente penale – condamnată la 1 an închisoare corecţională, 1 an interdicţie corecţională, 4000 lei amendă corecţională.

BĂNCESCU VERONA – fiica lui Pantelimon şi a Saftei, născută la 19 iunie 1915, în satul Sboghiţeşti, comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; absolventă a două clase primare, casnică, necăsătorită; fără antecedente penale – condamnată la 1 an închisoare corecţională, 1 an interdicţie corecţională, 1000 lei amendă corecţională.

RIZEA GHEORGHE – fiul lui Tănase şi al Ecaterinei, născut la 16 noiembrie 1900, în comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; de profesie muncitor forestier, cu serviciul militar satisfăcut, căsătorit, are 2 copii, ca avere posedă 7 pogoane teren diferit, absolvent a 5 clase primare; membru în trecut al Partidului averescan şi P.N.Ţ.

Maniu; fără antecedente penale; cu ultimul domiciliu în comuna Domneşti. Arestat la 26 aprilie 1951, după ce fugise, în august 1949, şi se ascunsese la: Ghica Belu, Nae Şuţa, Niţă T. Preda şi Nicolae Samoilă. La două săptămâni după ce a depus jurământul, a fost identificat de organele Securităţii, „care l-au arestat şi prelucrat să ia legătura cu banda Arsenescu, pentru a arăta locul precis unde se află banda”. [Dosar 1238, vol. 16; cf. L–819-820].

Prin Sentinţa nr. 478 din 11 mai 1950, este condamnat

ARDEI GHEORGHE – fiul lui Petre şi al Ioanei, născut la 8 octombrie 1901, în comuna Domneşti, cu acelaşi domiciliu; fără antecedente penale – la 10 ani închisoare corecţională, 3 ani interdicţie corecţională şi confiscarea totală a averii.

Tribunalul Militar de Regiune Militară Bucureşti – Colegiu de fond, prin Sentinţa nr. 66 din 17 decembrie 1963, condamnă, pentru infracţiune p.p. de art. 121 C.P. combinat cu art. 207 alin. 1 C.P., pe: CHIRCA MARINA – născută la 17 iulie 1916, în satul Slatina, comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; casnică, căsătorită fără antecedente penale – condamnată la 15 ani muncă silnică, 7 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii; 600 lei cheltuieli de judecată. SIMION ANA – născută la 1 ianuarie 1920, în satul Slatina, comuna Nucşoara, cu acelaşi domiciliu; condamnată la 10 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii; 400 lei cheltuieli de judecată. FLOREA ION – născut la 30 aprilie 1929, în comuna Rădeşti, cu acelaşi domiciliu; casnic, căsătorit; fără antecedente penale; condamnat la 5 ani muncă silnică, 3 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii.

D. O. – domiciliu obligatoriu

Pe baza Decretului Lege nr. 89/1958 şi în conformitate cu Hotărârea Consiliului de Miniştri nr. 282/1958 cu privire la fixarea locului de muncă condamnaţilor contrarevoluţionari care şi-au ispăşit pedeapsa şi a altor categorii de elemente duşmănoase regimului democrat-popular din R.P.R.”, Ministrul Afacerilor Interne al R.P.R., general colonel Alexandru Drăghici, ordona, sub nr. 10039/21.XI.1959, ca, dintr-o amplă înşiruire, deţinuţii: 7. MARINESCU VIRGIL, învăţător, din comuna Nucşoara – căruia pedeapsa îi expira la 12.XI.1959, să nu fie eliberat, ci să i se fixeze „loc de muncă pe timp de 72 luni (între 12.XI.1959-12.XI.1965) la colonia Culmea, spre executarea internării” şi 10. DRĂGOI CORNEL, student, din comuna Nucşoara – „să i se fixeze loc de muncă în comuna Olaru, regiunea Bucureşti, pe 36 luni”. Ordinul era semnat de Al. Drăghici, ministru. [Dosar 1238, vol. 80; cf. L–800-801].

Morţi în detenţie

ARNĂUŢOIU T. IOAN zis IANCU – fiul lui Toma şi al Elenei, născut la 11 octombrie 1887, în comuna Nucşoara, condamnat la 18 ani temniţă grea. A decedat în

închisoare, din motive neprecizate „oficial”, tortura fiind, cu certitudine, cauza reală a morţii ilustrului învăţător.

ARNĂUŢOIU LAURENŢIA – născută Diaconescu, la 18.10.1894, în comuna Berevoeşti, fiica lui Petre şi Ioana. Condamnată la 10 ani temniţă grea, a murit în Penitenciarul Gherla, fiind bolnavă de „bronşită cronică, cardioscleroză decompensată, tumor abdominal”. [Dosar 1238, vol. 76 bis; cf. L–797].

COMÂNDAŞU (COMÂNDĂŞESCU) MUCENIC – născut la 25 martie 1881, fiul lui Nicolae şi Ana, pensionar, fost învăţător, căsătorit cu Corbeanu Justina, a decedat în ziua de 3 noiembrie 1960, la ora 4, „fiind suferind de sincopă cardiacă”. (Adresa nr. 11627/03.XI.1960 a Penitenciarului Jilava către Sfatului popular al comunei Jilava). [Dosar 1238, vol. 38; cf. L–776]. Şeful camerei nr. 37 din Penitenciarul Jilava, deţinutul Negulescu I. Ion Mişu declară că a constatat decesul la ora 5 şi 10, împreună cu deţinuţii Radu Ion şi Nan Gheorghe. Negulescu Ion confirmă că, pe 2 noiembrie, Comândăşescu Mucenic „se simţea rău, îl dureau oasele şi avea o respiraţie grea”, cerându-i să-l ducă la vizita medicală, dar, în acea zi, nu era programată”. [Dosar 1238, vol. 73; cf. L–797].

PLOP MARIA – Penitenciarul Miercurea Ciuc anunţă, sub nr. 338/31.01.1962, Serviciul Evidenţei Operative din Direcţia Generală a Miliţiei, că „numita Plop Maria care a fost depusă la 20 mai 1958, în baza mandatului de arestare nr. 393/1959 ca membră a bandei teroriste a lui Arnăuţoiu Toma, a decedat „din cauza insuficienţei circulatorii şi TBC pulmonar”. [Dosar 1238, vol. 81; cf. L–727].

TOMECI FILOFTEIA – născută la 16.06. 1902, în comuna Domneşti, fiica lui Nicolae şi Elisabeta, condamnată la 14 ani muncă silnică, a fost transferată de la Penitenciarul Jilava, la 30. 03. 1960, cu diagnosticul „nefrită cronică edem la ambele picioare”, la Penitenciarul Miercurea Ciuc. Medicul penitenciarului, dr. Konszvald Ladislau, extinde diagnosticul şi menţionează tratamentul aplicat. La 20 mai 1960, ora 7, Tomeci Filofteia moare de „insuficienţă cardio-respiratorie”. [Dosar 1238, vol. 73; cf. L–781].

Metode criminale de anchetă ale Securităţii

Literatura despre Rezistenţă include pagini cutremurătoare referitoare la metodele criminale de tortură folosite de către Securitate în cursul anchetelor efectuate de torţionari criminali. Volumul «**Povestea Elisabetei Rizea din Nucşoara**» / «**Mărturia lui Cornel Drăgoi**» este tulburător, mai ales, prin dezvăluirea unor fărădelegi inimaginabile săvârşite, „în numele poporului”, împotriva unor „duşmani ai poporului” etichetaţi ca „bandiţi”…

Cartea constituie *„un ipotetic material pentru un proces, măcar moral, al comunismului”*, comunism, pe care Gabriel Liiceanu, în prefaţa acestui volum apărut la

Editura Humanitas, îl consideră *„o crimă organizată la adăpostul legii şi legitimată prin minciună".*

„Comuniştii, scrie distinsul cărturar, *apar ca* **bandiţi legalişti**. *Ca orice bandiţi, ei înjură, bat, torturează, omoară, numai că, pentru cele mai teribile atrocităţi, ei au* **legi**. *Dinţii se smulg în numele poporului, iar „bandiţi" şi „duşmani ai poporului" sînt cei schingiuiţi, şi nicidecum călăii. Pentru judecătorii-bandiţi, pentru anchetatorii-bandiţi, pentru gardienii-bandiţi, pentru toţi aceştia şi pentru crimele lor, nu există legi.* Ei *sînt legea şi ei comit crimele în numele legii lor.".* [P-p.10].

Un episod din trista «**Poveste a Elisabetei Rizea**» este tipic pentru metodele de teroare utilizate de Securitate: *„Când m-a bătut cel mai rău Cârnu, m-a dus la miliţie, într-o cameră. A tras o masă. Avia un cârlig mare la mijloc acolo. Miliţia era în casele lui Arnăuţoiu.*

Şi a tras Cârnu un scaun lângă masă, m-a legat cu mâinile la spate după spătar, cu frânghie, aşa, după aia, a suit scaunul pe alt scaun şi aveam coadă…

Şi a urcat scaunele pe masă şi mi-a legat coada acolo sus în cârlig. Şi era un lanţ şi a băgat lanţul aici, după frânghie, cum eram legată la mâini. Şi mi-a fost frică, că atunci eram şi eu grăsuţă, nu prea tare şi stam şi ţipam şi spuneam – domnule, împuşcaţi-mă, tăiaţi-mi capu, scoateţi-mi ochii, tăiaţi-mi limba, nu ştiu de ei, nu mă-ntrebaţi, că nu ştiu ! Nu mă chinuiţi, nu mă lăsaţi fără mâini, mai bine împuşcaţi-mă !…

Când m-a urcat de tot acolo, mi-a dat drumu la coadă, mi-a dezlegat păru şi m-a lăsat numa în mâini… Da' păr tot nu am…

Şi, după aia, m-a dat jos, m-a dezlegat la mâini; era o căldare de apă pă sobă acolo şi a muiat un sac în apă, l-a stors, mi-a luat fota aia după mine şi-a pus sacu aşa, peste mine.

Şi a băgat pă mâna dreaptă un d-ăla dă cauciuc, aşa cu şnur… M-a făcut toată numai dungi groase cât mâna… Cum să-l iert ? Pot ? Nu pot ! M-a dus patru soldaţi acasă… M-a dus şi m-a pus în pat…

Şi m-a ţinut zece zile acasă. Şi-au spus că să coacă pâine şi s-o prăjească pă maşină şi s-o stropească cu vin şi să mi-o puie pă faţă. Aşa a făcut fata. Am stat zece zile acasă. Mai rămăsese la ochi, aici, o leacă de vânătaie. Da aici în jos eram dungi şi neagră şi dungi făcută, dungi cât mâna ! Ce să fac ? Am răbdat. Am răbdat !…" [P–53-54].

Studentul Cornel Drăgoi redă, în «**Mărturia**» sa, scene de groază din detenţie. Titu Jubleanu, pe care l-a întâlnit, în vara anului 1958, în Penitenciarul Piteşti, *„mi-a arătat gura cu dinţii rupţi cu cleştele de cuie… I-au smuls dinţii cu cleştele de cuie !… Avea un dinte rupt pe jumătate, un dinte rupt la nivelul gingiei şi erau porţiuni unde cleştele muşcase şi o bucată de gingie… I-au făcut asta atunci cînd l-au prins, ca să-l silească să spună unde sînt băieţii…"* [M–140].

U.M. 0336 Piteşti înaintează Penitenciarului Văcăreşti prin „delegatul nostru, cpt. Constantinescu Păun, pe arestata Preduţ Iuliana, pentru a fi internată şi spitalizată în acest penitenciar, la dispoziţia acestei unităţi militare. După cum rezultă din certificatul medical, sus-numita este gravidă în luna a opta, rugându-vă ca după naştere să ne comunicaţi starea sănătăţii acesteia”. [Dosar 1238, vol. 87; cf. L–771-772].

După eliberarea din detenţie, Iuliana Preduţ-Constantinescu, evocă, în opera sa cu caracter memorialistic «**Speranţe încătuşate**», infernul închisorilor comuniste ale anilor 1959-1964, unde avea să nască o fetiţă, căreia i-a dat numele simbolic «Libertatea» şi pe care ar fi vrut s-o legene în cântecul gândit, însă niciodată rostit:

«Ţie, Libertatea !

Ai fost născută-n închisoare
Şi-ntr-o celulă, ai crescut !
Lumina razelor de soare,
printre zăbrele, ai văzut !
Cuvinte dragi de mângâiere
eu n-am putut să-ţi glăsuiesc,
fiindcă, acolo, sub teroare,
nu aveam voie să-ţi vorbesc !
Un cânt de leagăn, niciodată,
mămica ta nu ţi-a cântat,
ci, numai lacrimi prea amare,
pe trupul tău, a tot vărsat !
Tu creşti, odorule, creşti mare
şi Domnul să te aibă-n pază !
Puterea Lui mângâietoare
să-ţi lumineze ca o rază !...»

Valoarea documentar-istorică a volumului menţionat, ca sursă informativă despre terifianta detenţie politică din perioada comunistă, este evidentă: *„Eram închisă la Văcăreşti... Mă aduseseră acolo de la Securitatea Piteşti, în urma unei anchete chinuitoare... Am stat, la Văcăreşti, până am născut pe Libertatea-Justina...*

Mă arestaseră de la catedra din Cobadin - Constanţa... Eram gravidă în luna a şaptea... M-au băgat seara, în celula 116, cu toate că sosisem înainte de ora prânzului, şi, ca să-mi fie viaţa un adevărat calvar, m-au lăsat singură, într-un WC turcesc cu şase găuri, care aproape nu se mai vedeau, fiindcă erau pline cu materii fecale... Mirosul greu de acolo, drumul chinuitor de la Securitatea Piteşti până la atât de temuta închisoare din Văcăreşti îmi accentuaseră vădit cumplita durere

amestecată cu o foame greu de imaginat, pentru că nu îmi dăduseră, în dimineaţa aceea, nimic din mizerabila raţie zilnică, iar seara, după o discuţie cu o verişoară a mea, care era şefă de cameră, n-am putut înghiţi nici măcar o boabă de arpacaş...

Căpitanul Constantinescu – aşa se pare că-l chema – m-a însoţit în dubă până la Închisoarea Văcăreşti şi, în prezenţa mea, i-a spus celui care m-a luat în primire, să aibă grijă, pentru că sunt gravidă şi foarte slăbită... I-am mulţumit pentru acest semn rar de bunătate, cu totul neaşteptat, dar, de atunci, nu l-am mai văzut...

Să fi fost din „grijă" pentru mine cele două bucăţi de mămăligă caldă, în care era pusă brânză de burduf tăvălită prin materiile fecale, încât nu mai rămăsese nimic nemuiat în mizerie ?!... O durere groaznică m-a tăiat peste mijloc; apoi, o foame cum n-am mai încercat niciodată m-a împins parcă orbeşte să mă aplec şi să rup din mămăliga pusă în fecale... Simţeam tot mai mult, tot mai apăsător, că mă lăsau puterile !... M-am aşezat în urina care plutea pe cimentul WC-ului şi am rupt încă o bucată din celălalt bulz – puşi acolo anume, pentru că, din mămăligă, ieşeau aburi calzi...

Abia, mai târziu, mi-am dat seama că totul fusese premeditat de torţionari, pentru ca să avortez din această cauză, mai ales că, la Piteşti, un securist în halat alb – probabil, medic – îmi propusese să renunţ la copil, asigurându-mă că nu voi avea dureri la întreruperea sarcinii... M-au dus, aşadar, în celula 116, unde, timp de o lună, m-am chinuit îngrozitor, într-o singurătate ucigătoare doar cu gândurile mele negre şi cu durerea care aduce în lume o nouă viaţă...

Regimul de detenţie a fost aidoma celui de la Securitate: de la deşteptare până la stingere, eram obligată să stau pe marginea patului... Uneori, când mai încercam să urc câte un picior în pat, mi se atrăgea atenţia că nu am voie... M-am resemnat, pierzându-mi orice speranţă în lumina vieţii... Mă învăluia, parcă, întunericul atât de obsedant al morţii !...

…Între timp, am făcut, la sânul stâng, mastită suprainfectată !… De această boală, numai bunul Dumnezeu m-a vindecat, fiindcă m-au dus la un doctor din închisoare să mă opereze la o oră nepotrivită, chiar atunci când i se servea masa... Văzându-mă atât de slăbită şi de chinuită, s-a hotărât să termine cât mai repede cu mine, determinat, poate, şi de gardiana care mă însoţise până la el... Batjocoritoare, gardiana îmi pusese nişte ochelari negri şi mă obligase să mă îmbrac cu mantaua, pe care o legase la mâneci şi mă trăgea, ca pe un animal de funie, de o mânecă legată mai lung... Când era întrebată, de cei cu care ne întâlneam, unde merge, ea se amuza, spunându-le tuturor că „plimbă maimuţa"...

Doctorul era un ghem de nervi... S-a răstit la mine, fiindcă îşi întrerupsese masa din cauza unei „bandite"... A luat o lamă, a dat-o prin flacăra unui chibrit şi m-a tăiat adânc, pe viu, fără milă, înjurându-mă că şi-a pătat cu puroi halatul... Mi-a pus în silă nişte vată pe rană şi mi-a poruncit să ies cât mai repede afară... De atunci, nu

s-a mai interesat deloc de soarta mea... După ce am fost „operată" astfel la sân, n-am mai alăptat-o pe fetiţa mea, pe Libertatea.

Mi-au alăptat-o fetele din Cudalbi, care născuseră şi ele tot fetiţe, ori nişte ţigănci tinere, deţinute de drept comun, închise într-o celulă învecinată... Se întreceau între ele care să-i dea piept...

Credeau că vor ieşi mai repede din puşcărie, dacă o alăptează pe Libertatea ! Asociau numele ciudat, pentru ele, al fetiţei cu eliberarea din detenţie şi erau toate convinse că Dumnezeu le-a trimis-o ca pe o rază de speranţă în revenirea lor grabnică la viaţa liberă de dincolo de zidurile închisorii...

După câteva săptămâni, ne-au încolonat pe unele dintre noi din celulă, printre care şi pe doamna Ginca Tomeci şi ne-au dus la închisoarea din Miercurea Ciuc... Acolo, după o grea suferinţă, deznădăjduită, s-a stins înainte ca gardiana să strige apelul...

Au aşezat-o pe o pătură în faţa noastră şi, când a venit să ne numere, o sergentă „minoritară" s-a uitat îndelung la ea, apoi, a întrebat-o pe şefa celulei dacă este moartă sau se preface... Ca să se convingă, i-a izbit capul cu botul cizmei, bestia continuându-şi, apoi, numărătoarea, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit !...

Atitudini în detenţie

Deţinutul Ionescu Nicolae „a părăsit locul de muncă fără să raporteze; are o atitudine obraznică" spunând supraveghetorului care informează pe superiorii săi: „plec în interesul vostru, nu al meu". Este pedepsit cu 5 zile de izolare (25-30 mai 1961). [Dosar 1238, vol. 102; cf. L–755].

Preda Ion a fost găsit fumând în dormitor, în ziua de 28.X.1961 şi a fost pedepsit: „5 zile izolare cu drept de muncă", la Unitatea Militară 0319 Giurgeni. [Dosar 1238, vol. 73; cf. L–759].

Paul P. Gheorghe este pedepsit disciplinar cu 7 zile la Penitenciarul Aiud, pentru nerespectarea regimului de detenţie. [Dosar 1238, vol. 102; cf. L–769]. În 23 septembrie 1959, este *„surprins când discuta la adresa comuniştilor, exprimându-se că este greu de luptat cu comuniştii, «futu-le Dumnezeii mamii lor !» şi că nu te poţi pune cu ei; a spus că face parte din lotul Arnăuţoiu şi are* <sic !> *să aranjeze ei multe". El discuta, astfel, cu deţinutul Berevoianu Victor „care a adus şi el injurii comuniştilor",* raportează supraveghetorul sergent major Iordache Gheorghe. [Dosar 1238, vol. 73; cf. L–774-775].

Paul Gheorghe a fost acuzat, la proces, că „a avut cunoştinţă că Poenăreanu Grigore întreţine legături cu membrii bandei teroriste şi n-a denunţat aceasta autorităţilor", fiind condamnat la 10 ani închisoare corecţională, în timp ce Grigore Poenăreanu, deşi a avut relaţii strânse cu partizanii, ajutându-i deseori cu alimente, a rămas în libertate, fiindcă i-a trădat pe aceştia Securităţii… [L–768].

Declaraţia impusă la „eliberare"

Teama de a nu destăinui ororile îndurate în închisorile comuniste este, întru totul, explicabilă… Declaraţiile impuse celor eliberaţi îi opreau să se „spovedească" chiar şi rudelor apropiate, deoarece ştiau, din propria lor experienţă, cât de insuportabile sunt „rigorile legilor Republicii Populare Române"…

Declaraţia lui Ion Preda din Nucşoara este extrem de elocventă:

„Subsemnatul PREDA ION domiciliat în comuna Nucşoara, raionul Curtea de Argeş, regiunea Argeş, la punerea mea în libertate din locul de detenţie Form. 0957 Ostrov am luat cunoştinţă de faptul că nu am voie să divulg nimănui nimic din cele văzute şi auzite de mine în legătură cu locurile de deţinere pe unde am trecut şi nici despre persoanele încarcerate.

De asemenea, nu voi comunica nimic scris şi nici verbal rudelor sau altor persoane despre deţinuţii rămaşi în locurile de deţinere.

În cazul când nu voi respecta cele arătate mai sus, am luat cunoştinţă că sânt pasibil a suporta rigorile legilor Republicii Populare Române.

Data: 26-06-964. Semnătura, ss/ I. Preda" [Dosar 1238, vol. 73; cf. L–757-758].

E p i l o g

Evocarea luptei neînfricate a partizanilor de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş reprezintă o îndatorire de conştiinţă a celor cărora le-a fost impus prin forţă un regim comunist care a făcut din **LIBERTATE** – o dorinţă vitală pentru populaţia oprimată din România.

Dimensiunea istorică a Rezistenţei armate anticomuniste este conştientizată pe deplin de către unul dintre intelectualii care au fost direct implicaţi în mişcare, studentul Cornel Drăgoi: *„Faptele noastre sînt oricum destule ca să facă istorie !"* – istorie pe care filosoful Gabriel Liiceanu o consideră a fi *„o altă istorie până de curând interzisă, ignorată sau tăcută, istoria unei crime generalizate şi a rezistenţei la crimă"*, *istorie care „rămâne să fie scrisă abia de acum înainte"…*

Referindu-se la momentul istoric evocat, gânditorul român menţiona: *„Pesemne că în nici o ţară din Est nu a existat ceva asemănător cu mişcarea anticomunistă a partizanilor…*

Imaginea însăşi a românilor în ochii celorlalte popoare va fi neîndoielnic cândva reconsiderată, dar după ce noi înşine, mai întâi, vom fi căpătat o altă conştiinţă a istoriei noastre recente". [P–12].

Un însemn al recunoştinţei pentru eroii rezistenţei anticomuniste

Troiţa eroilor rezistenţei anticomuniste din Munţii Făgăraş înălţată în curtea gospodăriei familiei preotului martir Ioan Constantinescu din Poenărei reprezintă un însemn veşnic viu al recunoştinţei fără sfârşit pentru jertfa supremă a celor care au luptat împotriva „ciumei roşii” aduse de Armata sovietică „eliberatoare” pe pământul sfânt al patriei noastre multimilenare.

Pe însemnul credinţei în libertatea poporului dovedite cu spirit de sacrificiu de către cei dispăruţi în cursul Rezistenţei armate anticomuniste din zona sudică a Munţilor Făgăraş, sunt încrustate versurile-simbol închinate acestora:

Jertfindu-vã, sub steagul sfânt
al patriei, prin timp, durate,
aţi semãnat acest pământ
cu dor nestins de libertate !

REZISTENŢA ARMATĂ ANTICOMUNISTĂ DIN SUDUL MUNŢILOR FĂGĂRAŞ REFLECTATĂ ÎN ISTORIA ROMÂNIEI

Faptele noastre sânt
destule ca să facă istorie…
[Cornel Drăgoi – «Mărturia»]

O evocare de conştiinţă

În cronica rezistenţei antitotalitariste din România, operaţiunile iniţiate de către formaţiunea de partizani «Haiducii Muscelului», care a acţionat pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, constituie un episod de referinţă al luptei împotriva regimului comunist instaurat prin forţă de către trupele sovietice „eliberatoare”. În confruntarea inegală cu aparatul represiv al statului totalitar, au căzut eroic la datorie numeroşi fii ai plaiurilor muscelene, menţinând, prin exemplul lor, nestinsă, flacăra vie a speranţei în reîntronarea idealurilor de libertate pe pământul sfânt al patriei.

În noaptea de 18 spre 19 iulie 1959, coordonatorii şi principalii susţinători ai formaţiunii de partizani «Haiducii Muscelului»: fraţii Toma şi Petre Arnăuţoiu, preoţii ortodocşi: Nicolae Andreescu, Ioan Constantinescu şi Ion Drăgoi; învăţătorii: Ion Mica, Alexandru Moldoveanu, Nicolae Niţu şi Gheorghe Popescu; ţăranii: Nicolae Băşoiu, Titu Jubleanu, Constantin Popescu, Ioan Săndoiu, Nicolae Sorescu şi Gheorghe Tomeci erau executaţi, la Închisoarea Jilava, printr-o sentinţă criminală, ca *„elemente duşmănoase, foşti membri ai partidelor istorice, care au organizat bande teroriste în nordul fostelor judeţe Argeş şi Muscel, pentru a desfăşura o activitate contrarevoluţionară împotriva statului şi regimului democrat-popular”.*

[Sentinţa Tribunalului Militar al Regiunii a II-a Militară nr. 107. Colegiul de Fond].

Apariţia importantului tratat de «**Istoria României**» sub coordonarea academicianului Şerban Papacostea a coincis cu împlinirea a patru decenii de la criminalul act represiv al executării de către autorităţile comuniste a coordonatorilor formaţiunii de partizani «Haiducii Muscelului».

Evaluarea obiectivă a Rezistenţei

Constituind un autentic „recurs în anulare" a calificativului de „bandiţi" atribuit partizanilor care au luptat împotriva totalitarismului, Istoria României analizează sine ira et studio Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, aruncând, pentru a folosi o expresie scumpă nostalgicilor vechiului regim !, la „lada de gunoi a istoriei", politica atât de consecventă de denigrare, în varii medii politice actuale, a jertfei luptătorilor pentru libertate din Munţii Făgăraş.

Considerând *„Rezistenţa armată anticomunistă – un fenomen spontan având ca ţel comun acela de a nu se supune consecinţelor comunizării ţării",* autorul capitolului «România sub regimul comunist», Dennis Deletant, relevă faptul că *„formaţiunile de partizani nu reprezentau o ameninţare majoră pentru puterea comunistă, deşi atâta vreme cât rămâneau în libertate subminau pretenţia regimului de a deţine controlul deplin al ţării; formaţiunea care a supravieţuit cel mai mult a fost cea a «Haiducilor Muscelului»".*

Este o recunoaştere incontestabilă, de către Istoria naţională, a adevărului că sacrificiul partizanilor anticomunişti nu a fost zadarnic.

De aceea, o întrebare obsedantă se insinuează tulburător de vie în conştiinţa noastră: Dacă toţi cei care au căzut în cursul evenimentelor din decembrie 1989 sunt consideraţi eroi ai luptei împotriva comunismului, de ce, oare, cei care au participat – conştienţi de riscurile asumate ! – la Rezistenţa armată anticomunistă din Munţii Făgăraş, în condiţiile extrem de grele ale luptei de partizani, jertfindu-se pentru cauza libertăţii, nu sunt recunoscuţi, prin legile ţării, ca eroi ai neamului românesc ?!…

Prefaţând tratatul de «**Istoria României**» [Editura Enciclopedică, Bucureşti, 1998], acad. Şerban Papacostea, bazat, de altfel, pe o tristă experienţă istoriografică naţională, releva extrem de pertinent raţiunea cooptării în cvintetul autorilor a „doi istorici străini, unul american, celălalt englez cunoscuţi pentru contribuţiile lor ştiinţifice în domeniu".

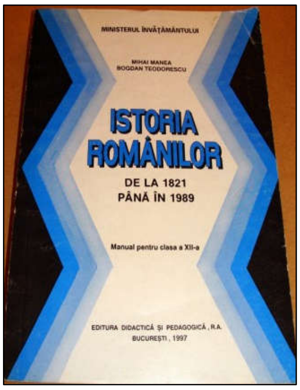
Motivaţia este extrem de convingătoare, pentru orice investigator lucid al fenomenului istoric românesc: „La competenţa lor profesională recunoscută, după cum observa acad. Şerban Papacostea, se adaugă avantajul de a nu fi implicaţi în viziunile partizane dezvoltate inevitabil din realităţi care nu şi-au pierdut încă actualitatea.".

Analiza lucidă a cauzelor Rezistenţei

Deşi, în acest context, Raportul general al Congresului internaţional de ştiinţe istorice desfăşurat la Bucureşti, în august 1980, pare caduc, se impune a fi relevată, totuşi, actualitatea sa, întrucât sublinia *„rolul conştiinţei istorice în viaţa societăţii”*, considerând că *„Omul viitorului trebuie să cunoască astfel istoria patriei şi istoria universală, încât să poată deveni un locuitor conştient al planetei, capabil să poată face o apreciere lucidă a fazei contemporane din istoria omenirii şi a patriei lui.”.*

Propunându-şi, cu certitudine, acest obiectiv extrem de important, autorii manualelor de istorie destinate învăţământului preuniversitar analizează cu o apreciabilă luciditate evenimentele din perioada instaurării şi consolidării regimului comunist în România [1948 – 1989].

Astfel, în «**Istoria Românilor de la 1821 până în 1989**» [manual pentru clasa a XII-a, Bucureşti, 1997], profesorii Mihai Manea şi Bogdan Teodorescu menţionează că *„În evoluţia forţată către comunism a ţării noastre, 1948-1954 constituie perioada preluării, organizării şi consolidării puterii de către comunişti, în cadrul unui proces specific de stalinizare a României”* implicând, în esenţă, lupta împotriva proprietăţii particulare în economie, prin naţionalizarea comunistă a principalelor mijloace de producţie la 11 iunie 1948, prin colectivizarea forţată care *„a generat răsturnarea gravă a structurilor tradiţionale ale satului românesc şi a sistemului său propriu de valori, prin politica de industrializare forţată, prin reorganizarea aparatului de stat ce trebuia să servească scopurile politice ale Partidului Comunist Român”.*

Autorii consideră că *„În numele unei aşa-zise ascuţiri a luptei de clasă, a organizării şi manifestării dictaturii proletariatului, au fost încălcate brutal drepturi şi libertăţi democratice elementare ale oamenilor.*

Orice formă de opoziţie a fost reprimată violent. Sub acuzaţia imaginară de „trădare”, „sabotaj” sau „agenţi ai imperialismului”, a fost profund afectat tot corpul de elită al vieţii politice şi culturale interbelice.

Au fost lichidate, cu brutalitate, încercările de rezistenţă armată din zona munţilor Bucegi, Făgăraş. S-a manifestat totuşi, deşi firav, o rezistenţă militară la instaurarea regimului comunist.

Au acţionat, astfel, grupuri înarmate, ca, de exemplu, în Banat – Tănase, Ionescu, Blănaru, Spiru; în Oltenia – maiorul Dumitriu, în Argeş – Traian Marinescu, Făgăraş – general Arsenescu şi fraţii Arnăuţoiu.

În cadrul constituirii noului aparat de stat, între 1948-1949, s-au creat Securitatea şi Miliţia populară. Securitatea a devenit un instrument de teroare şi represiune, îndreptat împotriva oricărui opozant al noului regim.”.

Documentare în diagonală

Veridicitatea aserţiunii Catherinei Durandin: *„Istoria românilor este o istorie de contradicţii nerezolvate !”* fixată ca motto al «**Istoriei Românilor**», [manual pentru clasa a XII-a, apărut la Humanitas, în 1999], este confirmată de către însuşi autorul capitolului «Forme de rezistenţă anticomunistă”, Cristian Niţă, care consemnează textual că *„În Munţii Făgăraş, au acţionat în paralel trei grupări: cea a colonelului Gheorghe Arsenescu, cea a fraţilor Arnăuţoiu şi cea a lui Ion Gavrilă”,* pentru ca, pe aceeaşi pagină, în casetă, însă, evident, ca o subliniere, să insereze, într-un soi de panegiric al familiei Arnăuţoiu, pe: învăţătorul Iancu, soţia acestuia, Laurenţia, şi pe fiii lor implicaţi în mişcarea de rezistenţă: Petre şi Toma.

Autorul inversează, însă, rolurile celor doi fraţi, menţionând că Petre Arnăuţoiu a fost *„conducător al grupului de rezistenţă armată «Nucşoara», după retragerea lui Gheorghe Arsenescu. Prins la nord de comuna Corbi, Petre a fost executat în anul 1959”.*

O inexactitate, deoarece Toma – ofiţer de profesie – a condus de facto, în ultima perioadă, grupul de partizani, urmată de o alta, întrucât Petre a fost prins nu la nord de Corbi, ci chiar pe teritoriul acestei comune, mai precis, în zona sa sudică, inadvertenţe ce demonstrează, pentru a-l cita pe poetul filosof Lucian Blaga că *„autorul este unul care scrie «din auzite» şi «după indicii», dar care are ambiţie, atitudini şi morgă de… martor”.* [Elanul insulei].

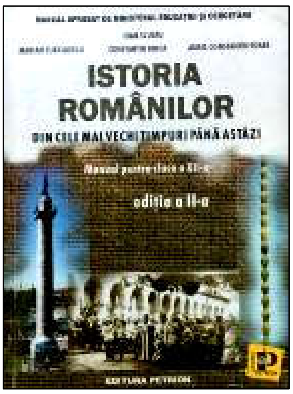
Pentru a defini Mişcarea de rezistenţă, se recurge la un Raport al Siguranţei Statului din 19 mai 1945, în care Rezistenţa era etichetată exclusiv *„o acţiune subversivă, îmbrăcată sub aspectul unor grupuri de dezertori care au ca obiectiv contracararea acţiunilor PCR sub toate formele”.*

Viziunea lucidă, însă, a istoricului, care analizează cu obiectivitate fenomenul în complexitatea sa, îl determină să considere că *„Rezistenţa anticomunistă din România a fost expresia unei nemulţumiri generale şi a avut un caracter naţional. Participanţii* – relevă autorul – *au provenit din toate segmentele sociale: militari şi ţărani, funcţionari şi studenţi, preoţi, femei, elevi şi muncitori. Oficial, ei au fost consideraţi de autorităţile comuniste: „contrarevoluţionari”, „bandiţi”, „terorişti”, „legionari”, „fascişti”, iar un decret din septembrie 1958 făcea aluzie la „atrocităţile contrarevoluţionare ale inamicului de clasă”.*

Mişcarea de Rezistenţă armată anticomunistă din sudul Munţilor Făgăraş includea, aşadar, în rândurile sale, foşti ofiţeri din elita armatei regale române, distinşi preoţi ortodocşi şi învăţători, elevi şi studenţi temerari, ţărani neînfrânţi în demnitatea lor, muncitori lucizi şi femei statornice în credinţă, care aveau să devină, precum Elisabeta Rizea, adevărate simboluri ale luptei împotriva ciumei roşii care a bântuit estul Europei.

„Indigoul" documentar-istoric

Adresându-se, în special, elevilor din ultima clasă a învăţământului preuniversitar, **«Istoria Românilor din cele mai vechi timpuri până astăzi»** redactată de istoricii: Ioan Scurtu, Marian Curculescu, Constantin Dincă şi Aurel Constantin Soare abordează, în capitolul «Represiune şi rezistenţă; colaboraţionism şi disidenţă», Rezistenţa care este definită: *„o mişcare anticomunistă ce a vizat revenirea la regimul democratic".* Fără a recurge la analiza amplă a fenomenului sub raport evenimenţial, autorii inserează cronologic momentele cardinale ale Rezistenţei armate anticomuniste, menţionând că: *„În deceniile 5 şi 6, trupele de securitate au avut misiunea de a anihila rezistenţa puternică de partizani din zonele de munte…".* Rezistenţa armată anticomunistă din Munţii Carpaţi a fost, potrivit aprecierii lor, activă între anii 1949-1956.

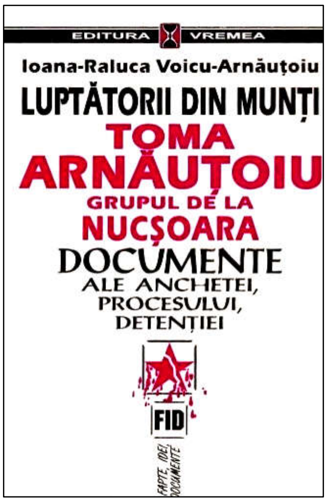
De fapt, rezistenţa armată va continua până în anul 1958, când, cea mai puternică grupare de partizani din Munţii Făgăraş – «Haiducii Muscelului» – menţionată ca fiind „formaţiunea cu supravieţuirea cea mai mare" va fi lichidată.

Extinzând acţiunile partizanilor la regiunile administrative: Piteşti, Braşov, Suceava, Galaţi, Oradea, Cluj, Timişoara, Craiova, Constanţa, manualul de «Istoria Românilor din cele mai vechi timpuri până astăzi» conturează, astfel, aria geografică în care rezistenţa anticomunistă armată din România s-a manifestat cu o forţă remarcabilă.

Elementele de detaliu, însă, referitoare la componenţa, armamentul, asigurarea aprovizionării acestei *„grupări organizate după legile conspiraţiei"* au fost preluate tale-quale din tratatul de «**Istoria Românilor**» coordonat de acad. Şerban Papacostea. Formulând o sinteză a sintezelor despre Rezistenţa anticomunistă, pe care o încadrează didactic într-un chenar, autorii au meritul de a preciza atitudinea populaţiei ţării noastre care a trăit tragedia unei Românii încătuşate de un regim impus din afară, ostil oricăror libertăţi democratice: *„Comuniştii* – precizează autorii – *au avut ca scop neutralizarea şi distrugerea tuturor «duşmanilor poporului». Contra lor au acţionat mulţi oameni angajaţi într-o activă rezistenţă. Marea majoritate a cetăţenilor s-a adaptat la noua situaţie politică impusă de regimul socialist-totalitar.".*

Pledoarie pro domo

Prefaţând voluminosul şi extrem de utilul tom în evocarea veridică a acţiunii de Rezistenţă armată anticomunistă din sudul Munţilor Făgăraş intitulat «**Luptătorii din munţi. Toma Arnăuţoiu. Grupul de la Nucşoara. Documente ale anchetei, procesului, detenţiei**» (926 pag) [Bucureşti, 1997], autoarea, **Ioana-Raluca Voicu-Arnăuţoiu**, motivează apreciabilul său demers în relatarea *„istoriei oamenilor conduşi de Toma Arnăuţoiu, locotenent în armata regală română, care, între anii 1949-1958, au trăit şi au luptat în pădurile din Făgăraşul de sud, Iezer-Păpuşa şi Leaota”,* fără a menţiona, însă, acţiunile cu scop diversionist din Munţii Bucegi, menite să distragă atenţia Securităţii în acţiunea furibundă a acesteia de depistare a zonei cantonamentului membrilor activi ai Rezistenţei.

Referindu-se la coordonatorul activităţii partizanilor care au acţionat pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, unul dintre participanţii activi la rezistenţă, studentul Cornel Drăgoi, intuind asemenea posibile inadvertenţe formulate prin chiar titlul volumului consacrat mişcării, sublinia cu convingere un adevăr, care nu poate fi de nimeni, din afara organizaţiei «Haiducii Muscelului», contestat: *„Ce aş vrea să se ştie şi să rămână este că întemeietorul acestei organizaţii de partizani a fost colonelul Gheorghe Arsenescu. Că, periodic, a rămas comandant Toma Arnăuţoiu, asta e altă treabă....”.* [M–187].

Autoarea îşi concepe volumul menţionat ca o însumare de *„documente provenite din arhiva Securităţii Statului”,* conştientă că *„deşi, purtând pecetea minciunii, a nedreptăţii, a crimei instituţionalizate, ele nu pot ascunde adevărul despre rezistenţa armată a acestor fii ai poporului român în faţa agresiunii comuniste”.*

Un asemenea demers a fost determinat de faptul că *„toţi membrii grupului Arnăuţoiu au fost fie ucişi în lupte, fie executaţi”,* documentele Securităţii fiind, aşadar, după părerea sa, unicele *„mărturii scrise din epocă”.*

Autoarea uită, însă, că marea epopee a luptei din munţi se constituie din însumarea tuturor mărturiilor celor care şi-au jertfit propria libertate în numele idealului de libertate al naţiunii române subjugate de comunism, că adevărata cronică a luptei partizanilor din gruparea «Haiducii Muscelului» presupune înregistrarea confesiunilor tuturor participanţilor care au sprijinit-o material şi moral şi care au fost condamnaţi la peste 2000 de ani de temniţă de către Tribunalele militare ale regimului totalitar comunist din R. P. R.

Intuind utilitatea unei asemenea acţiuni, istoricul dr. Vasile Novac şi-a propus şi a reuşit într-o măsură considerabilă să suplinească această carenţă a volumului, printr-o cercetare tenace şi, evident, eficace, înregistrând, pentru o arhivă a denunţării totalitarismului comunist, declaraţiile majorităţii foştilor deţinuţi din judeţul Argeş care au supravieţuit temniţelor gulagului românesc.

Dintr-un exclusivist instinct de „conservare" a memoriei „paternale", autoarea omite, în titlul volumului, dintr-o relaţie inseparabilă în actul istoric al Rezistenţei armate anticomuniste din Munţii Făgăraş, numele iniţiatorului de facto al acesteia, colonelul Gheorghe Arsenescu, pe care, însă, în preambulul aceluiaşi volum, Gheorghe Ceauşescu îl asociază permanent cu Toma Arnăuţoiu [«Documente pentru o istorie necesară»], în spiritul respectării adevărului istoric: *„Dacă nu vom realiza misiunea istorică (de reîntronare a libertăţilor democratice în România) atunci, jertfa lui Arnăuţoiu şi Arsenescu – i-am pomenit doar pe ei, întrucât volumul de faţă se referă la ei ! – nu va fi fost zadarnică, iar noi, cu cugetul datoriei împlinite, vom fi pe potriva marilor martiri ai neamului."…*

Definind, din perspectiva, de „magister vitae", a istoriei, importanţa Rezistenţei armate anticomuniste din munţi, publicistul menţionat consemna conclusiv: *„România şi-a adus jertfa de sânge ostăşesc pentru revenirea la spaţiul de cultură şi mentalitate europeană.".*

Aprecieri corecte şi competente

Relatând despre «**Procesul grupului Arnăuţoiu. 1959**», în revista «Arhivele totalitarismului» [an III/1995, nr.2], istoricii **Vasile Novac** şi **Gheorghe Nicolescu** publicau Sentinţa de condamnare la moarte a membrilor grupului de partizani, pe baza analizei căreia, formulau următoarele observaţii semnificative:

● Colonelul Gheorghe Arsenescu a avut un rol hotărâtor în organizarea şi conducerea iniţială a Rezistenţei naţionale armate din Munţii Făgăraş;

● După retragerea colonelului Gheorghe Arsenescu în zona Câmpulung-Muscel, grupul «Haiducii Muscelului» a fost condus de către Toma Arnăuţoiu;

● Aria de acţiune a Rezistenţei a inclus, în afara zonei Munţilor Făgăraş, şi Munţii Bucegi, unde, în noaptea de 17 spre 18 august 1952, partizanii au atacat cabana turistică din Muntele Padina;

● Atât luptătorii activi, cât şi simpatizanţii acestui grup făceau parte din toate straturile sociale, dar, mai ales, din cele mijlocii şi mici.

Alături de ofiţeri sau foşti ofiţeri puşi în disponibilitate şi excluşi din armată, erau intelectualii satelor: preoţi, învăţători, profesori, studenţi şi elevi; apoi, ţărani săraci, mijlocaşi şi înstăriţi, ciobani, servitori, comercianţi;

● Rolul conducător l-au avut ofiţerii şi intelectualii; ţăranii i-au urmat cu încredere, dând dovadă de spirit de sacrificiu;

● Lupta de partizani din munţi n-a avut un caracter fascist, ci „anticomunist şi antirusesc”.

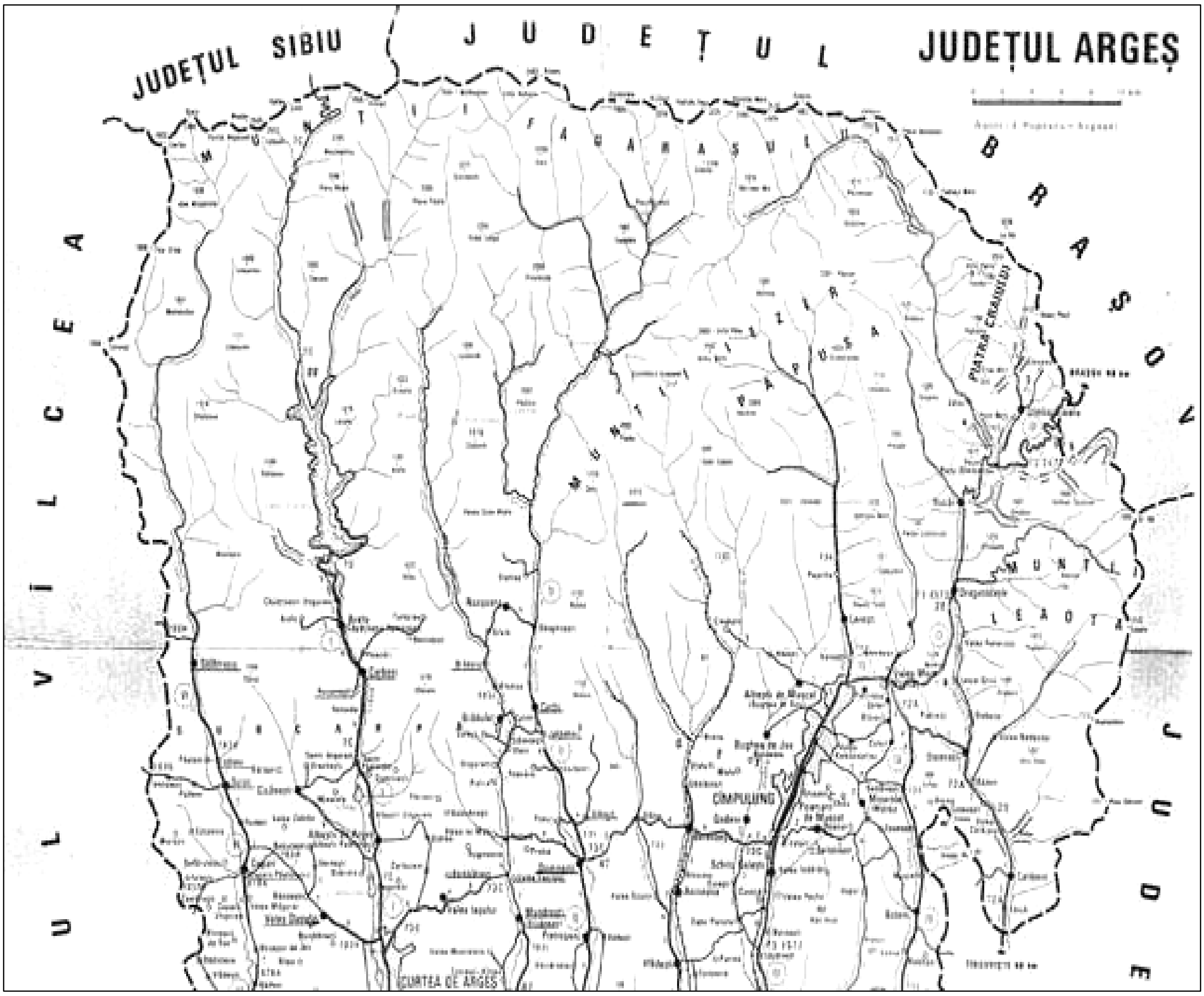
Studiul menţionat reprezintă, în ultimă instanţă, corolarul cercetărilor asidue efectuate de către istoricul Vasile Novac în arhive şi în zona în care au acţionat partizanii din gruparea «Haiducii Muscelului», concluzia finală fiind extrem de semnificativă în determinarea rolului acestei grupări în contextul general al mişcării naţionale de rezistenţă:

„Gruparea Arsenescu-Arnăuţoiu, în ciuda faptului că s-a bazat pe premisa greşită a unui eventual război anglo-americano-sovietic, a reuşit să acţioneze şi să supravieţuiască peste 10 ani, datorită devotamentului şi abnegaţiei ţăranilor din zonă”.

Succinta incursiune în modul în care Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş a fost percepută de către istorici relevă actualitatea imperativului formulat de către cărturarul Nicolae Iorga, ca: *„Pulsul preocupaţiilor noastre să bată în ritmul, fie şi înfrigurat, al timpului… Să pornim de la societatea contemporană şi să revenim mereu la dânsa !…”*

Rezistenţa anticomunistă armată din Munţii Făgăraş atestă, pe un plan, prin excelenţă, sentimental, adevărul de necontestat al sentinţei istoricului Edgar Quinet: *„Istoria este o tragedie în care luptă împreună libertatea şi destinul !”,* confirmând, pentru urmaşii celor dispăruţi, veridicitatea meditaţiei lirice a inegalabilului poet-martir Nichifor Crainic:

Ursită-i inima să poarte
Trecutu-n ea cu morţii lui,
Cu morţii mei, care-i crezui
Naiv, cândva, fără de moarte !…

Zona de acţiune a partizanilor
din Gruparea «Haiducii Muscelului» sau «Partizanii libertăţii».

Colonelul **Gheorghe Arsenescu**,
iniţiatorul şi coordonatorul
Rezistenţei armate anticomuniste din sudul Munţilor Făgăraş.

Casa **Iancu Arnăuţoiu** din Nucşoara

.

Casa **Petre Arnăuţoiu** din Nucşoara.

Casa Gheorghe şi **Elisabeta Rizea** din Nucşoara.

Cabană din munţi, **după o acţiune a partizanilor**
din Gruparea «Haiducii Muscelului” sau «Partizanii libertăţii».

Biserica de lemn «Cuvioasa Paraschiva» din satul **Poenărei.**

Casa familiei **preot Ioan Constantinescu** din satul Poenărei.

.

Bordeiul de la „Râpile cu brazi” din Poenărei

a fost, în perioada anilor 1952-1958, **ultimul adăpost al partizanilor** din Gruparea de rezistență armată anticomunistă «Haiducii Muscelului»: Petre Arnăuțoiu, Toma Arnăuțoiu, Constantin Jubleanu și Maria Plop.

În bordei, s-a născut, în 1956, fiica acesteia, Ioana.

PARTIZANII
DIN
BORDEIUL DE LA POENĂREI

TOMA ARNĂUŢOIU

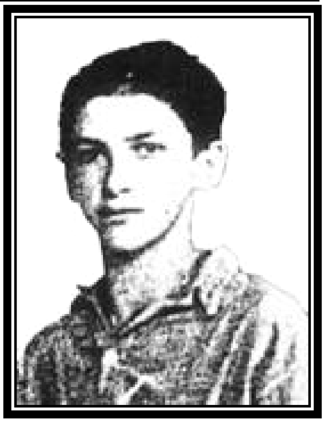
născut la 14 februarie 1921, în familia înv. Ioan/Iancu şi Laurenţia Arnăuţoiu din comuna Nucşoara. A absolvit Şcoala de ofiţeri de cavalerie „Regele Ferdinand I” din Târgovişte [1944]; avansat la gradul de sublocotenent, participă la războiul antihitlerist, fiind rănit în luptele din Ungaria; decorat cu Ordinul „Coroana României” cl. a V-a [1944]; avansat la gradul de locotenent şi trecut în rezervă [1947]. Lider al grupului Nucşoara, scindat din Gruparea de rezistenţă armată anticomunistă „Haiducii Muscelului” sau „Partizanii libertăţii” organizată şi coordonată de colonelul Gheorghe Arsenescu; formată iniţial din 16 membri, dintre care 4 femei [1949]. Arestat, prin trădare, la 20 mai 1958, de către Securitatea din Piteşti, torturat, condamnat la moarte şi executat în noaptea de 18/19 iulie 1959, la Penitenciarul Jilava.

PETRE ARNĂUŢOIU

născut la 16 ianuarie 1926, în familia înv. Ioan/Iancu şi Laurenţia Arnăuţoiu din comuna Nucşoara. Absolvent a patru clase de liceu comercial; agricultor. Participă alături de fratele său, Toma Arnăuţoiu, la Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş. Arestat, prin trădare, la 20 mai 1958, de către Securitatea din Piteşti, torturat, condamnat la moarte şi executat în noaptea de 18/19 iulie 1959, la Penitenciarul Jilava.

CONSTANTIN JUBLEANU

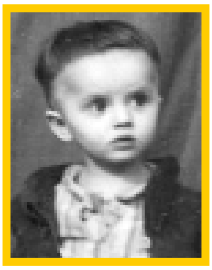

cel mai tânăr membru al grupului de partizani, născut în familia ţăranilor Constantin (Titu) şi Maria Jubleanu din Nucşoara. Tatăl său a fost condamnat la moarte şi executat în 18/19 iulie 1959, la Penitenciarul Jilava, iar mama sa a fost ucisă de către trupele de Securitate, în munţi, în urma unui schimb de focuri cu partizanii; el însuşi îşi va curma viaţa cu ultimul cartuş, pentru a nu cădea viu în mâna securiştilor, la 20 mai 1958, în confruntarea sângeroasă de la Râpile cu brazi. Constantin (Tică) Jubleanu a fost „cronicarul" micului grup de partizani, caietul cu însemnări dramatice despre viaţa lor în munţi fiind descoperit de către Securitate într-o oală de pământ în bordeiul de la Poenărei.

MARIA PLOP

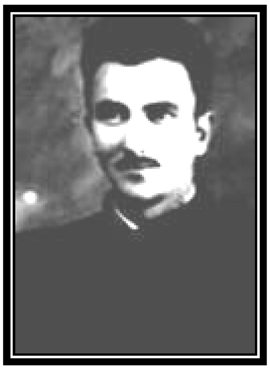

născută la 14 septembrie 1927, în familia ţăranilor săraci Grigore şi Ioana Plop din comuna Prisăcani, judeţul Iaşi; fără studii; refugiată în timpul războiului, ajunge fată în casă la Petre Arnăuţoiu din Nucşoara; temându-se că va fi arestată, fuge în munţi [1949], fiind singura femeie din gruparea de Rezistenţă, care a supravieţuit 9 ani în condiţii extrem de dificile. A născut, în grota de la Râpile cu brazi din Poenărei, pe **Oana** [1956], viitoarea Ioana Raluca Voicu-Arnăuţoiu. Arestată de către Securitatea din Piteşti, la 20 mai 1958, torturată, a fost condamnată la muncă silnică pe viaţă, decedând, după 3 ani de detenţie la Închisoarea Miercurea Ciuc, bolnavă de TBC pulmonar [1962].

MARTIRII DIN POENĂREI
AI REZISTENŢEI ANTICOMUNISTE
CONDAMNAŢI LA MOARTE ŞI EXECUTAŢI

Acuzaţi, de justiţia „democrat-populară" aservită regimului totalitar, pentru participarea lor efectivă la Rezistenţa anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, patru dintre cei 16 patrioţi din satul Poenărei arestaţi au fost condamnaţi la moarte, seceraţi de gloanţele regimului comunist şi aruncaţi într-o groapă comună la Închisoarea Jilava, în crunta noapte de 18/19 iulie 1959:

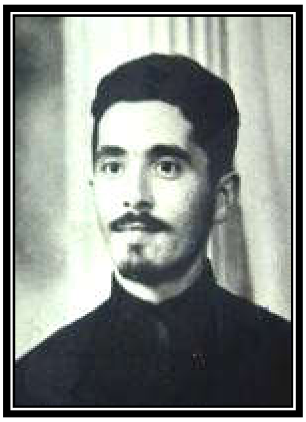

Preotul NICOLAE N. ANDREESCU

S-a născut în satul Poenărei, comuna Corbi, judeţul Muscel, la 20 februarie 1918; fiu al lui Nicolae şi al Paraschivei Andreescu. A urmat şcoala primară în Poenărei, Seminarul Teologic din Curtea de Argeş [1930-1938], Facultatea de Teologie din Bucureşti [1939-1944]. Căsătorit cu Maria N. Cujbescu; doi copii: Iulian-Nicolae şi Mariana. A fost hirotonit preot, slujind la bisericile ortodoxe din: Maglavit, judeţul Dolj [1943-1947], Aninoasa, judeţul Muscel [1948-1950], Nucşoara [1950-1958]. Teolog cu preocupări culturale susţinute; predicator avizat în combaterea ateismului promovat de regimul comunist.

Preotul IOAN GH. CONSTANTINESCU

S-a născut în satul Cerbureni, comuna Valea Iaşului, judeţul Argeş, la 19 octombrie 1906; fiu al lui Gheorghe şi al Victoriei Constantinescu. A urmat şcoala primară în satul natal şi Seminarul Teologic „Neagoe Vodă" din Curtea de Argeş, promoţia 1928. Preot paroh în satul Poenărei, comuna Corbi, judeţul Muscel [1929-1958]. Căsătorit cu Justina Gr. Grigorescu; trei copii: Iuliana, Cornelia şi Grigore. Preot cărturar, autor al unor importante eseuri cu conţinut moral-religios şi metodic publicate în periodice bisericeşti: Metoda practică a predării învăţământului religios în şcoala primară [1941], Obiceiurile strămoşeşti şi obiceiurile noastre [1940], Despre trebuinţa religiei în omenire [1933], Taina sfântă a căsătoriei [1935], Buna creştere a copiilor [1936], Iubirea creştină [1939] ş. a. Principal osârduitor în edificarea monumentalei Biserici de lemn „Cuvioasa Paraschiva" din satul Poenărei [1937-1943]. Implicat continuu în acţiunile cultural-obşteşti ce vizau ridicarea gradului de civilizaţie a comunităţii săteşti, pe care a păstorit-o cu demnitate, constituind un exemplu de moralitate desăvârşită pentru enoriaşii săi; a contribuit esenţial la electrificarea satului Poenărei. Predicator al iubirii creştine opuse luptei de clasă promovate de comunişti.

Învăţătorul GHEORGHE GH. POPESCU

S-a născut în satul Poenărei, comuna Corbi, judeţul Muscel, la 12 aprilie 1902; fiu al lui Gheorghe şi al Paraschivei Popescu. A urmat şcoala primară în satul natal şi Şcoala normală de învăţători din Câmpulung-Muscel. Ofiţer în rezervă din Armata regală română. Căsătorit cu Maria Gr. Grigorescu; trei copii: Gheorghe, Ioan-Dan şi Virginia. Un excelent învăţător care a pregătit temeinic generaţii succesive de elevi în şcolile în care a funcţionat; director al Şcolii primare din Poenărei. Autor al unei piese de teatru pentru copii, dirijor apreciat al corului şcolar din sat; preocupat de păstrarea nealterată a folclorului literar şi coregrafic muscelean tradiţional. Martir al luptei împotriva totalitarismului. Participant activ la Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş [1948-1958]; arestat, torturat de Securitate; condamnat la moarte şi executat în Penitenciarul Jilava, la 18 iulie 1959.

Baciul NICOLAE TICU-SORESCU

S-a născut în satul Poenărei, comuna Corbi, judeţul Muscel, la 23 iulie 1900; fiu al lui Iordache şi al Paraschivei Sorescu. A absolvit Şcoala primară din Poenărei, cu rezultate remarcabile la învăţătură. Căsătorit cu Maria; trei copii: Gheorghe, Ion şi Victoria. Stagiul militar satisfăcut. Gospodar desăvârşit, a fost un crescător de oi renumit în zonă, cunoscut, mai ales, în calitatea sa de baci la stâne din Munţii Făgăraş. Martir al luptei împotriva totalitarismului. Participant activ la Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş [1948-1958]; arestat, torturat de Securitate; condamnat la moarte şi executat în Penitenciarul Jilava, la 18 iulie 1959.

Fie-le ţărâna uşoară şi să dea Dumnezeu
să li se afle vreodată locul unde li se odihnesc osemintele,
pentru ca însemnul credinţei strămoşeşti
să le străjuiască nemurirea,
iar memoria numelor lor să dăinuiască între aleşii neamului acestuia,
pe care l-au slujit, prin jertfa lor supremă pentru libertate,
cu o exemplară devoţiune !...

EROII DIN POENĂREI
AI REZISTENTEI ANTICOMUNISTE

Au fost condamnaţi la ani grei de detenţie vrednicii de pomenire luptători pentru libertate din satul Poenărei:

MARIA ANDREESCU

fiica dascălului bisericesc Nicolae şi a moaşei Elena Cujbescu; născută la 28 ianuarie 1923, în Poenărei; soţia preotului martir Nicolae Andreescu; condamnată la 15 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii.

JUSTINA CONSTANTINESCU

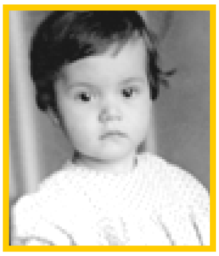

s-a născut la 12 aprilie 1912, în familia proprietarilor agricoli: Grigore Grigorescu şi Justina Poenăreanu, descendentă a unor generaţii succesive de preoţi ortodocşi din sat. În anul 1928, Justina Grigorescu se căsătoreşte cu preotul Ioan Gh. Constantinescu. Model de comportament în familie şi în comunitatea sătească, a fost principalul reazem al soţului său în dificila misiune asumată de a reconstrui din temelii monumentala biserică de lemn între anii 1937-1943, în condiţiile economice precare determinate de cel de-al Doilea Război Mondial; condamnată la 15 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii.

IULIANA CONSTANTINESCU-PREDUŢ

fiica preotului martir Ioan şi a Justinei Constantinescu; născută la 16 iunie 1929, în Poenărei; absolventă a Facultăţii de Istorie din Universitatea Bucureşti; profesoară; condamnată la 12 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii. A fost arestată, deşi era gravidă în luna a şaptea. A născut, în Închisoarea Văcăreşti, la 18 septembrie 1958, o fetiţă: **Justina-Libertatea.** Descoperită, abia după doi ani, de tatăl ei, ing. Nicolae Preduţ, în orfelinatul de lângă Arcul de Triumf din Bucureşti, fetiţa, Justina-Libertatea, a fost crescută, ca pe propriul lor copil, de sora Iulianei, ing. Cornelia Constantinescu-Cotar, şi de soţul ei, ing. Ioan Cotar, până la vârsta de şase ani, alături de fiul lor, Dan. După amnistia din anul 1964, când Iuliana Constantinescu-Preduţ este eliberată din Închisoarea Oradea, fetiţa va fi luată de părinţii săi, în Bucureşti. Preocupări literare: publică volumul memorialistic ***Speranţe încătuşate*** [1999, reeditat 2000], în care evocă infernul detenţiei sale în închisorile comuniste de la: Piteşti, Văcăreşti, Jilava, Miercurea Ciuc, Arad, Oradea.

ION I. DIACONU

fiul lui Ion şi al Mariei Diaconu; născut la 10 noiembrie 1925, în Poenărei; agricultor; condamnat la 5 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii.

NICOLAE N. ILIE(SCU)

fiul lui Nicolae şi al Mariei Iliescu; născut la 2 septembrie 1912, în Poenărei; agricultor; condamnat la 18 ani muncă silnică, 8 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii.

ECATERINA NĂSTASE

fiica lui Grigore şi a Mariei; născută la 24 martie 1901, în Poenărei; căsătorită cu înv. Ion Năstase din Corbi; mamă a cinci fete, una dintre acestea, Victoria, fiind căsătorită cu Petre Arnăuţoiu din Nucşoara; condamnată la 6 ani închisoare corecţională, 2 ani interdicţie corecţională şi confiscarea totală a averii.

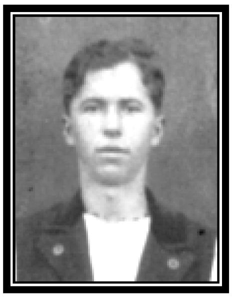
GHEORGHE GH. POPESCU

fiul învăţătorului martir Gheorghe şi al Mariei Popescu; născut la 10 martie 1931, în Poenărei; student la Facultatea de Geologie a Universităţii din Bucureşti; condamnat la 8 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii.

MARIA POPESCU

fiica lui Grigore şi a Justinei Grigorescu; născută la 15 iulie 1908, în Poenărei; soţia învăţătorului martir Gheorghe Popescu; condamnată la 8 ani muncă silnică, 6 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii.

GHEORGHE N. SORESCU

fiul ţăranului martir Nicolae şi al Mariei Sorescu; născut la 2 august 1925, în Poenărei; agricultor; condamnat la 7 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii.

MARIA SORESCU

fiica lui Grigore şi a Ioanei; născută la 15 iulie 1905, în Poenărei; soţia ţăranului martir Nicolae Ticu-Sorescu; condamnată la 3 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii.

Umiliţi şi batjocoriţi, bătuţi şi schingiuiţi
în cursul anchetelor inimaginabile de la Securitate
şi în temniţe, eroii pomeniţi, cărora li se adaugă
un tânăr invalid de război:

ION GR. DEACONU

născut la 22 iunie 1922, arestat, din eroare, datorită asemănării de nume cu Diaconu I. Ion, şi care, la puţin timp de la eliberarea sa, a decedat, din cauza regimului crunt de detenţie,

precum şi un fiu prin adopţiune al satului,

ALEXANDRU V. MARINESCU

născut la 17 septembrie 1929, originar din Secături-Nucşoara, fiul Ecaterinei şi învăţătorului Virgil Marinescu; bacalaureat, condamnat la 20 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii; căsătorit cu Virginia Popescu din Poenărei, fiica învăţătorului martir Gheorghe Gh. Popescu,

eroii menţionaţi şi-au înfruntat, cu demnitate şi curaj, destinul, convinşi, asemenea poetului Radu Gyr, că

Înfrânt nu eşti, atunci când sângeri
nici când în lacrimi ochii ţi-s;
adevăratele înfrângeri
sunt renunţările la vis !…

De altfel, preotul **Ioan Constantinescu**, parohul sfintei biserici pe care a ctitorit-o împreună cu întreaga obşte din Poenărei, a fost acuzat, printre altele, la proces, că a difuzat, în rândul sătenilor, versurile poetului Radu Gyr, prin care „bardul închisorilor” îndemna la revoltă împotriva celor fără credinţă, fără Dumnezeu:

Cu crucea în suflet de doruri amare,
cu vreri răstignite sub roşii prigoane,
cu vise ucise de crunta teroare,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane !…

Jertfindu-vă, sub steagul sfânt
al Patriei, prin timp, durate,
aţi semănat acest pământ
cu dor nestins de libertate !

IN MEMORIAM

Memoria eternă a istoriei:

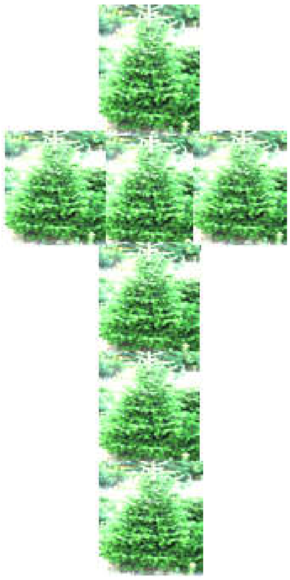
CRUCEA EROILOR REZISTENTEI ARMATE ANTICOMUNISTE DIN MUNTII FĂGĂRAS

Conştientizând adevărul rostit de către marele istoric Nicolae Iorga: „Neamul românesc devine etern prin cultul eroilor”, Colegiul organizator al primei întâlniri din anul 2004 a fiilor satului desfăşurate sub genericul «Poenărei – străbuna vatră natală» şi-a propus ca obiectiv prioritar ridicarea unei imense cruci închinate eroilor Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, pe Dealul Toaca, vârful cel mai înalt de pe golul Poenăreilor, cu vizibilitate maximă în zonă, în apropierea locului unde au fost prinşi, prin trădare, ultimii partizani ai Grupării «Haiducii Muscelului» care au luptat pentru libertate şi pentru înlăturarea dictaturii comuniste din România, pentru ca, în memoria colectivă a românilor, amintirea lor şi a susţinătorilor lor martirizaţi în anchetele Securităţii să dăinuiască în veci. S-a ales, ca loc de amplasament al crucii, zona „Lacul Roşu”, mai precis, vârful acesteia, la circa 200 m vest de bordei, acolo unde partizanii efectuau observaţii permanente asupra mişcărilor de trupe, întrucât spaţiul precizat permitea o perfectă vizibilitate spre drumul judeţean Piscani-Domneşti-Nucşoara şi drumul naţional Curtea de Argeş-Domneşti-Câmpulung Muscel, rute utilizate frecvent de Armată şi de Securitate, prin Valea Râului Doamnei, către Munţii Făgăraş.

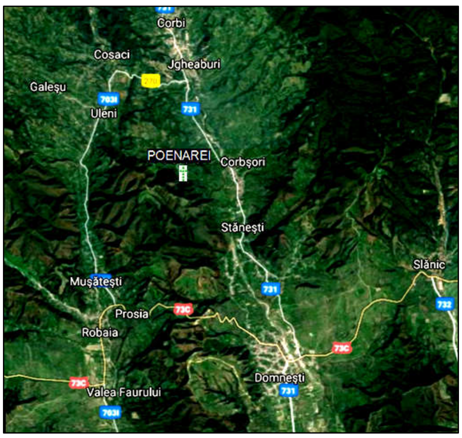
Dificultatea transportării unei imense cruci de lemn, înalte de circa 15-20 m, la locul amplasamentului acesteia a constituit o preocupare a proiectantului, ing. Constantin Samoilă, care ar fi preferat un metal de construcţie uşor, eventual, aluminiu, material ce permitea transportarea şi asamblarea pieselor constituente pe locul fixat. Impedimentul procurării acestui material extrem de scump l-a determinat pe proiectant să renunţe la ideea sa, deşi rezistenţa aluminiului în timp şi strălucirea sa reprezentau două argumente pro incontestabile. Pentru ca monumentul în formă de cruce să fie vizibil pe o arie extinsă, s-a procedat la „îngemănarea unor cruci” care, privite dinspre

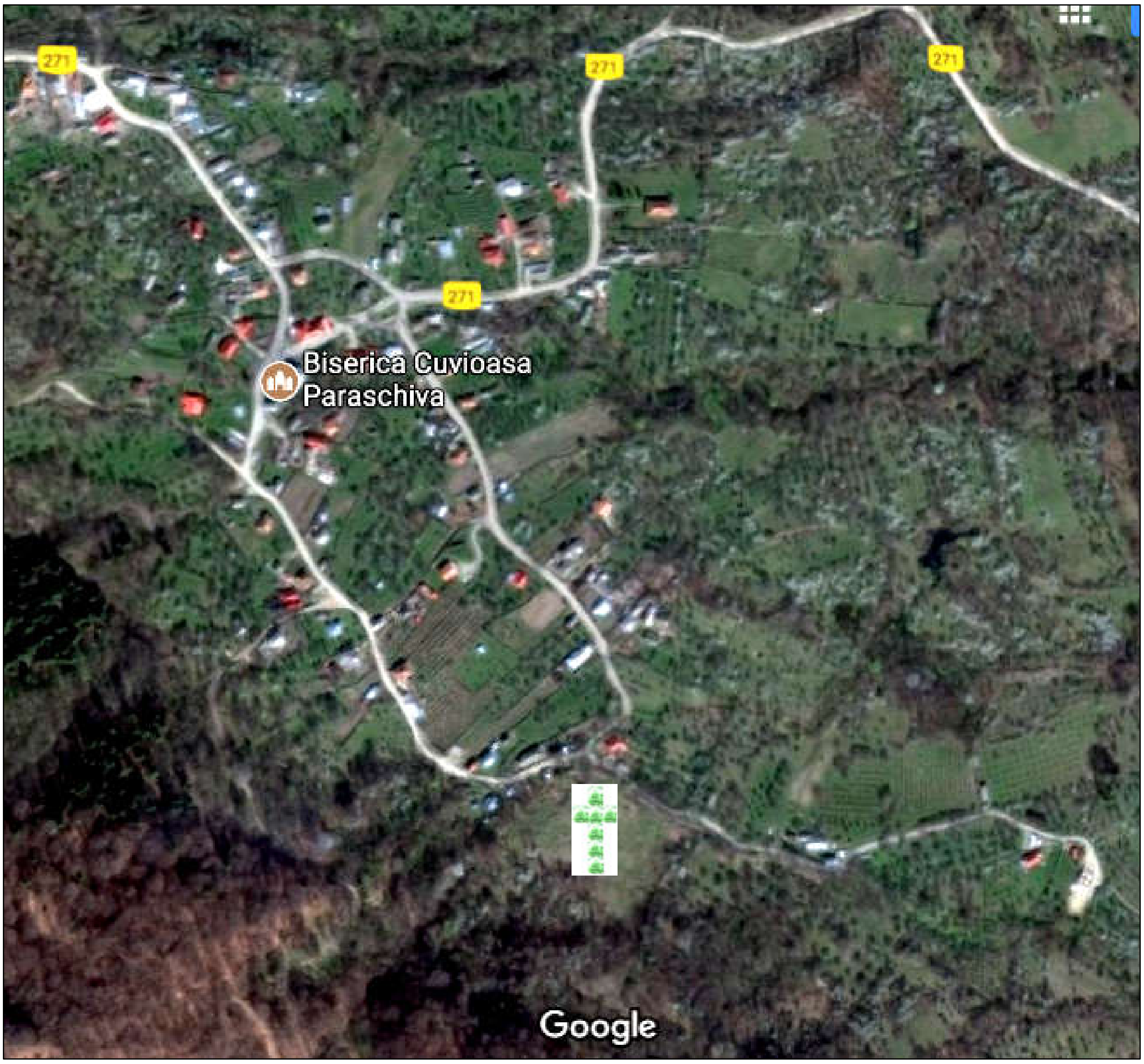
sud, est, sau vest să nu ofere imaginea unei simple coloane verticale, ci imaginea perfectă a unei cruci de formă latină. Definitivarea ansamblului a implicat, astfel, efectuarea unor studii de perspectivă în spaţiu rezolvate cu succes de către proiectant.

Din păcate, acest generos proiect nu s-a putut realiza până în prezent, din diverse cauze obiective, invocându-se, printre altele, costurile unei asemenea operaţiuni de amploare, imposibil de a fi asigurate de un sat a cărui populaţie gravitează în jurul a o sută de locuitori permanenţi. Într-o asemenea situaţie insurmontabilă, consider că o soluţie viabilă ar fi preluarea unui model adoptat cândva de edilii Braşovului care au marcat vizibil cu brazi plantaţi numele oraşului lor într-o zonă defrişată.

Imaginea unei cruci uriaşe realizate prin plantarea, sub această formă, a unor brazi pe pajiştea în declivitate accentuată a poienei de la Lacul Roşu, vizibilă de la circa 15 km, din teritoriul comunei Pietroşani şi de pe şoseaua naţională dintre Câmpulung-Muscel şi Curtea de Argeş ar reprezenta o modalitate accesibilă, sub raport financiar, de a marca locul ultimului adăpost al ultimilor partizani din Gruparea «Haiducii Muscelului». O astfel de cruce vizibilă de la mare distanţă ar constitui un perpetuu reper sacru al eroismului celor au murit pentru libertate în lupta împotriva comunismului în satul martir Poenărei. Sper ca viitoarele «Întâlniri ale fiilor satului Poenărei» să se desfăşoare lângă acest obiectiv memorial de rezonanţă naţională, în cadrul feeric al naturii de la Lacul Roşu. Ar fi o revedere mult mai motivată, întrucât, prin acest însemn al credinţei strămoşeşti, s-ar întipări, în minţile generaţiilor prezente şi viitoare din zonă şi nu numai, uriaşul tribut de sânge dat de neînfricaţii fii ai satului Poenărei căzuţi în lupta pentru reîntronarea libertăţilor democratice în România.

271
271
271
271
Biserica Cuvioasa
Paraschiva
Google

Pentru a se conferi monumentului memorial individualitate, textele inscripţionate pe plăci metalice fixate pe un mic obelisc de beton vor cuprinde referiri sumare la rolul mişcării de rezistenţă anticomunistă în istoria României:

Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş – organizată şi coordonată de către colonelul Gheorghe Arsenescu din Marele stat major al armatei regale române – se situează, prin intensitatea operaţiunilor organizate, prin durata considerabilă a activităţii grupului de partizani [1948-1958] şi prin aria geografică în care au acţionat membrii săi, între manifestările antitotalitariste de amploare din România. Rezistenţa armată anticomunistă a fost un fenomen spontan, având ca ţel comun acela de a nu se supune consecinţelor comunizării României. Formaţiunile de partizani nu reprezentau o ameninţare majoră pentru puterea comunistă, deşi atâta vreme cât rămâneau în libertate subminau pretenţia regimului de a deţine controlul deplin al ţării. Formaţiunea care a supravieţuit cel mai mult a fost cea a «Haiducilor Muscelului».

În această luptă inegală împotriva regimului de teroare comunist, satul Poenărei – care a fost ultimul adăpost al partizanilor din gruparea «Haiducii Muscelului» – a dat un uriaş tribut de sânge. Au fost **condamnaţi la moarte** şi seceraţi de gloanţele regimului comunist, la Închisoarea Jilava, în crunta noapte de 18/19 iulie 1959:

† **ANDREESCU N. NICOLAE** [n. 20 februarie 1918] − preot;
† **CONSTANTINESCU GH. IOAN** [n. 19 octombrie 1906] − preot;
† **POPESCU GH. GHEORGHE** [n. 12 aprilie 1902] − învăţător;
† **SORESCU I. NICOLAE** [n. 23 iulie 1900] − agricultor.

Au fost **condamnaţi la ani grei de detenţie** vrednicii de pomenire luptători pentru libertate din Poenărei:

† **ANDREESCU N. MARIA** [n. 28 ianuarie 1923] − soţia preotului Nicolae Andreescu; 15 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **CONSTANTINESCU GR. JUSTINA** [n. 12 aprilie 1912] − soţia preotului Ioan Constantinescu; 15 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **CONSTANTINESCU-PREDUŢ I. IULIANA** [n. 16 iunie 1929] − profesoară, fiica preotului Ioan şi a Justinei Constantinescu; 12 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii. Arestată, deşi era gravidă în luna a şaptea, a născut, în Închisoarea Văcăreşti, o fetiţă: Justina-Libertatea, la 18 septembrie 1958;

† **DIACONU I. IOAN** [n. 10 noiembrie 1925] – agricultor; 15 ani închisoare corecţională;

† **ILIESCU N. NICOLAE** [n. 2 septembrie 1912] − agricultor; 18 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **NĂSTASE GR. ECATERINA** [n. 24 martie 1901] − casnică; 12 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **POPESCU GH. GHEORGHE** [n. 10 martie 1931] − student, fiul învăţătorului Gheorghe şi al Mariei Popescu; 8 ani închisoare corecţională;

† **POPESCU GR. MARIA** [n. 15 iulie 1908] − soţia învăţătorului Gheorghe Popescu; 8 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **SORESCU GR. MARIA** [n. 15 iulie 1905] − soţia baciului Nicolae Sorescu; 3 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii;

† **SORESCU N. GHEORGHE** [n. 2 august 1925] − fiul baciului Nicolae şi al Mariei Sorescu, agricultor; 7 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii.

† **DEACONU GR. ION** [n.1925] arestat din eroare, datorită asemănării de nume cu Diaconu I. Ioan, şi care, la numai o lună de la eliberare, a decedat, din cauza regimului de teroare din cursul interogatoriilor de la Securitate.

- MARINESCU V. ALEXANDRU [n. 17 septembrie 1929], bacalaureat; condamnat la 20 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii.

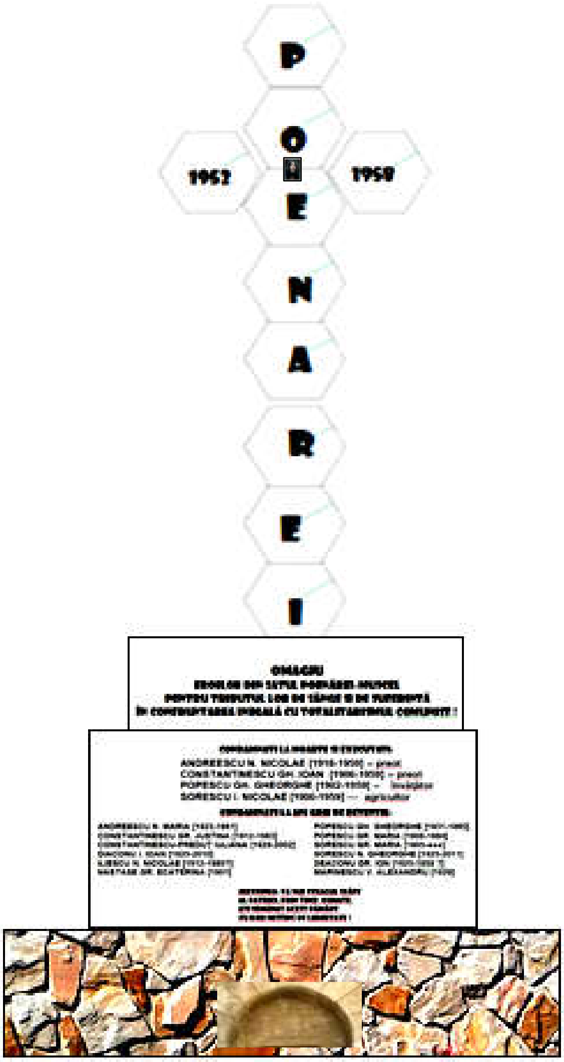
Jertfindu-vă sub steagul sfânt
al patriei, prin timp, durate,
aţi semănat acest pământ
cu dor nestins de libertate !

Pe o altă placă, va fi inscripţionat textul:

Bordeiul de la Râpile cu Brazi – situat la circa 200 m est – a fost, timp de şase ani [1952-1958], ultimul adăpost al partizanilor: **PETRE ARNĂUŢOIU**, **TOMA ARNĂUŢOIU**, **CONSTANTIN JUBLEANU**, **MARIA PLOP** şi al fiicei acesteia, **Ioana-Raluca**, născută în bordei.

UN PROIECT DE SUFLET ȘI DE CONȘTIINȚĂ:

MOMUMENTUL EROILOR
REZISTENȚEI ANTICOMUNISTE DIN POENĂREI-MUSCEL

ARGUMENT:

Monumentul va perpetua, în conştiinţa localnicilor din satul martir Poenărei, amintirea represiunii bestiale a Securităţii comuniste împotriva celor care au susţinut material cu sacrificii enorme, în perioada anilor 1952-1958, pe ultimii partizani din Gruparea de rezistenţă armată anticomunistă «Haiducii Muscelului» care a acţionat în arealul sudic al Munţilor Făgăraş.

AMPLASAMENT:

În incinta pogradiei bisericii de lemn, în zona din stânga accesului, într-un spaţiu care să permită efectuarea unor slujbe religioase de pomenire.

STRUCTURA MONUMENTULUI:

Cruce de formă latină, cu înălţimea de 2,40 m realizată din succesiunea pe verticală şi

orizontală a 10 hexagoane de beton marcate, pe latura principală prin litere mari [Showard Gothic] din metal nichelat, implantate în beton pentru compunerea cuvântului «**POENĂREI**» [pe braţul vertical] şi prin cifre din metal nichelat, pentru inscripţionarea anilor: «**1952**» şi «**1958**» [pe braţul orizontal], perioada de implicare fundamentală a susţinătorilor partizanilor în asigurarea hranei celor ascunşi în bordeiul de la Râpile cu Brazi de pe teritoriul acestui străvechi sat muscelean. Postamentul din piatră, prevăzut cu o nişă centrală, va avea dimensiunile: 180x50x30 cm. Pe două plăci metalice, cu dimensiunile: 100x40 cm, respectiv: 130x70 cm, vor fi imprimate textele:

100 X 40 CM

OMAGIU
EROILOR DIN SATUL POENĂREI-MUSCEL
PENTRU TRIBUTUL LOR DE SÂNGE SI DE SUFERINŢĂ
ÎN CONFRUNTAREA INEGALĂ CU TOTALITARISMUL COMUNIST !

130 X 70 CM

CONDAMNATI LA MOARTE SI EXECUTATI:

ANDREESCU N. NICOLAE [1918-1959] – preot
CONSTANTINESCU GH. IOAN [1906-1959] – preot
POPESCU GH. GHEORGHE [1902-1959] – învăţător
SORESCU I. NICOLAE [1900-1959] – baci

CONDAMNATI LA ANI GREI DE DETENTIE:

ANDREESCU N. MARIA [1923-1981]
CONSTANTINESCU GR. JUSTINA [1912-1983]
CONSTANTINESCU-PREDUŢ IULIANA [1928-2002]
DIACONU I. IOAN [1925-2010]
ILIESCU N. NICOLAE [1912-1980]
NĂSTASE GR. ECATERINA [1901]
POPESCU GH. GHEORGHE [1931-1985]
POPESCU GR. MARIA [1908-1984]
SORESCU GR. MARIA [1905-1994]
SORESCU N. GHEORGHE [1925-2011]
DEACONU GR. ION [1925-1959]
MARINESCU V. ALEXANDRU [1929]

JERTFINDU-VĂ SUB STEAGUL SFÂNT
AL PATRIEI, PRIN TIMP, DURATE,
ATI SEMĂNAT ACEST PĂMÂNT
CU DOR NESTINS DE LIBERTATE !

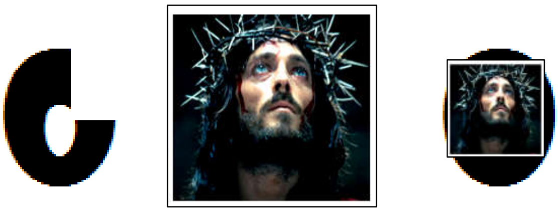
Pe o placă metalică, cu dimensiunile: 130x70 cm, fixată în spatele monumentului – pandant cu placa egală dimensional de pe faţada principală – va fi imprimat textul:

130 X 70 CM

Rezistenţa armată anticomunistă din arealul sudic al Munţilor Făgăraş – organizată şi coordonată de către colonelul **GHEORGHE ARSENESCU** din Marele stat major al armatei regale române – se situează, prin intensitatea operaţiunilor organizate, prin durata considerabilă a activităţii grupului de partizani [1948-1958] şi prin aria geografică în care au acţionat membrii săi, între manifestările antitotalitariste de amploare din România. Rezistenţa armată anticomunistă a fost un fenomen spontan, având ca ţel comun acela de a nu se supune consecinţelor comunizării României. Formaţiunile de partizani nu reprezentau o ameninţare majoră pentru puterea comunistă, deşi atâta vreme cât rămâneau în libertate subminau pretenţia regimului de a deţine controlul deplin al ţării. Formaţiunea care a supravieţuit cel mai mult a fost cea a «Haiducilor Muscelului».

Bordeiul de la Râpile cu Brazi a fost, timp de şase ani [1952-1958], ultimul adăpost al partizanilor: **PETRE ARNAUTOIU**, **TOMA ARNAUTOIU**, **CONSTANTIN JUBLEANU**, **MARIA PLOP** şi al fiicei acesteia, **Ioana-Raluca**, născută în grotă.

Pe litera **O** din «POENĂREI» se suprapune o scenă biblică în metaloplastie reprezentând un «Christ cu coroană de spini» – opera artistului plastic Constantin Samoilă.

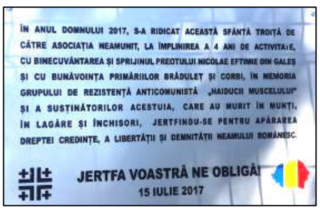
Înscripţionarea, pe verticala monumentului, a cuvântului «**Poenărei**» a fost determinată de necesitatea de a se reveni la forma corectă a denumirii satului, pe care agramaţi „nomenclaturişti” din perioada comunistă au modificat-o, oficializând-o sub forma iodizată «Poienărei», influenţaţi de limba slavă „la modă” în acea epocă istorică de tristă amintire. Astfel, va fi readusă în conştiinţa publică denumirea atestată documentar încă din perioada medievală: «Poenărei».

Menţionarea, pe braţul orizontal al monumentului, a anilor «**1952-1958**» va determina, sper, fixarea în memoria colectivă a perioadei în care ultimii partizani din Gruparea de rezistenţă anticomunistă «Haiducii Muscelului» s-au adăpostit în bordeiul de la Râpile cu Brazi, susţinerea lor materială fiind principala cauză a tragediei care a marcat profund populaţia satului devenit martir, prin arestarea a circa 10% dintre locuitorii de frunte ai săi: patru (doi preoţi, un învăţător şi un baci) fiind condamnaţi la moarte şi executaţi în Închisoarea Jilava, în noaptea de 18/19 iulie 1959, iar alţi doisprezece fiind condamnaţi la ani grei de detenţie de către „justiţia” subordonată regimului totalitar comunist.

Înălţarea, de către Asociaţia «Neamunit», a unei troiţe din lemn sculptat „În Deal la Cruce”, pe hotarul dintre Poenărei şi Uleni – sat aparţinător de comuna Brăduleţ –, deşi ar constitui un binemeritat omagiu adus jertfei partizanilor din Gruparea «Haiducii Muscelului» şi susţinătorilor acesteia, nu prezintă, sub aspect documentar, o minimă importanţă pentru evocarea istoriei mişcării de rezistenţă armată anticomunistă din acest areal geografic, ci, mai degrabă, marchează un moment aniversar pentru asociaţia menţionată: „la împlinirea a 4 ani de activitate”… Textul înscris pe o placă este, sper, edificator: „În anul Domnului 2017, s-a ridicat această sfântă troiţă de / către Asociaţia Neamunit, la împlinirea a 4 ani de activitate, / cu binecuvântarea şi sprijinul preotului Nicolae Eftimie din Galeş / şi cu bunăvoinţa primăriilor din Brăduleţ şi Corbi, în memoria / Grupului de rezistenţă anticomunistă «Haiducii Muscelului» / şi a susţinătorilor acestuia, care au murit în munţi, / în lagăre şi închisori, jertfindu-se pentru apărarea / dreptei credinţe, a libertăţii şi demnităţii neamului românesc. // Jertfa voastră ne obligă ! / 15 iulie 2017.”.

Jertfa celor evocaţi în grup „obligă” la nominalizarea lor, pentru că şi-au sacrificat propria viaţă înfăptuirii acestor sfinte idealuri !…

Rememorând aserţiunea poetului Alexandru Vlahuţă: „Uitarea e un început de ruină în sufletul unui neam !”, pentru ca amintirea lor să nu se stingă în uitare în chiar locurile de origine, se cuvine să le consemnăm numele pe monumentele edificate in memoriam !…

De aceea, realizarea monumentului preconizat a se amplasa în incinta curţii bisericii ar constitui un real omagiu adus jertfei luptătorilor pentru libertate din satul martir Poenărei !

ADDENDA

CUVÂNTARE LA LANSARE

În cronica rezistenţei antitotalitariste din România, operaţiunile iniţiate de către formaţiunea de partizani «Haiducii Muscelului», care a acţionat pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, constituie un episod de referinţă al luptei împotriva regimului comunist instaurat prin forţă de către trupele sovietice „eliberatoare". În confruntarea inegală cu aparatul represiv al statului totalitar, au căzut eroic la datorie numeroşi fii ai plaiurilor muscelene, menţinând, prin exemplul lor, nestinsă, flacăra vie a speranţei în reîntronarea idealurilor de libertate pe pământul sfânt al patriei.

În noaptea de 18 spre 19 iulie 1959, coordonatorii şi principalii susţinători ai formaţiunii de partizani «Haiducii Muscelului»: fraţii Toma şi Petre Arnăuţoiu, preoţii ortodocşi: Nicolae Andreescu, Ioan Constantinescu şi Ion Drăgoi; învăţătorii: Ion Mica, Alexandru Moldoveanu, Nicolae Niţu şi Gheorghe Popescu; ţăranii: Nicolae Băşoiu, Titu Jubleanu, Constantin Popescu, Ioan Săndoiu, Nicolae Sorescu şi Gheorghe Tomeci erau executaţi, la Închisoarea Jilava, printr-o sentinţă criminală, ca *„elemente duşmănoase, foşti membri ai partidelor istorice, care au organizat bande teroriste în nordul fostelor judeţe Argeş şi Muscel, pentru a desfăşura o activitate contrarevoluţionară împotriva statului şi regimului democrat-popular".* Considerând „Rezistenţa armată anticomunistă un fenomen spontan având ca ţel comun acela de a nu se supune consecinţelor comunizării ţării", istoricul englez Dennis Deletant, relevă faptul că „formaţiunile de partizani nu reprezentau o ameninţare majoră pentru puterea comunistă, deşi atâta vreme cât rămâneau în libertate subminau pretenţia regimului de a deţine controlul deplin al ţării", menţionând, printre altele, că „formaţiunea care a supravieţuit cel mai mult a fost cea a «Haiducilor Muscelului»". Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş se situează, prin intensitatea operaţiunilor organizate, prin durata considerabilă a activităţii grupului de partizani [1948-1958] şi prin aria geografică în care au acţionat membrii săi, între manifestările antitotalitariste de amploare din România.

Literatura despre rezistenţa armată anticomunistă din România se circumscrie, uneori, unui fenomen cvasi-generalizat, în care pretinşi deţinători ai unor adevăruri istorice absolute se erijează în autori ce nu pot fi contestaţi, deşi, pentru a-l cita pe poetul-filosof Lucian Blaga, „scriu doar din auzite şi după indicii, dar care au ambiţie, atitudini şi morgă de… martori."

Prefaţând voluminosul, dar extrem de documentatul volum consacrat evocării Rezistenţei armate anticomuniste din zona sudică a Munţilor Făgăraş intitulat «**Luptătorii din munţi. Toma Arnăuţoiu. Grupul de la Nucşoara. Documente ale anchetei, procesului, detenţiei**», autoarea, Ioana-Raluca Voicu-Arnăuţoiu, motivează demersul său curajos în relatarea *„istoriei oamenilor conduşi de Toma Arnăuţoiu, locotenent în armata regală română, care, între anii 1949-1958, au trăit şi au luptat în pădurile din Făgăraşul de sud, Iezer-Păpuşa şi Leaota”,* omiţând includerea, în acest context geografic, a Munţilor Bucegi, unde s-au desfăşurat, la cabana Padina, operaţiuni extraordinare, cu scop diversionist, menite să distragă atenţia Securităţii în cursul acţiunii furibunde, continue pentru depistarea zonei cantonamentului membrilor activi ai Rezistenţei.

Autoarea îşi concepe volumul ca o însumare de *„documente provenite din arhiva Securităţii Statului”,* conştientă că *„deşi, purtând pecetea minciunii, a nedreptăţii, a crimei instituţionalizate, ele nu pot ascunde adevărul despre rezistenţa armată a acestor fii ai poporului român în faţa agresiunii comuniste”.* Un asemenea demers a fost determinat de faptul că *„toţi membrii grupului Arnăuţoiu au fost fie ucişi în lupte, fie executaţi”,* documentele Securităţii fiind, aşadar, după părerea sa, unicele *„mărturii scrise din epocă”.*

Autoarea uită, însă, că marea epopee a luptei din munţi se constituie din însumarea tuturor mărturiilor celor care şi-au jertfit propria libertate în numele idealului suprem de libertate a naţiunii române subjugate de comunism, că adevărata cronică a luptei partizanilor din gruparea «Haiducii Muscelului», care acţionau, nu întâmplător, şi sub numele de «Partizanii libertăţii», presupune înregistrarea confesiunilor tuturor participanţilor care au sprijinit-o material şi moral şi care au fost condamnaţi la peste 2000 de ani de temniţă de către Tribunalele militare ale regimului totalitar comunist din R. P. R. Intuind utilitatea unei asemenea acţiuni, istoricul Vasile Novac şi-a propus şi a reuşit într-o măsură considerabilă să suplinească această carenţă a volumului, printr-o cercetare tenace şi, evident, eficace, înregistrând, pentru o arhivă a denunţării totalitarismului comunist, declaraţiile majorităţii foştilor deţinuţi din Argeş care au supravieţuit temniţelor gulagului românesc. Dintr-un exclusivist instinct de „conservare” a memoriei „paternale”, autoarea omite, în titlul volumului, dintr-o relaţie inseparabilă în actul istoric al Rezistenţei armate anticomuniste din Munţii Făgăraş, numele iniţiatorului de facto al acesteia, colonelul Gheorghe Arsenescu, pe care, însă, în preambulul aceluiaşi volum, Gheorghe Ceauşescu îl asociază permanent cu Toma Arnăuţoiu [«Documente pentru o istorie necesară»], în spiritul respectării adevărului istoric: *„Dacă nu vom realiza misiunea istorică (de reîntronare a libertăţilor democratice în România) atunci, jertfa lui Arnăuţoiu şi Arsenescu – i-am pomenit doar pe ei, întrucât volumul de faţă se referă la ei ! – nu va fi fost zadarnică, iar noi, cu cugetul datoriei împlinite, vom fi pe potriva marilor martiri ai neamului.”…*

Referindu-se la coordonarea activităţii partizanilor care au acţionat pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, unul dintre participanţii activi la rezistenţă, studentul Cornel Drăgoi, sublinia cu convingere fermă un adevăr, care nu poate fi contestat de nimeni, din afara organizaţiei «Haiducii Muscelului»: *„Ce aş vrea să se ştie este că întemeietorul acestei organizaţii de partizani a fost colonelul Gheorghe Arsenescu. Că, periodic, a rămas comandant Toma Arnăuţoiu, asta e altă treabă....”*. Definind, din perspectiva, de „magister vitae”, a istoriei, importanţa Rezistenţei armate anticomuniste din munţi, publicistul menţionat consemna conclusiv: *„România şi-a adus jertfa de sânge ostăşesc pentru revenirea la spaţiul de cultură şi mentalitate europeană”.*

Relatând despre «**Procesul grupului Arnăuţoiu. 1959**», în revista «Arhivele totalitarismului» [an **III**/1995, nr. 2], universitarii **Vasile Novac** şi **Gheorghe Nicolescu** formulau următoarele observaţii conclusive: *„Colonelul Gheorghe Arsenescu a avut un rol hotărâtor în organizarea şi conducerea iniţială a Rezistenţei naţionale armate din Munţii Făgăraş ● După retragerea colonelului Gheorghe Arsenescu în zona Câmpulung Muscel, grupul «Haiducii Muscelului» a fost condus de către Toma Arnăuţoiu ● Aria de acţiune a Rezistenţei a inclus, în afara zonei Munţilor Făgăraş, şi Munţii Bucegi, unde, în noaptea de 17 spre 18 august 1952, partizanii au atacat cabana turistică din Muntele Padina ● Atât luptătorii activi, cât şi simpatizanţii acestui grup făceau parte din toate straturile sociale, dar, mai ales, din cele mijlocii şi mici. Alături de ofiţeri sau foşti ofiţeri puşi în disponibilitate şi excluşi din armată, erau intelectualii satelor: preoţi, învăţători, profesori, studenţi şi elevi; apoi, ţărani săraci, mijlocaşi şi înstăriţi, ciobani, servitori, comercianţi ● Rolul conducător l-au avut ofiţerii şi intelectualii; ţăranii i-au urmat cu încredere, dând dovadă de spirit de sacrificiu ● Lupta de partizani din munţi n-a avut un caracter fascist, ci „anticomunist şi antirusesc”.*

Concluzia finală este extrem de semnificativă în determinarea rolului acestei grupări în contextul general al mişcării naţionale de rezistenţă: *„Gruparea Arsenescu-Arnăuţoiu, în ciuda faptului că s-a bazat pe premisa greşită a unui eventual război anglo-americano-sovietic, a reuşit să acţioneze şi să supravieţuiască peste 10 ani, datorită devotamentului şi abnegaţiei ţăranilor din zonă”.*

Recentul volum consacrat «Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş» reprezintă o sinteză obiectivă a epopeii eroice a „Partizanilor libertăţii”, efectuată cu preocuparea constantă de a se releva rolul acesteia în istoria naţională, dintr-o perspectivă lipsită de orice subiectivism inerent, de altfel, unor opere în care autorii se implică fundamental, sub raport sentimental... Ordonarea cronologică a evenimentelor a fost efectuată într-un spirit de rigurozitate extremă, cu convingerea că precizările de ordin temporal conferă relatării operaţiunilor grupării de partizani, consistenţa motivaţiei acţiunilor lor,

derulate, deseori, sub imperiul imprevizibilului, creând impresia fulminantă a secvenţelor unui film documentar de război, ce ilustrează spiritul de sacrificiu al „partizanilor libertăţii” din Munţii Făgăraş… Efectuarea unor analize extinse a contextului istoric în care se plasează evenimentele consemnate, deşi, probabil, se impunea, ar fi constituit un element insurmontabil în „economia” acestui volum proiectat la o dimensiune editorială acceptabilă…

Circumscris unui semnificativ arc de boltă dominator al unei conduite familiale durate pe educaţie şi morală creştină, spiritul, în general, irenic al „cronicarului”, în ciuda cruntelor trăiri sufleteşti determinate de brutalitatea evenimentelor relatate, este, totuşi zdruncinat, în esenţa sa, de obsedanta întrebare ce s-a insinuat tulburător de vie în conştiinţă: Dacă istoria naţională recunoaşte că, în lupta pentru libertate a poporului nostru, sacrificiul partizanilor n-a fost zadarnic, dacă toţi cei care au căzut în cursul evenimentelor din decembrie 1989 sunt consideraţi eroi ai luptei împotriva comunismului, de ce, oare, cei care au participat, conştienţi de riscurile grave asumate, la Rezistenţa armată anticomunistă din România, în condiţiile extrem de grele ale luptei de partizani, jertfindu-se pentru cauza libertăţii, nu sunt recunoscuţi, prin legile ţării, ca eroi ai neamului românesc ?!…

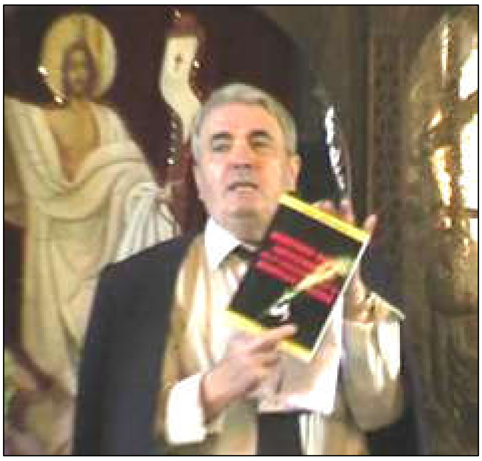
Succinta incursiune în modul în care Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş poate fi percepută, totuşi, cu extremă obiectivitate, relevă actualitatea imperativului formulat de către cărturarul Nicolae Iorga, potrivit căruia: *„Pulsul preocupaţiilor noastre trebuie să bată în ritmul, fie şi înfrigurat, al timpului… Să pornim de la societatea contemporană şi să revenim mereu la dânsa !…”*

Rezistenţa armată anticomunistă din Munţii Făgăraş atestă, pe un plan, prin excelenţă, sentimental, adevărul de necontestat al maximei istoricului Edgar Quinet: *„Istoria este o tragedie în care luptă împreună libertatea şi destinul !”,* confirmând, pentru urmaşii celor dispăruţi, veridicitatea meditaţiei lirice a inegalabilului poet-martir Nichifor Crainic: *«Ursită-i inima să poarte / Trecutu-n ea cu morţii lui, / cu morţii mei, care-i crezui / naiv, cândva, fără de moarte !…»*

În încheiere, se cuvine un gând de sinceră gratitudine celor fără de care acest volum ar fi continuat să rămână, poate, pentru eternitate, într-un sertar al uitării, deşi „Uitarea – precum cugeta odinioară Alexandru Vlahuţă – este un început de ruină în sufletul unui neam !”, iar autorul şi cei pe care îi voi aminti, cu motivată recunoştinţă, n-au vrut să-şi ruineze, prin uitare, sufletele !… Mulţumiri sincere, aşadar, distinsului domn **Virgil Baciu** – manager, originar din Poenărei, devenit, prin inteligenţă şi muncă susţinută, un prosper om de afaceri, care a sponsorizat integral costul tipăririi volumului, profesoarei **Eugenia Constantinescu** – lector al volumului, precum şi dumneavoastră, celor care aţi onorat, prin prezenţa la această manifestare de suflet şi de conştiinţă, un act de necesară restituire istorică obiectivă a unor pagini însângerate din lupta eroică pentru libertate a neamului românesc !…

Ion C. Hiru
«Întâlnirea fiilor satului Poenărei, ediţia 2006»

POENĂREI STRĂBUNĂ VATRĂ NATALĂ
nr. 1 [3] / 2006, p. 20-21.

„Anul acesta, amintirile poenărenilor au fost înlăcrimate. Îşi aduceau aminte de lupta anticomunistă a celor ce nu mai sunt, dar şi a celor care au luptat scăpând cu viaţă din lagărele comuniste, cum ar fi octogenarii Diaconu şi Dode Sorescu. Biserica satului s-a dovedit neîncăpătoare pentru cei peste 150 de poenăreni ce, cu evlavie, ascultau slujba de pomenire făcută cu osârdie de cei cinci preoţi. Aici, în acest pios context, fiul satului Poenărei, profesorul **Grigore Constantinescu**, a lansat cartea-document **«Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş».** Moment de mare emoţie şi maximă tensiune. Vorbele emoţionante ale profesorului Constantinescu, fiul preotului martir Ion Constantinescu – ucis în închisorile comuniste – au captat până la lacrimi pe tinerii şi vârstnicii prezenţi. Consider că este unic faptul ca un volum de istorie, cu un conţinut evocator al eroicei rezistenţe anticomuniste locale, să fie lansat în faţa sfântului altar al Bisericii «Cuvioasa Paraschiva», ctitorite cu osârdia părintelui Ioan Constantinescu, lăcaş unde sfinţii din icoane păreau a plânge soarta amară a slujitorului Domnului.”.

Hronicul „HAIDUCILOR MUSCELULUI”

Curierul
sâmbătă, 9 septembrie 2006.
„Curierul zilei”, anul XIII, nr. 3678, p. 8.

Am deprins obiceiul ca, de câte ori primesc o carte şi se întâmplă să am foarte mult de lucru, s-o răsfoiesc şi s-o pun deoparte, în aşteptarea unui timp de lectură tihnită. Când am avut pentru prima dată în mână o carte a domnului Grigore Constantinescu, mi-am propus să o răsfoiesc 10-15 minute şi s-o pun pe noptieră, în teancul cărţilor pe care le am de citit în primă urgenţă. Dar m-am pomenit în zori cu peste 150 de pagini citite şi nu m-am putut opri aici. Deşi înţesată de documente din dosarele Securităţii şi ale Justiţiei, de la anchete şi interogatorii, cartea se citeşte ca un roman captivant şi fabulos.

Şi chiar dacă cele mai multe dintre paginile cărţii vorbesc despre eroi, despre martiri, despre oameni pur şi simplu hărţuiţi, arestaţi, anchetaţi, torturaţi, executaţi, oameni care au fost – cei mai mulţi dintre ei nu mai există – cartea, monumentală de-a dreptul, nu este, totuşi, un mausoleu… Colonelul Arsenescu, fraţii Arnăuţoiu, Maria Plop, preoţii Ioan Constantinescu şi Nicolae Andreescu, Elisabeta Rizea, Ana Simion, profesoara Iuliana Preduţ-Constantinescu şi mulţi alţii sânt oameni atât de vii în această carte, încât parcă-i vezi, parcă-i auzi la timpul absolut prezent.

Am deprins obiceiul, bun sau rău, ca, de câte ori primesc o carte, s-o iau ca temă de comparaţie cu ale mele. Cu dezamăgire, dar şi cu satisfacţie, le găsesc pe unele inferioare. Despre altele pot să spun: iată o carte bună, dar aşa ceva pot să scriu şi eu. Ei bine, de data aceasta, trebuie să mărturisesc, călcându-mi pe orgoliu, că eu n-aş fi fost în stare să scriu această carte !… Şi, ca să mă conving, am luat lectura de la cap, ca să-i găsesc neapărat noduri în papură, din punct de vedere al creaţiei literare. Şi nu le-am găsit…

Am obiceiul ca, de câte ori primesc o carte, s-o compar cu opera de până atunci a autorului. Domnul Grigore Constantinescu mai publicase încă 7 cărţi. Dar nici una de valoarea „sentimentală” a celei de faţă. Aceasta este culmea creaţiei sale literare !… Văd că mai are încă 11 volume în curs de apariţie. Îi atrag atenţia că nu are voie să publice nici una sub nivelul acesteia… Ar însemna să se sinucidă !… Am deprins obiceiul ca, de câte ori primesc o carte, să o compar cu celelalte pe care le cunosc din acel domeniu. Dar când este vorba de Rezistenţa anticomunistă, armată sau fără arme, fiecare carte este un strigăt de durere şi nici o durere nu poate să fie mai bună decât alta… Însă un lucru este cert: nici un istoric care ar dori să scrie despre Rezistenţă nu va putea să facă abstracţie de cartea domnului Grigore Constantinescu.

Cartea a fost lansată la Poenărei, locul ultimului cuib al „Haiducilor Muscelului”. Evenimentul a avut loc în biserica în care a slujit preotul Ioan Constantinescu, secerat de gloanţe în închisoarea de la Jilava, în biserica în care se ruga Justina Constantinescu, preoteasa lui, în care a fost botezată Iuliana, fiica lor, amândouă vârâte la temniţă grea, pe termen de 15 ani.

Autorul acestei cărţi nu este altcineva decât fiul preotului condamnat la moarte şi executat, al mamei sale care s-a chinuit în închisoare, al surorii sale, profesoara de istorie care a născut în temniţă. De fapt, vlăstar al tuturor acelor eroi şi martiri, supravieţuind parcă anume prin voinţa lui Dumnezeu, ca să ni-i înfăţişeze vii şi în toate dimensiunile lor şi mai presus de istorie şi legende.

MARIN IONIŢĂ, născut la 10 iulie 1929, în Jugureni (azi, Ulieşti), judeţul Dâmboviţa. Remarcabil prozator şi dramaturg român contemporan, membru al Uniunii Scriitorilor din România. Autor al volumelor în proză: «Bătrânul şi umbra», «Un şlep în derivă», «Sile voiajoru'», «Hotel Boccaccio», «Roata lumii», «Povestea din ţara de cremene», «Vatra de la răscruce», «Capul regelui Decebal», «Damnaţii», «Pâinea Paştelui», «Flori de gheaţă», «Colivia cu maimuţe», «Kiseleff 10 – fabrica de scriitori», «Nu trageţi în dinozauri», «Amurgul zeilor», «Hotel Tranzit», «Mireasa neagră» etc. şi al piesei de teatru «Morişca».

Mărturie despre un trecut de luptă

Recitesc cu deosebit interes documentatul volum despre «**Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş**» şi îi mulţumesc, cu deosebit respect, autorului, domnului profesor Grigore Constantinescu, pentru că mi l-a oferit… Citisem cartea de la colegul şi prietenul meu, profesor Ion S. Băcanu, cu care am comentat conţinutul acesteia, discuţiile pe această temă continuând ori de câte ori ne întâlnim. Ne încearcă sentimentul de mândrie că unul dintre eroii menţionaţi în operă, Alexandru V. Marinescu, este fostul nostru coleg şi bun prieten – Sandu – cu care am împărţit, pe băncile Liceului „Dinicu Golescu" din Câmpulung-Muscel, bucuriile şi necazurile acelor vremuri din perioada anilor 1941-1949. Îmi amintesc cu amărăciune cum, într-una din zilele lui martie 1949, elevi fiind în ultima clasă de liceu, Sandu a fost chemat la cancelarie, căutat de un plutonier de la Securitate. Au plecat împreună şi Sandu nu s-a mai înapoiat… Totul a pornit de la nişte fotografii făcute la o partidă de vânătoare la care participase şi Sandu, fratele lui mai mare, Ionel – student la Facultatea de Medicină din Cluj –, şi un grup de tineri intelectuali şi ţărani din Nucşoara. Fotografiile în care apărea grupul de vânători, cu armele pe umăr sau pe piept şi trofeele înşirate la picioarele lor, ne-au fost arătate de Sandu cu câteva zile înainte, cu ocazia audierii transmiterii unui meci de fotbal, la un aparat de radio, în casa unui coleg, Georgescu Nicolae. Am admirat trofeele, am felicitat pe vânătorii din Nucşoara şi am continuat audierea emisiunii. Dar unul dintre noi a reţinut un amănunt care avea să schimbe destinul lui Sandu Marinescu şi a celorlaţi din fotografii: armamentul grupului de vânători !…

După reţinerea lui Sandu, bănuielile noastre că a fost turnat la Securitate s-au îndreptat către N. G., fapt confirmat şi de Sandu după punerea lui în libertate, la sfârşitul lunii mai 1949, motiv pentru care toţi colegii am avut un sentiment de dispreţ şi repulsie faţă de „turnător". După aniversarea a 25 de ani de la absolvirea liceului, când G. N. s-a simţit marginalizat şi izolat de colegi, având, probabil, remuşcări, la doar câteva zile, şi-a pus ştreangul de gât, plătind, astfel, mârşăvia pe care o săvârșise. Revenind la cursuri, Sandu a reuşit să recupereze toată materia restantă, să încheie cu bine semestrul şi să promoveze bacalaureatul printre primii din clasă. Am convenit cu el să dăm la Facultatea de Silvicultură de la Braşov. Rucărean fiind, ne-am înţeles să ne întâlnim la Rucăr, să mergem împreună la Braşov, pentru înscriere şi susţinerea examenului de admitere. Am aşteptat în zadar, căci Sandu n-a mai venit. Ulterior, am aflat că Securitatea îi întocmise un dosar de urmărire penală pentru port ilegal de armă şi-l deferise justiţiei. De atunci, n-am mai ştiut nimic de Sandu…

L-am reîntâlnit, după câteva zeci de ani, în Bucureşti, unde şi-a stabilit domiciliul. O noapte albă nu ne-a fost de ajuns ca să-mi povestească tot ce s-a întâmplat după despărţirea noastră din vara lui 1949 până la momentul respectiv: condamnarea lui la un an de închisoare pentru port ilegal de armă; pribegia în munţi şi afilierea la grupul partizanilor din Nucşoara, din care făceau parte şi vânătorii din fotografii fugiţi în munţi; arestarea lui în anul 1950, la Cluj, dintr-un salon al Clinicii Facultăţii de Medicină, unde fusese internat pentru o operaţie de apendicită. A urmat o condamnare de 20 de ani de muncă silnică, ani de chinuri şi de tortură în închisorile comuniste, de persecuţie şi oprelişti de tot felul după eliberarea din detenţie ca fost deţinut politic şi „duşman al poporului”.

De aceea, revenind la volumul menţionat, consider că acesta reprezintă o oglindă vie a luptei anticomuniste duse de partizanii din nordul Muscelului, la care au participat în mod indirect şi câţiva rucăreni de-ai mei. Îmi amintesc de numeroasele descinderi ale partizanilor la magaziile întreprinderii forestiere locale situate în munţii limitrofi Nucşoarei şi la stânele rucărenilor din aceeaşi zonă, pentru aprovizionarea cu cele necesare traiului de „hăituiţi” ai regimului comunist. Se vorbea în sat de comportarea civilizată şi omenească a partizanilor faţă de cei vizitaţi, de faptul că, pentru tot ce luau, dădeau chitanţe semnate «Partizanii libertăţii», pentru ca gestionarii să poată justifica lipsa acelor produse sau obiecte de inventar. Mărturisesc interesul deosebit cu care acest volum despre Rezistenţa armată anticomunistă din Muscel a fost citit şi de mulţi consăteni ai mei, contemporani ai evenimentelor trăite de ei şi prezentate cu măiestrie de distinsul profesor Grigore Constantinescu. În mod cert şi vara aceasta, cât stau la Rucăr, cartea va trece din mână în mână pentru a fi citită de cât mai mulţi rucăreni…

Apreciez în mod deosebit munca titanică depusă de autor pentru studierea atâtor documente revelatoare din arhiva fostei Securităţi, rechizitoriile şi sentinţele tribunalelor militare, a unor lucrări legate de aceste evenimente şi, nu în ultimul rând, mărturiile unor participanţi la rezistenţa anticomunistă. Respectarea adevărului istoric şi prezentarea evenimentelor în ordinea cronologică a desfăşurării lor, expunerea cu măiestrie şi claritate a faptelor fac ca această operă să prezinte un interes excepţional atât pentru contemporaneitate, cât şi pentru cei care ne vor urma.

Victor BRĂNESCU

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

DOCUMENTE

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale. Fond Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militară, referitoare la:

● Arnăuţoiu Toma– vol. I-filele 25-239 şi 240-243; vol. II-filele 204-206; vol. III- filele 64-68; vol. VII-filele 68-71 şi 179;
● Andreescu Nicolae– vol. III-filele 253-276, 279-323; vol. VII-filele 82-83;
● Arnăuţoiu Petre– vol. II-filele 18-41, 44-393; vol. III-filele 69-71,156-165,185-194,219-230; vol. VII-filele 72-75;
● Băşoiu Nicolae– vol. IV-filele 84-85, 88-100; vol. VII-fila 87;
● Constantinescu Ioan– vol. IV-filele 20-35; vol. VII-filele 84-85;
● Dragomirescu Ilie– vol. IV-filele 267-268, 270-271; vol. VII-fila 92;
● Drăgoi Ioan– vol. IV-filele 186-189; vol. VII-fila 90;
● Dumitrescu Ioan zis Lazea– vol. IV-filele 289-298, 300-303; vol. VII-filele 93,185;
● Grigore Ioan zis Lepărău– vol. IV-filele 238-242, 244-248; vol. VII-fila 91;
● Jubleanu Titu– vol. III-filele 123-132,135-155; vol. VII-fila 79;
● Moldoveanu Alexandru– vol. IV-filele 161-163, 167-174; vol. VII-fila 89;
● Plop Maria– vol. III-filele 15-51, 54-63; vol. VII-filele 76-77;
● Popescu Constantin– vol.III-filele 173-179, 183-184; vol. VII-fila 80;
● Săndoiu Ion– vol.III-filele 209-212, 215-218; vol. VII-fila 81;
● Ticu Nicolae zis Sorescu– vol. IV- filele 58-64; vol. VII-fila 86;
● Tomeci Gheorghe– vol. IV-filele125-129, 132-138; vol. VII-fila 88;
● Vasilescu Nicolae– vol. IV-filele 320-321, 323-324; vol. VII-filele 94, 183.

STUDII / ARTICOLE

A.F.D.P.R., Filiala Franţa – *Omagierea preoţilor români martiri la Biserica Ortodoxă Română din Paris,* în «România liberă», nr. 1755 din 6 ianuarie 1996.

Avram Sorin – *Rezistenţa din munţi în anii '40-'50. Grupul Apostol,* în «Expres», Bucureşti, nr. 129, 21-27 iulie 1992, p. 8-9.

Bărbulescu Mihai, Deletant Dennis, Hitchins Keith, Papacostea Şerban, Teodor Pompiliu – *Istoria României*, Bucureşti,1998.

Bornea Iuliana – *Harta zonelor în care a activat rezistenţa armată anticomunistă în România,* în «Memoria», Bucureşti, nr. 7, 1992, p. 45.

Caramete Corina – *Ne vrem pământul înapoi !,* în «România liberă», seria nouă, nr. 1022, 11 august 1993.

Cătănuş Dan – *Gheorghe Arsenescu (1907-1962),* în «Arhivele totalitarismului», anul III, nr. 2/1995, p. 186-188.

Constantinescu Grigore – *Rezistenţa armată anticomunistă din Munţii Făgăraş reflectată în Istoria României*, în «Argessis», IX. Studii şi comunicări, seria Istorie, Piteşti, 2000, p. 435-442.

Constantinescu Grigore – *Preotul Ioan Constantinescu – un erou al altarului credinţei în veşnicia neamului românesc*, în «Opresiunea cultelor religioase din România în timpul dictaturii comuniste», vol. II, Fundaţia culturală Memoria, filiala Argeş, Piteşti, 2003, p. 173-177.

Constantinescu Grigore – *Troiţa eroilor rezistenţei armate anticomuniste din Munţii Făgăraş,* în «Opresiunea cultelor religioase din România în timpul dictaturii comuniste», vol. II, Fundaţia culturală Memoria, filiala Argeş, Piteşti, 2003, p. 199-200.

Constantinescu Grigore – *Biserica - o eternă alma mater,* în revista «Lumină lină». Episcopia Argeşului, an. I (1990), nr. 2, p. 6.

Constantinescu Grigore – *Biserica de lemn «Cuvioasa Paraschiva» din satul Poenărei-Corbi,* în «Păstorul Ortodox», Episcopia Argeşului şi Muscelului, serie nouă, anul IV, 1998, p. 160-173.

Constantinescu Grigore – *Rezistenţa anticomunistă armată din Munţii Făgăraş reflectată în Istoria României. Preoţi martiri. Un erou al altarului credinţei în veşnicia libertăţii neamului - preotul Ioan Constantinescu,* în revista «Lumină lină». Episcopia Argeşului, an. X (1999), octombrie, p. 3-6.

Constantinescu-Preduţ Iuliana – *Speranţe încătuşate*, Editura «Cultura», Piteşti, 1999; ediţia a II-a: Editura «Tiparg», Piteşti, 2000.

Constantinescu-Preduţ Iuliana – *Stea polară: credinţa !,* în «Opresiunea cultelor religioase din România în timpul dictaturii comuniste», vol. II, Fundaţia culturală Memoria, filiala Argeş, Piteşti, 2003, p. 195-197.

Drăghici Dan – *Floarea judeţului Argeş a fost exterminată de comunişti,* în «Cotidianul», Bucureşti, nr. 238, 1 aprilie 1992, p. 2.

Gavrilă-Ogoranu Ion – *Brazii se frâng dar nu se îndoiesc. Din rezistenţa anticomunistă în Munţii Făgăraş*, vol. 1, Timişoara, 1993.

Ioaniţoiu Cicerone – *Rezistenţa armată anticomunistă din munţii României, 1946-1958,* ediţia a II-a, Bucureşti, 1993.

Lascu Ioan – *Mişcarea de rezistenţă anticomunistă «Haiducii Muscelului»,* în «Tineretul liber», 9 octombrie 1992.

Marinescu Alexandru – *Pagini din rezistenţa armată anticomunistă, zona Nucşoara-Făgăraş*, în «Memoria», nr. 7/ 1992, p. 47-58.

Nedelea Dan – *Istoria neştiută a «Haiducilor Muscelului»,* în «Curierul zilei», 9 august 1995.

«Povestea Elisabetei Rizea din Nucşoara urmată de *Mărturia lui Cornel Drăgoi»,* culese şi editate de Irina Nicolau şi Theodor Niţu. Prefaţă de Gabriel Liiceanu, Bucureşti, 1993.

Rădulescu Mihai – *Sânge pe Râul Doamnei. Până când atâta suferinţă ?*, Bucureşti, 1992.

Novac Vasile – *Sentinţa nr. 11 din 12 februarie 1962 a Tribunalului Militar de Regiune Bucureşti – în deplasare la Garnizoana Piteşti*, în «Experimentul Piteşti», vol. I, Fundaţia culturală Memoria, filiala Argeş, Piteşti, 2003, p. 195-201.

Novac Vasile, Nicolescu Gheorghe – *Procesul grupului Arnăuţoiu. 1959*, în «Arhivele totalitarismului», anul III, nr. 2/1995, p. 142-160.

Olaru Stejărel – *Nucşoara – satul dintre gratii*, în «Experimentul Piteşti», vol. I, Fundaţia culturală Memoria, filiala Argeş, Piteşti, 2003, p. 189-194.

Voicu-Arnăuţoiu Ioana-Raluca – *Luptătorii din munţi. Toma Arnăuţoiu. Grupul de la Nucşoara. Documente ale anchetei, procesului, detenţiei,* Bucureşti, 1997.

SUMAR

●Context social-istoric / **5**
●Agresivitatea criminală a comuniştilor în Argeş / **6**
●Lichidarea partidelor istorice / **8**
●Premise ale rezistenţei armate anticomuniste din zonă / **8**
●Coordonatorul Rezistenţei armate anticomuniste / **9**
●Profesorul Apostol – un apostol al libertăţii / **9**
●Grupul de rezistenţă armată anticomunistă din nord-estul judeţului Muscel /**10**
●Constituirea grupării de partizani «Haiducii Muscelului» / **14**
●O familie de intelectuali cu un imens tribut de sânge / **19**
●Gruparea de partizani «Haiducii Muscelului» în acţiune / **19**
●Recrutarea Mariei Plop / **21**
●Ucidere în torturi pentru un tratament medical / **21**
●Benone Milea – un „cal troian" al Securităţii / **22**
●Aprovizionarea cu alimente / **22**
●Un oltean în gruparea de partizani / **23**
●Jurământul organizaţiei «Haiducii Muscelului» / **23**
●Organizarea paramilitară a Rezistenţei / **26**
●Surse iniţiale de procurare a armamentului şi echipamentului militar / **27**
●Sprijin militar / **28**
●Prima confruntare armată cu Securitatea / **29**
●Acţiunile simultane ale forţelor de Securitate / **33**
●Elogierea curajului partizanilor şi avansarea lor în grad / **36**
●Incidentul din Muntele Drăghina / **41**
●Bordeiul din Muntele Dobroneagu / **43**
●Recrutarea unui viitor delator / **43**
●Măsuri represive ale autorităţilor comuniste / **43**
●Divizarea grupării de partizani / **44**
●Scrisoarea lui Toma Arnăuţoiu adresată autorităţilor comuniste / **47**
●Posturi de pândă ale Securităţii în munţi / **49**
●Separarea definitivă a grupării de partizani / **53**
●Întâlnire eşuată / **56**
●Acţiunile „represive" de la Cruce / **59**

●Vânătoare continuă / **60**
●Incidentul de la Fagul Iorgului / **62**
●Complexa documentare în teren a Securităţii / **64**
●Incidentul de la Bughea / **65**
●Colonelul Gheorghe Arsenescu – o legendă vie în zona Muscelului / **66**
●Recrutarea informatorilor / **68**
●Securitatea în alertă: apariţii „enigmatice” în munţi / **69**
●Partizan pentru o lună / **71**
●Trădarea şi dispariţia lui Ion Chirca / **71**
●Primele arestări în masă / **74**
●Pedepsirea exemplară a „duşmanilor poporului” / **75**
●Benone Milea – un trădător trădat / **76**
●Lupta pentru supravieţuire / **77**
●Schimbul de focuri de la Nucşoara / **79**
●Suspiciuni motivate / **81**
●Confruntarea din Poiana Vâlsanului / **82**
●Disputarea „competenţelor torţionarilor” / **86**
●Acţiunea continuă / **88**
●Un cioban poet / **90**
●„Turiştii” mascaţi ai Securităţii / **90**
●Reacţia imediată a Securităţii / **94**
●Penetrarea cordonului de securitate / **94**
●Vendetă în Munţii Clăbucet / **98**
●„Răsplătirea” informatorilor Securităţii / **100**
●„Atacul” de la exploatarea Oticu / **102**
●Drum şi iar drum / **106**
●Sintezele Securităţii / **113**
●Acţiunile de supravieţuire continuă / **115**
●Tragedia partizanilor de pe Vâlsan / **117**
●Semnificative gesturi politice / **119**
●Conflicte anticipând un deznodământ tragic / **120**
●Una dintre „victimele” Rezistenţei / **123**
●Caracterul anticomunist al unei acţiuni propagandistice / **124**
●Obsedanta hrană cea de toate zilele / **129**
●Un travesti montan la stâna din Muntele Zârna / **131**
●Căile nesigure ale aprovizionării / **133**
●„Daţi cum daţi şi coreenilor !” / **135**
●„Atacurile” de la stânele Muntelui Robiţa / **135**
●Ingenioasă diversiune tactică / **137**
●„Atacul” cabanei din Muntele Cascoe / **138**
●Apariţii „misterioase” în Munţii Făgăraş / **139**
●O nouă sinteză informativă a Securităţii / **141**

●Analiza comparativă a grupărilor de partizani din Munţii Făgăraş / **143**
●Diversiunea de la cabana Padina din Munţii Bucegi / **143**
●„Rătăcirea" / **149**
●Jurnalul lui Constantin Jubleanu / **151**
●Supravieţuire asigurată de alte „surse" umane / **155**
●Depozitul de armament din podul bisericii din Poenărei / **156**
●O „bună română" / **160**
●„Mila creştină" / **161**
●Varii surse de înarmare / **163**
●O profesoară de istorie convinsă de căderea comunismului / **164**
●Bordeiul din Poenărei – ultimul refugiu al partizanilor / **165**
●Demnitatea unui tânăr ţăran / **166**
●Sintezele Securităţii – dovezi ale represiunii comuniste / **167**
●Momente importante de viaţă / **170**
●Incidentul de la Stăneşti / **172**
●O nouă viaţă în bordeiul din Poenărei / **173**
●Elisabeta Rizea – o eroină a Rezistenţei / **175**
●Ecoul „contrarevoluţiei" din Ungaria / **176**
●Aparatul de radio care a incitat Securitatea / **178**
●Convorbiri despre literatura Rezistenţei / **180**
●Tensiune motivată / **180**
●Continuu sprijin material / **181**
●Diabolicul scenariu al arestării partizanilor / **187**
●Jurnalul partizanului care nu s-a predat viu / **192**
●Moartea unui om în anchetele Securităţii / **193**
●Racolarea agenţilor Securităţii / **194**
●T.O. – Tehnica operativă / **196**
●„Mohor Mihail" – agentul care intră în acţiune / **197**
●Agentul „Stan Vasile" intervine în „Cazul Nucşoara" / **199**
●Diabolice „planuri de nuntă" / **199**
●Fuga „miresei" / **202**
●Recrutarea unui „misionar creştin" / **203**
●Un „alienat" al Securităţii intră pe fir / **206**
●Un accident de circulaţie în regia Securităţii / **297**
●„Marinache Gh." – un delator „generos" / **207**
●„În numele poporului !" / **209**
●Sentinţa criminală / **216**
●Procese în lanţ împotriva „duşmanilor poporului" / **220**
●Un alt proces, alţi ani grei de detenţie / **222**
●Alt lot de acuzaţi, alte condamnări inumane / **225**
●Sentinţe anterioare / **230**
●D.O. – Domiciliu obligatoriu / **232**

●Morţi în detenţie / **232**
●Metode criminale de anchetă ale Securităţii / **233**
●Atitudini în detenţie / **237**
●Declaraţia impusă la „eliberare" / **238**
●Epilog / **238**
●Un însemn al recunoştinţei pentru eroii rezistenţei anticomuniste / **239**
■ **REZISTENŢA ARMATĂ ANTICOMUNISTĂ DE PE VERSANŢII SUDICI AI MUNŢILOR FĂGĂRAŞ REFLECTATĂ ÎN ISTORIA ROMÂNIEI / 240**
●O evocare de conştiinţă / **240**
●Evaluarea obiectivă a Rezistenţei / **241**
●Analiza lucidă a cauzelor Rezistenţei / **242**
●Documentare în diagonală / **243**
●„Indigoul" documentar-istoric / **244**
●Pledoarie pro domo / **245**
●Aprecieri corecte şi competente / **246**
■ IMAGINI DOCUMENTARE / **248**
■ IN MEMORIAM / **262**
●Crucea eroilor Rezistenţei anticomuniste din sudul Munţilor Făgăraş / **263**
●Monumentul eroilor Rezistenţei anticomuniste din Poenărei-Muscel / **268**
● ADDENDA / **272**
●Cuvânt la lansare / **273**
●Ion Hiru - Întâlnirea fiilor satului Poenărei / **277**
●Marin Ioniţă – Hronicul «Haiducilor Muscelului» / **277**
●Victor Brănescu – Mărturie despre un trecut de luptă / **279**
■ BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ / **281**
■ SUMAR / **283**

Redactor / tehnoredactor — **GRIGORE CONSTANTINESCU**
Lector — **EUGENIA CONSTANTINESCU**
Imagini — **INTERNET, G.C.**
DTP — **DAN IULIAN COTAR**
22. X. 2017
ISBN 973-735-119-3; 978-973-735-119-7

● **Confesiuni literare**, Bucureşti, 2003● 252 p.
● **Destine literare**, Piteşti, 1999● 226 p.
● **Evocări literare**, Piteşti, 2014● 328 p.
● **Solilocvii. Reflecţii lapidare**, Piteşti, 2004● 106 p.
● **Stanţe din circumstanţe. Epigrame**, Piteşti, 2005● 108 p.
● **Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş**, Piteşti, 2006● 264 p.
● **Epopeea Rezistenţei anticomuniste din Poenărei**, Piteşti, 2009● 152 p.
● **Argeşul monumental. Enciclopedie patrimonială**, Piteşti, 2011● 560 p.
● **Argeş. Dicţionar etnocultural**, Piteşti, 2006● 318 p.
● **Monumente memoriale din Argeş.Cruci de piatră**, Piteşti, 1999● 328 p.
● **Ceramica din Argeş-Muscel**, Piteşti, 2001● 230 p.
● **Civilizaţia pietrei areal etnocultural Argeş-Muscel**, Piteşti, 2008● 272 p.
● **Corbi-Muscel. Monografie etnoculturală**, Piteşti, 2006● 176 p.
● **Poenărei-Muscel. Monografie etnoculturală**, Piteşti, 2008● 320 p.
● **Câmpulung-Muscel. Ansamblul medieval-modern**, Piteşti, 2013● 320 p.
● **Curtea de Argeş. Ansamblul medieval-modern**, Piteşti, 2013● 208 p.
● **Piteşti. Ansamblul medieval-modern**, Piteşti, 2013● 280 p.
● **Argeşul artistic**, Piteşti, 2014● 320 p.
● **Portrete-pirogravură-panseuri**, Piteşti, 2014● 180 p.

în colaborare:

● **Glosar arealul etnocultural Argeş-Muscel**, Piteşti, 2013.
● **Argeş. Ghid turistic al judeţului**, Bucureşti, 1978.
● **Argeş. Cartea eroilor**, Piteşti, 1984 – redactor.
● **Mioveni. Paşi În timp**, Piteşti, 2007.
● **Stâlpeni-Argeş-România. Carte de identitate europeană**, Piteşti, 2009.